

Ziua Memoriei

Carte cu copertă

Serie: „The Memorial Day”: Mitch Rapp [5]Evaluare: REZUMAT: Neînfricatul agent antiterorist Mitch Rapp este chemat să lupte împotriva celor mai periculoși teroriști din lume în acest thriller politic sfâșietor scris de autorul bestsellerului New York Times, Vince Flynn. Mai sunt doar șapte zile până la Memorial Day, iar capitala națiunii zumbăie de pregătiri de ultim moment pentru dezvelirea noului și magnificului memorial care îi onorează pe bărbații și femeile care au luptat în cel de-al Doilea Război Mondial. În ciuda energiei pline de speranță a orașului, Mitch Rapp presimte probleme. O creștere a informațiilor CIA a indicat un atac terorist major asupra Statelor Unite. Acum depinde de Rapp să scoată toate opreliștile. Rapp pleacă imediat în Afganistan, unde conduce o unitate de forțe speciale într-un raid de comando îndrăzneț peste graniță, într-un sat pakistanez izolat. Ținta lor: o fortăreață a Al Qaeda. Într-o încăpere subterană, Rapp și echipa sa descoperă o comoară de hărți, computere, fișiere și conosamente pentru mai multe cargoboturi care se îndreaptă spre porturile americane – toate indicând planurile unui atac nuclear catastrofal asupra Washingtonului, DC. Informațiile sunt transmise rapid la sediul central al CIA, iar o echipă de sprijin în caz de urgență nucleară se grăbește să ajungă la fața locului. În câteva ore, cargoboturile au fost localizate și dezarmate, iar pericolul a fost evitat. Sau nu? În ciuda tuturor aplauzelor și felicitărilor, Mitch Rapp nu poate scăpa de sentimentul că operațiunea a părut prea ușoară. Rapp își urmează instinctele într-o căutare pentru a descoperi întregul adevăr. Ceea ce găsește este cu adevărat terifiant și, în contextul în care Ziua Memorială se apropie cu pași repezi, Rapp trebuie să găsească o modalitate de a preveni un dezastru de proporții inimaginabile. Plin de acțiunea care îți va frânge inima și de intriga politică pe care fanii lui Vince Flynn le îndrăgesc, iată un thriller elegant care exaltă luptele din trecut ale Americii pentru libertate, precum și lupta continuă pentru pace.

Ziua Memoriei

Pentru bărbații și femeile care servesc

Ca întotdeauna, trebuie să mulțumesc în primul rând celui mai bun prieten și iubirii vieții mele, soția mea, Lysa. Așa cum prietenii mei obișnuiesc să sublinieze, cu siguranță am depășit așteptările când m-am căsătorit cu tine. Editorului meu, Emily Bestler, și agentului meu, Sloan Harris, le mulțumesc încă o dată pentru toate îndrumările și prietenia voastră. Nu-mi pot imagina să lucrez cu altcineva în această meserie. Pentru Sarah Branham și Katherine Cluverius, vă mulțumesc că mă suportați. Lui Jack Romanos și Carolyn Reidy de la Simon & Schuster, doi dintre cei mai deștepți oameni din domeniul editorial, o mulțumire sinceră pentru tot sprijinul acordat. Lui Judith Curr și Louise Burke, entuziasmul și umorul vostru sunt două dintre multele motive pentru care mă bucur să fiu publicată de Atria și Pocket Books. Lui Paolo Pepe pentru creativitatea sa, lui Seale Ballenger pentru angajamentul și munca sa asiduă și, ca întotdeauna, întregii forțe de vânzări S&S. Lui John Attenborough și tuturor celor de la S&S Australia, vă mulțumesc pentru că ne-ați arătat mie și soției mele și mie frumoasa voastră țară. Abia așteptăm să ne întoarcem. De asemenea, îi mulțumesc în mod special lui Jeffrey Berg de la ICM pentru că a manifestat un interes atât de personal față de Memorial Day.

Una dintre cele mai bune părți ale slujbei mele este aceea de a cunoaște oamenii pe care îmi bazez ficțiunea. La CIA aş vrea să le mulțumesc lui Bill Harlow, Chase Brandon, Robert Richer, Michael Tadie și tuturor celor de la CTC care m-au primit cu atâta căldură anul trecut. La FBI aş dori să le mulțumesc lui Brad Garret, Pat O'Brien și Jay Rooney. Admir angajamentul și sacrificiul pe care îl faceți cu toții. Lui Larry Johnson, încă o dată, vă mulțumesc pentru viziunea dvs. mereu unică asupra securității naționale. Lui Kat, sfaturile tale sincere și umorul sunt întotdeauna binevenite. Iar lui Carl Pohlada, vă mulțumesc pentru generozitatea și prietenia dumneavoastră.

Lui Larry Mefford, care a părăsit recent FBI-ul pentru pășuni mai verzi și, sperăm, un pic mai puțin stresate – sunteți un adevărat gentleman și un profesionist căruia îi vom simți lipsa. Lui Paul Evancoe, un adevărat trăgător, îi mulțumesc pentru că și-a făcut timp să-mi explice complexitatea echipelor de sprijin în caz de urgență nucleară și toate aspectele tehnice. Cariera ta este o poveste care merită spusă, iar când o vei pune pe hârtie abia aștept să o citesc. Vă mulțumim pentru angajamentul față de serviciu și față de țară și vă dorim mult succes în noua dumneavoastră activitate. În cele din urmă, tuturor surselor mele care doresc să rămână anonime, le mulțumesc pentru informațiile pe care mi le-au oferit.

3

Preludiu

Mitch Rapp a privit prin oglinda unidirecțională în camera de ciment umedă și subterană. Un bărbat, îmbrăcat doar cu o pereche de chiloți, stătea încătușat de un scaun mic și ridicol de incomod. Un bec dezbrăcat atârna de tavan, atârând la doar un metru și ceva deasupra lui. Strălucirea crudă a luminii, combinată cu starea sa de epuizare aproape totală, a făcut ca capul bărbatului să cadă în față, lăsându-i bărbia sprijinită pe piept. Era periculos de aproape de a-și pierde echilibrul și de a se răsturna, ceea ce era exact ceea ce își doreau.

Rapp își verifică ceasul. Nu mai avea timp și răbdare. Ar fi vrut să-l împuște pe acest gunoi uman și să termine odată cu el, dar situația actuală era mai complicată de atât. Avea nevoie ca omul să vorbească, acesta era scopul acestui demers. Toți vorbeau până la urmă, desigur, nu asta era problema. Șmecheria era să-i faci să-ți spună adevărul. Acesta nu făcea excepție. Până acum își menținea povestea, o poveste despre care Rapp știa că era o minciună sfruntată.

Agentul de contraterorism al CIA ura să vină în acest loc. Îi făcea literalmente pielea de găină. Avea tot farmecul unui spital de nebuni, fără ferestrele cu gratii și infirmierii voinici îndesați în uniformele lor albe. Era un loc conceput în mod intenționat pentru a înfometa mintea umană de stimuli. Era atât de secret, încât nici măcar nu avea un nume. Cei câțiva oameni care știau de existența sa se refereau la el doar ca la „Facilitatea”.

Nu era înregistrată, nici măcar nu figura în bugetul serviciilor de informații negre prezentat în secret Congresului în fiecare an. Facilitatea era o relicvă a Războiului Rece. Era situată în apropiere de Leesburg, Virginia, și arăta la fel ca toate celelalte ferme de cai care împânziseră zona rurală din zonă. Situat pe șaizeci și doi de acri frumoși și ondulați, locul fusese cumpărat de Agenție la începutul anilor '50, într-o perioadă în care CIA avea mult mai multă libertate și discreție decât în prezent.

Acesta a fost unul dintre numeroasele locuri în care CIA a interogat dezertorii din blocul estic și chiar câțiva dintre membrii agenției care au fost prinși în plasa lui James Angleton, geniul notoriu și paranoic al CIA, însărcinat cu depistarea spionilor în perioada de vârf a Războiului Rece. În această criptă au fost făcute lucruri foarte urâte oamenilor. Aici ar fi fost locul în care CIA l-ar fi dus probabil pe Aldrich Ames, dacă l-ar fi prins înaintea FBI-ului. Bărbații și femeile care erau însărcinați să protejeze secretele de la Langley ar fi dat aproape orice pentru șansa de a-l prinde în capcană pe acel ticălos trădător, dar, din păcate, li s-a refuzat această ocazie.

Facilitatea nu era un loc plăcut, dar era un rău necesar într-o lume plină de fapte sadice și de oameni răătăciți și brutali. Acest lucru era ceva ce Rapp era mai mult decât

4

conștient de asta, dar asta nu însemna că trebuia să-i placă. Nu era nici delicat, nici scârbit. Rapp omorâse mai mulți oameni decât ar fi putut încerca să numere și își folosisese meseria într-o varietate de moduri imaginative care vorbeau despre profunzimea abilității sale.

Era un asasin al zilelor noastre care trăia într-o țară civilizată în care un astfel de termen nu putea fi folosit în mod deschis. A lui era o națiune care iubea să se distingă de națiunile mai puțin rafinate ale lumii. O democrație care celebra drepturile și libertatea individuală. Un stat care nu ar fi tolerat niciodată recrutarea, antrenarea și folosirea deschisă a unuia dintre cetățenii săi cu scopul specific de a ucide pe ascuns cetățenii unei alte țări. Dar exact asta era ceea ce era Rapp. Era un asasin al zilelor noastre, căruia i se spunea în mod convenabil „anoperativ” pentru a nu jigni sensibilitatea oamenilor cultivați care ocupau centrele de putere de la Washington.

Dacă tocmai acei oameni ar fi aflat de existența Facilității, ar fi izbucnit într-o furie indignată care ar fi dus la distrugerea parțială sau totală a CIA. Acești detractori ai mușchiului capitalist al Americii au vrut să analizeze ce am făcut noi pentru a stârni o asemenea ură din partea teroriștilor, fără să înțeleagă că foloseau logica unui avocat de doi bani care apără un violator. Femeia purta o fustă scurtă, un top sexy și tocuri înalte – poate că și-o căuta cu lumânarea? America era o țară grosolană și arogantă, condusă de oameni egoiști și colonialiști care voiau să exploateze resursele unor țări mai mici – poate că noi o căutam?

Conform definiției lor înguste, elita de la Washington ar numi acest loc o cameră de tortură. Rapp, însă, știa ce era adevărata tortură, și nu era asta. Aceasta era constrângere, era privare senzorială, era interogare, dar nu era tortură adevărată.

Adevărata tortură însemna să provoci unei persoane o durere atât de inimaginabilă încât aceasta implora să fie ucisă. Era agățarea cleștilor de testiculele unui bărbat și trimiterea unor impulsuri de electricitate

arzătoare prin corpul său, era violarea în grup a unei femei zi după zi până când aceasta intra în comă, era forțarea unui bărbat să privească cum soția și copiii săi sunt sodomizați de o gașcă de huligani, era obligarea unui bărbat să își mănânce propriile excremente. Era monstruos, era barbar și putea fi, de asemenea, extrem de ineficient. De nenumărate ori, astfel de metode au dovedit că majoritatea deținuților ar spune sau ar face aproape orice pentru a opri durerea, ar semna orice mărturisire, ar crea comploturi teroriste care nu existau, ba chiar s-ar întoarce împotriva propriilor părinți.

Rapp era însă un om practic, iar prizonierul care stătea încătușat de scaunul de cealaltă parte a geamului știa pe propria piele ce înseamnă adevărata tortură. Organizația pentru care lucra era renumită pentru modul în care trata prizonierii politici. Dacă cineva merita o bătaie zdravănă, acela era acest ticălos josnic, dar totuși mai erau și alte lucruri de luat în considerare.

Lui Rapp nu-i plăcea tortura, nu numai din cauza efectului ei asupra persoanei brutalizate, ci și pentru ceea ce îi provoca persoanei care o sancționa și o executa. Nu dorea să se afunde în acele adâncuri decât în ultimă instanță, dar, din păcate, se apropiau rapid de acel punct. Erau în joc vieți omenești. Doi agenți CIA erau deja morți, datorită gunoaielor duplicitate din cealaltă cameră, și multe alte vieți erau în pericol.

5

echilibru. Ceva se pregătea, iar dacă Rapp nu afla ce era, sute, poate mii de oameni nevinovați ar fi murit.

Ușa camerei de observație s-a deschis și a intrat un bărbat de aproximativ aceeași vârstă cu Rapp. S-a apropiat de fereastră și, cu ochii săi căprui adânciți, l-a privit pe bărbatul încătușat. Există o anumită detașare clinică în felul în care omul se purta. Părul îi era tuns elegant și barba îi era tunsă la perfecție. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, bine croit, cu o cămașă albă cu manșete franțuzești și o cravată de mătase roșie scumpă. Deținea două seturi identice ale ținutei și, în efortul de a-și dezechilibra subiectul, era singurul lucru pe care îl purtase în fața bărbatului de la sosirea sa cu trei zile în urmă. Ținuta fusese aleasă cu grijă pentru a transmite un sentiment de superioritate și importanță.

Bobby Akram era unul dintre cei mai buni interogatori ai CIA. Era un imigrant pakistanez și musulman, care vorbea fluent urdu, pashto, arabă, farsi și, bineînțeles, engleza. Akram controlase fiecare detaliu din fiecare secundă a încarcerării prizonierului său. Fiecare zgomot, fiecare variație de temperatură, fiecare bucăciță de mâncare și fiecare picătură de lichid fuseseră atent coregrafiate.

Scopul cu acest subiect specific, ca și cu orice subiect, era să-l facă să vorbească. Primul pas fusese să-l izoleze și să-l lipsească de orice simț al timpului și al locului, scufundându-l într-o lume a deprivării senzoriale până când avea nevoie de stimuli. Akram îi arunca apoi omului o linie de salvare; începea un dialog. Îl făcea pe om să vorbească, nu neapărat să divulge secrete, cel puțin nu la început. Secretele urmau să vină mai târziu. Pentru a face treaba temeinic și corect era nevoie de mult timp și răbdare, dar acestea erau luxuri pe care nu le aveau. Serviciile secrete erau sensibile la timp și asta însemna că lucrurile trebuiau să fie grăbite.

Întorcându-se spre Rapp, a spus: „Nu ar trebui să mai dureze mult”.

„Sper din tot sufletul să nu mai dureze”, a bombănit Rapp. Mitch Rapp era multe lucruri, dar răbdător nu era unul dintre ele.

Akram a zâmbit. Avea un mare respect pentru legendarul agent CIA. Cei doi se aflau în prima linie a acestui război împotriva terorismului, aliați cu un inamic comun. Pentru Rapp, era vorba de protejarea oamenilor nevinovați împotriva agresiunilor unei amenințări în creștere. Pentru Akram era vorba de a salva religia pe care o iubea de un grup de fanatici care răstălmăciseră cuvintele marelui profet pentru a putea perpetua ura și frica.

Akram și-a verificat ceasul și a întrebat: „Sunteți gata?”.

Rapp a dat din cap și s-a uitat din nou la bărbatul epuizat și legat. A mormăit câteva blesteme pentru sine. Dacă s-ar fi aflat despre asta, toate realizările și relațiile sale nu ar fi putut să-l salveze. Era foarte departe de adevăr cu această mică vânatoare, dar avea nevoie de răspunsuri, iar derularea lucrurilor prin canalele corespunzătoare îl va împotmoli cu siguranță într-un mocirlă de politică și diplomatie.

6

Erau prea multe interese diferite în joc, fără să mai intrăm în problema scurgerilor de informații. Bărbatul legat și drogat din cealaltă cameră era colonelul Masood Haq din temutul Inter-Services Intelligence pakistanez sau ISI. Fără să spună nimănui de la Langley, Rapp angajase o echipă de freelanceri care să-l răpească pe om și să-l aducă aici. Uciderea brutală a doi agenți CIA și teama tot mai mare că Al-Qaeda se reconstituise îi dăduseră lui Rapp impulsul de a acționa fără autorizație.

Akram arătă cu degetul spre prizonierul lor în timp ce acesta începea să ațipească. „O să cadă din clipă în clipă. Ești sigur că vrei să mergi mai departe cu planul tău chiar acum?” Akram și-a încrucișat brațele. „Dacă mai așteptăm încă o zi sau două, sunt foarte încrezător că îl pot face să vorbească.”

Rapp a clătinat din cap și a răspuns ferm. „Răbdarea mea s-a epuizat. Dacă nu-l faci tu să vorbească, o voi face eu.”

Akram a dat din cap gânditor. Nu se opunea folosirii tehnicii de interogare a polițistului bun/polițistului rău. Pe persoana potrivită, rezultatele puteau fi destul de satisfăcătoare. Cu toate acestea, Akram însuși nu recurgea niciodată la violență, avea grijă să lase asta în seama altora.

„În regulă. Când mă voi ridica și voi pleca, e semnalul tău.”

Rapp a recunoscut planul și și-a ținut ochii pe bărbatul legat în timp ce Akram părăsea încăperea. Prizonierul habar nu avea de cât timp se afla aici, de cât timp se afla în mâinile răpitorilor săi sau cine erau chiar răpitorii săi. Habar nu avea unde se afla, în ce țară, cu atât mai puțin pe ce continent. Nu auzise decât un singur om vorbind, și acela era Akram, un coleg pakistanez prin naștere.

Desigur, el ar fi presupus că este reținut în propria țară, probabil de către principalul concurent al ISI, IB, și din acest motiv ar fi rezistat cât de mult ar fi putut, crezând că ISI va veni să-l salveze. Fusesse drogat și lipsit de orice simț al timpului și al rutinei. Era un om epuizat, inundat într-o mare de deprivare senzorială. Era gata să cedeze, iar când îl va vedea pe Rapp intrând în cameră, speranțele i se vor prăbuși.

Așa cum prevăzuse Akram, bărbatul adormise în cele din urmă suficient de mult pentru a-și pierde echilibrul și a se răsturna. Se lovi destul de tare de podea, dar nu se obosi să încerce să se ridice. După ce fusese în această poziție fără speranță de nenumărate ori în timpul încarcerării sale, știa că era imposibil.

Akram a intrat în cameră cu doi asistenți. În timp ce aceștia îl îndreptau pe prizonier, Akram a tras un scaun și le-a spus asistenților săi să îndepărteze legăturile bărbatului. Când prizonierul a fost liber să își miște brațele și picioarele, Akram i-a dat un pahar cu apă. Cei doi asistenți s-au dus și au stat în umbră lângă ușă, în caz că ar fi fost nevoie de ei.

„Acum, Masood”, a spus Akram în limba maternă a bărbatului, „ai vrea să începi să-mi spui adevărul?”.

7

Bărbatul s-a uitat la interogatorul său cu ochii injectați de sânge: „Ți-am spus adevărul. Nu sunt un susținător al talibanilor sau al-Qaeda. Am de-a face cu ei doar pentru că este treaba mea să îi supraveghez.”

„Știți că generalul Musharraf a spus foarte clar că trebuie să încetăm să-i mai sprijinim pe talibani și pe al-Qaeda.” Akram întreținuse ficțiunea că era un compatriot pakistanez din momentul în care îl întâlnise pe Haq.

„Îți tot spun”, a replicat ferm bărbatul, „singurul motiv pentru care mă mai întâlnesc cu contactele mele este pentru a-i supraveghea.”

„Și încă mai simpatizezi cu cauza lor, nu-i așa?”

„Da, sunt... adică nu! Nu simpatizez cu cauza lor.”

Akram a zâmbit. „Eu sunt un musulman devotat și simpatizez cu cauza lor.” Și-a înclinat capul într-o parte. „Tu nu ești un musulman devotat?”

Întrebarea a fost o palmă în fața ofițerului de informații. „Bineînțeles că sunt un musulman devotat”, a răbufnit el indignat, „dar eu sunt... sunt ofițer în ISI. Știu unde se află loialitatea mea”.

„Sunt sigur că știți”, a spus un Akram sceptic. „Problema este că eu nu știu unde se află loialitatea ta și nu mai am răbdare.” Nu exista răutate în vocea lui când spunea asta, ci doar regret.

Bărbatul și-a îngropat fața în mâini și a clătinat din cap. „Nu știu ce să spun. Nu sunt omul care spui că sunt”. Și-a ridicat capul și s-a uitat dincolo de lumina puternică la interogatorul său. Ochii îi erau sticloși și rugători. „Întrebați-i pe superiorii mei. Întrebați-l pe generalul Sharif. El vă va spune că am urmat ordinele.”

Akram a clătinat din cap. „Superiorii tăi te-au abandonat. Nu ești decât o plagă pentru ei. Ei pretind că știu foarte puțin despre ceea ce ai făcut.”

„Ești un mincinos”, a scuipat Haq.

Asta era exact ceea ce urmărea Akram. Schimbări incontrolabile de dispoziție. Disperat și rugător într-o secundă, apoi furios și antagonist în următoarea. Ridicându-și mâinile în semn de capitulare, expresia lui Akram vorbea de o hotărâre tristă că nu mai putea face nimic. „Am fost foarte răbdător cu tine și tot ce faci este să mă răsplătești cu mai multe minciuni și insulte.”

„Ți-am spus adevărul!” a spus Haq mult prea repede.

Akram i-a aruncat o privire aproape paternă. „Ai spune că am fost bun cu tine?”

8

Lipsa somnului și a drogurilor l-au făcut pe Haq să alunece. Și-a deschis brațele și a privit în jurul camerei. „Ospitalitatea ta lasă mult de dorit.” Pe un ton sfidător a spus, „Vreau să vorbesc imediat cu generalul Sharif!”

„Permite-mi să te întreb, Masood, cum îți tratezi prizonierii?”

Ofițerul pakistanez de informații și-a coborât ochii spre podea, hotărând că era mai bine să ignore întrebarea.

„Am pus mâna pe tine de când ești aici?”.

Haq a clătinat din cap cu reticență.

„Ei bine... toate astea sunt pe cale să se schimbe.” Aceasta era prima dată când Akram amenința cu violența, fie implicit, fie explicit. Conversațiile lor de până acum constataseră în faptul că Haq vorbise despre contactele sale și reluate aceași poveste bine repetată, Haq scăpând din când în când câteva detalii, dar în mare parte menținându-și poziția.

Akram și-a studiat cu atenție subiectul și a spus: „Este ceva aici care ar dori să vă vadă.”

Haq și-a ridicat privirea, cu ochii strălucind de speranță.

„Nu.” Akram a clătinat din cap și a râs amenințător. „Nu cred că vrei să îl vezi pe acest om. De fapt,” Akram s-a ridicat în picioare, „este probabil ultima persoană de pe planetă pe care vrei să o vezi acum. Este ceva pe care nu-l pot controla și ceva care știe cu certitudine că ești un mincinos.”

„Îți spun adevărul”, a țipat Haq și a întins mâna spre brațul interogatorului său.

Akram i-a prins încheietura mâinii și a răsucit-o cu o presiune suficientă pentru a-i trimite bărbatului un semnal clar să nu-l mai atingă. S-a uitat în jos la ochii mari și rugători și a spus, „Ai avut numeroase ocazii să spui adevărul, dar ai ales să nu o faci. Acum nu mai depinde de mine. „ Cu aceasta, Akram a eliberat încheietura bărbatului și a ieșit din cameră.

RAPP NU a intrat imediat. Akram i-a spus că era mai bine să lase tensiunea să crească. Au privit prin oglinda unidirecțională cum Haq a început să se plimbe nervos înainte și înapoi de-a lungul peretelui îndepărtat. Devenea din ce în ce mai agitat, până când, în cele din urmă, s-au aprins luminile puternice de deasupra capului și Rapp a intrat în cameră.

Privirea lui Haq a fost la început una de neîncredere, apoi de groază. Sosirea infamului ofițer de informații american a schimbat totul. Lucrurile au început să se așeze la locul lor, iar Haq a știut instantaneu că avea probleme mult mai mari decât și-ar fi putut imagina vreodată.

9

Arătând spre scaunul incomod, Rapp a lătrat: „Stai jos!”.

Haq a făcut acest lucru fără ezitare. Rapp a apucat o măsuță pătrată de lângă perete și a târât-o până acolo, așezând-o în fața pakistanezului. Uitându-se la cei doi gardieni, a spus în engleză: „Mă pot descurca singur cu el.”

În timp ce gardienii au plecat, Rapp a așezat pe masă un plic de manila de mărimea unei scrisori și apoi și-a dat încet jos jacheta, dezvăluind pistolul său FNP-9 de 9 mm în toc. A întins jacheta pe spătarul scaunului și a început să tragă de cravată.

„Știți cine sunt?” Rapp a așezat cravata deasupra jachetei sale.

Haq a dat din cap și a înghițit nervos.

Rapp a recuperat două fotografii din plic și le-a așezat pe masă. „Îți par cunoscute aceste persoane?”. A început să-și suflece mânecile.

Ofițerul pakistanez de informații s-a uitat cu reticență la fotografii. Știa exact cine erau cele două persoane, dar știa, de asemenea, că era extrem de periculos să recunoască un astfel de lucru. Haq fusese la capătul a destule interogatorii ca să știe că trebuia să păstreze cursul și să rămână cu povestea lui. Încet, a scuturat încet din cap. „Nu.”

Chiar dacă Rapp anticipase răspunsul, acesta l-a înfuriat totuși. Și-a pus mâna dreaptă pe masă și și-a adus mâna stângă cu o viteză orbitoare, lovindu-l pe Haq atât de tare încât l-a trântit de pe scaun și l-a trimis să se zvârcolească pe podea.

„Răspuns greșit!” a țipat Rapp în timp ce a făcut un pas în jurul mesei, cu pumnul închis ridicat și gata să se prăbușească peste Haq ca un baros.

Haq a zăcut uimit pe podea. Era prima dată când unul dintre răpitorii săi îl atingea. Panica s-a instalat și și-a ridicat mâinile pentru a bloca lovitura. „În regulă! În regulă! Știu cine sunt, dar nu am avut nimic de-a face cu moartea lor!”

Rapp l-a apucat de gât și, deși Haq era cu vreo douăzeci de kilograme mai greu, l-a smuls de pe podea și l-a trântit de perete ca pe o păpușă de cârpe. „Vrei să trăiești sau să mori?”

Haq s-a uitat la el cu o confuzie sinceră pe față, așa că Rapp a repetat întrebarea, de data aceasta strigându-i-o direct în ureche. „Vrei să trăiești sau să mori?”

Haq a răcnit răspunsul: „Liiiiive.”

„Atunci ar fi bine să devii rapid deștept.” Rapp l-a aruncat înapoi spre birou și a strigat, „Așează-te la loc și uită-te la pozele alea!”

10

Rapp s-a învârtit în jurul lui în spatele lui, cu pumnii strânși și cu fața roșie de furie. „Acum, Masood!”, a strigat prenumele bărbatului. „Am să te întreb doar o singură dată. Știu mai multe despre tine decât îți poți imagina.” Rapp a arătat spre cele două fotografii alb-negru. Ai avut vreun amestec, direct sau indirect, în uciderea acestor doi angajați ai CIA?”

De data aceasta, Haq și-a ridicat mâinile înainte de a răspunde. „Nu.” Avea ochii mari de teroare în timp ce se străduia să găsească un răspuns, orice răspuns care să-l țină la distanță pe acest animal. „Nu prea cred.”

Nu cred, era mai bine decât o negare categorică. „Nu crezi”, a ironizat Rapp. „Masood, cred că te poți descurca mult mai bine de atât.”

„Nu știu...”, a spus el nervos. „Aceasta este o parte periculoasă a lumii. Oamenii dispar tot timpul.”

„Da... ca și tine. Prostule.” Rapp și-a întors gâtul spre tavan și a strigat: „Joacă tăiat unu.” O secundă mai târziu, vocea lui Haq se auzi pe sistemul de difuzoare. Deși Rapp vorbea fluent atât araba, cât și farsi, nu cunoștea suficient de bine urdu pentru a înțelege ce se spunea. Citise totuși traducerea de destule ori, încât

o știa pe de rost. Înregistrarea era a unui apel telefonic dat de Haq unei persoane necunoscute care solicita o întâlnire. Când scurta înregistrare s-a terminat, Rapp a cerut să fie ascultată a doua înregistrare. Această a doua înregistrare și referirile sale la un fel de eveniment important din viitorul apropiat au fost cele care l-au înfiorat pe Rapp până la os.

Rapp a luat o altă fotografie din plic și a lăsat-o să cadă în poala lui Haq.
„Recunoști asta?”

Haq s-a uitat la poza în care era el însuși la o cafea cu Akhtar Jilani, un membru de rang înalt al talibanilor. Își amintea foarte bine întâlnirea și, în timp ce asculta înregistrarea audio a conversației lor, a simțit brusc că i se face greață.

În timp ce vocile se auzeau din difuzoare, Rapp a anunțat: „O muncă destul de neglijentă pentru un tip care se ocupă cu spionajul”. Rapp a așezat trei fotografii mici pe masă într-un mod foarte deliberat. Una era a unui sugar, iar celelalte două erau copii mici. „Aveți vreo idee cine sunt?”

Haq clătină nervos din cap.

„Sunt copiii celor doi bărbați pe care i-ai ucis.” Rapp și-a lăsat cuvintele să atârne în aer, incomfortabil, pentru ca realitatea a ceea ce făcuse Haq să se afunde. Apoi, în aceeași manieră ca mai înainte, a mai pus încă cinci fotografii pe masă. Erau fotografiile de supraveghere alb-negru, cu fețele drăguțe ale celor cinci copii ai lui Haq încadrate perfect în fiecare dintre ele. Rapp s-a uitat amenințător la bărbat și a privit în tăcere cum Haq a început să plângă.

11

Printre sforăituri și suspine, Haq a implorat: „Vă rog... vă implor, nu le faceți nimic copiilor mei. Este vina mea... nu a lor”.

Fața lui Rapp s-a răsucit într-o grimasă de dezgust. „Eu nu omor copii, rahatule.” Atingând fotografiile celor trei copii americani, a spus: „Nu-și vor mai vedea niciodată tații.” Rapp a început să se învârtă în jurul mesei. „Uită-te la fețele lor!”, a strigat el. „Spune-mi de ce copiii tăi ar trebui să te mai vadă vreodată?”

Haq a arătat cu degetul fotografiile copiilor săi și a început să plângă necontrolat. În timp ce Haq continua să plângă, Rapp și-a scos pistolul de 9 mm FNP-9 și a început să înșurubeze un amortizor negru și gros. Când amortizorul a fost atașat, a întins arma și a apucat glisiera bine unsă, trăgând-o înapoi și lăsând-o să se trântască înainte cu un zgomot răsunător de metal pe metal.

Cu un glonț cu vârful gol în cameră, Rapp a îndreptat arma spre capul ofițerului de informații pakistanez și a spus: „Sunt un om de cuvânt, Masood. Dacă vrei să-ți mai vezi vreodată copiii, ar fi bine să-mi dai un motiv să te las în viață. Vreau să știu tot ce știi despre talibani și Al-Qaeda. Vreau să știu care este acest plan îndrăzneț la care tu și Jilani ați făcut referire și, dacă la un moment dat aflu că mă minți, înțelegerea cade și îți voi zburda creierii pe podea.”

Rapp a dezactivat siguranța și a tras ciocanul până la capăt în poziția armat. „Deci, ce-o să fie, Masood? Vrei să mergi să lucrezi pentru mine și să-ți vezi copiii crescând sau vrei să mori?”

One

FLORIDASTRAITS, INTERNATIONALWATERS

Iahtul cu motor Riva Rivarama, de fabricație italiană, de patruzeci și patru de picioare, își croia drum prin apa calmă a dimineții cu douăzeci și cinci de noduri. Ambarcațiunea părăsise Havana la răsăritul soarelui cu destinația Grand Bahama. Capul spre nord-est a pus barca pe un curs care va ocoli apele americane pe cea mai mare parte a călătoriei. Thomas Scott era căpitanul vasului și, așa cum se întâmplase pe vremea când era în Marina Regală britanică, era îmbrăcat în pantaloni scurți albi și imaculați și o cămașă asortată. Scott își lua îndatoririle foarte în serios, mai ales atunci când era căpitanul unei ambarcațiuni atât de scumpe precum cea de sub picioarele sale. Stătea în spatele volanului și privea prin parbriz spre întinderea deschisă de apă albastră.

Scott plecase cu o zi înainte din portul său de reședință, George Town din Grand Cayman. Era abia a doua oară când era căpitanul acestei nave specifice și sărise pe loc când i se ceruse șansa. Ambarcațiunea de fabricație italiană era un adevărat exemplu de măiestrie expertă. Liniile și materialele sale aminteau de vremurile în care bărcile erau făcute manual și nu de mașini. Forma caroseriei și cele două motoare diesel de 700 CP o făceau să arate și să funcționeze mai degrabă ca o ambarcațiune de viteză supradimensionată decât ca un iaht de lux. Cu o viteză maximă de patruzeci de noduri, barca era foarte rapidă pentru lungimea și lățimea sa.

12

În timpul călătoriei de la Grand Cayman până în Cuba, apa fusese un pic prea agitată pentru ca Scott să deschidă motoarele diesel duble până la capăt și, deși marea era frumoasă și calmă în această dimineață, nu a vrut să împingă motoarele până la stopuri înainte de a discuta mai întâi cu pasagerul său. Chiar și pe o mare calmă, patruzeci de noduri puteau fi foarte alarmante și zguduitoare pentru o persoană care nu era obișnuită să se afle pe apă. O mică rolă prinsă în direcția greșită ar putea trimite un novice peste bord fără nici măcar un strigăt de ajutor.

Scott avea un mare respect pentru apă. Accidentele, prin însăși natura lor, erau neașteptate. Într-o mașină, dacă purtai centura de siguranță și aveai un airbag, șansele de a supraviețui unui accident erau extrem de bune. Într-o barcă, dacă avea loc un accident și nu purtai o vestă de salvare, șansele tale de supraviețuire erau reduse. Nu conta cât de bun înotător erai, dacă erai inconștient, te duceai la fund.

De aceea, Scott purta un mic ham în jurul gâtului și legat la piept. Micul dispozitiv personal de plutire nu era mai gros decât o cameră de bicicletă. Era atât de mic încât Scott uita adesea că îl avea pe el. Dar dacă se arunca peste bord, dispozitivul se umfla în mai puțin de o secundă și se transforma într-o vestă de salvare de dimensiuni normale. De asemenea, hamul conținea o mică baliză de urgență, care, în anumite privințe, era la fel de importantă ca și flotabilitatea dispozitivului. Pentru cei neinițiați, hamul nu semăna deloc cu o vestă de salvare.

Scott avea întotdeauna grijă să le arate pasagerilor săi unde erau depozitate vestele de salvare obișnuite, dar rareori le îmbrăcau. Tipul pe care îl transporta astăzi cu feribotul era atât de nepoliticos încât nici măcar nu apucase să-i țină lecția de siguranță. Bărbatul brunet a apărut la răsăritul soarelui cu un singur sac și, într-o engleză tăioasă, i-a spus căpitanului să pornească la drum. Nu a fost nici un salut, nici o prezentare, iar el a refuzat oferta lui Scott de a-l ajuta cu geanta.

Bărbatul coborâse direct în cabină și închise ușa. Acum, la o oră și jumătate de la plecarea din port, Scott începuse să se întrebe dacă avea de gând să rămână jos pentru întreaga călătorie. Pasagerul era fie un snob incredibil, ceea ce în lumea iahturilor de lux era foarte posibil, fie era atât de mahmur încât nu reușea nici măcar să adune bunele maniere de bază.

Scott scruta orizontul luminos. Era o zi prea frumoasă, iar el era căpitanul unei ambarcațiuni prea frumoase, pentru a lăsa ca grosolănia pasagerului său să strice momentul. Britanicul a întins mâna dreaptă și și-a așezat palma pe cele două manivele duble cromate. Cu o mișcare graduală temperată, le-a împins până la capăt, motoarele diesel au răcnit la putere maximă, iar vântul a biciuit părul albit de soare al lui Scott. A zâmbit pentru el însuși în timp ce stătea apucat de volan și s-a gândit că ar putea fi într-adevăr o călătorie foarte frumoasă dacă pasagerul său ar rămâne jos.

MUSTAFA AL-YAMANI era prosternat, cu brațele întinse în fața capului, într-o stare aproape de transă, în timp ce se ruga Creatorului său, cerându-i îndrumare și curaj. Trecuse mai bine de o săptămână de când nu se mai rugase, iar pentru al-Yamani, care se împărtășise cu Dumnezeuul său de cel puțin cinci ori pe zi de când își amintea, acest exil autoimpus de Allah fusese cel mai dificil aspect al

13

călătorie. Cu motoarele vasului bâzâind și cu ușa cabinei private încuiată, aceasta era foarte probabil ultima șansă pe care o avea de a se ruga cum se cuvine înainte de a deveni ashaheed, un martir pentru poporul său.

Al-Yamani lucrase cu sânguință pentru a evita plasa antiteroristă a comunității de informații a Statelor Unite și a aliaților săi. Mai întâi a zburat la Johannesburg, Africa de Sud, și de acolo la Buenos Aires, Argentina. A stat o zi în Buenos Aires, schimbându-și identitatea și asigurându-se că nu este urmărit, apoi a plecat spre Caracas și un scurt salt spre Havana. Acolo îl așteptase vaporul, cu provizii și un căpitan ale cărui singure instrucțiuni erau să îl transporte pe pasager în Grand Bahama. În ceea ce privește vasul în sine, un sponsor bogat aranjase utilizarea acestuia. Proprietarul nu cunoștea toate intențiile grupului căruia i-o împrumutase, dar era sigur că bănuia că nu era vorba de o simplă croazieră de plăcere. În cele din urmă, ar fi fost cu atât mai bine dacă omul ar fi fost implicat.

Călătoria fizică până în această parte a lumii durase doar cinci zile, dar, în sens metafizic, călătoria durase o viață întreagă. Arabul saudit în vârstă de patruzeci și unu de ani se pregătise pentru această misiune încă de la vârsta de nouă ani, când fusese trimis la o madrasa din Mecca pentru a studia Coranul. La vârsta de cincisprezece ani lupta în Afganistan împotriva sovieticilor fără Dumnezeu și își perfecționa abilitățile de mujahid, un războinic care luptă pentru islam. Fiecare cauză avea nevoie de luptătorii săi, de mujahedinii săi, iar pentru al-Yamani nu exista o cauză mai nobilă decât cea a islamului.

Al-Yamani și-a terminat implorarea și s-a mutat în poziție așezată, punându-și mâinile pe coapse. Cu o voce care nu era mai mult decât o șoaptă, a proclamat: „Allahu Akbar.” Dumnezeu este mare. Al-Yamani s-a repetat de încă două ori și apoi s-a ridicat în picioare. Era timpul. S-a îndreptat spre patul cuibărit în prora bărcii și a scos un obiect din buzunarul lateral al rucsacului său. Al-Yamani și-a ridicat cozile cămășii de mătase largi și a strecurat obiectul în talia pantalonilor săi. Arăta în totalitate ca un vacanțier înstărit, de la cămașa cu model floral, la pantalonii kaki și la sandalele sale. Își pusese chiar și o verighetă și un Rolex fals pentru această călătorie, iar cel mai dificil lucru dintre toate... își bărbierise barba pentru prima dată de la pubertate.

Al-Yamani s-a privit pentru ultima oară în oglindă pentru a se asigura că nimic nu-l va da de gol pe căpitan. Cu o respirație adâncă, și-a îndreptat umerii și s-a îndreptat spre ușa cabinei. Avea să facă asta repede. Fără jocuri. Căpitanul era un necredincios. Nu însemna nimic. Al-Yamani a descuiat ușa mică și a glisat-o până în poziția deschis. A fost întâmpinat instantaneu de lumina orbitoare a zilei din Caraibe.

S-a oprit pentru o secundă, protejându-și ochii de soare cu mâna stângă, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să-și acorde ceva timp pentru a-și lăsa ochii să se adapteze la luminozitate. A decis să meargă mai departe și a urcat rapid cele trei trepte. Sub mâna sa stângă putea distinge silueta căpitanului care stătea la cârmă.

Al-Yamani îl auzea pe bărbat vorbind cu el, dar nu reușea să înțeleagă ce spunea. Mergeau mult mai repede decât își dăduse seama, iar vântul urla peste

14

prova bărcii. Al-Yamani nu a făcut niciun efort pentru a încerca să-l înțeleagă pe bărbat. Avea surpriza de partea lui și totul avea să se termine în câteva secunde. Trecând pe lângă cârmă, al-Yamani și-a strecurat mâna dreaptă pe sub cămașă, în timp ce și-a adus mâna stângă în sus și a pus-o pe umărul căpitanului. S-a aplecat ca și cum ar fi vrut să pună o întrebare și, în timp ce buzele lui au început să se despartă, mâna stângă s-a prins cu putere de umărul căpitanului. Mâna dreaptă a venit împingând în sus, trimițând o lamă de 15 centimetri din oțel inoxidabil în spatele bărbatului.

Thomas Scott și-a arcuit spatele de durere, mâinile lui apucând instantaneu volanul, mintea lui zbuciumându-se să înțeleagă ce tocmai se întâmplase. Dintr-o dată, a fost smuls de la cârmă și s-a rotit pe punte. În mod frenetic, a încercat să ajungă în spatele său pentru a prinde ceea ce îi provoca atâta durere. Înainte de a avea timp să reacționeze, s-a izbit de partea laterală a bărcii și și-a pierdut echilibrul. Simțea că se duce peste bord. Cerul albastru i-a umplut vederea și apoi a lovit puternic apa.

Al-Yamani l-a privit pe britanic dispărând sub valul de valuri al bărcii, apoi s-a repezit la cârmă. S-a uitat la tabloul de bord de înaltă tehnologie și a făcut ochii strâmbi pentru a citi cadranele și indicațiile digitale. Aplecându-se, și-a notat viteza, direcția și GPS-ul. poziția GPS. Își petrecuse o săptămână studiind manualul de utilizare și cunoștea comenzile suficient de bine pentru a face ceea ce trebuia făcut. După ce a scanat rapid orizontul, a început să rotească încet roata, aducând barca pe un nou curs spre nord.

Cu nava îndreptată în direcția corectă, al-Yamani s-a relaxat puțin. S-a întors și a privit urma albă și lungă a vasului, curbată. Ridicându-și mâna pentru a-și proteja ochii de soarele strălucitor, s-a străduit să vadă vreun semn al omului căruia tocmai îi luase viața. Pentru o secundă a crezut că vede ceva, dar apoi a dispărut. Al-Yamani nu era îngrijorat. Se aflau la treizeci de mile de cea mai apropiată bucată de pământ, iar el își înjunghiasă victima în inimă. Dacă, printr-un miracol, nu era deja mort, avea să fie în scurt timp.

Al-Yamani își îndreptă atenția spre ceea ce avea în față, cu o privire încrezătoare de anticipare pe față. Își așteptase toată viața această ocazie. Era destinul lui să vină în America și era providența lui să dea o lovitură pentru Allah. Al-Yamani nu era singur. Mai erau și alții, iar aceștia convergeau chiar în acest moment spre America din toate punctele cardinale. Înainte ca săptămâna să se termine, americanii aroganți și hedonisti aveau să primească o lovitură zdrobitoare.

Două

WASHINGTON, D.C.

Noul Joint Counterterrorism Center, sau JCTC, a fost amplasat în apropiere de Tyson's Corner, la vest de centrul orașului D.C. În această clădire se aflau Centrul de contraterorism al CIA, Divizia de contraterorism a FBI și nou-înființatul Terrorist Threat Integration Center, sau TTIC. Motivul pentru care au fost puse toate trei sub același acoperiș a fost acela de a crea o mai bună analiză a

15

informațiilor colectate despre teroriști. Pe hârtie, mulți oameni de la Washington credeau că este o idee grozavă, dar în realitate s-a dovedit a fi un pic mai dificilă, cel puțin din punctul de vedere al lui Rapp.

Rapp s-a strecurat în sala de conferințe de înaltă tehnologie și a încercat să păstreze un profil scăzut, ceea ce nu era ușor având în vedere reputația sa. Nu avea de gând să rămână. Masa lungă era înconjurată de directori, directori adjuncți și directori adjuncți de la diferite agenții și departamente federale cheie. Fiecare dintre ei știa de isprăvile lui Rapp, într-o măsură sau alta, și pe mulți dintre ei îi făcea nervoși.

Sala de conferințe se deschisese abia în ultima săptămână, iar Rapp se afla pentru prima dată înăuntru. Primul lucru pe care l-a observat au fost fotografiile care dominau peretele din fața lui. Douăzeci și două de fețe îl priveau. Le știa numele pe de rost, precum și locul în care crescuseră și unde își primiseră pregătirea. Erau cei douăzeci și doi de teroriști pe care FBI-ul și Departamentul de Justiție ar fi dorit cel mai mult să îi prindă, să îi trimită în judecată și să îi încarcereze. Rapp voia pur și simplu să-i vâneze și să le tragă un glonț în cap fiecăruia dintre ei.

Asta rezuma mai mult decât orice altceva problema pe care Rapp o avea cu Centrul Comun de Contraterorism. Aveau prea multe reguli și se aflau într-un război împotriva unui inamic care nu avea niciuna. Înțelegea de ce trebuiau să opereze în limitele legii și ale tribunalelor. Declarația drepturilor nu era ceva ce trebuia luat cu ușurință, dar existau momente în care oportunitatea salva vieți.

Rapp a fost doar marginal surprins să audă că exact acesta era subiectul care se discuta. O femeie din cadrul Departamentului de Justiție vocifera împotriva Patriot Act și îi avertiza pe toți că acesta nu va face decât să le cauzeze probleme în viitor. I-a atras atenția șefei sale și i-a făcut semn să intre în hol cu el.

Când directorul Kennedy i s-a alăturat în hol, l-a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”.

Rapp s-a uitat suspicios în jur. „Nu vreau să vorbesc despre asta aici, afară.”

„Am înțeles.” Kennedy l-a condus la lift, unde au urcat câteva etaje până la partea CIA a clădirii. După ce au trecut prin mai multe încuietori cifrate, au intrat într-o sală de conferințe liberă și au închis ușa.

Rapp i-a înmânat lui Kennedy un dosar. „Cred că o să ți se pară foarte interesant.”

Fără să spună un cuvânt, Kennedy a luat dosarul și s-a așezat. A desfăcut șnurul roșu și a deschis dosarul ultrasecret ca și cum ar fi făcut-o de mii de ori înainte, ceea ce se întâmplase.

A răsfoit prima pagină și, bazându-se pe grosimea dosarului, a spus: „Ce-ar fi să luați loc?”.

16

„Nu am chef”. Rapp și-a împreunat mâinile la spate și și-a flexat genunchii. Nu avea chef să stea jos. „Am un avion care mă așteaptă să mă ducă la Kandahar.”

Directorul CIA a continuat să citească și a spus: „Nu te grăbești puțin?”.

„Pentru asta sunt plătit”.

Ea s-a uitat la el pe deasupra ochelarilor și a clătinat din cap. Rapp era ca un frate pentru ea, ceea ce, uneori, putea fi o problemă.

Nerăbdător, Rapp a privit-o cum citea dosarul compilat în grabă. Minte lui se grăbea deja înainte, trecând în revistă ceea ce ar fi avut nevoie pentru a realiza o operațiune de o asemenea amploare.

Colonelul Haq îi oferise lui Rapp informațiile pe care le căuta și încă ceva. Omul se dovedise a fi un adevărat izvor de informații, și numai din acest motiv era încă în viață. Dacă va continua să coopereze, Rapp își va ține promisiunea, iar pakistanezul își va revedea copiii. Haq își trădase colegii din ISI care erau simpatizanți ai talibanilor și le furnizase informații cruciale despre al-Qaeda și conducerea reconstituită a acesteia. Dar, cel mai important, le furnizase locația bazei de operațiuni a al-Qaeda.

Într-un anumit sens, pentru Rapp, planificarea și executarea următorului pas au fost ușoare. Dar obținerea permisiunii pentru acest pas următor într-un oraș ca Washington, cu toate interesele sale concurente, a fost un pic mai complicată. De obicei, el prefera să limiteze implicarea la Agenție și la câteva unități de forțe speciale foarte bine antrenate, dar în cazul acesta avea să meargă până la vârf. Operațiunea era complicată. Implica snobirea unui aliat foarte important și nu era „neagră”, ceea ce însemna că comunitatea internațională și presa ar fi aflat despre ea la cinci minute după ce s-ar fi terminat.

Indiferent dacă misiunea ar fi fost un succes sau un eșec, Rapp și CIA ar fi avut nevoie de acoperirea Biroului Oval, iar asta însemna că președintele ar fi trebuit să fie adus la curent. Rapp era lamentabil de inept în a citi peisajul politic în continuă schimbare de la Washington, dar Kennedy excela în interpretarea dorințelor și dorințelor celor mai insatiabile orgolii ale Americii.

Kennedy a continuat să citească. Rapp o privea cum răsfoia paginile în jumătate din timpul care-i luase lui să citească raportul, iar el scrisese cea mai mare parte din el. O memorie aproape fotografică era unul dintre numeroasele ei atuuri. Când a terminat ultima pagină, a răsfoit-o și a închis dosarul.

Cu o privire gânditoare, s-a aplecat pe spate și și-a scos ochelarii de citit. S-a uitat la prețiosul ei recrut cu o încruntare gânditoare, aproape că a vorbit, dar apoi s-a hotărât să nu o facă.

Rapp, lipsit de răbdarea bine-cunoscută a șefei sale, a spus: „Este o chestie de la sine înțeleasă.”

17

Ea nu a răspuns imediat. După cum observase deja, Rapp se grăbea. Kennedy era la curent cu cele mai sensibile informații pe care și le putea imagina cineva, dar raportul lui Rapp era plin de detalii pe care ea nu le mai văzuse niciodată și nici unul dintre ele nu era atribuit unei surse. Exista o vorbă în domeniul spionajului care spunea că informația era la fel de bună ca și sursa ei.

„De unde ai luat asta?”

„Nu vrei să știi”, a răspuns Rapp pe un ton plat.

Kennedy a ridicat o sprânceană întrebătoare. „Chiar așa?”

Rapp și-a menținut poziția. Știa că ea avea să-l preseze asupra acestui aspect, dar pentru binele ei trebuia să o țină în întineric. „Irene, ai încredere în mine când îți spun asta... nu vrei să știi cum am pus mâna pe aceste informații.”

Kennedy s-a holbat la el, încercând să ghicească de unde ar fi putut obține informații atât de vitale. Existau mai multe posibilități, și toate arătau într-o direcție plină de pericole. A aruncat o privire în jos cu raportul și a spus: „Sunteți convins că este corect?”

„Da. Se poate spune că l-am obținut la prima mână.”

Ea îl credea, dar voia să se asigure că se gândise până la capăt. „Dacă nu funcționează, oamenii vor cere răspunsuri... și nu doar presa. Vorbim de audieri în Congres, camere de luat vederi, politicieni care se dau mari, cariere distruse... ai mai văzut totul.”

„Da, și nu mi-e frică. De aceea nu am de gând să-ți spun de unde sau cum am obținut aceste informații. Dacă mă vor chema vreodată să depun mărturie, voi cădea pe sabia mea ca un bun soldat.”

Kennedy știa că Rapp nu o va implica niciodată pe ea sau pe președinte, dar știa, de asemenea, că nu va pleca niciodată în liniște. Ar fi un adversar formidabil pentru orice congressman sau senator care ar alege să se ia la trântă cu el. „Ei bine... sincronizarea ta este interesantă.”

„Cum așa?”

„Mai sunt și alte lucruri care se întâmplă...” A făcut o scurtă pauză. „Unele lucruri care mă îngrijorează.”

„Are vreo legătură cu asta?”

Kennedy a ridicat din umeri. „Nu sunt sigur. „

18

„Ei bine,” a declarat un Rapp sarcastic, „cu siguranță nu vom afla stând aici.” A arătat spre dosar și a spus: „Acesta este doar un început. Dați-mi undă verde și în șaptezeci și două de ore vă voi spune exact ce pun la cale.”

Era un refren familiar din partea principalului consilier al directorului pe probleme de contraterorism. Acțiune!

Rapp petrecuse doisprezece ani grei pe teren, operând fără acoperire oficială în unele dintre cele mai neospitaliere locuri din Orientul Mijlociu și Asia de Sud-Vest. În ciuda tinereții sale relative, la treizeci și patru de ani, era un înapoiat, un adept al punerii bocancilor pe teren și al asumării de riscuri. La asta se reducea în cele din urmă slujba ei – să cântărească riscurile în raport cu recompensele.

„Irene”, a insistat Rapp, „oportunități ca aceasta nu apar foarte des”.

„Știu.”

„Atunci hai să o facem”, a pledat el.

„Și rolul tău în asta?”

El știa unde voia să ajungă și a făcut o jumătate de pas înapoi. „Totul este chiar acolo, în raport.”

„Am mai auzit asta”, a spus Kennedy cu o voce cinică.

„O să monitorizez chestia asta de sus din cer. Băieții de la Task Force vor avea parte de toată distracția. Eu sunt acolo doar ca să mă asigur că nimeni nu o dă în bară și să pun câteva întrebări punctuale când se termină.”

Kennedy a dat din cap. Multe dintre temerile președintelui urmau să fie risipite prin implicarea lui Rapp. „Și soția ta?”

Rapp era cât pe ce să-i spună lui Kennedy că nu era treaba ei, dar a reușit să reziste impulsului. „A plecat ieri la cabana familiei ei din Wisconsin.”

„Știi asta, și mai știi și despre promisiunile pe care i le-ai făcut... precum și despre cele pe care mi le-ai făcut mie.” Kennedy și-a fixat privirea în ochii lui pentru a se asigura că nu va exista nicio neînțelegere în această privință. „Deci, de data asta, gata cu prostiile de cowboy. În regulă?”

„Da, doamnă”, a răspuns Rapp cu o doză sănătoasă de agravare în glas.

Kennedy i-a ignorat tonul și folosirea intenționată a cuvântului „doamnă”. La patruzeci și doi de ani, era cu doar opt ani mai în vârstă decât Rapp.

Era timpul să își asume niște riscuri. Directorul CIA se ridică și apucă dosarul. „Aveți aprobarea mea. Mișcă-te și te rog să te aduci înapoi nevătămată.”

19

„Și președintele?”

„Mă ocup eu de președinte. Asigură-te doar că primești ceea ce căutăm și apoi pleacă naibii de acolo.”

Trei

Biroul din colț spre care se îndrepta era poate cel mai impresionant din tot Washingtonul, chiar mai impresionant decât cel de formă ovală de la capătul străzii. Blonda înaltă a trecut pe lângă doi asistenți administrativi și pe lângă serviciul de pază și a intrat fără să ceară permisiunea. Odată intrată, a închis ușa grea din lemn și s-a apropiat de biroul de mărimea unui portavion al șefului ei. Femeia avea un aer clar de încredere în ea, un sentiment de scop în fiecare pas. Era la fel de conștientă de ceea ce o înconjura ca și de ea însăși.

Nu exista cale de mijloc pentru Peggy Stealey. Absolvise Facultatea de Drept a Universității din Washington cu treisprezece ani în urmă și de atunci se luptase. Un caz și o cauză după alta. Unele dintre ele o pasionaseră mai puțin decât altele, dar își dăduse toată silința pentru fiecare dintre ele. Peggy Stealey ura să piardă mai mult decât îi plăcea să câștige, iar asta, mai mult decât orice altceva, era cheia pentru a înțelege cum se simțea.

În timp ce unii bărbați o găseau irezistibilă, existau poate un număr egal de bărbați care o găseau dură și puțin intimidantă. Avea o înălțime statuară de 1,80 metri, picioarele unui alergător american de 400 de metri garduri și pomeții unei zeițe nordice. Avea tendința de a se îmbrăca conservator; o mulțime de costume cu pantaloni și fuste care se opreau chiar deasupra genunchiului și aproape întotdeauna își purta părul blond tras la spate într-o coadă de cal joasă, dar când voia, când simțea că îi va oferi un avantaj, nu se temea să își sexualizeze look-ul. Totuși, nu mergea mai departe de atât.

Se culcase cu o singură colegă de la absolvirea facultății de drept și asta se întâmplase în Seattle, cu mai bine de doisprezece ani în urmă. Nu-i plăcea să recunoască, dar fusese naivă. La doar câteva luni de la terminarea școlii, era suprasolicitată, singură și lipsită de somn. Și-a lăsat garda jos și s-a culcat cu vedeta în ascensiune a firmei de avocatură, un partener cu șaisprezece ani mai mare decât ea. Aventura fusese toridă, una dintre cele mai bune partide de sex pe care le avusese vreodată și, cu siguranță, cea mai bună partidă de sex pe care o avusese el.

Se terminase brusc când el fusese etichetat de mai mulți lideri de afaceri din Seattle și de brokerul principal al partidului pentru a fi următorul senator al SUA din partea statului Washington. Întreaga imagine pe care o avea despre el s-a schimbat aproape peste noapte, când pământul nu a avut nici măcar curajul să se despartă el însuși de ea.

Își programase un prânz cu ea, iar în locul lui a apărut mama lui, dintre toți oamenii. Era căsătorit, desigur, și avea doi copii. Oameni importanți au făcut deja rost de bani

20

sume mari de bani, anunțul fusese deja făcut, cursa era în desfășurare, iar partidul trebuia să câștige. Bătrânul dragon îi spusese că nu era prima și probabil că nu va fi nici ultima femeie cu care fiul ei va avea o aventură. Se pare că fiul ei, la fel ca bunicul său, de unde proveneau toți banii, avea o problemă în a-și ține organul în pantaloni. Matriarhul familiei făcuse aluzie la un fel de compensație financiară, în timp ce-și alegea salata. Peggy respinsese oferta fără ezitare. Poate că fusese naivă la vremea respectivă, dar încă mai avea mândria ei.

În momentul în care li s-a servit felul principal, Peggy își revenise suficient de bine pentru a afirma cu certitudine că nu dorea să se vadă târâtă într-un scandal care i-ar fi putut distruge cariera. Nimeni, în afară de adversarul fiului ei, nu ar fi avut de câștigat dacă informația ar fi fost făcută publică, așa că s-a făcut o înțelegere de un alt fel, o înțelegere care să asigure că steaua lui Peggy Stealey va continua să crească.

Și așa a fost. Aflată încă la treizeci de ani, Stealey era acum adjunctul procurorului general adjunct responsabil cu combaterea terorismului și se afla în fața omului al cărui post plănuia să-l aibă într-o zi. A ascultat conversația telefonică a procurorului general suficient de mult timp pentru a se asigura că nu vorbea nici cu președintele, nici cu soția acestuia, apoi i-a făcut un gest foarte sever pentru ca acesta să închidă telefonul.

Procurorul general Martin Stokes s-a încruntat la subalternul său, dar a făcut cum a vrut ea și i-a tăiat directorului FBI la mijlocul frazei. Stokes o cunoștea suficient de bine pe Stealey pentru a ști că nu ar fi fost deplasat ca ea să treacă ea însăși peste biroul lui și să încheie apelul. Uneori se întreba de ce o suporta, dar știa deja răspunsul. Stealey era deșteaptă și motivată, și făcea lucrurile să fie rezolvate. Îi dăduse sfaturi grozave de-a lungul anilor, fie că el voia să le audă sau nu, și pentru asta era neprețuită.

Lingușitorii erau la fel de comuni în politică precum avocații, iar în acest sens abordarea directă a lui Peggy Stealey era revigorantă. Era ca o furtună violentă de primăvară: O puteai vedea venind, entuziasmul și teama crescând odată cu anticiparea spectacolului impresionant care urma să înceapă. Dacă furtuna trecea repede, era o experiență destul de plăcută. Scurta ploaie torențială curăța lucrurile și fulgerele transformau iarba în acea nuanță bogată de verde. Dar dacă plutea sau se oprea, subsolurile erau inundate, copacii erau doborâți și bunurile personale erau avariate.

Asta a fost Peggy Stealey. Dacă își împărțea opiniile pătrunzătoare cu concizie, putea fi o experiență destul de plăcută, dar dacă se hotăra să se descarce cu adevărat, era ca o furtună distructivă; la un moment dat, era o idee bună să nu te mai uiți și să te ascunzi în subsol.

Stokes a așezat din nou receptorul în suport și a sperat că va fi scurt. Înainte ca el să poată întreba la ce se gândea, ea a început să vorbească.

„Acest Patriot Act este un nenorocit de dezastru!” Și-a tăiat mâna în aer ca și cum ar fi vrut să-i taie biroul în două. „Și dacă încă te mai agăți de fantezia aia a ta că într-o zi vei ocupa Casa Albă, ar fi bine să te aduni...”

și să-ți dai seama că asta te face să arăți ca un afurisit de fascist. Și, în caz că nu ai observat, americanii nu aleg fasciști... cel puțin nu fasciști democrați.”

Asta a fost. Îi ieșise totul dintr-o singură răsuflare. La suprafață, el era de acord cu mare parte din ceea ce spusese, cu excepția ultimei părți. Cu excepția componentei naționaliste, democrații aveau partea lor echitabilă de tendințe fasciste, dar în momentul de față asta nu era important. Furtuna tropicală Peggy se afla în biroul lui și părea că se poate transforma într-un uragan în orice clipă dacă nu făcea ceva.

Dând din cap, a spus: „Momentul tău nu putea fi mai potrivit. Am transpirat gândindu-mă la ce se va întâmpla când unul dintre aceste cazuri va ajunge la Curtea Supremă.”

„Se va întâmpla?” Ea a luat-o în derâdere. „Ne vor da jos pantalonii și ne vor bate la fund până când fesele noastre vor fi roșii ca focul, iar apoi întreaga comunitate juridică se va ridica în picioare și va aplauda, iar apoi puteți să vă luați adio de la Casa Albă.”

Îi plăcea să-l bată în cap cu chestia cu Casa Albă. Știa că îi atrăgea atenția. Stokes nu s-a deranjat să o roage să ia loc. Cu o voce calmă, dar fermă, a întrebat: „Ce crezi că ar trebui să facem?”

Cu asta, ea a pornit din nou, o zeiță teutonă cu părul blond și ochii albaștri de 1,80 metri înălțime, care făcea karate în aer cu o mână și apoi cu cealaltă, exprimându-se cu o precizie eficientă, energică și tăioasă. Acesta era momentul în care îl excita cu adevărat, când gândurile lui se întorceau la a face sex cu ea, dar nu a fost să fie. Făcuse un singur efort prostesc de a încerca să reaprindă relația lor după ce fusese ales senator în siguranță. Răspunsul ei fusese rapid și hotărât. Îi dăduse o lovitură în plexul solar care îl lăsase ghemuit pe podea ca un copil.

Patru

Dr. Irene Kennedy stătea într-o parte și privea cum fotografiile făceau clic. Era o zi frumoasă de primăvară în capitală. În mod normal, s-ar fi bucurat de drumul spre oraș dinspre McLean, dar nu și în această dimineață. Întâlnirea din zori cu Rapp, combinată cu alte câteva lucruri pe care le știa, o îngrijoraseră. Așteptarea degeaba ca președintele să-și termine ședința foto nu era de ajutor, dar nu putea face prea multe. Un director al CIA agitat și stresat nu era genul de lucru pe care corpul de presă al Casei Albe ar trebui să-l vadă.

Mai era o săptămână până la începutul oficial al verii, iar președintele era într-o dispoziție extrem de bună. El poza pentru o fotografie cu veterani din cel de-al Doilea Război Mondial, cu membri ai conducerii Congresului și cu două dintre cele mai influente vedete de la Hollywood. Cu toții erau adunați în Rose Garden pentru a da startul unei săptămâni de festivități care urmau să conducă la inaugurarea sâmbătă a noului memorial al celui de-al Doilea Război Mondial de pe National Mall.

Grupurile de veterani se luptau de zeci de ani pentru a obține construirea monumentului și nu avuseseră aproape niciun succes până când marile personalități de la Hollywood nu s-au alăturat.

Cu puterea vedetelor atașată cauzei, politicienii din D.C. s-au aliniat pentru a se alătura cauzei, iar acum mărșăluiau într-un pas foarte patriotic spre ceremonia de inaugurare.

Vremea veselă și atmosfera festivă nu au făcut decât să sporească sentimentul de presimțire al lui Kennedy. În calitate de director al Agenției Centrale de Informații, Kennedy era mereu la curent cu

informații care îi făceau dificilă o viziune veselă asupra vieții. Iar acum ceva era pe cale să se întâmple, iar ea și oamenii ei nu aveau nici cea mai mică idee despre ce era vorba. Semnalele de alarmă au început să sune în ziua de vineri a săptămânii precedente. La început a fost o creștere bruscă a interceptărilor telefonice și de e-mailuri care dădeau de înțeles că se pregătea ceva important, apoi au apărut niște tendințe ciudate pe piețele financiare și valutare, iar apoi Rapp a apărut în biroul ei, confirmându-i cele mai mari temeri – că Al-Qaeda avea ceva în desfășurare. Ceva care implica o bombă. Nu se știa cât de mare era bomba, dar trebuiau să afle repede.

Kennedy urmărea teroriștii de peste douăzeci de ani. Își dezvoltase un simț pentru a ști când lucrurile erau pe cale să se întâmple, iar acesta era unul dintre acele momente. Fusesse prea multă liniște în ultimele șase luni. Rămășițele Al-Qaeda se regroupaseră și erau în mișcare. Ce puneau la cale în mod special, Kennedy nu știa, dar se temea de ce era mai rău. Echipa ei avea nevoie de mai multe informații și avea nevoie de ele rapid, altfel ea și restul țării ar fi aflat pe calea cea grea.

Directorul CIA și-a verificat ceasul și și-a păstrat calmul. Ședința foto era deja cu cincisprezece minute peste program și, deși Kennedy nu o arăta, nervii ei erau întinși. Dacă cele mai profunde temeri ale ei erau adevărate, trebuiau să se miște rapid. Mai mult decât orice, însă, aveau nevoie de informații suplimentare și de o lovitură norocoasă, și nu aveau de gând să obțină niciuna dintre ele stând la Washington și adunând interceptări din satelit. Trebuia să se întâlnească singură cu președintele pentru ca acesta să semneze planul lui Rapp și să implice Pentagonul.

Kennedy s-a relaxat ușor când secretarul de presă al președintelui a intervenit și le-a spus fotografiilor că evenimentul s-a încheiat. A stat răbdătoare în timp ce președintele dădea mâna cu câțiva oameni și le mulțumea tuturor pentru că au venit. La fel ca aproape toți politicienii de la acest nivel, președintele Hayes era foarte bun în a face oamenii să se simtă apreciați. A râs, a bătut câțiva umeri și apoi a făcut cu mâna de rămas bun în timp ce urca pe peluză spre Biroul Oval.

Pe măsură ce se apropia de Kennedy, expresia sa a devenit puțin mai serioasă. Nu a vrut să discute nimic din exterior, a spus pur și simplu: „Nu ești puțin cam devreme în această dimineață, Irene?”.

„Da, domnule.”

Hayes s-a încruntat. Se îndoia că ea se afla aici pentru a raporta vești bune. A continuat să urce panta ușoară și i-a făcut semn să i se alăture.

Kennedy a ezitat o secundă și a privit dincolo de președinte în căutarea șefului său de cabinet. S-a bucurat să o vadă stând în spate pentru a se mai scălda un timp în aura

23

a celor doi grei de la Hollywood. Valerie Jones și Rapp nu se suportau unul pe celălalt. Kennedy nu se îndoia că, dacă i s-ar fi oferit ocazia, Jones și-ar fi folosit fiecare gram de influență pentru a-și descuraja șeful să semneze planul agresiv al agentului.

Kennedy îl urmă pe președinte în biroul său, trecând pe lângă agentul Serviciului Secret care stătea la post lângă ușă. Hayes se îndreptă direct spre biroul său și se uită la programul său. După un moment, a întrebat: „De cât timp aveți nevoie?”.

„Cincisprezece minute... neîntrerupt”.

Hayes a dat din cap gânditor. Kennedy nu era genul de persoană care să-și piardă timpul. A apăsă butonul interfonului de pe telefon și a spus: „Betty, am nevoie de cincisprezece minute”.

„Da, domnule președinte.”

Hayes a ieșit din spatele biroului său și a traversat biroul. Și-a descheiat haina de costum și s-a așezat pe una dintre canapelele de lângă șemineu. Uitându-se la directorul Agenției Centrale de Informații, a spus: „Să auzim veștile proaste”.

Kennedy s-a așezat lângă el și și-a trecut o suviță de păr șaten după ureche. „După cum știți, după 11 septembrie 2001, am dezvoltat niște modele statistice destul de elaborate pentru a urmări anumiți indicatori economici. Am identificat bănci-cheie, case de brokeraj și instituții de servicii financiare care manipulează bani despre care avem motive să credem că au legătură cu terorismul. În plus, sistemul nostru Echelon urmărește zilnic milioane de e-mailuri și apeluri telefonice. Din cauza volumului mare de date despre care vorbim și a faptului că o mare parte dintre acestea sunt criptate, nu suntem în măsură să urmărim aceste tendințe în timp real.”

„Care este decalajul?”, a întrebat președintele.

„Tendințele financiare le cunoaștem de obicei destul de bine până la sfârșitul zilei de lucru, dar interceptările Echelon pot dura uneori o săptămână pentru a fi descifrate și apoi până la o lună pentru a fi traduse. Deși, dacă vizăm un anumit cont de e-mail sau un număr de telefon, informațiile pot fi decriptate și traduse aproape în timp real.”

„Deci, ce ați observat care v-a dat motive de îngrijorare?”

„A început la sfârșitul zilei de vineri cu datele financiare. Prima tendință pe care am sesizat-o a fost prețul aurului care a închis în creștere cu patru dolari și douăzeci și șase de cenți. Acest lucru în sine nu este nimic care să ne alarmeze, dar următoarea tendință pe care am observat-o a fost că dolarul a închis în scădere cu opt cenți. Dow a scăzut cu 56 de puncte, iar Nasdaq a închis în scădere cu 16 puncte. Nimic din toate acestea nu reprezintă, la prima vedere, o zi neobișnuită pe piețele financiare, dar când am început să ne uităm la instituțiile specifice despre care credem că au legături cu terorismul... au apărut câteva tendințe tulburătoare.”

Kennedy a scos o foaie de hârtie dintr-un dosar și i-a înmânat-o președintelui. A arătat cu pixul spre primul rând. „Saltul aurului a fost inițiat de o bancă din Kuweit

24

care a vândut două sute optzeci de milioane de dolari în acțiuni și obligațiuni americane și a aruncat toată suma în aur elvețian. În weekend am descoperit alte patru conturi la diverse instituții care și-au lichidat investițiile americane și au cumpărat aur. Aceste conturi reprezentau aproape două sute de milioane de dolari.”

Președintele a studiat foaia de hârtie. „Care sunt șansele ca toate aceste cinci conturi să primească aceleași sfaturi financiare?”.

„Este o posibilitate îndepărtată, dar presupune că există un consilier financiar respectat care să sugereze o conversie în masă a activelor într-un moment în care nu există indicatori economici care să necesite o astfel de mișcare drastică. Oamenii mei îmi spun că șansa ca acest lucru să se întâmple este extrem de improbabilă.”

Hayes s-a încruntat la foaia de hârtie. „Asta ne duce înapoi la faptul că toate cele cinci conturi semnalate au plasat vinerea trecută pariuri că economia americană este pe cale să fie afectată.”

„Corect”, a dat Kennedy din cap. „În plus, am mai descoperit o mână de conturi marcate mai mici care au făcut mișcări similare, dar mai puțin drastice.”

Hayes se holba la foaia de hârtie, citind diferitele nume și țări.
„Altceva?”

„Da.” Și-a curățat gâtul. „Mitch a dat peste niște informații foarte valoroase.” Din geanta ei, Kennedy a recuperat dosarul pe care i-l dăduse Rapp cu doar câteva ore în urmă. L-a așezat pe măsuta de cafea din sticlă care se afla între cele două canapele și l-a deschis pentru a afișa o foaie pe care se aflau fețele a cinci bărbați bărboși. „Știu că v-au mai fost arătate aceste fotografii, dar pentru a vă reîmprospăta memoria, toți se află pe lista celor mai căutați oameni de către FBI. Ei reprezintă ceea ce noi credem că este conducerea reconstituită a al-Qaeda.”

Kennedy a întors pagina, dezvăluind o hartă a graniței dintre Afganistan și Pakistan. „În ultimele șase luni am urmărit mai mulți dintre acești indivizi în timp ce călătoreau prin regiunea muntoasă a Pakistanului. În urmă cu câteva săptămâni, doi dintre ei s-au întâlnit în Gulistan.” Kennedy a arătat spre orașul de pe hartă. „De acolo au fost urmăriți până într-un mic sat aflat la 18 mile spre vest.”

A întors din nou pagina, la o fotografie din satelit care arăta un sat de aproximativ o sută de locuințe plus dependințe. Orașul era răspândit de-a lungul bazei muntelui, cu un singur drum principal care ducea înăuntru și mai multe care tăiau axul. „Satul a fost supravegheat zi și noapte în ultimele cinci zile. Ieri, acest convoi a intrat în oraș.”

O nouă imagine a apărut, arătând opt camioane și mai multe SUV-uri. Patru dintre camioane aveau tunuri antiaeriene de mari dimensiuni montate în paturi și toate erau pline de oameni puternic înarmați. „În urmă cu patru ore, o dronă de recunoaștere de mare altitudine a zburat în cerc la patruzeci de mii de picioare, și am avut norocul de a obține

25

următoarele imagini. Acești trei indivizi care coboară din camioane credem că sunt Hassan Izz-al-Din, Abdullah Ahmed Abdullah și Ali Saed al-Houri.”

Președintele a luat fotografia alb-negru și a privit fix cele trei fețe încercuite cu roșu. Aceste fotografii de recunoaștere erau rareori complet clare pentru el, dar știa că exista o mică armată de analiști și un supercomputer care, cumva, le dădea sens la toate.

„Toți aceștia au avut un amestec în 11 septembrie”, a adăugat Kennedy.

Președintele s-a uitat pentru a doua oară cu atenție la fotografie. „Sunteți sigur că sunt aceiași oameni?”.

„Mitch are un agent în regiune care i-a spus că această întâlnire va avea loc.”

Hayes a pus fotografia jos și și-a scos ochelarii de citit. „Sunt în acest sat chiar acum?”

„Da, domnule.”

Președintele a zâmbit. „Deci presupun că vrei să-l sun pe generalul Musharraf și să-l rog să se ducă să curețe acest cuib de șobolani.”

Kennedy a clătinat din cap cu emfază. „Categoric nu, domnule. Generalul Musharraf este un om bun, dar are prea mulți fundamentalisti radicali în guvernul său... mai ales sus în zonele tribale, pentru a le încredința ceva atât de important. Mitch crede că în momentul în care îi vom aduce pe pakistanezi, acești oameni vor fi alertați și vor dispărea în munți.”

Președintele a văzut brusc încotro se îndrepta și comportamentul său a devenit precaut. „Sugerezi să ne ocupăm de asta fără să vorbim cu pakistanezii?”

„Așa este, domnule.”

„Și ce îi voi spune generalului Musharraf când va suna să afle ce fac trupele americane care desfășoară operațiuni în țara sa fără permisiunea sa?”

„Sper că nu se va ajunge la asta, domnule”, a răspuns Kennedy cu mai mult optimism decât simțea sincer. „Mitch crede că putem desfășura cea mai mare parte a operațiunii fără să fim observați, dar la un moment dat pakistanezii vor afla cu siguranță. Iar când generalul va suna, sunt sigur că, dacă îi veți explica circumstanțele și, eventual, îi veți oferi ceva mai mult ajutor economic, va înțelege.”

Hayes a zâmbit și a clătinat din cap. „Știi, probabil că ai dreptate, dar sunt câteva mii de oameni la Departamentul de Stat care nu ar fi de acord cu tine cu destulă vehemență.”

26

„Departamentul de Stat are preocupări diferite, mai puțin imediate, decât mine.”

Președintele și-a îndreptat atenția spre fotografie și spre cele trei cercuri roșii. Putea să se ocupe de Musharraf dacă lucrurile se înrăutățeau. De fapt, generalul i-ar fi mulțumit probabil că l-a ținut departe de asta. „Irene, există vreo legătură directă între acești oameni și chestiunile financiare despre care vorbeai mai devreme?”

„Nu... adică nicio legătură directă, domnule, dar credem că aceste conturi sunt controlate fie de simpatizanți, fie de susținători ai Al-Qaeda.”

„Saudiți?”

„Cei mai mulți dintre ei.”

Expresia președintelui a devenit acră. Saudiții erau cel mai îndepărtat lucru din lume de un aliat bun, dar nu se putea spune nimic în public și se putea face foarte puțin în privat pentru a-i determina să ia măsuri împotriva membrilor familiei regale care finanțau terorismul.

„Deci vrei să intrai și să-i prindeți pe tipii ăștia?”, a întrebat Hayes.

„Așa este, domnule”.

„Care este intervalul de timp?”

„Mitch este deja pe drum și este în contact cu comandantul grupului operativ de la sol. Planul este de a lovi satul în treizeci și șase de ore.”

Starea de spirit a președintelui a rămas gânditoare în timp ce se gândea la asta. „Nu știu, Irene. Chestia asta este un mare risc. O mulțime de oameni din acest oraș vor fi supărați că au fost lăsați în afara procesului de luare a deciziilor.”

Kennedy reținuse intenționat o carte. „Mai este ceva ce trebuie să știți, domnule. Mitch are un informator care spune că acești oameni se întâlnesc pentru a discuta ce să facă după ce bomba va fi detonată.”

Hayes nu a vorbit la început. Cuvântul bombă putea însemna multe lucruri. „Ce fel de bombă?”

A clătinat din cap. „Nu știm. De aceea Mitch vrea să meargă cu grupul operativ și să vadă ce poate afla.”

Hayes a respirat adânc și apoi a expirat încet. „Presupun că vreți aprobarea mea imediat.”

„Asta ar ajuta”, a răspuns Kennedy.

27

„Nu este prima dată când mi se spune că un atac ar putea fi iminent.”

„Știu”, a fost de acord Kennedy, „dar am sentimentul că ceva foarte grav este pe cale să se întâmple, domnule, și cred că orice ar fi, va fi suficient de paralizant pentru a trimite economia noastră într-o recesiune majoră.” Ea alesese în mod intenționat să sublinieze aspectul economic al situației. „Cred că trebuie să facem ceva decisiv. Trebuie să ne creăm norocul și trebuie să o facem rapid.”

Cu campania de realegere a lui Hayes care începea peste câteva luni, nimic din toate acestea nu era ceva ce el dorea să audă. Un mic scandal cu pakistanezii în legătură cu un raid la graniță, putea supraviețui. La un atac terorist major și o economie în toaletă, nu putea supraviețui. Totuși, în cei trei ani de când președintele Hayes îl cunoștea pe Kennedy, nu o auzise niciodată vorbind așa.

A inspirat adânc și apoi a spus: „Aveți aprobarea mea, dar spuneți-i lui Mitch să intre și să iasă cât mai repede posibil. Aș vrea să pot prezenta asta ca pe o încăierare la graniță, mai degrabă decât ca pe o operațiune în toată regula.”

Cinci

LOS ANGELES

Qantas 747-400 a plutit în jos, cu flapsurile extinse, cele patru motoare puternice General Electric fiind reglate aproape în totalitate. Pista de aterizare de la LAX strălucea în căldura din luna mai, în timp ce avioanele făceau manevre de la și spre porțile de îmbarcare și debarcare a pasagerilor. Din aer, pentru Imtaz Zubair, totul părea un haos absolut. În cabina superioară a clasei business, a închis ochii și a murmurat în tăcere cuvântul Alhumdulillah în mod repetat pentru sine. Expresia însemna, Laudă lui Dumnezeu, și făcea parte din atasbihs, sau rozariul musulman. Îi luaseră mărgelele, așa că și-a frecat degetul mare și arătătorul împreună, ca și cum ar fi ținut în mână instrumentul de rugăciune din lemn închis la culoare și bine uzat. Îi spusese să nu dea semne de credință în public până când nu-și va fi îndeplinit misiunea, dar nu s-a putut abține.

Zubair era o epavă, un ghem de nervi încordați, cu stomacul plin de acid clocotitor care se transformase într-o pirozis arzător. Chiar dacă era un om de știință, ura să zboare. Educația lui era înrădăcinată în logica liniștitoare și ordonată a matematicii și a fizicii, dar aceasta îl dezamăgise aici. Masa aripilor crea portanță, motoarele asigurau împingerea, iar avioanele zburau. Totul era o teorie dovedită și era aplicată de mii de ori în fiecare zi în întreaga lume, dar omul de știință era totuși neliniștit. Nu putea să accepte acest lucru, așa că l-a ascuns adânc, alături de toate celelalte fobii ale sale.

Când unul dintre șefii săi i-a spus odată că trebuie să urmeze o terapie, Zubair s-a simțit profund jignit. Era un geniu; știa lucruri, simțea lucruri pe care foarte puțini oameni puteau măcar să încerce să le înțeleagă. Cine putea spune că fobiile sale nu erau pur și simplu

28

cauzate de un simț sporit al conștiinței și de o înțelegere profundă a universului și a relației sale cu Allah? Zubair bănuia anumite lucruri. El vorbea cu Dumnezeu și privea în viitor. Rolul său în lupta pentru religia sa a fost unul de mare importanță. Nu discutase niciodată despre asta cu colegii săi de știință, pentru că erau prea unidimensionali. Pentru ei, religia era o farsă, o modalitate prin care oamenii simpli făceau față vieții lor banale. Dar nu și pentru Zubair; știința era pentru el dovada că Dumnezeu său exista. O asemenea splendoare nu putea fi creată decât de Dumnezeul său.

Aterizarea a fost atât de blândă, încât Zubair nici măcar nu și-a dat seama că se aflau la sol până când trenul de aterizare din față nu s-a rostogolit pe pistă, iar avionul mare a început să încetinească. A deschis ochii și s-a uitat pe fereastră, ușurat că nu mai erau pe cer. Cu un zâmbet pe față, a murmurat o rugăciune rapidă de mulțumire. Din păcate, calmul său nu a durat mult. Pe măsură ce avionul se apropia de poarta de îmbarcare, zâmbetul lui Zubair a dispărut și gândurile lui s-au îndreptat spre următorul obstacol.

Țara natală a lui Imtaz Zubair îl părăsise, așa că el îi întorsese favoarea. Prodigios la matematică, Zubair a fost educat la cele mai bune școli din Pakistan și apoi trimis în Canada și China pentru studii postuniversitare. Era pe drumul spre măreție. Chiar și Dr. A. Q. Khan, cel care a dezvoltat și testat prima bombă nucleară din Pakistan, i-a spus că era cea mai strălucitoare stea din generația sa de oameni de știință pakistanezi. Zubair credea că abilitățile sale singure îl vor duce în domeniul ales, dar nu a fost așa.

A descoperit că politica și legăturile de familie erau mai importante și că devotamentul său profund față de religie a creat gelozie în rândul colegilor săi. Nu a negat faptul că îi lipseau chiar și cele mai elementare abilități sociale, dar, în mintea lui, geniul era ceea ce conta, nu capacitatea de a face politică. Cu toate acestea, se întorseseră cu toții împotriva lui și complotaseră pentru a-i refuza visul de a lucra cu doctorul Khan.

Încă mai spera că relația sa personală cu Dr. Khan va avea câștig de cauză, dar aceste speranțe au murit în ziua în care generalul Musharraf și banda sa de ofițeri militari au preluat puterea printr-o lovitură de stat fără vărsare de sânge. Musharraf era un porc secular și un câine de companie al americanilor. Cedând presiunii patronilor săi, Musharraf a început să elimine adevărații credincioși din comunitatea științifică nucleară pakistaneză.

Zubair a fost unul dintre primii care au fost eliminați, fiind exilat la teribila centrală nucleară Chasnupp din Pakistanul central, unde a fost lucrat ca un câine șaptezeci, uneori optzeci de ore pe săptămână. Cu visele sale spulberate, a devenit din ce în ce mai amărât. Era pe punctul de a ceda când a intervenit providența. Un mesager al lui Allah a călătorit în regiunea îndepărtată cu unicul scop de a-l contacta. Ieșea din moscheea sa dărăpănată într-o după-amiază de vineri când vizitatorul îmbrăcat în robă a venit la el ca și cum ar fi fost însuși îngerul Gabriel. Allah avea o misiune de mare importanță pentru Zubair, iar acesta trebuia să plece imediat cu străinul.

Acesta fusese începutul unui pelerinaj care îl dusesese în Iran și la Marea Caspică, în Kazahstan și într-un deșert otrăvitor, apoi în Asia de Sud-Est, Australia și acum în America. Nu era un om monden, dar, la fel ca în cazul tuturor dificultăților din viața lui, a

29

stresul călătoriilor îl adusesese mai aproape de Allah. Fusese martor direct la decadența lumii seculare și îl liniștea faptul că cauza lui era dreaptă.

Avionul s-a oprit și, aproape instantaneu, Zubair a simțit reluarea acțiunii vulcanice a stomacului său. O peliculă de transpirație i-a apărut pe frunte și pe buza superioară. Omul de știință și-a șters fruntea și apoi buza superioară cu o batistă. Se simțea gol fără mustață, dar îl obligaseră să se radă și pe aceasta. Voiau ca el să se asimileze, să se amestece cât mai mult posibil. Părul îi fusese tuns scurt și coafat pentru prima dată în viața lui. Ochelarii îi fuseseră înlocuiți cu lentile de contact, iar ei îi cumpăraseră un set nou de haine și bagaje Tumi scumpe în Australia.

Pasagerii au început să se ridice în picioare, deschizând compartimentele și adunându-și lucrurile. De teamă să nu se miște și să-și dea de gol nervozitatea, Zubair nu se grăbea. După ce majoritatea celorlalți pasageri au plecat, și-a recuperat geanta de calculator și a coborât scările înguste spre corpul principal al avionului. Se aștepta pe jumătate să vadă un grup de bărbați în costume așteptându-l, dar, din fericire, nu era niciunul. Fusese avertizat că americanii deveniseră mult mai buni la interceptarea persoanelor care încercau să intre ilegal în țara lor.

Două însoțitoare de bord feminine, cu machiaj de curvă și fuste mult prea scurte, stăteau lângă ușă. I-au mulțumit că a zburat cu Qantas. În ciuda a ceea ce îi spusese antrenorii săi, Zubair le-a ignorat pe femei, refuzând să le privească în ochi. Din fericire pentru el, statura sa mică îl făcea să pară mai degrabă timid decât ostil. Zubair avea doar un metru și jumătate înălțime și cântărea doar un kilogram zvelt de 142 de kilograme. Cu mustața rasă, trecea cu ușurință drept cineva cu cinci sau zece ani mai tânăr decât cei douăzeci și nouă de ani pe care îi avea.

A pășit în Jetway, alăturându-se debandadei pentru preluarea bagajelor și vamă și intercalându-se între clienții de la clasa business și cei de la clasa economică. Stresul situației și căldura din Jetway-ul închis au declanșat glandele sudoripare ale omului de știință, trimițându-le la supraîncărcare. În câteva secunde, transpirația sărată i-a umezit fiecare centimetru de piele.

Zubair s-a simțit prins în capcană, ca și cum ar fi fost pe o bandă rulantă care se îndrepta spre propria execuție. Nu mai era cale de întoarcere. Pasagerii au continuat să coboare din avion, împingându-se înaintea, trecând prin tunelul închis spre agenții vamali americani care urmau să pună întrebări iscoditoare. Zubair și-a dorit brusc să fi luat sedativul pe care i-l dăduseră pentru a-și calma nervii. Aruncase pastilele la aeroportul din Sydney. Allah nu ar fi fost niciodată de acord ca el să ia un drog care să îi modifice starea de spirit. Acum își dorea cu disperare să fi păstrat micile pastile, doar pentru a trece peste această parte.

Au părăsit Jetway-ul și, cel puțin pentru o clipă, lucrurile s-au îmbunătățit. Spațiul suplimentar și aerul mai rece al terminalului se simțea mai puțin îngrădit. Debandada de oameni a continuat să coboare un set de scări până la o zonă îngrădită unde au început să se alinieze în mai multe rânduri pentru a prezenta pașapoartele și formularele de intrare/declarație a portului de intrare agenților vamali americani. Zubair a intrat într-una dintre cozi, la care se afla un bărbat. Atâta timp cât a avut de ales, nu a vrut să aibă de-a face cu o femeie.

30

Când i-a venit rândul, a pășit la ghișeu, cu geanta neagră cu roțile în spate, și i-a înmănat agentului pașaportul și actele. Bărbatul a privit mai întâi pașaportul, răsfoind câteva pagini pentru a vedea pe unde fusese vizitatorul în ultimii ani.

„Prima dată în America?”

„Da”, a răspuns Zubair cu engleza sa accentuată.

„De cât timp ești cetățean australian?”.

„De trei ani.”

„Și ocupația dumneavoastră?” Agentul a răsfoit actele pentru verificare.

„Sunt programator de calculatoare”.

„Scopul vizitei dumneavoastră?”, a întrebat bărbatul pe un ton fără menajamente.

Lui Zubair nu-i venea să creadă ce noroc avea. Până acum, bărbatul nici măcar nu se deranjase să se uite la el.

„Sunt aici pentru afaceri”.

„Călătorești singur?”

„Da.”

Agentul a ștampilat pașaportul și i l-a înmănat înapoi lui Zubair, privindu-l pentru prima dată cu atenție și observând perlele de transpirație de pe buza superioară și de pe frunte.

„Vă simțiți bine?”

„Ah... da”, a răspuns Zubair, ștergându-și fruntea cu batista. „Doar că nu-mi place să călătoresc.”

Agentul vama l-a mai studiat o clipă. Apoi i-a înmănat lui Zubair pașaportul și actele cu mâna dreaptă, iar cu mâna stângă a apăsător un buton care îi anunța pe colegii săi din camera de gardă că are pe cineva pe care ar trebui să-l treacă prin sistemul de recunoaștere facială. Nu era nimic alarmant. Doar o precauție standard.

Zubair și-a luat documentele și s-a îndreptat spre caruselul de bagaje, unde îl aștepta deja singurul său bagaj cu eticheta portocalie strălucitoare de clasa business. A luat geanta și a mers la următorul punct de control, unde a fost întâmpinat de o femeie cu câțiva centimetri mai înaltă decât el.

Ea i-a făcut semn să meargă la dreapta și i-a spus: „Vă rugăm să vă puneți bagajele pe masă și să scoateți toate încuietorile”.

31

Zubair a făcut cum i s-a spus, cu sentimentul dezgustător că urma să fie descoperit. I se spusese că existau șanse mari să i se ceară să își deschidă bagajele, dar erau alții cărora li se permitea să treacă de acest punct de control fără nicio inspecție. De ce nu putea fi și el unul dintre ei?

A stat nervos în picioare în timp ce femeia a început să se uite prin fiecare compartiment al celor două valize ale sale. Și-a amintit că nu avea ce să găsească. Singurele elemente care l-ar fi putut implica erau câteva fișiere criptate de pe laptopul său, dar ar fi avut nevoie de cineva de la faimoasa lor Agenție Națională de Securitate pentru a le descifra. După câteva minute, femeia a închis gețile și i-a spus lui Zubair că este liber să plece.

Uimit, Zubair și-a luat bagajele și a înmănat actele unui alt agent. Bărbatul i-a făcut apoi semn să părăsească zona securizată. Zubair și-a pus pașaportul în buzunar și a privit holul lung din fața lui. În față putea vedea lumina zilei. În timp ce își plimba bagajele pe hol, abia îi venea să creadă că a trecut de vamă. Amețit de emoție, și-a accelerat pasul. Învinsese mânășa de securitate americană și nu mai era nimic ce puteau face pentru a-l opri acum. Era liber să cutureiere America și să-și facă treaba. Youmud Deen, ziua judecății, se apropia cu pași repezi, iar Zubair avea să dea o lovitură puternică pentru Islam.

Şase

PAKISTAN

Patru elicoptere MH-6 Little Bird foarte silențioase și-au croit drum prin canionul stâncos cu 70 de mile pe oră, în întuneric aproape total. Șaisprezece dintre cei mai bine antrenați și experimentați soldați pe care îi văzuse vreodată lumea călătoreau câte doi de fiecare parte a micilor elicoptere agile, cizmele lor de luptă zgâriate și uzate atârând în aerul rece de munte, cu ochii protejați de ochelari de protecție transparenți. Uniformele variau ușor; unii purtau costume de zbor, în timp ce alții aleseseră versiunea de camuflaj în deșert a ținutei de luptă standard a armatei americane, sau BDU. Cu toții purtau veste antiglonț, genunchiere și cotiere și o cască decupată specializată, cu ochelari de vedere pe timp de noapte fixați în mod pop-down pop-up.

Purtau un arsenal de arme, de la pistoale, la puști de vânătoare, puști cu lunetă, mitraliere ușoare și grele. Niciunul dintre ei nu se deranjase să aducă amortizoare de zgomot. Prezența lor urma să fie cunoscută în câteva secunde de la sosire, iar odată ce ajungeau la sol existau șanse să aibă nevoie de toate gloanțele și grenadele suplimentare pe care le puteau transporta. Se îndreptau direct în mijlocul lucrurilor.

Elicopterele agile se fereau și se mișcau prin aerul rece de munte ca un carusel sadic de parc de distracții, dar oamenii care stăteau pe platformele special concepute erau obișnuiți cu asta. Se aflau la kilometri depărtare de civilizație, într-un ținut străin care se număra printre cele mai pustii și mai neospitaliere locuri de pe pământ, iar fiecare dintre ei anticipa cu nerăbdare bătălia care îi aștepta.

32

O voce a răsunat în căștile lor anunțând că se aflau la un minut de țintă. În valul de activitate care a urmat, vizoarele optice ale puștilor, indicatoarele de puncte cu laser roșu și ochelarii de vedere pe timp de noapte, sau NVG, au fost pornite, vitezele au fost schimbate, iar cei care nu erau deja armate și blocate au făcut-o.

Piloții îi avertizaseră pe toți oamenii în ședința de informare premergătoare misiunii ce urma să se întâmple. Elicopterele s-au înclinat brusc într-o curbă în trecătoarea montană și au accelerat într-o picaj abrupt, îmbrățișând terenul pe măsură ce fața muntelui a cedat locul unei văi aflate la aproximativ 3.000 de picioare mai jos.

Satul izolat s-a grăbit să vină în întâmpinarea lor. Nu exista niciun semn de viață la această oră matinală. Pilotul din elicopterul de frunte a marcat ținta și a început să se ridice, în timp ce celelalte trei Little Birds și-au continuat cursa la sol, într-o cursă contra cronometru pentru a-și livra războinicii ucigași înainte ca inamicul să poată răspunde și să opună rezistență.

GENERALUL KEVIN HARLEY se concentra cu atenție pe ecranul granulat din fața lui. Avea trei din care să aleagă, dar deocamdată atenția lui era îndreptată asupra celui din mijloc. Celelalte două ecrane nu aveau să aibă nimic important pe ele decât peste un minut sau două. Cele patru elicoptere au apărut la vedere exact în momentul așteptat. Harley a privit cum Păsărelele Micuțe își micșorau viteza și rupeau formația. Trei dintre ele se îmbrățișau pe punte, în timp ce al patrulea lua altitudine. Era greu de spus uitându-se la ecranul său, deoarece imaginea era filmată de o mică dronă de recunoaștere care se învârtea la 3.000 de metri deasupra satului, dar era planul de luptă al lui Harley și cunoștea fiecare detaliu.

Generalul Harley purta o cască de zbor voluminoasă pentru a putea comunica cu oamenii săi peste motoarele puternice General Electric care mârâiau la doar câțiva metri deasupra capului său. În aerul rarefiat de munte, motoarele trebuiau să muncească din greu pentru ca pasărea de comandă și control să nu cadă ca o piatră de 12.000 de kilograme ce era. UH-60

Blackhawk strălucea într-o spălătură de circuite moderne și monitoare cu ecran plat. Podeaua păsării era acoperită cu panouri de Kevlar antiglonț, iar fiecare om purta o vestă antiglonț, chiar dacă intenția lor era de a sta departe de acțiune pentru a orchestra baletul militar modern de sus. Pasărea avansată de comandă și control aeropurtat devenise o a doua casă pentru cinci dintre cei șase bărbați legați în compartimentul pentru trupe.

Câțiva dintre ei fuseseră staționați în Afganistan de aproape doi ani, înregistrând nenumărate ore la consolele lor aeropurtate. Îi vânaseră pe membrii al-Qaeda, pe talibani, pe traficanții de droguri și pe bandiți – pe oricine care încerca să submineze autoritatea noului guvern susținut de SUA, dar mai presus de toate îi vânau pe al-Qaeda.

Membrii al-Qaeda se aflau în fruntea listelor acestor soldați, ținte îndreptățite ale unei răzbunări și ură autentice. Motivele lor erau deopotrivă personale și patriotice. În timp ce concetățenii lor americani își vedeau de viețile lor, acești operatori ai Forțelor Speciale se aflau în cealaltă parte a planetei, reglând cu stoicism conturile. Să ne referim la ei ca la niște simpli justițieri ar fi o insultă la adresa nivelului lor de sofisticare și pregătire, dar chiar și ei

33

ar recunoaște că se aflau într-o misiune de răzbunare. Se aflau aici pentru a trimite un mesaj foarte clar că America nu va tolera masacrarea a 3.000 dintre cetățenii săi.

Al șaselea pasager din compartimentul pentru trupe era un străin, dar unul binevenit, și un om pe care îl respectau cu toții. Mitch Rapp mai auzise de acest grup. Bărbați și femei de la Direcția de Operațiuni (DO) a CIA se întorceau din Afganistan și povesteau despre Task Force 11, un amalgam de băieți răi din Forțele Speciale din diferite ramuri ale armatei americane. Erau bine finanțați, bine echipați, rafinat antrenați, extrem de motivați și temuți de oricine cu suficient bun simț pentru a înțelege că erau, probabil, cea mai experimentată, puternică și mobilă forță de luptă în acțiune în prezent.

Agenții DO, care nu erau nici ei înșiși niște violete de rahat, erau înmărmuriți de bravura și îndemânarea pe care acest grup o aducea împotriva inamicului. Spiritul lor de luptă era încurajat de faptul că știau că abilitățile lor ca unitate erau de neegalat, nu se temeau de nimeni și nu rețineau nimic, deoarece inamicul lor nu înțelegea decât un singur lucru – forța brută. Rata lor de ucidere a depășit orice așteptări. După ce pierduseră doar o mână de oameni de la desfășurarea lor, au provocat daune serioase inamicilor lor, provocând pierderi de mii de oameni.

Forța operativă a operat într-un anonimat relativ până când cineva de la Washington a decis că relațiile publice erau prea bune pentru a le trece cu vederea. Realizările lor au fost scurse, iar după aceea munca a devenit puțin mai dificilă. Reporterii au început să-și bage nasul, dorind să afle cum opera grupul. Politicieni și oficiali ai Pentagonului doreau să fie informați, iar câțiva chiar au făcut efortul de a călători în Afganistan.

Toate acestea au fost o distragere a atenției de la misiunea Task Force 11. Din fericire pentru grup, atenția tuturor s-a mutat curând spre Irak. La scurt timp după începerea războiului, Pentagonul a emis o declarație inofensivă în care se preciza că Task Force 11 era desființată. Câteva dintre activele lor au fost de fapt transferate în noul teatru de război, suficient pentru a da credibilitate poveștii, dar nu suficient pentru a afecta eficiența grupului. Cu atenția lumii concentrată în altă parte, Afganistanul s-a transformat în locul perfect pentru ca Forțele Speciale să își perfecționeze abilitățile – iar generalul Harley și oamenii săi au făcut exact acest lucru.

Rapp nu-l mai întâlnise niciodată pe general, dar cei doi s-au înțeles aproape imediat. De îndată ce Kennedy îi dăduse undă verde, Rapp era la telefon la Comandamentul Operațiunilor Speciale Comune și le spunea ce avea nevoie. Când a aterizat în Afganistan, Harley și oamenii săi erau gata de plecare. La început, Harley a fost sceptic cu privire la planurile lui Rapp. Se afla în Asia de Sud-Vest de aproape doi ani și fusese respins de atâtea ori pentru că ceruse să treacă granița în Pakistan, încât superiorii săi de la Baza Aeriană MacDill îi spusese să înceteze și să se abțină, altfel va fi mutat.

Rapp bănuia că, la un moment dat, între plecarea sa din Washington și sosirea în Kandahar, Harley își dăduse seama că aceasta avea să fie probabil singura și unica lui șansă de a pune piciorul în Pakistan. Operațiunea pe care Harley o pregătise pentru el era mult mai mult decât o simplă răpire – era un asalt în toată regula. Rapp fusese implicat în destule operațiuni de acest gen ca să înțeleagă că nu era niciodată o idee rea să ții cont de ceea ce credea comandantul militar că este cel mai bun mod de a sparge o nucă, dar fusese

34

gândit la ceva mai mic, ceva mai puțin complex. Planul lui Harley nu era nici una, nici alta. Implica o forță de cinci ori mai mare decât își imaginase Rapp și era absolut curajos.

Comunitatea Forțelor Speciale, mai mult decât orice alt activ din armata americană, a fost nevoită să își perfecționeze constant abilitățile și strategiile. Au căutat modalități fie de a evita repetarea greșelilor, fie de a minimiza efectul lucrurilor pe care nu le puteau controla. Acest zel de a evita repetarea greșelilor celor care intraseră în luptă înaintea lor a făcut ca niciun angajament modern să nu fi fost analizat mai amănunțit decât incidentul din Somalia din 1993, când nouăsprezece rangerii din armată și operatori Delta Force au fost uciși într-un raid de zi care a scăpat dezastruos de sub control. Nu exista niciun comandant al forțelor speciale în serviciul activ care să nu fi studiat până la ultimul detaliu al acelei operațiuni din Mogadishu, și cu toții ajunseseră la aceeași concluzie: nu operați niciodată pe timp de zi dacă nu sunteți nevoiți și, dacă nu sunteți siguri cu ce vă confrunțați, nu intrați în luptă fără sprijin aerian apropiat sau blindat, sau ambele.

Din motive politice, sprijinul aerian apropiat pe care Harley dorea să-l aducă cu el nu a fost o opțiune. Trebuiau să intre și să iasă fără să-i alerteze pe pakistanezi, iar dacă Harley aducea o navă de luptă AC-130U Spooky, aceasta ar fi fost imediat detectată de radar. Terenul muntos și scurttimea misiunii au impus ca nici blindatele să nu fie o opțiune. Acest lucru l-a lăsat pe generalul Harley în poziția dificilă de a încerca să lanseze un asalt cu elicopterul într-un sat ostil de aproximativ 1.000 de persoane, fără blindate și fără sprijin aerian apropiat cu aripi fixe. Și acesta nu era un sat oarecare. Conform rapoartelor de informații ale CIA și ale Agenției de Informații a Apărării, acesta era un bastion al-Qaeda. Acești oameni

nu aveau de gând să se ascundă pur și simplu în colibe lor și să aștepte ca americanii să plece. Aveau să se lupte serios.

Soluția generalului Harley la această problemă i s-a părut la început puțin cam exagerată lui Rapp, dar pe măsură ce generalul l-a condus prin fiecare element al planului său, Rapp a început să vadă adevăratul geniu tactic din spatele acestuia. Kennedy se dusese la președinte și primise permisiunea de a lansa o lovitură sub acoperire peste graniță, în Pakistan. Generalul Harley decisese să folosească cea mai largă definiție a cuvântului lovitură, considerând această operațiune ca fiind singura sa șansă de a curăța un cuib de vipere, iar Rapp nu avea de gând să-i stea în cale.

Șapte

Ali Saed al-Houri dormea liniștit pentru o schimbare. Avea doar cincizeci și ceva de ani, dar îndurase o viață incredibil de grea. Cu postura sa aplecată, șchiopătând și cu barba încăruntită, era adesea confundat cu cineva mult mai în vârstă. Era egiptean prin naștere, dar nu mai revendica această parte a strămoșilor săi. Al-Houri era musulman, iar Allah nu avea granițe. Naționalitatea era pentru păgâni, iar al-Houri era un adevărat om al lui Dumnezeu.

Unul dintre membrii inițiali ai Frăției Musulmane egiptene, al-Houri fusese înțemnițat de două ori de guvernul său și torturat cu brutalitate de Mukhabarat, sau poliția secretă egipteană. Aceasta a fost sursa șchiopătării sale și a coșmarurilor sale. Al-Houri

35

fusese implicat în asasinarea președintelui egiptean Anwar Sadat, iar în timpul represiunii ulterioare a fost arestat împreună cu sute de alți membri ai Frăției Musulmane și torturat fără milă.

Cu toții au cedat în cele din urmă. Unii dintre ei au spus adevărul, alții au spus orice pentru a opri durerea, iar câțiva dintre ei au murit din cauza greșelilor făcute de torționari prea zeloși și neexperimentați. Câțiva dintre colegii săi de prizonierat au înnebunit și au fost câțiva slabi care au părăsit cauza, dar au fost mult mai mulți, ca al-Houri, care s-au apropiat de Allah.

Stând singur în celula sa murdară, fără pat, pătură sau pernă, a transpirat pe parcursul zilelor, prea obosit pentru a îndepărta muștele care îi deranjau trupul bătut, și a tremurat pe parcursul nopților friguroase. În timpul acestei stări chinuitoare de angoasă fizică și mentală, al-Houri a ajuns să îl înțeleagă pe Dumnezeuul său într-un plan cu adevărat mistic. Allah îi vorbise și îi spusese ce trebuie făcut.

Islamul era asaltat, din nou. Și de data aceasta nu era atacat de armate convenționale. Occidentul purta un război al lașilor, folosind tehnologia și comerțul pentru a distruge însăși structura credinței islamice. Ei otrăveau mințile copiilor musulmani și îi duceau în rătăcire. Poporul arab se afla în mijlocul unui alt război sfânt, și nici măcar nu știa acest lucru. Era misiunea lui al-Houri să răspândească vestea, să ridice sabia în apărarea poporului său, a religiei sale și a modului său de viață și să îi protejeze pe toți împotriva necredincioșilor.

Tortura, greutățile, expulzarea din locul său de naștere, ultimii doi ani de fugă, toate au meritat. Al-Houri și poporul său erau pe cale să dea o lovitură puternică pentru Islam. Acesta era gândul care îl liniștea în timp ce dormea. Allah le dăduse un mare dar. Foarte curând, America avea să plătească pentru colonialismul și corupția sa asupra copiilor lui Allah.

Al-Houri nu era în mod normal un om care să doarmă adânc, dar izolarea și aerul proaspăt din acest sat de munte i se păreau răcoritoare. Călătorise aici frecvent în ultima jumătate de an, iar acest oraș liniștit se transformase în baza lui de operațiuni pentru ceea ce avea să fie cel mai mare atac lansat vreodată împotriva Americii. Al-Houri își împărțise timpul între sat și orașul murdar și suprapopulat Quetta, capitala provinciei Balochistan din sud-vestul Pakistanului. De câte ori venea în sat, visa la zgomotele pe care le făcea orașul. Se auzea un zgomot slab în depărtare. În visul său, al-Houri nu reușea să-l localizeze. Să fi fost un tren? Zgomotul a continuat să crească până când a fost punctat de câteva crăpături mai puternice.

Ochii lui Al-Houri s-au deschis brusc și s-a străduit să se concentreze. A început să se ridice, cu trupul încă rigid din cauza somnului. Vântul urla afară, zguduind casa, biciuind pământul și pietricelele în aer, aruncând piperul pe fereastra mică a dormitorului. Se abătuse o furtună asupra lor? Se auzi un alt zgomot, sinistru de familiar, dar nu suficient de puternic pentru a fi cel al celei mai mari temeri a lui.

36

Apoi s-a auzit un zgomot pe care îl cunoștea prea bine, sunetul distinctiv al unei mitraliere AK-47 care trăgea la foc automat. Rafala a fost urmată de câteva pocnituri mai silențioase. Pe măsură ce alte câteva secunde prețioase se scurgeau, al-Houri și-a scuturat somnul din creier și și-a dat seama ce se întâmpla. S-a uitat spre ușa dormitorului, îndemnând-o să se deschidă în forță. Închizând ochii, a șoptit numele bodyguardului său Ahmed. Afganul fusese un servitor loial timp de șapte ani. Ordinele sale erau precise. Al-Houri știa prea multe. Nu puteau permite ca el să fie capturat în viață.

A fost o explozie surdă urmată de o bubuitură puternică din cealaltă cameră. Lumina a sclipit sub crăpătura de la baza ușii și mai multe arme s-au alăturat luptei. Al-Houri s-a blestemat pentru că se lăsase amăgit de un fals sentiment de siguranță în acest sat izolat. Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? Existau mulți credincioși în armata și guvernul pakistanez. Și-ar fi riscat viețile pentru a-l avertiza de o asemenea trădare. A continuat să se uite la ușă, rugându-se ca garda lui de corp să dea buzna în orice moment. Unde era Ahmed?

În cele din urmă, ușa de la dormitor s-a deschis cu zgomot. Ca și cum Allah îi răspunsese la rugăciunile lui, era Ahmed și nu vreun mercenar american. Ahmed își ținea în mâini kalashnikovul său uzat și ridica botul, cu o expresie dureroasă pe față, cu ochii plini de spaimă în legătură cu îndeplinirea datoriei pe care o jurase.

Al-Houri a zâmbit ușurat în fața omului care îi devenise un fiu. A închis ochii și și-a întâmpinat moartea și destinul știind că americanii înșiși erau pe cale să primească o lovitură mortală.

Opt

Cele patru elicoptere s-au năpustit asupra satului adormit ca niște șoimi prădători, făcând puțin mai mult zgomot decât o rafală puternică de vânt. Treizeci și două de cizme bine uzate atârnavă în aer, așteptând cu nerăbdare să atingă pământul. În timp ce trecuseră peste acoperișurile plate ale satului întunecat, fiecare om se uitase prin ochelarii de vedere pe timp de noapte după potențialele ținte. După lipsa de activitate de jos, se părea că prinseseră inamicul prin surprindere.

La aproximativ o sută de metri de țintă au intrat sub foc. Un soldat Delta Trooper care atârna de prima Pasăre mică l-a lichidat pe paznic cu două focuri rapide din carabina sa M4A1. Câteva secunde mai

târziu, două dintre Little Birds au aterizat în fața țintei, patinele lor flexibile de aterizare scrijelind urme proaspete în drumul de pământ. O a treia a aterizat în spatele țintei, iar a patra și ultima pasăre a venit mai încet pentru a-și lăsa soldații pe acoperiș.

Sergentul-major Todd Corrigan era la comanda plutonului de asalt format din șaisprezece oameni. Corrigan, corpulent, în vârstă de treizeci și patru de ani, era un veteran de opt ani al Delta Force. Înainte de a se înrola în Delta, făcuse două misiuni în faimoasa Divizie 101 Aeropurtată. Era unul dintre

37

cei mai respectați și decorați subofițeri din toate forțele armate. În această seară, generalul Harley se baza foarte mult pe Corrigan și pe oamenii săi. Cei șaisprezece soldați erau parașutați în mijlocul unui mediu ostil, unde era garantat că vor atrage focuri grele din partea inamicului.

De îndată ce pasărea sa a aterizat, Corrigan și-a smuls legătura de Velcro și a plecat, cu arma ridicată și îndreptată spre zona sa specifică de responsabilitate. Oamenii lui s-au deplasat cu toții cu repeziciune în pozițiile planificate în prealabil, fără să scoată un cuvânt. Toți cei șaisprezece soldați puteau să vorbească printr-o legătură radio internă securizată, formată dintr-o cască și un microfon de buze, dar orice comunicare trebuia să fie menținută la minimum.

Păsările Mici nu zăboveau. Erau prea vulnerabile la sol, așa că, imediat ce trăgătorii s-au îndepărtat, fiecare pasăre și-a mărit puterea și a urcat înapoi în noaptea întunecată, stârnind un vârtej de praf și pietre.

Omul de demonstrație al echipei s-a repezit în fața casei-țintă și a lipit două încărcături subțiri de panglică adezivă pe ușa din față. Le-a legat cu grijă cu o buclă de cablu Primadet portocaliu și a făcut un pas înapoi, apăsându-și corpul de perete.
„Încărcătură de spargere pregătită”.

Corrigan a ascultat cum celelalte două elemente ale echipei sale au verificat și apoi a dat semnalul de ridicare a degetului mare către spărgătorul său de ușă.

„Foc în gaură!”

Cei opt soldați din fața casei și-au coborât capetele în timp ce încărcăturile au fost declanșate, aruncând în aer ușa de lemn din balamale. Omul de bază avea deja cuiul grenadei sale flash-bang tras și nu a pierdut timpul. A aruncat pirotehnica prin ușa deschisă și fumegândă și a strigat: „Flash-bang departe!”.

Fiecare soldat și-a închis ochii în așteptarea luminii albe și fierbinți orbitoare a grenadei. La sunetul exploziei zgomotoase, echipa s-a pus în mișcare, luând cu asalt casa într-o manevră bine orchestrată. Omul de la punctul de sprijin a intrat primul în casă și a măturat imediat camera spre dreapta, în timp ce al doilea om a intrat și a măturat-o spre stânga. Ambii bărbați au găsit tangouri și au dat drumul la un singur foc, lovindu-și țintele în cap. Cel de-al treilea om a intrat pe ușă cu Corrigan chiar pe urmele lui. S-au îndreptat direct spre partea din spate a casei, fără să cunoască planul exact, dar presupunând că acolo vor fi dormitoarele.

Un bărbat a ieșit dintr-o cameră din stânga cu o pușcă în mână și a dat drumul la o rafală prost ținută. Soldatul din fața lui Corrigan l-a nimerit pe bărbat cu două gloanțe în față și amândoi și-au continuat drumul. În timp ce soldatul s-a desprins în ușa deschisă din care ieșise bărbatul înarmat, Corrigan s-a îndreptat rapid spre spatele casei, știind că alți patru dintre soldații săi erau chiar în spatele lui și că celelalte două elemente acopereau spatele casei și strada. Singura speranță pe care o aveau de a obține prizonieri vii era să dărâme repede clădirea.

La capătul holului, un bărbat traversa de la o cameră la alta. Corrigan a stors o rafală și a continuat să se miște. Nu era sigur dacă își atinsese ținta sau nu. Asigurându-se că avea spatele acoperit, a alergat pe hol și și-a azvârlit arma în camera în care tocmai plecase bărbatul. Privind prin tunelul îngust al ochelarilor săi de vedere pe timp de noapte, Corrigan a fost surprins să îl găsească pe bărbat cu spatele la el și stând la doar câțiva metri distanță. Avea arma ridicată în poziția de tragere. Fără ezitare, sergentul-major a trimis un glonț în ceafă, omorându-l pe loc.

Botul pistolului lui Corrigan a făcut o scurtă scanare a încăperii și s-a oprit asupra unui bătrân din colț. Chiar și cu imaginea relativ granulată oferită de NVG-urile sale, Corrigan avea o idee bună că acesta era unul dintre oamenii cu care voiau să vorbească.

Bătrânul s-a aruncat brusc din pat și a scos un țipăt ca de banshee.

Corrigan era cât pe ce să tragă, dar în ultima secundă a făcut un pas rapid într-o parte și l-a lichidat pe bărbatul care încărcă cu o lovitură de fund în tâmplă. Unul dintre ceilalți membri ai echipei i s-a alăturat sergentului principal în dormitor.

Corrigan s-a întors către bărbat și i-a spus: „Pune-i o pereche de cătușe flexibile.”

„Dar celălalt tip?”, a întrebat soldatul în timp ce arăta spre cel de-al doilea bărbat care zăcea cu fața în jos pe podea.

„E mort. Asigurați-i arma și luați poziție la fereastra aceea”. În timp ce Corrigan se întorcea să părăsească dormitorul, a acționat butonul de transmisie de pe stația sa radio și a cerut un raport de situație. Cele două echipe de afară au raportat că perimetrul era securizat, iar echipa dinăuntru a raportat încă doi prizonieri, în afară de cel pe care Corrigan tocmai îl lăsase inconștient.

Observase deja absența focurilor de armă, dar asta nu avea să dureze mult timp. Oamenii lui știau cu toții ce aveau de făcut. Partea ușoară se terminase. Acum era timpul să se adăpostească și să aștepte cavaleria.

„Țineți minte ce a spus generalul”, spuse Corrigan în microfonul de buze. „Oricine umblă pe străzi la trei dimineața probabil că nu caută să ne întâmpine. Atacați țintele în voie și nu fiți timizi.”

Nouă

WASHINGTON, D.C.

Limuzina neagră s-a oprit la bordură și a coborât un bărbat cu părul șaten și moțos. Nu conta dacă era o seară de luni sau de vineri seara, Smith &

Wollensky steakhouse de pe 19th Street NW era întotdeauna aglomerat, și nu cu o clientelă oarecare. Aici veneau marii mahări din D.C. să mănânce carne roșie și să bea alcool și vin. Într-un oraș plin de oameni influenți, mulți dintre ei milionari, sau pe cale să devină milionari imediat ce își vor părăsi slujbele din guvern, Pat Holmes se afla în vârful totemului sau aproape de el. Își făcuse banii conducând departamentul de obligațiuni al Merrill Lynch în perioada de glorie a acestuia, în anii nouăzeci. Averea sa netă era estimată, în mod prudent, la un miliard de dolari.

Holmes a plătit o mică armată de contabili și avocați pentru ca imaginea sa financiară completă să rămână un mister atât pentru guvern, cât și pentru presa indiscretă. Adevărata sa avere netă depășea de fapt două miliarde de dolari, mare parte din această sumă fiind investită în afaceri cu terenuri pe patru din cele șapte continente și în mari participații în bănci și companii de asigurări. Holmes a aderat la crezul că informația înseamnă putere, motiv pentru care a făcut atâtea eforturi pentru a ascunde complexitatea averii sale semnificative.

Când a intrat în restaurantul de fripturi, era o activitate tumultuoasă. Holmes era înalt, cu puțin sub 1,80 metri, și într-o formă relativ bună, având în vedere cât de mult îi plăcea mâncarea și băutura. Avea în jur de cincizeci de ani, cu o ușoară bărbie dublă și puțină burtă, care era bine mascată de cămășile croite și de costumele făcute manual.

Sărutul în fund a urmat aproape imediat. Directorul general era prezent în fața restaurantului, precum și bucătarul-șef, somelierul și o hostess blondă și bombată, care era preferata lui Holmes. Nu era nimic pentru Holmes să arunce cinci sau zece mii de dolari într-o seară. Îi plăcea vinul său și îi plăcea scump.

„Patrick”, a împins managerul general mâna în față, „îți mulțumim că ne onorezi cu prezența ta”.

„Plăcerea e de partea mea, David.” Holmes avea darul de a-și aminti numele oamenilor. I-a salutat pe ceilalți doi bărbați, apoi a îmbrățișat-o puternic pe gazda și a sărutat-o pe obraz.

„Tot numai doi sunteți în seara asta?”, a întrebat managerul general.

„Da, de fapt, iată că vine chiar acum partenerul meu de cină. ,,

Peggy Stealey a intrat în bar în pantofi cu tocuri înalte, pantaloni negri eleganți și o bluză de safir. Ținea un pahar de chardonnay într-o mână și poșeta în cealaltă. Părul ei blond era strâns într-o coadă de cal care atrăgea atenția asupra pomeților ei înalți și a ochilor de un albastru acvatic. Practic, fiecare tip din local s-a oprit din ceea ce făcea și a privit-o cum se mișca prin cameră.

Holmes și-a întins mâinile și le-a pus pe obraji ei, în timp ce Stealey și-a strâns buzele și i le-a oferit președintelui Comitetului Național Democrat. Holmes i-a dat un pupic rapid pe gură și apoi s-a întors pentru a se asigura că invitata lui îi cunoscuse pe toți. O făcuse, cu cel puțin alte trei ocazii, dar nu o deranja faptul că Holmes nu-și amintea. Era în firea lui să aducă oamenii împreună ca parte a festivalului Pat Holmes de

40

vieții. Se împrietenise cu toată lumea, de la ajutor de ospătar până la președinte. Holmes iubea oamenii, iar aceștia îl iubeau la rândul lor.

Gazda i-a condus la masa obișnuită a lui Holmes. Aceasta oferea suficientă intimitate, dar îi permitea președintelui să aibă o vedere bună asupra restaurantului. Pe parcurs, Holmes a dat palme pe spate, a strâns mâini, a salutat câțiva dintre ospățari și l-a prezentat pe Stealey mai multor lobbyiști.

Omul nu știa cum să se distreze. Oamenii erau atrași de el. Erau unii, cu siguranță, care nu erau de acord cu partidul pe care îl alesese și îl considerau puțin cam gurmand, dar campionii săi îi depășeau cu mult pe detractorii săi. Holmes a fost o gură de aer proaspăt pentru un partid care avea nevoie disperată de idei noi și de o nouă conducere. Din păcate, nu acesta era motivul pentru care fusese desemnat să supravegheze viitoarele alegeri naționale. În primul rând, conducerea DNC era legată de strângerea de fonduri, iar Holmes avea acoperite atât New York-ul, cât și L.A. În al doilea rând, era vorba de rezolvarea disputelor

și de masarea orgoliilor, și nu existau orgolii mai mari decât cele de la Capitol Hill. Holmes știa cum să facă oamenii să se simtă valoroși. În cele din urmă, slujba presupunea și o bătaie de joc și, deși Holmes era un tip destul de echilibrat, era orientat spre rezultate și, dacă nu-i obțineai ceea ce voia, îți arăta ușa.

Holmes s-a așezat și s-a uitat la paharul de vin aproape terminat al lui Stealey. „Am întârziat?”

„Nu. A fost o zi lungă și aveam nevoie de o băutură, așa că am ajuns aici puțin mai devreme.”

„Nu e nimic în neregulă cu asta.” Lui Holmes îi plăcea să bea. La momentul potrivit, un chelner a apărut la masă cu obișnuitul președintelui; un pahar lowball umplut cu gheață, vodcă Belvedere și trei măslini. Holmes i-a mulțumit omului cu amabilitate și apoi a ridicat paharul. Stealey i-a urmat exemplul. „În cinstea ta și a succesului tău în continuare.”

„Și pentru o campanie națională de succes în acest an”, a adăugat Stealey.

Holmes și-a dat ochii peste cap și a luat o înghițitură mare din Belvedere-ul neted. Anul acesta erau alegeri prezidențiale. În plus, o treime din Senat urma să fie realeasă, la fel ca întreaga Cameră a Reprezentanților și o mână de guvernatori democrați cheie. Din fericire, el atinsese deja toate țintele lor financiare. Din nefericire, republicanii strânseseră mai mulți bani decât prevăzuseră, așa că acum trebuia să se întoarcă și să înceapă să ceară sindicatelor și marilor jucători contribuții suplimentare.

„Lucrurile nu merg atât de bine pe cât ți-ai dori?”, l-a întrebat Stealey.

Holmes a mai luat o înghițitură de vodcă și a încercat să se gândească la cel mai pozitiv mod de a spune asta.

„Adversarii noștri continuă să ridice ștacheta în ceea ce privește strângerea de fonduri, dar... nu asta este problema.”

„Care este?”

41

Holmes s-a uitat în jur pentru a se asigura că nimeni nu trage cu urechea. „Hackerii de la partid mă înnebunesc. Preferă să stea și să se plângă, decât să iasă și să facă ceva în privința asta.”

Cu o mișcare de cap complice, Stealey a spus: „Nu au lucrat niciodată în sectorul privat.”

Holmes a arătat spre ea și a spus: „Bingo. Au această mentalitate de război de tranșee și le este o frică de moarte de schimbare sau de idei noi. Tot ce vor să facă este să pupe în fund sindicatele și să mă roage să le dau mai mulți bani”.

„Ei bine, dacă te face să te simți mai bine, și cealaltă parte este la fel. Amândoi au folosit aceeași carte de joc de o sută de ani.”

„Doar că noi ne distrăm mai mult, nu?” Holmes a recitat replica de la petrecere și și-a ridicat paharul.

Stealey a râs. „Corect.”

Ospătarul de vinuri s-a apropiat de masă cu lista sa extinsă, dar înainte de a o deschide, Holmes l-a oprit. Uitându-se la oaspetele său, l-a întrebat: „Vrei să rămâi la alb sau vrei ceva roșu?”

„Voi bea roșu la masă”.

„Bine. George”, i-a spus el somelierului, „Știi ce-mi place. Ce-ar fi să alegi ceva mai ușor?”. Omul a făcut o jumătate de plecăciune și s-a retras.

Când cei doi au rămas singuri, Holmes s-a aplecat și a întrebat: „Să lăsăm afacerile la o parte. De ce ați sugerat să luăm cina în seara asta?”.

Stealey i-a oferit un zâmbet timid. „Trebuie să am vreun motiv ca să vreau să iau cina cu un bărbat chipeș, fabulos de bogat și puternic?”.

Răspunsul lui Holmes a fost un amestec de grohăit primar și râs. „Oh, Peggy, știi că ți-aș trage-o în cap într-un minut de New York, dar amândoi știm, de asemenea, că ești un necăjit de sculă. Așa că, dacă nu te-ai hotărât că în seara asta e noaptea în care ne consumăm această mică prietenie, hai să ne păstrăm atenția deasupra mesei.”

„Asta nu va fi deloc amuzant.” Ea i-a aruncat o privire îmbujorată.

„Serios, nu-mi pot permite încă un set de ouă dureroase de la toate jocurile tale. Am prea multe de făcut mâine.”

42

Ea a întins mâna spre el. „Am fost foarte sinceră cu tine. Să te culci cu bărbați în acest oraș poate fi foarte periculos. Carierele femeilor au un fel de a se stinge, ca să spunem așa, imediat după ce bărbatul are ultimul orgasm.”

Holmes i-a strâns mâna și apoi i-a dat repede drumul. „Este în regulă. Nu sunt atât de tare încât să cerșesc pentru asta. Ori ne culcăm unul cu celălalt, ori nu, dar nu-mi mai trage lanțul.”

Stealey s-a purtat ca și cum următoarele ei cuvinte ar fi fost sincere, dar nu erau. Folosise aceeași scuză de sute de ori pentru a ține bărbații la distanță, dar și pentru a-i menține interesați. „Sunt foarte atrasă de tine, doar că mai este ceva în acest moment și este cam complicat.”

„Cineva pe care îl cunosc?”

„Nu. Nu circulă în cercurile tale.”

Holmes a zâmbit. „Unul dintre acei G-meni cu arme cu care ai lucrat?”

„Aș prefera să nu vorbesc despre asta.”

„E în regulă.” În realitate, Holmes credea că Stealey era un pic nebun, dar era prea implicat în acest joc ca să-și piardă interesul, chiar dacă încerca să se prefacă că nu-i pasă. Încheiase mai multe afaceri prin ridicarea și plecarea de la masă decât prin orice altă tactică. Stealey avea să-și revină mai devreme sau mai târziu, iar până atunci, oferea o perspectivă excelentă asupra modului în care funcționa Washingtonul și a ceea ce se întâmpla la Departamentul de Justiție.

„Deci, să revenim la întrebarea mea. La ce vă gândiți?”

Ea s-a încruntat și a clătinat din cap. „Afurisita aia de Patriot Act.”

„Ce-i cu el?”, a întrebat Holmes.

„Știi că îți place să glumești că singurul motiv pentru care ai devenit democrat este că se distrează mai mult, dar trebuie să fii mai conștient de problemele care afectează baza.”

„Și crezi că Patriot Act este una dintre ele?”.

„Da”, a răspuns Stealey cu tărie.

Holmes, neconvins, și-a dat ochii peste cap.

„Pat, vorbesc serios. Tot acest război împotriva terorismului a fost exagerat. O gașcă de militanți zdrențăroși a avut noroc, iar acum ne-am ales cu o luptă cu jumătate din lumea asta nenorocită pentru a dovedi că nu o vom accepta și, în acest proces, ne facem de rahat peste tot pe Legea noastră a

43

drepturi. Nu contează dacă republicanii sunt cei care au inventat asta, noi suntem cei care o apărăm.”

A luat o înghițitură de Belvedere. „Aș spune că simplificați puțin lucrurile.”

„Chiar așa?”, a întrebat ea sarcastic. „Ești foarte sus, Pat.” Stealey și-a pus mâna deasupra capului. „Eu sunt jos, în tranșee. Aud ce spun soldații de jos de la Departamentul de Justiție. Văd memoriile care sunt depuse zilnic și care contestă constituționalitatea acestei legi profund viciate. Văd frica din ochii oamenilor care vor trebui să meargă în fața Curții Supreme și să o apere.”

„Și cum”, a întrebat Holmes, un pic dezamăgit, „va afecta asta alegerile?”.

„Nu vrei să ai parte de o presă negativă în ultimele patru luni înainte de alegeri, și exact atunci aceste contestații vor ajunge în fața Curții.”

„Peggy, știu că ești pasionată de acest lucru, dar majoritatea publicului votant ar putea da doi bani pe faptul că unui suspect de terorism nu i se citesc drepturile Miranda și nu i se permite accesul la un avocat.”

„Dar baza are.”

Holmes învățase pe calea cea grea că baza partidului său însemna cei 10 procente care erau atât de mult la stânga încât erau complet ruși de valorile marii majorități a Americii de mijloc. Dacă ar fi fost după ei, ar fi condus partidul direct pe marginea prăpastiei și în marele abis al liberalismului fanatic.

„Ce au de gând să facă... să voteze pentru oricine ar propune republicanii?”

„Nu, pur și simplu nu vor vota, și știți ce se întâmplă dacă baza nu se prezintă la vot.”

A trebuit să recunoască cu reticență că ea avea dreptate. Era o realitate enervantă a slujbei sale. Holmes era un democrat pro-business și, dacă ar fi fost după el, i-ar fi aruncat pe stângacii nebuni și i-ar fi trimis la Partidul Verde, dar aceasta era o soluție de nesuținut.

Și-a scuturat capul. „Distrugi o seară perfect bună și am început doar de cinci minute.”

Stealey a rămas intens. „Îți spun chiar acum că activiștii care conduc aceste contestații privind constituționalitatea acestei legi stupide vor cronometra asta astfel încât să obțină o expunere maximă. Vor bate toba asta până la alegeri. Și amândoi știm cine va încasa lovitura.”

„Hayes?”

44

„Nu”, se încruntă Stealey. „S-ar putea să o facă până la urmă, dar va începe cu șeful meu AG Stokes... și nu am de gând să stau deoparte și să las să se întâmple asta.” Ca o amenințare nu foarte subtilă, ea a adăugat: „și nici el nu va face asta.”

Holmes începea încet-încet să înțeleagă că s-ar putea să aibă o problemă în mâini. Procurorul general Martin Stokes era o stea în ascensiune în Partidul Democrat. S-a vorbit chiar și despre faptul că președintele ar fi trebuit să îl părăsească pe vicepreședintele său inutil și să îl înlocuiască pe Stokes. Omul provenea din bani mulți și, la fel ca Holmes, era un om de afaceri și pro-apărare. Era genul de om care îi putea neutraliza pe republicani.

„Peggy, nu voi spune că sunt de acord cu tine în această privință, dar cel puțin mi-ai stârnit interesul.” S-a uitat în paharul său și a luat o măslină. Holmes a băgat-o în gură și a spus: „Cunoscându-te la fel de bine ca mine, presupun că ai un plan de acțiune.”

„Am”, a spus Stealey încrezător, „dar nu ne va duce nicăieri dacă nu-l convingi pe președinte să joace jocul.”

Holmes avea o influență semnificativă asupra președintelui și trebuia să recunoască faptul că, în ultima vreme, credea că pendulul se înclina puțin cam mult în favoarea comunităților de aplicare a legii, de apărare și de informații. „Lasă-mă să-ți aud ideea și voi vedea ce pot face.”

Zece

PAKISTAN

Cele două elicoptere AH-64 Apache au sosit pe stație la un minut după ce a avut loc doborârea. Unul a început să survoleze satul, în timp ce celălalt s-a deplasat pentru a asigura terenul de aterizare. Cele două elicoptere de atac transportau un total combinat de 120 de rachete, 16 rachete Hell-fire pentru ținte întărite și tunurile lor eviscerante de 30 de milimetri. Pe lângă puterea lor de foc, erau echipate cu cel mai avansat sistem de navigație, sistem de armament și contramăsuri electronice dintre toate elicopterele din lume. Erau soluția generalului Harley pentru a nu putea folosi acoperirea aeriană cu aripi fixe.

Un singur elicopter Pave Hawk, o versiune avansată a Blackhawk-ului, a trecut prin trecătoarea montană și a trecut în viteză deasupra orașului, mult în afara razei de acțiune a RPG-urilor, dar totuși la îndemâna tunurilor antiaeriene și a rachetelor lansate de la umăr. În cadrul ședinței de informare premurgătoare misiunii, li se arătasera fotografiile de recunoaștere ale tunurilor antiaeriene montate pe camioane, numite tehnice, și fuseseră, de asemenea, avertizați că exista o șansă reală ca inamicul să aibă rachete sol-aer.

Neavând nici o dorință de a se întâlni cu vreuna dintre ele, cei doi piloți au continuat să treacă cu mult peste oraș și au virat puternic pentru a reveni și a lăsa încărcătura utilă. În timp ce coborau spre câmpul

deschis, pilotul și-a păstrat concentrarea asupra porțiunii de teren care fusese introdusă în computerul avionic avansat și asupra instrumentelor care îi transmiteau viteza, altitudinea și

45

altitudine. Copilotul a scanat orizontul și a supravegheat nervos sistemul de avertizare a rachetelor. Chiar dacă vizibilitatea era bună, mitraliorii de la ușă au anunțat coborârea și au cercetat zona de aterizare pentru a vedea dacă existau inamici.

În timp ce Pave Hawk ateriza pe câmpul deschis, un escadron de tactici speciale al Forțelor Aeriene format din zece oameni și-a scos pachetele de 100 de kilograme din compartimentul pentru trupe și a luat-o la fugă. După ce au sprintat pe o distanță scurtă și s-au împrăștiat în evantai, oamenii s-au pus la pământ, ocupându-și pozițiile defensive în timp ce Pave Hawk decola, luptându-se să câștige altitudine în aerul rarefiat de munte.

Când elicopterul a ajuns la o altitudine sigură, escadrila a trecut la treabă. Recuperându-și rucsacurile, patru dintre cei șase bărbați au traversat câmpul pentru a securiza drumul principal și a tăia linia telefonică, în timp ce ceilalți și-au consultat computerele GPS portabile și au început să traseze o grilă precisă de stroboscoape cu infraroșu. De cealaltă parte a câmpului, la numai 800 de metri distanță, auzeau cum se întetește lupta armată, pocniturile focurilor de pușcă stimulându-i să își îndeplinească sarcina cât mai repede posibil.

Nici nu terminaseră de așezat grila când au auzit un zgomot în depărtare. Zgomotul a continuat să crească de parcă ar fi fost o turmă de vite în debandadă care se îndrepta spre vale. Apoi, pământul a început să se cutremure. Cei șase bărbați au așezat rapid stroboscoapele rămase și s-au îndreptat aproape în sprint spre punctul lor de adunare unde urmau să instaleze un post de ajutor și să acționeze ca controlori aerieni de luptă avansată.

Pasărea de comandă și control a generalului HARLEY a sosit deasupra satului și a început să se învârtă în cerc la zece mii de picioare. Rapp avea ochii închiși și mâinile încleștate pe căști în timp ce se străduia să audă discuțiile dintre sergentul Corrigan și oamenii săi. Existau deja rapoarte contradictorii cu privire la faptul că aveau doi sau trei dintre marii mahări. Rapp ar fi extaziat dacă i-ar fi prins pe toți trei, dar dacă s-ar fi dovedit că unul dintre ei fusese ucis în timpul operațiunii de asalt și doi dintre ei erau în viață pentru a fi interogați, cu siguranță nu ar fi vărsat nicio lacrimă.

Abia trecuseră cinci minute de la începerea operațiunii și, după mișcarea de jos, era evident că orașul se trezise. Așa cum prevăzuseră, nu era un sat de munte adormit. Rapp deschise ochii și se uită la imaginea de pe ecranul din fața lui. Un sfert de lună era afară și, cu cerul senin, sistemele de vedere pe timp de noapte furnizau imagini relativ clare. Poziția sergentului Corrigan se afla în centrul ecranului. Rapp putea distinge inamicii care se îndreptau spre el din toate cele patru direcții. Cifrele nu erau încă alarmante, dar era încă devreme. Atâta timp cât inamicul nu arunca nimic greu asupra lor, Corrigan și echipa sa nu ar trebui să aibă probleme în a rezista până la sosirea întăririlor.

O mișcare în extrema stângă a ecranului i-a atras atenția lui Rapp. Încă nu descifrase ce era atunci când comandantul aerian al misiunii, care stătea vizavi de el, a vorbit cu o voce egală, dar urgentă.

46

„Raptor Unu, avem o tehnică în mișcare care se apropie de poziția Echipei unu... atacați imediat.”

ONEBLACKHAWK și șase avioane de operațiuni speciale MH-47E masive și greoaie și-au croit drum în vale dintr-o direcție diferită de cea a forței de atac inițiale. Încărcate, elicopterele mari erau prea

vulnerabile pentru a risca să zboare direct deasupra satului când nu erau siguri cu ce se confruntă. Piloții au fost nevoiți să zboare încă patruzeci și doi de mile în cerc pentru a ajunge la țintă, dar niciunul dintre ei nu s-a plâns.

Vuietul rotoarelor lor duble și al motoarelor puternice cu turbină a zguduit întreaga vale și a trimis un semnal clar fiecărei persoane din sat că ceva rău era pe drum. Mulțumită escadrilei de tactici speciale a Forțelor Aeriene, zona de aterizare era luminată ca un pom de Crăciun cu stroboscoape cu infraroșu care străluceau puternic pe ecranele FLIR ale elicopterului.

Două dintre elicopterele mari au venit primele și s-au așezat, cu rampele din spate deja coborâte. În câteva secunde, o pereche de vehicule de patrulare în deșert (DPV) au coborât ușor pe rampe și au străbătut câmpul accidentat în căutarea drumului care ducea în sat. Vehiculele joase erau capabile să atingă viteze de până la optzeci de mile pe oră și puteau fi echipate cu o serie de sisteme de arme puternice. Fiecare transporta un echipaj format din trei membri ai U.S. Navy SEAL; un șofer, un comandant al vehiculului și un artilerist care stătea într-o poziție ridicată în spatele celorlalți doi bărbați.

Pentru misiunea din această seară, DPV-urile au fost înarmate cu mitraliere mari de calibrul 50, lansatoare de grenade de 40 mm, mitraliere de 7,62 mm și două rachete antitanc AT4 pentru fiecare vehicul. Compartimentele de depozitare de pe părțile laterale ale vehiculelor erau pline cu muniție suplimentară și puteau fi configurate și pentru a transporta targă, dacă era nevoie. Vehiculele erau o armă puternică în teren deschis, dar în mediul urban erau vulnerabile. Le lipsea blindajul necesar pentru a sta bine fixate și a se lupta cu forțele adverse, așa că în această seară foloseau tactici de tip „lovește și fugi” pentru a ține inamicul în dezechilibru până la sosirea grosului forței.

În timp ce vehiculele de patrulare în deșert dispăreau în noapte, o pereche de ATV-uri au coborât pe rampele Chinook-urilor, trăgând remorci încărcate cu lăzi și alte echipamente. Șoferii fiecărui mic vehicul de teren au curățat zona de aterizare și s-au îndreptat către postul de comandă și câteva poziții de mortier. O duzină de rangeri în echipament greu se străduiau să țină pasul cu ei, în timp ce se deplasau cu copitele pe terenul accidentat.

Cele două Chinook-uri, cu încărcăturile livrate, au eliberat zona de aterizare pentru a face loc navelor surori care se aflau deja în apropiere. Patru dintre transporturile mari, de culoare verde-murdar, au venit, rupând formația lor de un singur rând, în timp ce se aliniau la zonele de aterizare marcate. Pe măsură ce fiecare pasăre atingea solul, Rangerii curgeau de pe rampele din spate, împărțindu-se în grupuri de diferite mărimi și îndreptându-se spre diferite puncte de adunare. Ceea ce părea a fi haos pentru cei neinițiați era, de fapt, o desfășurare foarte bine orchestrată pe câmpul de luptă a unei companii întărite de Ranger din armata americană.

47

Aceștia reprezentau barosul pe care generalul Harley intenționa să îl mânuiască pentru a-i alunga pe talibani și pe luptătorii Al-Qaeda din fortăreața lor din munți. Rangerii făceau parte din Regimentul 75 Ranger, Batalionul 2. Compania fusese rotită în Afganistan cu patru luni în urmă și văzuse deja multă acțiune.

Erau antrenați să lupte în orice mediu, climă și teren care le-ar putea fi aruncat în față. Exceleau în misiunile de acțiune directă – capturarea aerodromurilor sau capturarea unor facilități sau orașe cheie. Folosind puterea de foc mobilă, agilitatea și viteza, erau antrenați să copleșescă în scurt timp forțe numerice superioare, și exact la asta intenționa să îi folosească generalul Harley.

Unsprezece

Corrigan s-a îndreptat spre fața casei și și-a băgat capul dincolo de cadrul ușii ciobite și mutilate, exact la timp pentru a auzi un glonț care a trecut fluierând și s-a lovit de partea laterală a casei din cărămidă de lut. Barbosul Corrigan nici măcar nu a tresărit. S-a întors în direcția din care venise împușcătura și și-a pus pușca la umăr, dar înainte de a avea ocazia să tragă, unul dintre oamenii săi de pe acoperiș s-a ocupat de problemă în locul lui.

Cantitatea de focuri de armă primite creștea constant. Până acum, niciunul dintre oamenii săi nu fusese lovit, dar dacă se continua așa, era doar o chestiune de timp. Pusese încă patru trăgători pe acoperiș pentru a-i întări pe cei doi lunetiști și două mitraliere ușoare care erau deja pe poziție, și toți opt erau ocupați. Devenise rapid un mediu bogat în ținte, iar în limita a o sută de metri, trăgătorii Delta nu ratau prea des, chiar și atunci când țintele erau în mișcare.

Împușcăturile nu erau ceea ce îl îngrijora pe Corrigan. Oameni curajoși cu mitraliere care asaltau o echipă de trăgători înrăiți din Delta Force era puțin mai mult decât o sinucidere, dar aceștia erau soldați căliți în luptă, care se aflau într-o stare de război perpetuu de două decenii. Nu avea să le ia mult timp să se organizeze și să vină cu o strategie mai bună – o strategie care probabil că avea să implice arme mai mari și grenade propulsate de rachete.

Apelul a venit prin legătura radio internă a unității. „Cor, sunt Lou... cred că ar fi bine să te întorci aici și să te uiți la ceva.”

Corrigan a scos capul prin cadrul ușii și a privit strada prin vizorul de noapte AN/PVS-17. La două străzi distanță, un tango a venit după colț și a luat poziție pentru a trage un RPG. „Așteaptă o secundă, Lou.”

Corrigan s-a mișcat din reflex. Proiectorul laser PEQ-2 montat în partea din față a armei sale a pictat pieptul bărbatului cu un punct roșu aprins și Corrigan a apăsât pe trăgaci. Tangoul s-a prăbușit la pământ. Aproape imediat, un alt bărbat a ieșit în fugă din

48

adăpostul clădirii și s-a aplecat să ridice RPG-ul. Corrigan a vopsit capul bărbatului, l-a doborât cu o singură lovitură și apoi s-a ascuns înapoi în casă.

„Care-i treaba, Lou?”

„Cred că am găsit ceva aici în spate.”

Corrigan s-a apropiat de una dintre ferestrele sparte și a aruncat o privire rapidă afară. A văzut doi bărbați care au sărit peste stradă la aproximativ optzeci de metri distanță. Unul dintre ei a reușit să ajungă, iar celălalt nu.

„Mai poate aștepta?”, a întrebat el, în timp ce examina situația.

Înainte ca bărbatul să poată răspunde, rapoartele tunătoare ale unei mitraliere de calibru greu au răsunat peste zgomotul focurilor de pușcă care se înteteau constant. O gaură de mărimea unui pumn a fost făcută în perete la câțiva metri de Corrigan. Sergentul-major a căzut instantaneu la podea, în timp ce bucăți din cărămida de noroi uscat ploua peste el. S-a târât înapoi până la ușa din față înjurând în sinea lui.

Apăsând comutatorul de pe radioul său pentru rețeaua de comandă, a spus într-un mârâit furios,

„Condor Five, aici Șarpele Șobolanului, unde este acoperirea mea aeriană?”

„Acoperirea aeriană este pe drum, Șarpele Șobolanului. Stai liniștit.”

Vocea era calmă și profesionistă, iar asta l-a iritat la culme pe Corrigan. Era ușor să-ți păstrezi calmul atunci când te aflai în siguranță deasupra luptei, învârtindu-te în cerc la cinci mii de picioare. Coboară aici, pe stradă, să te împuște în fund și să vezi dacă vocea ta capătă un ton mai urgent.

„O mitralieră de calibru greu trage asupra poziției mele dinspre est!”

„O văd, Șarpe cu Șobolani. Raptor 1 se apropie.”

Înainte ca Corrigan să poată cere o estimare a timpului estimat de sosire, a auzit „whoosh-ul” revelator al rachetelor aeriene care treceau pe deasupra lui. O fracțiune de secundă mai târziu, s-a auzit o serie de explozii furtunoase.

CĂPITANUL MILTGuerrero stătea la marginea postului său de comandă înaintat, stabilit în grabă, și a privit peste câmp printr-o pereche de binocluri de vedere pe timp de noapte. El și personalul său de comandă veniseră cu un Blackhawk și aterizaseră la postul de comandă înaintat înființat de echipa STS a Forțelor Aeriene. Și-a privit cele trei plutoane, 144 oameni, se grăbeau să traverseze câmpul deschis. Chiar și cu echipamentul lor greu, aveau să parcurgă distanța până la marginea orașului în cinci minute sau mai puțin. Dacă întâmpinau vreo rezistență, această estimare se putea dubla sau chiar tripla cu ușurință, dar comandantul companiei avea pregătite măsuri neprevăzute în cazul în care inamicul ar fi opus o luptă timpurie și neașteptată.

49

Planul inițial al generalului Harley prevedea ca rangerii să mășăluiască imediat spre poziția lui Rattle Snake One și să creeze un perimetru sigur pentru exfiltrarea Echipei Delta și a eventualilor prizonieri, dar, după ce a studiat mai bine obiectivul și terenul din jur, generalul Harley a venit cu un plan mai îndrăzneț – un plan care amintea mai mult de modul în care au luptat rangerii în cel de-al Doilea Război Mondial. Erau prea departe pentru a lupta cu o mână legată la spate, iar Harley nu dorea să piardă niciunul dintre oamenii săi din cauza regulilor limitate de angajare.

Pentru un ofițer american, însă, dorința de protecție a forței trebuia întotdeauna pusă în balanță cu viețile civililor nevinovați. În aproape orice situație de pe câmpul de luptă, aceasta era o zonă la fel de tulbură ca o mlaștină din Louisiana, dar aici, în Asia de Sud-Vest, liniile de demarcație dintre civilul nevinovat și luptătorul de gherilă erau aproape complet nedespărțite. Practic, toată lumea purta o armă de vreun fel, chiar și băieții tineri. Un fermier era rareori un simplu fermier. Acest sat era un bastion al-Qaeda și taliban folosit pentru a transporta oameni și provizii peste graniță în Afganistan. Aceste provizii erau folosite pentru a ucide soldați americani. Nu exista un adult în acest sat care să nu știe ce se întâmplă.

Realitatea brutală a războiului în această regiune violentă și fanatică era că fiecare copil cu vârsta de peste zece ani era o potențială amenințare, la fel ca și mamele lor. Dacă nu se mișcau cu hotărâre, dacă nu șocau inamicul și nu-l țineau în dezechilibru, se puteau trezi rapid împotmoliți într-o luptă din casă în casă, în care ar fi fost depășiți numeric – o bătălie stradă cu stradă, înrădăcinată, împotriva unei forțe bine condimentate care nu era cunoscută pentru faptul că lua prizonieri. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, ar trebui să apeleze la A-10 Warhogs și, eventual, la o navă de luptă Spooky, ceea ce ar duce, fără îndoială, la mult mai mulți morți în rândul civililor. Guerrero a crezut în crezul generalului Patton: angajamentele,

bătăliile, războaiele care au fost purtate rapid, decisiv și cu forță brută au salvat vieți pe termen lung. Patton știa bine, după ce a luptat în Primul Război Mondial, ce se întâmpla când forțele se împotmoleau.

Pierderile de vieți nevinovate trebuiau evitate dacă era posibil, dar nu și dacă asta însemna să riște viața unui Ranger. O forță rapidă și decisivă pe front ar fi salvat vieți în cele din urmă. Căpitanul Guerrero fusese cel care făcuse presiuni pentru regulile de angajare mai tradiționale ale bătăliei. Oricine era văzut alergând spre bătălie cu o armă, bărbat, femeie sau copil, trebuia considerat ostil și angajat, iar orice casă sau structură folosită pentru a trage asupra forțelor americane urma să fie pulverizată.

Acesta era cel mai rău caz și sperau să îl evite complet prin separarea proverbială a grâului de neghină. Guerrero avea un mare respect pentru generalul Harley, care se apropia de venerație. Harley studiasse inamicul, se întorsese și citise istoria țării. Vorbise cu ofițeri sovietici care luptaseră și pierduseră în Afganistan. Harley cunoștea bine inamicul și știa cu relativă certitudine ce ar fi făcut acesta atunci când s-ar fi confruntat cu un atac surpriză în toiu nopții.

„Domnule”, s-a apropiat un tânăr locotenent de comandantul companiei, „echipele de mortiere sunt pregătite”.

50

O parte din planul ingenios al generalului Harley pentru operațiunea din această seară consta în întărirea celor două mortiere de 60 mm ale tânărului căpitan. „Puneți secțiunile unu, doi și trei să înceapă să amplaseze un baraj la marginea sudică a orașului, secțiunile patru și cinci să se coordoneze cu Șarpele Șobolanului Unu cu privire la locul unde ar vrea să fie lansate, iar secțiunea șase să caute ținte de oportunitate, conform indicațiilor observatorilor înaintați.”

Locotenentul a făcut un salut, bucuros să audă că planul nu se schimbase. El și echipele sale de mortiere lucraseră cu sânguință pentru a pregăti coordonate precise pentru aproape fiecare intersecție și țintă de potențial interes din sat. Erau deja în contact cu observatorul înaintat al Forțelor Aeriene care ajunsese la marginea orașului și cu unul dintre trăgătorii Delta aflați pe acoperișul clădirii-țintă. Echipetele de mortiere erau nerăbdătoare să își arate materialul. Lucrând în colaborare cu observatorii înaintați și folosind M-23 calculatoare balistice pentru mortiere, își puteau lansa gloanțele de 60 mm prin plafonul unei mașini parcate. Douăsprezece dintre tuburile letale erau pregătite cu suficiente gloanțe pentru a nivela întregul oraș, dacă era necesar.

CORRIGAN SE UITĂ LA bucățița de metal răsucită și înflăcărată care aproape că-i zbura capul cu doar câteva clipe în urmă. Nu a vrut să-și diminueze vederea, apoi s-a întors de la epava în flăcări și și-a spus că va trebui să-și amintească să le cumpere băieților care zburau pe Apache o băutură rece.

„Rattle Snake One.” Vocea zglobie a venit prin radioul său. „Aici Mustang 1. Vom fi la ușa dumneavoastră în aproximativ treizeci de minute, venind dinspre vest. Aveți vreo țintă pentru noi?”

SEAL-urile erau pe drum cu vehiculele lor rapide de patrulare în deșert. Vești bune în ceea ce-l privea pe Corrigan. Sergentului nu-i plăcea o luptă dreaptă. A aruncat o privire în sus și în josul străzii. Acum că lovitura cu rachete a Apache trecuse, putea vedea că inamicul își reînnoia eforturile. Mai multe gloanțe au lovit strada din fața lui Corrigan, ridicând gheizere de pământ. A intrat cu dezinvoltură înapoi în casă. „Nimic specific, dar ai grijă la acoperișuri”.

Corrigan a strigat pentru un „stai jos” rapid din partea echipei sale. Unul câte unul, fiecare om s-a prezentat. Erau câteva zgârieturi minore, dar nimic grav, iar mitraliorii lui au cerut mai multă muniție pentru mitralierele lor medii M240B. Corrigan știa că nu erau în mod critic în criză de muniție, dar planul era ca vehiculele de patrulare în deșert să lase câteva provizii suplimentare și două mitraliere ușoare în cazul în care Rangerii ar fi fost reținuți.

Corrigan s-a uitat pe stradă exact la timp pentru a vedea cele două dune buggy-uri joase venind în derapaj după colț, cu armele în flăcări, cu marile lor arme de calibrul 50 mestecând acoperișurile de pe fiecare parte a străzii.

51

Primul vehicul s-a oprit chiar în fața ușii, cu cauciucurile sale groase și umflate care se prindeau ca niște gheare de drumul de pământ tasat. Al doilea vehicul a ieșit în intersecție și s-a oprit în mijlocul unui viraj la dreapta. Echipajele din cele două vehicule au început să pompeze cu furie gloanțe în tot ce mișca. Corrigan își lăsă arma jos și luă câteva pungi de muniție suplimentară din vehicul. Le-a aruncat înapoi în casă și a luat un M249 SAW și mai multă muniție.

Comandantul vehiculului, un șef și un șmecher perpetuu, i-a strigat lui Corrigan peste vuietul armelor: „Încă o dată, este Marina la salvare!”

Corrigan și-a apucat arma și a strigat înapoi: „Salvarea pe naiba! Vrei să schimbi locul?”

Navy SEAL a clătinat viguros din cap. „Nu, mulțumesc! Nu-mi place să stau într-un singur loc dacă nu sunt nevoit. „ Cu mâna stângă ridicată în aer, a făcut un gest sălbatic pentru ca șoferul să se îndepărteze. Întorcându-se spre Corrigan, a zâmbit din nou și a strigat în timp ce șoferul a pornit motorul: „Vom fi în cartier! Doar sunați dacă aveți nevoie de noi!”

Cele două echipaje erau în contact prin radio și, de îndată ce un vehicul a început să se miște, cel care ținea colțul a decolat. Conform planului, urmau acum să ocolească prin spatele casei și să lase mai multă muniție și încă o mitralieră, iar pe drum să mai dea puțin înapoi inamicul. După aceea urmau să se îndrepte spre marginea vestică a orașului, unde urmau să caute ținte de oportunitate și să țină flancul. Dacă era nevoie, erau, de asemenea, în rezervă pentru a evacua orice rănit grav. Cei șase SEAL știau că cheia eficienței lor era să lovească și să se miște. Dacă rămâneau prea mult timp într-un singur loc, ei ar putea fi cei care ar putea avea nevoie de o evacuare medicală.

Douăsprezece

Zburând direct deasupra orașului la 10.000 de metri, Rapp a urmărit lupta care se contura pe ecrane și a rezistat impulsului de a cere lui Șarpele Șobolan 1 să identifice prizonierii. În momentul de față, băieții din Delta erau ocupați să-și folosească abilitățile bine puse la punct pentru a se asigura că angajamentul nu se va transforma în propriul lor Alamo privat. Planul generalului Harley decurgea așa cum se așteptaseră, dar angajamentele militare aveau un mod de a se schimba într-o clipită. Dacă inamicul reușea să se organizeze, exista încă o posibilitate foarte reală de a-i depăși pe Șarpele Zornăitor Unu și pe oamenii săi, dar Harley pusese pariu pe faptul că inamicul va opta pentru o altă strategie, mai ales acum, când celelalte active se alăturau bătăliei.

Timp de mii de ani, oamenii din satul de jos și strămoșii lor folosiseră munții pentru a se ascunde de invadatori. Erau maeștri în războiul de gherilă. Să lovească inamicul și apoi să dispară în munți, unde

terenul inospitalier și clima puteau să epuizeze tot ce aveau mai bun pe care armatele cuceritoare îl puteau arunca asupra lor. Cel mai recent, Uniunea Sovietică învățase această axiomă militară modernă: nu folosiți forțe convenționale

52

pentru a lupta într-un război de gherilă. Totuși, exista o diferență majoră între războiul cu sovieticii și ceea ce se întâmpla acum. În anii '80, CIA și Forțele Speciale americane au oferit o pregătire și provizii cruciale care au ajutat la întoarcerea valului împotriva agresorilor comuniști. În special, mujahedinii au primit racheta sol-aer Stinger, foarte eficientă.

Talibanii și al-Qaeda au avut ghinionul de data aceasta să se confrunte cu același binefăcător care i-a susținut împotriva agresiunii sovietice. Acele rachete Stinger de înaltă tehnologie erau acum o tehnologie veche. Fiecare elicopter și avion aflat sub comanda lui Harley era echipat cu sisteme de ultimă generație de contramăsuri antirachetă, mai mult decât capabile să învingă toate rachetele sol-aer, cu excepția celor mai noi și mai avansate. Cele câteva Stingers care se mai aflau în arsenalul talibanilor se deterioraseră în timp și erau extrem de instabile.

Asta însemna că inamicul trebuia să încerce să folosească metode mai învechite pentru a doborî elicopterele americane – tunuri antiaeriene și RPG-uri. Ambele erau aproape inutile împotriva elicopterelor americane robuste, cu excepția cazului în care erau prinse într-un zbor planat la joasă înălțime, și chiar și atunci, cu puterea de foc pe care elicopterele o puteau aduce, era aproape o sinucidere pentru cel care trăgea cu arma. Harley nu dorea să piardă nicio pasăre, așa că își schimba constant tactica și își ținea elicopterele la peste două mii de picioare și în mișcare cu o viteză bună ori de câte ori era posibil.

Generalul și grupul său operativ îi învingeau pe talibani la propriul lor joc. Foloseau tactici de război de gherilă, împreună cu mobilitatea aeriană și puterea de foc, pentru a alege momentul și locul bătăliei. Își hărțuiau adversarul, apoi se retrăgeau la baza lor aflată la sute de kilometri distanță, frustrându-l pe inamic și provocându-i pierderi masive. Harley și războinicii săi îi oboseau pe băieții răi.

Rapp a ascultat discuțiile dintre diverșii ofițeri din pasărea de comandă și control care dirijau acțiunea de jos. Apache-ul care zbura de acoperire distrusese un alt tun montat și mai multe clădiri în capătul îndepărtat al orașului, iar barajul de mortiere al Ranger-ului tocmai începuse, piperând marginea sudică a orașului cu flash-uri luminoase. După încă un minut, Rangerii aveau să înceapă să mășăluiască focul de mortier prin sat, într-o bătaie metodică și lentă, intersecție cu intersecție. Ideea era de a lăsa inamicului o singură direcție de fugă – spre munți. Casele nu trebuiau să fie țintite decât dacă unități individuale de Ranger cereau un atac. Rangerii ar fi pătruns și ar fi cucerit întregul sat, câte un bloc pe rând. Generalul Harley dorea, dacă era posibil, să îi separe pe teroriști și pe bătaușii talibani de necombatanți.

Harley își cunoștea inamicul și îi spusese lui Rapp că aceștia vor face ceea ce făcuseră de secole – vor fugi în munți, iar acolo generalul îi mai avea o surpriză care îi aștepta. Rapp nu se putea abține să nu se simtă mulțumit de mâna pe care o avusese în realizarea acestui lucru. Aceștia erau luptătorii care treceau ilegal peste granița arme și explozibili și recruți proaspeți. Aceștia erau oamenii care au întins ambuscade trupelor americane care construiau drumuri și spitale și aduceau apă potabilă oamenilor pentru prima dată în viața lor. Aceștia erau fanatici care urau America și urau libertatea, indiferent dacă era religioasă, politică sau de altă natură.

53

Ei calculaseră greșit, crezând că sunt în siguranță stând de partea pakistaneză a graniței. Încă o dată, își subestimaseră inamicul. Au crezut că America nu avea curajul și hotărârea de a-i înfrunta. Erau bătauși și

huligani orbiți de dreptatea lor greșită. Războiul era singurul lucru care îi putea convinge să se răzgândească, iar ei aleseseră o luptă cu inamicul greșit.

PRIMUL proiectil de 60 de milioane de mortiere a venit, fluierul său ascuțit și amenințător dând oricui avea suficientă experiență în luptă o secundă sau două pentru a se adăposti. Corrigan era unul dintre aceștia și s-a micșorat repede, atingând pământul și încolăcindu-se într-un ghem. Echipetele de mortiere ale Rangerilor erau bune, dar până când nu erau fixate pe o țintă se putea întâmpla orice. Sprijinul prin foc și sprijinul aerian apropiat erau cauza numărului unu a fratricidelor în rândul forțelor americane.

Din fericire, obuzul a explodat la trei străzi distanță. A fost o scurtă pauză, urmată de strigătul unui al doilea cartuș care se îndrepta spre el. Această explozie a fost puțin mai aproape și a fost urmată câteva secunde mai târziu de încă una. Corrigan s-a ridicat pe un genunchi și s-a uitat pe fereastră la timp pentru a vedea cum spectacolul de lumini trece în forță. Echipetele de mortiere se fixaseră la zero și îi încercau poziția cu foc indirect letal.

Pentru cea mai scurtă clipă, sergentului i-a părut rău pentru oamenii aflați la capătul barajului. Războiul era infinit de neplăcut, cu toate greutățile, moartea și haosul său, dar pentru un soldat de jos, puține lucruri erau mai înspăimântătoare decât să fie bombardat. Întreaga metodă a focului indirect era frustrantă. Cineva care se afla departe, prea departe pentru a riposta la focuri de armă, lansa explozibili puternici asupra poziției tale. Neavând cum să ripostezi, instinctul de supraviețuire intra în acțiune și creierul îți spunea să fugi.

Exista însă o singură problemă. Dacă încercai să fugi, era aproape sigur că ai fi fost tăiat în bucăți de șrapnel, dacă nu pulverizat de o lovitură directă, așa că trebuia să te lupți cu unul dintre cele mai puternice instincte de supraviețuire. Trebuia să înveți să ignori și să treci peste mii de ani de evoluție umană și să rămâi acolo unde erai. Dacă era posibil, trebuia să încerci să-ți înghesui corpul în vreo depresiune sau în spatele unui obiect greu. Să te târăști dacă trebuie, dar niciodată să nu te ridici și să fugi.

Corrigan a văzut un foc de armă peste stradă și un pic mai jos. Și-a pus pușca la umăr și s-a uitat prin vizorul de noapte. Luneta a reușit să străpungă umbrele suficient de mult pentru a surprinde o mișcare, iar el a dat drumul la o rafală de trei cartușe, știind că tipul de la capătul ei era fie mort, fie grav rănit. Nevrând să i se întâmple același lucru, Corrigan s-a mutat de cealaltă parte a ferestrei.

Deasupra acoperișului clădirii de vizavi, cerul era aprins de străfulgerări asemănătoare cu stroboscoapele de la barajul de mortiere care lovea marginea sudică a orașului. Între explozii putea distinge staccato-ul de focuri de armă din clădire care însemna că Rangerii se alăturau bătăliei.

54

Corrigan s-a relaxat doar un pic, consolându-se că lucrurile decurgeau conform planului. Apoi, ușurarea sa momentană a dispărut când l-a auzit pe unul dintre oamenii săi dând drumul la un șir de înjurături. Sergentul și-a întors gâtul spre cer pentru a privi spre tavan. Înjurăturile nu păreau să fi venit din interiorul casei și credea că a recunoscut vocea. „Brian”, a strigat el prin radio, „ce se întâmplă acolo sus?”.

Răspunsul a venit ca un torent de înjurături care s-a încheiat cu temuta frază: „Sunt lovit”.

Înainte ca Corrigan să poată răspunde, Danny Gobligh, unul dintre cei doi medici care se aflau cu echipa, a spus: „Mă ocup de asta, Cor.”

„Cât de grav este?”

„Lovitură directă la umăr. Voi ști mai multe într-un minut.”

„Am înțeles. Ține-mă la curent.” Corrigan a luat o înghițitură de apă din rucsacul de cămilă și s-a întors spre ușa din față.

„Hei, șefu', sunt Lou.”

„Care-i treaba?”, a întrebat Corrigan.

„Cred că unul dintre acești tangouri a încercat să ajungă la o trapă din podea înainte să îl lipesc.”

Corrigan s-a încruntat, întrebându-se pe moment dacă vreuna dintre aceste case era legată prin tunel. Asta ar putea fi o problemă. „Vin imediat acolo.”

Sergentul-major s-a uitat la ceilalți soldați din camera din față. Toți trei i-au făcut semn cu degetul mare în sus. „Mă întorc într-un minut”, a spus el brusc, în timp ce se îndrepta spre holul întunecat.

Treisprezece

Rapp a urmărit cum echipele de pușcași se deplasau în oraș, sărind de la o clădire la alta. Cei patruzeci și doi de rangeri care formau primul pluton se aflau în mijloc, în fața celorlalte două plutoane. Misiunea lor era să se îndrepte direct spre poziția Șarpelui Șobolan 1 și să asigure un perimetru. În acest proces, trebuiau, de asemenea, să securizeze un coridor de două blocuri, de la casa țintă până la marginea sudică a satului. Celelalte două plutoane trebuiau să acționeze ca forțe de flancare, pătrunzând doar un bloc în sat și apoi săpând în interior. Fiecare pluton avea o echipă de rezervă pe care să o folosească ca forță de reacție în cazul în care o anumită zonă a bătăliei devenea prea fierbinte, dar, în mod ideal, echipele de mortiere s-ar fi ocupat de orice rezistență înverșunată.

55

Primul semn al unui exod a fost raportat de pilotul Apache în timp ce făcea o trecere rapidă deasupra marginii nordice a orașului. Au fost văzuți oameni care se deplasau pe jos spre pasul de munte. Rapp a verificat unul dintre monitoarele sale și a putut distinge doar formele unor oameni care mergeau pe o potecă. În timp ce se uita pe străzile satului, a numărat încă o duzină de indivizi care se îndreptau spre munți. Predicția generalului se dovedea a fi adevărată.

Rapp și-a privit monitorul în timp ce elementul de frunte al forțelor de Ranger tăia prin sat fără prea multe probleme. Nu le-a luat mai mult de două minute pentru a ajunge la poziția Șarpelui cu Șobolani 1, unde au stabilit rapid un perimetru. Rapp a zâmbit cu satisfacție. Dacă lucrurile rămâneau pe drumul cel bun, în scurt timp aveau să înceapă evacuarea prizonierilor.

Unitățile individuale au început să raporteze că sectoarele lor erau sigure și, pe măsură ce rezistența inamicului începea să se diminueze, exodul spre munți a luat amploare. Rapp a fost luat ușor prins cu garda jos când s-a auzit făcând referire la el însuși prin rețeaua de comandă. Era sergentul-major Corrigan care vorbea cu generalul Harley.

„Vulturul 6... Șarpele Șobolan 1 aici. Am găsit ceva aici jos la care cred că vizitatorul nostru ar vrea să arunce o privire.”

Generalul Harley s-a uitat la Rapp și l-a întrebat: „Ce ai găsit, Șarpe Șobolan?”

„Am găsit o cameră sub casă. Câteva computere, o mulțime de înregistrări video, câteva fișiere și câteva hărți.”

Generalul Harley nu a fost surprins de nimic din toate acestea. Aproape întotdeauna găseau lucruri în aceste raiduri. Cât despre motivul pentru care sergentul-major credea că Rapp ar fi vrut să arunce o privire, nu era sigur. „De ce ar fi interesat vizitatorul nostru de ceea ce ai găsit?”

Răspunsul lui Corrigan i-a făcut pe Harley și pe Rapp să schimbe priviri nervoase. „Mai spune o dată, Șarpele cu Șobolani.”

Soldatul Delta s-a repetat mai tare de data aceasta. Imediat ce a terminat, Rapp și-a acoperit microfonul de buze și i-a strigat generalului: „Trebuie să pui jos pasărea asta chiar acum”.

Harley nu s-a opus și, în câteva secunde, Blackhawk-ul s-a îndreptat spre terenul de aterizare.

ÎN TIMPUL în care au aterizat, cele două vehicule de atac rapid îi așteptau. Rapp a aterizat, iar Harley l-a urmat. Cei doi bărbați au fugit de la palele învârtite spre vehiculele care îi așteptau. Rapp a sărit pe scaunul pasagerului recent eliberat al celui de-al doilea. Navy SEAL-ul care stătea lângă el i-a oferit lui Rapp casca sa. El a refuzat casca, dar a luat ochelarii de schi transparenți ai bărbatului. În timp ce Rapp își punea centura de siguranță, generalul Harley s-a sprijinit de cușcă.

56

Strigând peste zgomotul Blackhawk-ului care mergea la ralanti, Harley a spus: „Nu te prosti, Mitch. Intră, aruncă o privire și apoi vreau să ieși naibii de acolo. Am un program de respectat. Soarele va răsări în câteva ore și vreau ca toți oamenii mei să se întoarcă peste graniță înainte de asta.”

Rapp a dat din cap. „Nu vă faceți griji, domnule general, nu intenționez să mai stau pe aici.”

Harley s-a îndepărtat de vehicul și a strigat: „Și nu te lăsa împușcat!”. Și-a tras degetul mare spre sat: „Acum plecați naibii de aici și grăbiți-vă!”. Cu asta, cele două vehicule au pornit în trombă peste câmp și au intrat pe drumul principal.

Echipele de mortiere scoaseră inamicul din luptă și se retrăgeau în plină retragere spre trecătoarea de munte, unde îi aștepta o surpriză foarte neplăcută. Un pluton de Navy SEALs stătea la pândă, gata să le întindă o ambuscadă. Unitățile individuale de Ranger raportau focuri sporadice de armă din partea inamicului, dar orice efort concertat de a încerca să lanseze un contraatac dispăruse. Rangerii creaseră un coridor sigur în jurul poziției lui Rattle Snake One, pe care îl controlau doar ei. Acest lucru a făcut ca drumul spre sat să se desfășoare fără incidente. Niciunul dintre vehiculele de atac rapid nu a tras sau a tras vreun foc de armă.

S-au oprit în fața casei ciuruite de gloanțe, iar Rapp a fost întâmpinat imediat de Corrigan. Sergentul-major l-a adus înăuntru. Rapp a ignorat prizonierii legați și cu capetele legate pe podea și l-a urmat pe Corrigan pe hol până la un dormitor. Soldatul Delta a aprins o lanternă și a îndreptat-o spre camera subterană.

„Am făcut o verificare rapidă pentru capcane, dar fii atent.”

Rapp a dat din cap și a luat lanterna de la Corrigan. Lăsându-se pe podea, și-a balansat picioarele în gaură și a aruncat o ultimă privire înainte de a pune lanterna în gură. Aplecându-se în față, s-a agățat cu ambele mâini de cealaltă parte a deschizăturii și s-a lăsat să cadă până când picioarele i-au găsit podeaua de pământ umed. Rapp a apucat lanterna și a făcut încet o întoarcere completă. Existau mai multe calculatoare, împreună cu o serie de cutii și dosare stivuite la întâmplare în toată camera. A găsit ceea ce căuta pe ultimul perete și a înghețat, o combinație de teamă și neîncredere curgându-i prin vene.

S-a apropiat mai mult, studiind harta pe care o cunoștea prea bine. Râurile, drumurile, parcurile și reperele îi erau toate infinit de familiare. Găsirea unei astfel de hărți în acest sat izolat era suficientă pentru a-l pune pe gânduri, dar, în sine, nu era suficientă pentru a explica îngrijorarea lui crescândă. Aceasta era cauzată de ceea ce fusese desenat peste hartă. Din centru emanau cercuri concentrice, fiecare având câte două numere scrise lângă el. Unul era o temperatură, iar celălalt era numărul de cadavre. Marginile erau pline de note scrise în arabă care analizau modelele meteorologice pentru regiunea în cauză.

Rapp făcu un pas înapoi, întrebându-se cât timp mai avea la dispoziție, capul înotându-i cu posibilități dezastruoase. Mai văzuse acest tip de hartă înainte. Era folosită pentru a măsura puterea distructivă a unei arme nucleare și se părea că Washington, D.C., era ținta.

57

Paisprezece

FLORIDASTRAITS

La aproximativ 8.000 de mile depărtare, în timp ce se lăsa noaptea pe coasta de est a Floridei, iahtul cu motor de patruzeci și patru de picioare își croia drum printre geamandurile canalului și se îndrepta spre intrarea în Refugiul Național de Viață Sălbatică Merritt Island. Fusese o zi lungă pentru al-Yamani. După ce îl omorâse pe căpitanul ambarcațiunii, parcursese 360 de mile, oprindu-se doar o singură dată în Fort Pierce pentru a umple rezervoarele de combustibil. Din fericire, vremea a cooperat și a reușit să activeze pilotul automat pentru cel puțin o treime din călătorie. Cu toate acestea, soarele strălucitor și vântul îi bătuseră simțurile fără încetare timp de douăsprezece ore la rând și îl lăsaseră puțin dezechilibrat.

Acum, cu barca care se deplasa cu ceva mai puțin de cinci noduri prin golfulețul calm și îngust, era întâmpinat de o liniște stranie, punctată doar de țipetele nocturne ocazionale ale unor animale pe care nici măcar nu putea începe să le identifice. Al-Yamani nu era un om al mării. Crescuse în provincia al-Baha din Arabia Saudită și, până de curând, nici măcar nu știa să înoate. Cunoștințele sale despre bărci fuseseră dobândite în întregime în ultimul an, când ajutase la transferul marinarilor săi pe Marea Caspică, din nordul Iranului în Kazahstan. Fusese foarte atent la căpitanul lor iranian și la modul în care acesta manevra barja lor decrepită cu fund plat. După multe caftăneli, căpitanul fusese de acord să-l învețe pe războinicul musulman căile mării, căci chiar și atunci al-Yamani știa că va trebui să găsească o cale neconvențională de a intra în Statele Unite.

Cele două motoare diesel gemene toarceau în timp ce porturile de eșapament gâlgâiau la linia de plutire, iar al-Yamani s-a rugat încă o dată să evite să dea peste vreun aligator. Gândul unei astfel de întâlniri i-a provocat un fior pe șira spinării. Era un om curajos, dar crescuse în peisajul arid al Arabiei Saudite, iar astfel de reptile îi dădeau aproape crize. Auzise deja mai multe zgomote de stropire și își putea imagina bestiile solzoase urmărindu-l pe canalul îngust.

Avea luminile de funcționare aprinse, dar a rezistat impulsului de a folosi lumina puternică de căutare. Ar fi preferat să stingă complet luminile, dar dacă din întâmplare dădea peste vreun ofițer de poliție local sau, mai rău, peste un agent DEA, nu voia ca aceștia să creadă că face trafic de droguri. Scopul său era mult mai nobil decât importul unei substanțe ilicite. Făcea parte dintr-o luptă continuă între poporul său și necredincioși. O bătălie care se purta de mai bine de o mie de ani.

Al-Yamani a ținut o mână pe accelerație și cealaltă pe volan în timp ce consulta citirea GPS-ului de pe bord. Memorase toate coordonatele. Hărțile prin satelit fuseseră cumpărate de pe piața neagră de la un ofițer de informații rus pensionat din orașul Peshawar din nordul Pakistanului. Rusul îl ajutase chiar să aleagă punctul în care trebuia să debarce. Refugiul de 140.000 de acri era deținut și operat de către

58

NASA. De ani de zile, KGB-ul a mutat oameni în interiorul și în afara refugiului pentru a putea monitoriza ceea ce făceau americanii în cursa pentru spațiu.

Mustafa al-Yamani era un om precaut din fire, dar atunci când se confrunta cu un inamic cu resurse aproape nelimitate, cum era America, instinctele sale erau la limita paranoiei. Înainte de a se îmbarca în această misiune, el a trimis e-mailuri criptate unor adepți care se aflau pe poziții de ani de zile. Niciunul dintre ei nu cunoștea chipul sau numele omului cu care li se spusese să se întâlnească, ci doar o oră și un loc și faptul că misiunea lor era de cel mai înalt nivel. Mai existau încă două locații care urmau să fie folosite ca rezervă în cazul în care ceva nu mergea bine.

FBI-ul își intensificase semnificativ supravegherea musulmanilor americani, așa că trebuiau să fie atenți. Asta însemna să folosească contacte care nu aveau la învățăturile islamice stricte ale sectei Wahhabi, ceea ce era foarte nefericit. Al-Yamani era obișnuit să lucreze cu cei care erau cu adevărat devotați – bărbați care erau dispuși să se martirizeze fără să pună întrebări. Cunoștea mulți astfel de oameni de-a lungul anilor și, în ultimele luni, văzuse zeci dintre ei pierzându-și viața în fața unui ucigaș tăcut pe care nu-l puteau nici vedea, nici înțelege. Se întâmplase într-un ținut uitat de Dumnezeu, la marginea nordică a Mării Caspice, unde pământul era atât de otrăvitor încât doar câteva forme de viață mutante puteau supraviețui.

Zilele lui Al-Yamani erau numărate. Și el fusese expus la niveluri letale de radiații, dar nu în aceeași măsură ca bravii săi mujahedini. A luat pastile care l-au ajutat să lupte împotriva grețurilor și a febrei, dar nu exista niciun leac. Mustafa al-Yamani era un om mort pe picioare, dar îi mai rămăsese destulă viață pentru a da o lovitură glorioasă pentru islam.

America era o țară mare, cu mai multe țărături decât ar fi putut apăra în mod realist. Era singura slăbiciune evidentă a Marelui Satana, iar al-Yamani plănuia să o exploateze în fiecare fază a operațiunii sale. Importanța sa era cunoscută de agențiile de informații occidentale. Pe capul său fusese pus un preț de zece milioane de dolari. Câțiva dintre oamenii săi au fost tentați de recompensă și, dacă nu ar fi existat cârțițe din cadrul serviciilor de informații pakistaneze și saudite care l-au avertizat, acum ar fi putrezit undeva într-o temniță, fără să mai vadă vreodată lumina zilei. În schimb, era pe cale să dezlănțuie arma supremă a terorii asupra americanilor aroganți.

Al-Yamani a consultat din nou GPS-ul și a tras înapoi de manetă, trecând motoarele în punctul mort. Micul pod unde urma să se întâlnească cu interlocutorul său nu era departe în față. În strălucirea slabă a luminii lunii, abia îl putea distinge. Ofițerul KGB în retragere îi spusese că, uneori, canalele din refugiul erau navigabile doar în timpul mării înalte. Bazându-se pe pescajul navei Rivarama de patruzeci și patru de picioare, calculase că avea la dispoziție o fereastră de o oră pentru a-și aștepta contactul. După aceea, trebuia să plece sau risca să rămână blocat.

Cu îndemânare, a băgat din nou motoarele în viteză și a împins ambarcațiunea elegantă înainte. La scurt timp după aceea, a putut vedea clar puntea mică. Când mai avea aproximativ 15 metri până la destinație, a tras manetele de accelerație înapoi și a oprit motoarele. Ambarcațiunea a alunecat încet înainte, în timp ce al-Yamani se străduia să audă zgomotul unei mașini care se apropia sau ceva suspect. Nu se auzea nimic în afară de cacofonia animalelor nocturne care-și vedeau de treburile lor.

59

Prora a alunecat sub o grindă de oțel, iar al-Yamani a întins mâna să se prindă. Parbrizul a trecut de suportul ruginit cu abia un metru mai puțin. Al-Yamani a oprit înaintarea lentă a ambarcațiunii și apoi s-a apucat să o întoarcă în caz că ar fi trebuit să se întoarcă în cursă în larg. Când a îndreptat-o înapoi în direcția din care venise, a legat barca și a căutat un loc unde să ajungă la țărm. Nu era destulă lumină pentru a vedea ceva cu lux de amănunte, iar al-Yamani nu se putea scutura de gândul că undeva, în stufărișuri, un aligator stătea la pândă. Stătea lângă partea din spate a bărcii, măcinat de indecizie. Putea ori să sară orbește în iarbă, ori să ia o lanternă. În timp ce stătea cuprins de frica necunoscutului, ceva s-a mișcat în iarba înaltă, iar asta l-a decis.

S-a aplecat jos și a luat o lanternă și o cutie de suc din frigider. Arătând lanterna în jos, a aprins-o și a aruncat cutia în iarba înaltă. Ceva s-a mișcat repede, iar al-Yamani l-a zărit cu lumina sa în timp ce se scurgea în apă. Era un fel de creatură cu blană. Cu siguranță nu era un aligator. A mârâit în sinea lui și și-a luat geanta. Orice ar fi fost acolo, cu excepția aligatorilor, probabil că se temea mai mult de el decât el de el. Stând deasupra compartimentului motorului, a aruncat o ultimă privire în jur și a sărit spre țărm.

A aterizat pe un picior și apoi s-a împiedicat o secundă înainte de a se prinde. Unul dintre principalele motive pentru care al-Yamani nu se putea deghiza pur și simplu și intra în SUA cu avionul era faptul că purta o proteză de la genunchi în jos la piciorul drept. La vârsta de șaisprezece ani, tânărul saudit plecase să lupte împotriva sovieticilor în Afganistan. După ce a călcat pe o mină terestră, s-a întors acasă fără jumătatea inferioară a piciorului drept. Cu ajutorul unei proteze, erau puține lucruri pe care al-Yamani nu le putea face, dar trecerea prin detectorul de metale de la aeroport nu era una dintre ele. Una dintre cârțile lor din interiorul serviciilor secrete saudite îi spusese că americanii știau totul despre el. Al-Yamani se afla pe toate listele lor de urmărire și nu era atât de greu să recunoști un arab căruia îi lipsește o parte din picior.

După ce s-a adunat, a început să urce pe bancă, ghemuindu-se încet. Când a ajuns în vârf, a rămas în iarba înaltă și s-a uitat pe drum în ambele direcții. Așa cum era de așteptat, era gol. Drumul se numea Black Point Drive, parte a unei bucle de șapte mile folosite de turiști și iubitori ai naturii pentru a vedea mai de aproape animalele sălbatice din refugiu.

Putea vedea strălucirea unei mașini care se apropia, dar nu o putea auzi încă. Inima i s-a accelerat și palmele i s-au umezit. Mașina a luat curba și s-a îndreptat direct spre el. Al-Yamani s-a întins pe burtă și și-a ținut capul în jos. Zgomotul mașinii a crescut și apoi s-a oprit. Al-Yamani a putut auzi motorul care mergea la ralanti și apoi, conform instrucțiunilor sale, farurile au fost stinse și mașina a fost oprită. Dacă mașina ar fi rămas în funcțiune, Al-Yamani ar fi considerat că acesta ar fi fost un semnal că bărbatul credea că este urmărit.

S-a ridicat suficient de mult pentru a putea arunca o privire prin iarba înaltă. Pe partea opusă a drumului a văzut Fordul Taurus argintiu la care se așteptase. Portiera șoferului s-a deschis,

60

și un bărbat a ieșit și și-a aprins o țigară. Până aici totul era în regulă. Al-Yamani l-a privit puțin timp și apoi s-a ridicat în picioare luându-și geanta.

Bărbatul nu l-a văzut la început când a pășit din iarbă. Al-Yamani era la jumătatea drumului când a spus încet: „Allahu Akbar”.

Bărbatul s-a învârtit nervos, aproape că și-a scăpat țigara. Cu ochii larg deschiși, a repetat fraza cu o voce mai puțin fermă.

Al-Yamani a fost mulțumit. Dacă tânărul era nervos, asta însemna că lua totul în serios. În arabă a întrebat: „Ești sigur că nu te-a urmărit nimeni?”.

„Da. Nu am mai fost la moscheea mea de două luni, așa cum ați ordonat”.

Al-Yamani a dat din cap cu satisfacție și și-a îmbrățișat colegul. Deocamdată îl va lăsa în viață.

Cincisprezece

WASHINGTON, D.C.

Irene Kennedy tocmai își petrecuse ultimele două ore ajutându-și fiul la teme. Era târziu, ea era obosită și amândoi trebuiau să meargă la culcare. Tommy mai era elev în clasa întâi pentru încă trei zile și era extrem de mândru de faptul că era pe cale să avanseze în ierarhia școlii sale. Kennedy era doar fericit că nu o va mai avea ca profesoară pe doamna Johnson. Era ultima săptămână înainte de vară, iar ea încă mai dădea teme de parcă ar fi fost examenele de la facultate.

Kennedy și-a trimis fiul în baie să se spele pe dinți, apoi s-a îndreptat pe hol pentru a-și pregăti o baie. Până să se întoarcă, el era deja sub pătură. Fără îndoială că a făcut câteva economii la spălatul pe dinți, dar Kennedy era prea obosită ca să facă o problemă din asta. Era un copil cuminte, politicos și respectuos, avea note perfecte și nu se băga în necazuri. O carie ocazională nu l-ar fi ucis.

Începeți ziua într-o notă pozitivă și încheiați-o într-o notă pozitivă. Acesta era motto-ul ei, cel puțin acasă. Celelalte lucruri pe care nu le putea controla: politicienii de pe Capitoliu, președintele și consilierii săi, presa și chiar unii dintre oamenii ei de la Langley. Kennedy l-a ascultat pe Tommy spunându-și rugăciunile și apoi l-a sărutat pe frunte.

„Te iubesc, dragă”.

El s-a rostogolit de lângă ea și a spus: „Și eu te iubesc”.

61

Ea îl pierdea. Părea că a fost ieri când îl ducea în brațe în pat, iar nu cu mult timp în urmă o privea în ochi și îi spunea că o iubește. Acum intra în etapa aceea prostească în care fetele, inclusiv mamele, erau ciudate. Kennedy l-a frecat pe spate, apoi s-a ridicat și a plecat.

Cu copilul ei îngrijit, acum putea să-și îndrepte atenția spre ea însăși. O baie lungă și caldă suna exact cum trebuie. Avea să se piardă în gânduri de nimic altceva decât banal pentru o jumătate de oră bună. A intrat în micul ei dulap și și-a dat jos hainele. Și-a pus bluza de mătase în geanta de curățare uscată și apoi s-a îndreptat spre baie. Cada de modă veche, cu picioare în formă de gheară, era pe jumătate plină și fumega. Kennedy a adăugat puțin ulei de baie și apoi a închis apa. Tot ce trebuia să facă era să treacă de

următoarele trei zile și aveau să aibă un weekend lung și relaxant împreună. Ea, Tommy și mama ei aveau în plan să viziteze verișorii de pe litoral. Va fi un weekend de soare, surf și distracție. Modul perfect de a da startul verii. Cel puțin așa spera ea să fie, deși știa că existau șanse mari ca datoria să o cheme, iar mama ei și Tommy să petreacă weekendul la malul mării fără ea.

Era pe punctul de a-și băga ușor piciorul în apă, când seninătatea momentului a fost spulberată de un zgomot distinct de sonerie. Kennedy, o persoană de obicei imperturbabilă, s-a întors și s-a holbat la telefonul alb și la lumina roșie care clipea. Telefonul ei securizat nu avea căsuță vocală. Dacă nu răspundea, îl sunau pur și simplu pe agentul însărcinat cu securitatea ei, iar acesta urca politicos la etaj și bătea la ușa dormitorului ei.

Și-a smuls halatul din cârligul de pe ușă și s-a îndreptat spre noptieră. Fără ochelarii ei, s-a chinuit să citească micul afișaj. A deslușit primul cuvânt și a decis că era vorba de Centrul de Operațiuni Globale al CIA. Kennedy a apucat receptorul și, cu o voce obosită, dar calmă, a spus: „DCI Kennedy”.

Vocea de la celălalt capăt al firului suna oarecum zgomotoasă și îndepărtată. „Irene, sunt Mitch.”

Kennedy s-a uitat la ceasul de noptieră. Se apropia de ora zece seara, ceea ce însemna că era aproape șase dimineața acolo unde se afla Rapp. „Este totul în regulă?”

„Da...”

„Unde ești?”

„Suntem pe drumul de întoarcere peste graniță. Ascultă, nu vreau să te alarmez, dar am găsit niște informații serioase în acest sat. Vreau să-i aduci pe cei de la CTC din Asia de Sud-Vest înapoi în birou și sună-l pe șeful stației din Kandahar și spune-i să-mi dea carte albă pentru tot ce cer, în special traducători.”

Sprâncenele lui Kennedy s-au încruntat. „Cât de sensibile la timp sunt lucrurile astea?”

„Nu sunt sigur.”

62

„Atunci de ce atâta grabă?” Lui Kennedy nu-i plăcea să intre în acțiune fără un motiv solid.

„Ai încredere în mine când îți spun că trebuie să ne mișcăm repede cu chestia asta.”

Kennedy a simțit ceva în vocea lui. „Mitch, pari un pic iritat. Ce se întâmplă?”

Rapp nu a răspuns imediat. „Ascultați, nu vreau să alarmez pe toată lumea până nu avem ocazia să analizăm totul mai atent, dar am găsit o cameră sub casa-țintă.”

„Ce fel de cameră?” Kennedy era acum în picioare.

„Era plină de dosare. Cele mai multe în pashtu, dar unele în arabă. Erau, de asemenea, mai multe calculatoare și câteva hărți.”

„Și?”, a întrebat Kennedy, știind că trebuie să fie mai mult pentru ca Rapp să facă acest apel urgent.

A fost o pauză lungă, apoi Rapp a spus: „Una dintre hărți era a orașului Washington și arăta efectele unei explozii nucleare”.

„Iisuse Hristoase.” Kennedy s-a așezat din nou pe scaun, gândurile ei întorcându-se la cea mai mare frică a ei.

„Irene, fă ce trebuie să faci pentru a-ți acoperi fundul, dar dă-mi câteva ore ca să mă ocup de asta înainte ca toată lumea să își iasă din minți și să-mi stea în cale.”

Capul lui Kennedy înota cu posibilități, niciuna dintre ele bună. Erau mișcările financiare de vinerea trecută, interceptările care indicau că se pregătea ceva important și acum asta. „Nu știu dacă pot să stau pe gânduri, Mitch, nici măcar un minut.”

„Tot ce cer sunt câteva ore.” Rapp știa ce-i trecea prin minte. Văzuse planurile pentru ceea ce ei numeau continuitatea guvernului. Implicau alertarea a mii de oameni numai în prima oră. „Odată ce geniul ăsta a ieșit din sticlă, nu mai există cale de întoarcere. Dați-mi doar ceva timp să studiez ce avem de făcut și să aflu dacă totul este o fantezie sau dacă au cu adevărat marfă.”

Kennedy încetase să mai asculte, mintea ei fiind blocată pe faptul că președintele, vicepreședintele, președintele Camerei, președintele pro-temporar al Senatului, secretarul de stat și secretarul Trezoreriei se aflau cu toții în oraș. Unii oameni trebuiau să fie mutați.

„Irene, este o seară de marți. Știi cum lucrează tipii ăștia. Vor o expunere maximă. Dacă vor face asta, va fi în plină zi, când centrul orașului este plin de oameni.”

63

Kennedy și-a ciupit podul nasului. „S-ar putea să ai dreptate, dar nu pot să-mi asum acest risc.” Existau planuri, un protocol care trebuia urmat.

„Dacă au o bombă, prioritatea noastră numărul unu ar trebui să fie să ne asigurăm că nu o detonează. Pentru a face asta am nevoie de ceva timp. Să nu faceți nicio nebunie timp de câteva ore. Asta e tot ce vă cer.”

Vocea lui era mai puțin clară, dar ea încă îi putea auzi tonul rugător. În cele din urmă, ea a spus: „Vei primi tot ce ai nevoie, Mitch. Doar lucrează repede și sună-mă de îndată ce afli mai multe. Trebuie să plec.”

Kennedy s-a ținut de combinat și a închis apelul. Mintea îi zburda, încercând să pună în balanță tot ce tocmai auzise cu informațiile pe care le știa deja. Își amintea de o situație similară în care oameni foarte puternici din Washington nu au observat toate semnele care indicau iminența unui atac. În mod tragic, inacțiunea lor a dus la moartea a mii de oameni. Directoarea CIA a ajuns la punctul ei de inflexiune și a decis să acționeze. Urma să meargă pe o linie foarte subțire, dar, având în vedere circumstanțele, nu a văzut altă cale.

Șaisprezece

Biroul privat al președintelui era situat la etajul al doilea al Conacului Executiv. Președintele Hayes era descălțat, cu picioarele în sus, cu o băutură într-o mână și o carte în cealaltă. Matinal, abia aștepta să-și termine băutura și să se ducă la culcare.

S-a auzit o bătaie fermă în ușă, dar înainte ca Hayes să poată răspunde, aceasta s-a deschis. A intrat Beth Jorgenson, agentul Serviciului Secret însărcinat cu detaliile turei.

„Îmi pare rău că vă întrerup, domnule, dar a intervenit ceva.” Jorgenson a traversat cu pas hotărât încăperea până la biroul președintelui și a ridicat telefonul securizat al acestuia. I-a înmănat lui Hayes receptorul și a spus: „Directorul Kennedy vrea să vorbească cu dumneavoastră”.

Hayes încă se ținea de carte și de băutură și nu s-a mișcat la început. Se întâmpla ceva ieșit din comun și avea sentimentul ciudat că nu era ceva bun. A lăsat băutura jos încet și a luat telefonul. „Irene.”

„Domnule președinte, avem o situație de care trebuie să fiți la curent.” Kennedy a transmis informațiile pe care i le dăduse Rapp și a repetat informațiile pe care i le comunicase președintelui cu o dimineață înainte.

Când a terminat, Hayes nu a răspuns imediat. După o oarecare ezitare, el a declarat ceea ce era evident: „Nu sună bine”.

64

„Nu, nu sună bine, domnule.” Kennedy a făcut o pauză. Știa că președintelui nu-i va plăcea următoarea ei sugestie, dar trebuia să o facă. „Ca măsură de precauție, aș dori ca dumneavoastră și Prima Doamnă să vă petreceți seara în buncăr. „

Președintele s-a gândit la mormântul de ciment de sub Conacul Executiv. Mai petrecuse o dată câteva zile sumbre acolo și nu avea nicio dorință de a pune din nou piciorul în acel loc. „Încetinește un minut, Irene. O singură hartă nu ne oferă prea multe elemente de bază.”

„Nu, domnule, dar e mai mult decât o hartă.”

Alți trei agenți ai Serviciului Secret au intrat în încăpere și Hayes a început să aibă ideea că deja se pregătea ceva. „Irene, înainte de a te grăbi, te rog să-mi spui că nu ai autorizat nicio evacuare.”

„Nu, nu am făcut-o, domnule, chiar dacă am autoritatea de a face acest lucru fără să cer aprobarea dumneavoastră.” Kennedy și-a ales cu grijă cuvintele. Avea puterea de a pune în aplicare un plan de continuitate a guvernului care ar fi evacuat din oraș anumiți factori de decizie cheie. Punerea în aplicare a unui astfel de plan nu trebuia să fie întreprinsă cu ușurință, deoarece era de comun acord că, la scurt timp după ce ar fi intrat în vigoare, presa ar fi fost peste tot în jurul poveștii și ar fi putut urma o panică la nivel național.

„Ce vrei să spui, Irene?”

„Domnule, spun că, deocamdată, nu sunt pregătit să pun în aplicare Operațiunea Arca, dar cred că ar fi prudent ca dumneavoastră și Prima Doamnă să coborâți și să petreceți noaptea acolo.”

„Irene, cred că te miști prea repede.”

Kennedy nu s-a lăsat descurajat. „Domnule, avem o problemă reală. Atât dvs. cât și vicepreședintele sunteți în oraș, precum și președintele Camerei, președintele pro-temporar al Senatului și întregul dvs. cabinet, cu excepția secretarului de interne.”

„Oh... înțeleg.” Dacă o bombă nucleară ar fi distrus DC, secretarul de interne ar fi devenit președinte și, deși era un tip destul de decent, nu era genul de om care să însuflească încredere într-un moment de tragedie națională.

„Domnule, sunt de acord că ar putea fi prematur să începem să scoatem oamenii din restaurante și din paturi. Mitch mi-a spus că va ști mai multe în următoarele două ore. Până atunci, m-aș simți mult mai bine dacă aș ști că sunteți o țintă mai puțin vizată.” A ales intenționat cuvântul „țintă”.

După o tăcere incomodă, Hayes a răspuns pe un ton care nu lăsa nicio îndoială că el era la conducere: „Mă voi plimba până în Sala de Situații și voi sta cu ochii pe asta.”

65

Trecuseră peste această posibilitate în evaluările lor de amenințare. Sala de Situații nu era un buncăr, dar avea suficient beton armat pentru a rezista la un camion-bombă parcat în fața clădirii. Era mai bine decât nimic. Știa că împinsese lucrurile cât de departe putea deocamdată și că nu putea foarte bine să-l oprească să-și facă treaba.

„Cum rămâne cu Prima Doamnă?”

„Irene... o cunoști destul de bine ca să înțelegi că nimeni, nici măcar al tău, nu o va convinge să meargă să petreacă noaptea în acel buncăr.”

„Vreți măcar să o întrebați, domnule?”

„O să încerc și o să te sun în 15 minute pentru o actualizare.” Hayes a închis telefonul și s-a uitat la băutura lui încă neterminată. Nu-i plăcea să irosească un bourbon bun, dar s-ar putea să fie o noapte lungă. L-a lăsat acolo, pe măsuta de capăt, și s-a dus să-i spună soției sale că se duce puțin la Situation Room. În ciuda promisiunii pe care i-o făcuse lui Kennedy, nu a pierdut timpul cerându-i să petreacă noaptea în buncăr.

Șaptesprezece

AFGANISTAN

Rapp ceruse mai mult timp pentru a cerceta mina de aur de informații pe care o găsiseră sub casă în timp ce se aflau chiar acolo, dar generalul Harley îi refuzase cererea. Desprinderea de inamic în teren străin nu era un lucru ușor, iar generalul voia să fie făcută cum trebuie și la timp. Harley a trimis unul dintre ATV-uri în sat, iar Rapp, cu ajutorul băieților din Delta, a umplut remorca subdimensionată cu hărțile, dosarele și computerele din mica încăpere de sub casă.

Discuția cu Kennedy lămurise câteva lucruri. Rapp trebuia să se miște repede, iar asta însemna că va trebui să încalce unele reguli. Și-a făcut aranjamentele înainte de a ateriza la baza aeriană din Kandahar.

Așa trebuia să fie. Armata avea prea multe reguli și mai mult decât suficienți buni samariteni, bătauși ai Bibliei și oameni care, în general, credeau că misiunea lor în viață era să facă totul ca la carte. Cursul pe care Rapp era pe cale să îl stabilească nu putea fi făcut ca la carte. Nu putea exista nicio înregistrare a acestuia.

Rapp îi explicase situația generalului Harley, iar războinicul le spusese apoi celorlalți ofițeri din elicopterul de comandă și control: „Știți ce aveți de făcut”. Cu toții au dat din cap. Casetele misiunii trebuiau șterse sau cel puțin igienizate; băieții din Delta își vor ține gura fără să fie nevoiți să li se spună vreodată; iar Rangerii vor ști suficient de multe pentru a nu pune întrebări. Rămâneau miile de alți membri ai personalului din baza spre care se îndreptau, care erau predispuși la bârfe și zvonuri. Simpla prezență a unui personaj ca Rapp era suficientă pentru a pune oamenii pe jar, așa că avea să fie atent.

66

Cei cinci bărbați care zăceau legați, cu căluș și cu cagule pe podeaua unuia dintre elicopterele Chinook nu mai existau în ceea ce privește armata americană. Rapp știa, totuși, că erau în viață – cel puțin deocamdată – și că el va fi cel care va decide dacă vreunul dintre ei sau toți vor rămâne așa. Pe baza planului pe care urma să-l pună în aplicare, era aproape sigur că cel puțin unul dintre ei avea să moară, totuși.

Soarele abia răsărise când Blackhawk-ul de comandă și control a aterizat la baza din Kandahar. Rapp l-a văzut pe bărbatul pe care îl căuta stând în fața unei Toyota 4 Runner. Imediat ce ușa Blackhawk-ului s-a deschis, Rapp a ieșit din elicopter și a alergat pe Tarmac.

Jamal Urda era un fost pușcaș marin și un veteran de opt ani în cadrul CIA. Fiu al unor imigranți iranieni și musulman prin naștere, avea abilități lingvistice excepționale și o înțelegere intuitivă a culturilor persană și arabă. Urda fusese unul dintre primii oameni care au ajuns în țara controlată de talibani după 11 septembrie 2001. El intrase dinspre nord cu un grup de foști operatori ai forțelor speciale puternic înarmați și cu pachete de bani americani. În lunile care au urmat, Urda și alți câțiva ca el au negociat înțelegeri cu puternicii lorzi de război din Afganistan. Lorzii războiului au fost puși în fața unei alegeri simple: fie se alătură și ajută la distrugerea talibanilor, caz în care Unchiul Sam vă va oferi o valiză plină cu bancnote de o sută de dolari, fie refuză, iar noi vom lansa o bombă de 2.000 de kilograme ghidată cu laser pe casa dumneavoastră.

Urda avusese mult succes în negocierile sale și, la rândul său, directorul de operațiuni al CIA îl făcuse omul său de legătură în Kandahar. Rapp îl întâlnise doar pentru scurt timp în alte câteva ocazii. Urda avea reputația de a fi un om cu care nu era întotdeauna ușor de tratat. Se spunea că nu-i plăcea ca oamenii de la cartierul general să se uite peste umărul lui. Rapp spera ca Kennedy să fi uns derapajele, pentru că nu avea timp să danseze cu tipul ăsta.

În timp ce Rapp se apropia, Urda nu s-a mișcat. Stătea cu picioarele depărtate la o lățime de umeri și cu mâinile în șolduri. Era scund, cu vreo zece centimetri mai mic decât cei doi metri ai lui Rapp, și puțin cam corpulent. Rapp își dădea seama, după privirea de pe fața lui bârboasă, că nu era într-o dispoziție bună.

Rapp nu s-a oboșit să-i ofere mâna. „Jamal, mulțumesc că ai venit aici într-un timp atât de scurt.”

„Termină cu prostiile, Rapp. Am auzit că ai fost în țară ieri. Mulțumesc pentru nenorocita de carte de vizită.” Urda și-a încrucișat brațele la piept. Mânerele celor două pistoale de calibru 45 se umflau sub bicepsul său. „Știi tu, politețea profesională între spioni și toate rahaturile astea.”

Rapp și-a înăbușit reacția inițială, care era să-i spună lui Urda ce putea să se ducă să facă singur, și a încercat să privească situația din perspectiva lui. Avea nevoie de Urda și de oamenii lui, și de oamenii lui.

67

mai degrabă îi avea ca participanți de bunăvoie decât să fie nevoit să-i amenințe că-și vor pierde slujbele. Rapp era atât de obișnuit să desfășoare operațiuni închise, încât nici nu-i trecuse prin cap gândul de a-l alerta pe omul Agenției din Kandahar că urma să desfășoare o operațiune în curtea lui.

Într-un mod cu totul neobișnuit, Rapp a spus: „Îmi pare rău că nu te-am anunțat, dar chestia asta s-a întâmplat repede”.

„Atât de repede încât nu ai putut răspunde la telefon?” Urda și-a scărpinat barba neagră și grea și a așteptat un răspuns.

Rapp făcuse acest efort slab de a se preface umil și nu funcționa. Îi era foame, era obosit și nu prea avea chef de altceva decât de oameni care să-i execute ordinele. S-a uitat peste umăr și a văzut personalul medical al bazei alergând înainte pentru a se ocupa de răniți. Singurul soldat grav rănit fusese evacuat cu mai bine de o oră în urmă și era deja în operație. Chirurgul a spus că va supraviețui, dar zilele tânărului ca operator Delta Force erau probabil încheiate. Mai erau alți nouă care aveau nevoie de îngrijiri medicale, deși, din fericire, niciunul dintre răniți nu avea viața pusă în pericol. Cu toate acestea, Rapp plănuiise să profite de confuzia de la triajul de după misiune pentru a încărca în liniște prizonierii în cele două camioane ale lui Urda. Ceea ce însemna că nu-și putea permite să piardă timpul certându-se cu acest om capabil care putea avea un complex Napoleon.

„Jamal, am cinci prizonieri în spatele aceluia Chinook de acolo.” Rapp a arătat spre unul dintre avioanele mari cu două rotoare. Șase soldați Delta Troopers obosiți și murdari stăteau de pază la rampa din spate a navei. „Unul dintre acești oameni este Ali Saed al-Houri.”

Rapp a văzut cum comportamentul lui Urda s-a schimbat instantaneu la menționarea unuia dintre locotenenții de top ai al-Qaeda. „Am zburat opt mii de mile și, într-o singură zi, am făcut ceea ce tu încerci să faci de aproape doi ani. Așa că nu mă lua cu prostiile astea despre curtoazia profesională. Nu te cunosc și nici nu-mi pasă dacă ajung să te cunosc. Tot ce mă interesează este dacă ești sau nu bun în meseria ta și dacă îmi aduci rezultatele pe care le aștept. Acum, dacă ai o problemă în a primi ordine de la mine, anunță-mă chiar acum și mă voi asigura că fundul tău se va afla în următorul avion spre Statele Unite. Sunt sigur că îl pot convinge pe director să-ți găsească o slujbă de birou undeva. „

Rapp a făcut o pauză suficient de lungă pentru ca Urda să-și facă o imagine clară despre el însuși stând la biroul în cauză și despre cât de jenant ar fi fost pentru el să fie trimis înapoi la Langley, apoi i-a oferit omului o cale de ieșire. „Admir sacrificiul pe care l-ai făcut și aș prefera să te implici în asta... mai ales că nu avem prea mult timp la dispoziție. Așa că fă-mi o favoare. Ia-ți cele două camioane, du-le în spatele aceluia Chinook și hai să-i încărcăm pe acești prizonieri și să plecăm naibii de aici.”

Urda se uită la elicopter și apoi înapoi la Rapp. „Am auzit că poți fi un adevărat nemernic.”

68

„Și eu am auzit același lucru despre tine.” Rapp i-a oferit bărbatului un zâmbet ironic și a spus: „Să mergem.”

Optsprezece

Să găsești o stație CIA într-un oraș nou era un pic ca și cum ai căuta o catedrală catolică. Scrutai orizontul în căutarea celui mai înalt punct și cel mai probabil acolo o găseai. Kandahar nu era cu nimic diferit, cu excepția faptului că nu existau catedrale, nici măcar biserici – doar moschei. Agenția se instalase într-o vilă care domina întregul oraș. Locuința fusese construită și ocupată de o familie afgană bogată, care fugise, ca toate celelalte familii cu bunăstare, atunci când Uniunea Sovietică le invadase țara. În anii optzeci, complexul fusese ocupat de sovietici, apoi, în anii nouăzeci, de talibani, iar acum de americani.

Drumul recent asfaltat spre stație șerpuia pe versantul dealului până la un punct de control deservit de pușcașii marini americani. Totuși, Toyota 4 Runners nu s-a oprit pe drum. Rapp îi spusese lui Urda despre planurile sale, iar colegul său de la CIA credea că cel mai bine ar fi să se ferească atât de tipurile oficiale, cât și de cele neoficiale de instalații americane. Există un loc puțin mai departe pe drum, despre care Urda știa. Rapp nu s-a obosit să-l întrebe de unde știa de el sau dacă îl folosisese cu adevărat. Nu era nevoie să pună întrebări indiscrete în profesia lor. Ele nu făceau decât să ducă la responsabilități și răspunsuri pe care era mai bine să nu le cunoști. La CIA, atitudinea față de tortură semăna puțin cu politica militară privind homosexualitatea: nu întreba, nu spune.

Rapp era poate mai confortabil cu această stare de ignoranță intenționată decât oricine altcineva din Agenție. Întreaga sa recrutare în CIA făcea parte dintr-un plan lansat de directorul de operațiuni de atunci, Thomas Stansfield. Stansfield fusese membru al precursorului CIA, Biroul de Servicii Strategice, sau OSS. Se distinsese în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a devenit un agent extrem de eficient și decorat, servind în spatele liniilor inamice atât în Norvegia, cât și în Franța. După război, când a fost înființată CIA, Stansfield a devenit unul dintre primii angajați ai agenției.

Stansfield a fost pe teren în Europa în timpul Războiului Rece și a fost strategul din spatele unora dintre cele mai mari lovituri ale serviciilor de informații americane. În timpul audierilor Comisiei Church de la Capitol Hill din anii '70, când unii dintre cei mai mari tâmpiți ai CIA au fost demascați, el a fost recunoscător că se afla în spatele Cortinei de Fier. A sperat că agenția își va reveni după audieri ca o organizație mai concentrată și mai clară în misiunea sa, dar nu a fost să fie așa. Stansfield a văzut cum organizația sa de spionaj, cândva măreață, a alunecat și mai mult în declin în timpul fiascoului Iran-Contra și a văzut cu mult înainte de oricine altcineva ce efect va avea corectitudinea politică asupra eficienței CIA.

La sfârșitul anilor '80, a reacționat prin crearea unei organizații secrete numită Orion Team. Misiunea acestora era să ducă războiul în fața teroriștilor. Stansfield a înțeles, probabil

69

mai mult decât orice altă persoană din Washington la acea vreme, că lupta cu fanaticii religioși prin mijloace civilizate era un efort sortit eșecului, iar ignorarea lor pur și simplu nu era o opțiune.

Rapp, în vârstă de 22 de ani, fusese recrutul de preț al lui Stansfield și al lui Kennedy. Specializat în afaceri internaționale și vorbind fluent franceza, Rapp era o vedetă All-America Lacrosse pentru Syracuse Orangemen. În timpul primului său an de liceu, treizeci și cinci dintre colegii săi de clasă au fost uciși în timp ce se întorceau dintr-un semestru în străinătate. Atacul terorist de la Pan Am Lockerbie i-a schimbat iremediabil viața lui Rapp. Iubita lui din liceu, femeia cu care plănuia să se căsătorească într-o zi, se afla în avion.

Durerea provocată de acea tragedie a alimentat motivul de răzbunare al lui Rapp, iar în următorul deceniu s-a transformat în cel mai eficient agent antiterorist din arsenalul american. Toate acestea au fost făcute fără ca ramura executivă sau legislativă a guvernului să știe oficial. Existau anumiți oameni cheie din

Washington care știau de echipa Orion, mai mulți senatori și congresmeni apreciați, dar detaliile au fost cunoscute doar de Stansfield. Acești oameni de stat mai în vârstă știau, cu un deceniu înaintea celorlalți colegi ai lor, că exista un război împotriva terorismului și au înțeles, de asemenea, că nici colegii lor, nici publicul american nu aveau stomacul necesar pentru ceea ce ar fi fost nevoie pentru a lupta împotriva creșterii fanatismului.

A-l numi pe Rapp agent antiterorist a fost, în esență, un mod politicos de a evita adevărul. Când totul a fost dat la o parte, realitatea a fost că era un asasin. Ucisese, și ucisese des, pentru țara sa, iar în mintea sa, 11 septembrie 2001 era o dovadă că nu ucisese suficient. Acești fanatici nu s-ar fi oprit în fața a nimic pentru a-și impune interpretarea îngustă a Coranului, iar acest lucru includea detonarea unui focos nuclear în centrul unei populații civile. Rapp nu aștepta cu nerăbdare ceea ce avea de făcut, dar cu siguranță nu era nici scârbit de acest lucru. Exista o posibilitate foarte reală ca oamenii pe care îi luase din sat să posede informații care ar fi putut salva mii de vieți – poate chiar sute de mii – și Rapp ar fi făcut tot ce era necesar pentru a afla ce știau ei.

Nouăsprezece

Autovehiculele au virat pe un drum plin de gropi și praf. După câteva minute, au ajuns la o serie de clădiri dărăpănate. Rapp a fost puțin surprins să vadă că locul era ocupat, dar nu la fel de surprins ca atunci când a zărit un tanc T-72 de fabricație sovietică parcat lângă cea mai mare dintre clădiri.

Simțind neliniștea lui Rapp, Urda s-a întors spre el și i-a spus: „Alianța Nordului. Aliații mei în acest război nebunesc împotriva talibanilor”.

Rapp a dat din cap și a privit prin parbrizul pătat și plin de gropi. „Vor fi în regulă cu asta?”.

70

„Îi urăsc pe acești nebuni religioși mai mult decât îți poți imagina. Băieții mei,” Urda arătă spre celălalt vehicul în care se aflau cele două gărzi de corp afgane ale sale, „îmi sunt loiali cu înverșunare. Copii buni care și-au pierdut părinții în război. Talibanii au făcut o mulțime de lucruri urâte multor oameni. În consecință, nu duc lipsă de dușmani”.

Rapp observase deja că cei doi localnici ai lui Urda arătau de parcă ar fi avut încă vreo douăzeci și ceva de ani, ceea ce nu contribuia prea mult la insuflarea încrederii.

Urda a apucat volanul și a adus SUV-ul pe lângă una dintre clădiri.

„Ori de câte ori am pe cineva care nu vrea să facă lucrurile cum trebuie, îl aduc aici și îi las pe băieții ăștia să scoată ce au de spus.”

Rapp a ales să nu răspundă. Aceasta nu era o parte a slujbei sale care să-i facă plăcere.

Cele două Toyota 4 Runner s-au oprit lângă un fel de țarc îngrădit. Rapp a coborât din vehicul și a fost lovit de mirosul înțepător de deșeuri de animale. S-a uitat peste partea de sus a gardului și a văzut câteva zeci de porci zăcând în propriile excremente.

Urda a ridicat hayonul SUV-ului, dezvăluind trei prizonieri legați și cu cagule. S-a uitat la cele două gărzi de corp afgane ale sale și a spus: „Scoateți-vă cagulele și ridicați-le și treceți-le peste cap.”

Cei doi mercenari ai Alianței Nordului au zâmbit unul la altul și și-au pus puștile pe umeri.

Rapp s-a uitat la el, oarecum nedumerit.

„Porci!”, a spus Urda. „Îi sperie pe tipii ăștia. Ei cred că dacă ating unul înainte de a muri nu vor ajunge în rai. Știi, toată chestia cu cele nouăzeci și nouă de virgine și toate rahaturile alea.”

Rapp a rânjit: „Vrei să spui șaptezeci și șapte de houri.” Rapp a folosit cuvântul arab pentru fecioarele tinere și frumoase care se presupune că îi așteptau pe martirii musulmani atunci când ajungeau în rai.

„Da... mă rog.”

Rapp chiar a râs pentru prima dată în ultimele zile. A privit cum i-au smuls gluga primului bărbat și l-au aruncat peste gard, fără să le pese deloc de felul în care a aterizat. Rapp s-a întors spre Urda. „Spune-le să nu-i lase să cadă în cap. Mai ales pe bătrân. Am nevoie de ei în viață... cel puțin pentru o vreme.”

A aruncat o privire în țarc și l-a privit pe om cum se zbătea împotriva legăturilor sale, în timp ce porcii îl adulmecau și îl lingeau. Avea ochii mari de frică mai degrabă decât de furie, iar strigătele îi erau înăbușite de călușul murdar. Rapp credea că le văzuse pe toate, dar asta a fost cel mai tare. A clătinat din cap și s-a îndepărtat de țarc, scoțându-și telefonul prin satelit. După

71

întoarce antena mare în poziție verticală, a format numărul pe care i-l dăduse generalul Harley.

A răspuns un ofițer de serviciu, iar Rapp a întrebat de general. Cinci secunde mai târziu, Harley era la telefon. „Mitch.”

„Generale, i-ați identificat pe ceilalți doi prizonieri?” Cu o certitudine rezonabilă, Rapp îi identificase deja pe Hassan Izz-al-Din, Abdullah Ahmed Abdullah și Ali Saed alHouri.

„Nu încă, dar lucrăm la asta.”

„Dar Langley?”

„Conform solicitării dumneavoastră, scanăm documentele cât de repede putem și le trimitem înapoi la CTC.”

„Băieții tăi, sau ai lui Jamal, au găsit ceva ce pot folosi?”

„Oh, sunt lucruri aici”, a spus Harley cu încredere, „este doar o chestiune de a le organiza. Avem înregistrări financiare, nume, documente despre arme de distrugere în masă, planuri de atacuri teroriste... J2 al meu îmi spune că am dat lovitura.”

„Bine.” Totuși, timpul era critic. Vestea că structura de comandă a Al-Qaeda fusese compromisă urma să se afle rapid. Conturile bancare ar fi fost golite, oamenii ar fi dispărut, iar planurile s-ar fi schimbat.

„Ascultați, domnule general, nu pot sublinia îndeajuns cât de importantă este această informație din punct de vedere al timpului. Oamenii tăi au făcut vreun progres în privința computerelor?”

„Nu încă.”

„La naiba.” Rapp și-a trecut o mână prin părul negru și des. „Îl are pe Marcus Dumond în CTC?”

„Lasă-mă să verific.”

Rapp s-a uitat înapoi la pix la timp pentru a vedea un alt cadavru aruncat înăuntru. Marcus Dumond era fratele mai mic pe care nu și-l dorise niciodată. Un geniu al computerelor și un hacker extraordinar, inadapdat social fusese recrutat personal de Rapp pentru a lucra pentru centrul de combatere a terorismului de la Langley.

Generalul a revenit la telefon. „Nu au reușit să dea de urma lui.”

Fața lui Rapp s-a răsucit într-o încruntare iritată. Se apropia miezul nopții în State și, cunoscându-l pe Marcus, probabil că se afla la vreo cafenea cibernetică cu

72

prieteni. „Ascultă, generale, trebuie să încep să-i interoghez pe tipii ăștia, așa că am nevoie ca oamenii tăi să lucreze foarte repede. În momentul în care afli ceva, vreau să mă suni.”

„Am înțeles.”

Rapp a pus telefonul deoparte și s-a întors la stilou. Cei cinci prizonieri ai săi erau cu toții pe spate, contorsionându-se în agonie, în timp ce porcii murdari le pângăreau trupurile martirice presupus purificate. S-a uitat la Urda și a spus: „Pune-ți băieții să-i aducă înăuntru”.

Rapp i-a făcut apoi semn lui Urda să-l urmeze. Cei doi bărbați au mers la o distanță sigură, departe de orice ureche indiscretă. Rapp s-a uitat în jur la peisajul prăfuit și dur și a întrebat: „Neoficial, cât de dur a trebuit să fii?”.

Urda a ridicat din umeri. „Afganistanul este un loc dur... la naiba, nici măcar nu ar trebui să fie un loc. Ar trebui să fie patru sau cinci țări. Avem comuniști, lorzi ai războiului sau traficanți de droguri... oricum ai vrea să-i descrii, avem talibani, avem oameni care vor democrație și avem o mulțime de bărbați și femei de treabă care vor doar să-și trăiască viața, iar ceilalți ticăloși care nu-i lasă să o facă, așa că ceea ce avem este o mizerie gigantică.”

„Nu mi-ai răspuns la întrebare.” Rapp își ținea ochii fixați pe cei ai lui Urda. „Cât de dur a trebuit să fii?”

Urda i-a întors privirea cu aceeași intensitate. „Vrei să spui dacă am torturat oameni?”

„Da.”

S-a uitat înapoi spre depozit, evident că nu voia să răspundă la întrebare.

„Au fost momente în care i-am lăsat pe localnici să se ia la harță, dar prefer să nu mă amestec cât mai mult posibil.”

Urmărind fiecare tresărire a feței bărboase a bărbatului, Rapp a decis că îl mințea sau, cel puțin, că nu spunea toată povestea. Fiind un om cunoscut pentru nerăbdarea sa, a spus: „Jamal, hai să terminăm cu prostiile. Bănuiesc că ești destul de direct, dar nu vrei să spui prea multe, pentru că eu sunt un pic prea sus în totem”.

Urda și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, în mod clar incomodat de această linie de interogare. În cele din urmă a spus: „Nemernicii ăia de la Washington habar nu au cât de urât este aici. Vor să ne

comportăm ca și cum am fi polițiști... totul ca la carte.” A scuipat pe jos, apoi și-a aruncat brațele în afară gesticulând spre peisajul aspru. „Aici nu există nicio nenorocită de carte de reguli.”

Rapp a dat din cap. A înțeles. După ce lucrase pe teren atâția ani, avea foarte puțină afinitate pentru oamenii de la Washington care încercau să-i spună cum să-și facă treaba. Totuși, înainte de a face următorul pas, trebuia să fie absolut sigur că el

73

și Urda erau de aceeași părere. „Ascultați, sunt pe cale să mă duc acolo și să fac ceva care este atât de departe de orice, încât nu poate fi discutat cu nimeni... și mă refer la nimeni.”

Urda s-a uitat în altă parte, evident inconfortabil.

Rapp s-a întins și l-a apucat de braț. „Nu ți-am spus încă toată povestea. Acesta nu va fi un interogatoriu obișnuit. Nu avem timp să o facem cum trebuie”.

„De ce?”

„Pentru că avem motive să credem că tipii ăștia plănuiesc să detoneze o armă nucleară în Washington, D.C. și nu avem absolut nicio idee cât de aproape sunt de a o face sau dacă micul raid pe care l-am efectuat noaptea trecută îi va determina să își devanseze programul.” Rapp a urmărit schimbarea expresiei de pe fața lui Urda și i-a dat drumul la braț.

„Așa este... o bombă nucleară”, a repetat Rapp. „Vorbim de rate de victime pe care nici măcar tu și nici eu nu putem începe să le calculăm, iar ceasul ticăie.”

Maxilarul lui Urda a rămas nemișcat pentru o clipă, apoi a spus: „Fosta mea soție și copiii mei locuiesc chiar în afara orașului.”

Nu pentru prima dată Rapp s-a gândit cât de norocos era că soția lui își vizita părinții în Wisconsin.

Urda a clătinat din cap ca și cum s-ar fi chinuit să înțeleagă întreaga enormitate a situației. „Cât de mare este bomba despre care vorbim?”

„Nu știu. Acesta este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflui și nu avem prea mult timp la dispoziție. Am nevoie de ajutorul tău. Araba și farsi sunt bune, dar pashto și urdu sunt inexistente.”

Rapp a arătat spre țarcurile în care prizonierii murdari erau târâți departe de porcii care guîtau. „Știu că doi dintre acești tipi vorbesc fluent araba, engleza și pashtu, iar unul dintre ei vorbește doar pashtu și puțină arabă. Nu știu ce vorbesc ceilalți doi. Voi avea nevoie de ajutorul vostru pentru traducere, dar, mai important, voi avea nevoie de ochii și urechile voastre, pentru că îi vom interoga pe toți cinci împreună”.

Urda și-a întors atenția de la prizonieri și s-a întors la faimosul agent CIA. Din câte știa Urda, exista un singur motiv pentru care cineva ar fi vrut să-i interogheze pe toți cei cinci prizonieri în același timp. Buzele i s-au răsucit într-o expresie gânditoare. „Există oameni care vor face asta pentru noi”, s-a oferit el.

Rapp a început să dea din cap înainte ca Urda să-și termine fraza. „Nu. Este prea important ca să ne încredințăm în mâna unor bătauși ai unui domnitor al războiului.” A arătat spre prizonierii legați, în timp ce intrau în șir indian în clădire. „Al patrulea om din rând nu este nimeni altul decât Ali Saed.

al-Houri. El a ajutat la planificarea și executarea atacurilor din 11 septembrie 2001 și, dacă nu începe să cânte ca o pasăre, îl voi ucide chiar aici și acum și vă pot spune sincer că nu voi pierde nici măcar un ochi din somn pentru asta.”

Urda a lăsat să iasă un oftat lung și s-a uitat la pământ ca și cum povara a ceea ce urma să se întâmple era prea mare.

Maxilarul lui Rapp s-a încleștat. „Am de gând să fac tot ce este necesar pentru a-i face pe acei oameni să vorbească. Să nu faci nicio greșală.” Rapp și-a mișcat capul pentru a se asigura că Urda se uita direct la el. „Și mă refer la orice este nevoie, așa că înainte de a intra acolo trebuie să știu fără îndoială că vei avea stomacul necesar pentru asta și că, atunci când totul va fi spus și făcut, nu vei sufla nimănui niciun cuvânt despre asta.”

Gândurile lui Urda s-au întors la fosta lui soție și la cei trei copii. Și i-a imaginat pe toți în paturile lor, în casa în care locuia înainte ca această slujbă să-i distrugă căsnicia. S-a gândit la motivele pentru care își alesese cariera în detrimentul familiei: simțul datoriei, sentimentul că putea face o diferență în acest război nebunesc împotriva terorismului și că cineva trebuia să stea la bastioane. Era ca și cum toate acele decizii anterioare ar fi condus la acest moment definitoriu. Momentul în care acțiunile sale puteau face cu adevărat diferența. Dacă a existat vreodată un moment în care să ignori regulile, acesta a fost.

O privire hotărâtă i s-a strecurat pe față, iar Urda a spus cu încredere: „Mă bag”.

Douăzeci

Podeaua de beton nu se vedea decât pe alocuri, mai ales acolo unde era crăpată și ridicată în sus. Restul podelei era acoperit de un strat mat de murdărie maro gumoasă. Clădirea avea aproximativ treizeci de metri lățime pe optzeci de metri lungime, cu uși mari la fiecare capăt, pentru a găzdui vehiculele care intrau pentru a lăsa și a lua produse. În acest caz, produsul era opiu, atât blestemul, cât și binecuvântarea poporului afgan. Din macul de opiu se obținea o mare bogăție și, odată cu această bogăție, au apărut și rivalități tribale care făceau ca infamele războaie între bande din Chicago din perioada prohibiției să pară infantile. Acești oameni nu foloseau pur și simplu mitraliere pentru a rezolva disputele, ci și blindate grele, după cum a demonstrat tancurile de luptă principale de fabricație sovietică parcate afară.

Stăpânii războiului care supravegheau creșterea, producția și distribuția de opiu erau oameni fabulos de bogați, nemiloși, care dovediseră de nenumărate ori că vor folosi orice forță pe care o aveau la dispoziție pentru a rezolva disputele. Iar acea forță era semnificativă. Fiecare dintre ei avea propria miliție formată din luptători experimentați și fonduri aproape nelimitate pentru a-și realimenta trupele cu tot ce aveau mai bun de oferit fosta Uniune Sovietică și sateliții ei, inclusiv arme, artilerie, blindate și, în câteva cazuri, chiar elicoptere.

Deocamdată se încheiase un fel de parteneriat cu americanii. La rândul lor, șefii războiului au fost de acord să își unească forțele cu americanii pentru a-i alunga pe talibani și Al-Qaeda.

În schimb, americanii urmau să închidă ochii la comerțul cu opiu, din nou în plină expansiune. Ca întotdeauna, CIA a fost rugată să preia conducerea în realizarea și menținerea acestei alianțe faustice. Kennedy a simțit că acest aranjament avea să muște în cele din urmă CIA în fund, dar pentru moment era cea mai rezonabilă cale.

În ciuda criticilor inevitabile și a probabilei anchete a Congresului care urma să fie lansată într-o zi de oportunității politici, alianța a funcționat. Talibanii fuseseră înfrânți în doar câteva luni și cu pierderi minime de vieți americane, iar țara, deși nu era încă sigură după standardele occidentale, era mai sigură decât fusese în ultimii douăzeci de ani.

În timp ce Rapp stătea în colțul întunecat al depozitului slab luminat, acceptase toate acestea și chiar mai mult. A privit sacii de opiu stivuiți până la grinzi și s-a întrebat pentru scurt timp cât valora totul. S-a hotărât repede că nu voia să știe răspunsul. Potențialul de corupție în rândul agenților CIA salarizați de guvern era enorm. Lucrau într-o lume atrăgătoare de opiu, bani, spioni, lorzi ai drogurilor, transporturi ilegale de arme și șantaj. Simpla prezență în această clădire îi putea cauza probleme de care nu avea nevoie.

Rapp se întreba dacă acesta era locul potrivit pentru a efectua interogatoriul, dar știa că nu avea nici timpul, nici resursele necesare pentru a face altceva. Treaba trebuia să fie făcută și făcută repede. Rezultatele imediate erau primordiale. Orice repercusiuni, avea să sufere mai târziu.

America se afla într-un dezavantaj clar în acest război. Grupurile internaționale de ajutorare și reporterii erau dornici să se arunce asupra oricărei povești despre americani care comiteau atrocități, în timp ce ei erau aparent amorțiți la ororile zilnice săvârșite de războinicii sfinți de cealaltă parte. În redacțiile de știri sigure și sterile, în sălile de marmură ale Congresului, a fost ușor să se pună în discuție deciziile și să se găsească greșeli. Aici, pe câmpul de luptă, lucrurile erau mult mai puțin sigure. Ambiguitatea morală, mai degrabă decât claritatea, era norma. Ceea ce Rapp era pe cale să facă ar fi fost considerat barbar de mulți dintre aceiași oameni ale căror vieți încerca să le salveze. Aceasta era ironia tristă a vieții sale – că va trebui să ucidă pentru a salva.

La cererea lui, cei cinci prizonieri au fost aliniați în genunchi în mijlocul depozitului. Erau încă legați și cu călușul în gură. Rapp i-a cerut lui Urda să le spună celor doi gardieni să aștepte afară, apoi a recuperat o pereche de dopuri pentru urechi din vesta sa tactică neagră antiglonț. A comprimat spuma moale și și-a introdus un dop în urechea stângă. Apoi a ieșit din umbră.

În timp ce se apropia de cei cinci bărbați îngenuncheați, s-a întrebat dacă vreunul dintre ei îl va recunoaște. În timpul audierii de confirmare a lui Kennedy, acoperirea lui Rapp fusese descoperită de un senator care încerca să facă să deraieze nominalizarea lui Kennedy, expunându-l pe Rapp ca fiind un asasin independent angajat de CIA. Președintele a intervenit și a lăsat să se știe mult mai multe. Pentru prima dată, rolul lui Rapp în mai multe operațiuni majore de combatere a terorismului a fost recunoscut, în special una care a salvat viețile a sute de persoane, inclusiv pe cea a președintelui însuși. Președintele l-a numit pe Rapp prima linie de apărare a Americii în războiul împotriva terorismului, iar presa a mușcat din greu, publicând și difuzând nenumărate articole,

76

pline de fotografii. La rândul lor, clericii musulmani fanatici l-au numit pe Rapp inamicul numărul unu și au cerut să fie ucis.

Când Rapp a pășit în lumina slabă, și-a dat seama, după expresia de pe fața unuia dintre cei mai tineri, că într-adevăr îl recunoscuse. Rapp i-a scos călușul bărbatului și i-a spus în arabă să le spună celorlalți cine era.

Prizonierul s-a uitat la pământ, temându-se să privească în ochii bărbatului care stătea în fața lui. Rapp și-a repetat ordinul, de data aceasta mai ferm.

Bărbatul a ezitat, apoi, după ce și-a curățat gâtul și a prins puțin curaj, a spus: „Malikul Mawt”.

Rapp a zâmbit. Omul tocmai le spusese celorlalți că Rapp era îngerul morții. „Așa este. Numele meu este Azra'il, iar astăzi este Yaumud Deen.” Ziua judecății.

Urda i se alăturase în fața celor cinci captivi. Rapp arată spre unul dintre bărbați și spuse: „Scoateți-i călușul”.

Urda a făcut acest lucru și apoi a rămas în picioare lângă bărbatul cu barbă căruntă.

Așteptând cu nerăbdare această zi de ceva timp, Rapp a studiat chipul grizonat și a spus: „Ali Saed al-Houri, am văzut Sijjin-ul și numele tău este pe el”. Sijjin era un pergament pe care sunt înregistrate numele tuturor celor care vor fi trimiși în Iad.

Trăsăturile îmbătrânite s-au contorsionat de furie sfidătoare și a dat drumul la o gură de scuipat. Rapp nu se așteptase la nimic mai puțin și s-a dat la o parte din calea lui fără efort.

„Ești un mincinos”, a țipat al-Houri în arabă. „Nici măcar nu ești un credincios adevărat. Nu ești nimic mai mult decât un asasin.”

Rapp a clătinat din cap cu tristețe. Totul făcea parte dintr-un act pe care îl plănuia pentru ceilalți patru bărbați. CIA avea un dosar amplu despre al-Houri, o mare parte din el fiind întocmit de poliția secretă egipteană pe vremea când era membru al Frăției Musulmane. Credința lui era de nezdruccinat chiar și atunci, și cu siguranță că s-a întărit de-a lungul anilor. Asta însemna că va fi extrem de greu de doborât, chiar dacă Rapp ar fi avut tot timpul din lume să lucreze cu el.

„Nu sunt un mincinos”, răspunse Rapp fără răutate. „Allah nu-i are în grații pe bărbații careucid femeii și copii nevinovați. Numele tău este pe listă și sunt aici pentru a te trimite în Iad.”

Al-Houri i-a râs în nas lui Rapp. „Valul se schimbă. Suntem pe cale să dăm o mare lovitură pentru Allah, iar tu vei plăti scump.”

77

Rapp a căzut în poziție ghemuită pentru a-l putea privi pe al-Houri direct în ochi. „Ți-am găsit cămăruța de sub casă”. Rapp a făcut o pauză pentru a lăsa această mică surpriză să pătrundă. „Interesant plan... păcat că nu va funcționa.”

Bătrânul a zâmbit. „Nu ne poți opri. Nu avem timp suficient.”

Rapp și-a dat seama că zâmbetul nu era o bravadă falsă. De teamă, aproape că a pus o întrebare, dar s-a oprit. Bătrânul nu avea cum să-i răspundă. Indiferent ce i-ar fi spus Rapp lui al-Houri, credința și încrederea în calea aleasă de el ar fi rămas neștirbite. Acest lucru îl făcea periculos. Convingerea lui le-ar fi dat putere celorlalți. Trebuia să fie îndepărtat pentru a-i face pe ceilalți să vorbească.

Rapp se ridică și se plimba încet prin spatele prizonierilor. S-a apropiat de Urda și i-a șoptit ceva la ureche. Urda a dat din cap și i-a înmănat unul dintre pistoalele sale Kimber de calibrul 45. Rapp a luat pistolul greu și excepțional de zgomotos și s-a plasat în spatele lui al-Houri, care încerca să stabilească un contact vizual cu ceilalți prizonieri. Cu arma în mâna stângă, a tras ciocanul înapoi în poziția armat și și-a acoperit urechea dreaptă cu mâna liberă.

Rapp a plasat țeava de oțel inoxidabil la doar doi metri de capul lui și a spus: „Ali Saed al-Houri, faptele tale te-au condamnat la Iad și acolo te trimit. „Nu avea să fie nicio mărturisire de ultim moment, ci doar ordine pentru ceilalți să rămână fideli cauzei lor, așa că înainte ca al-Houri să aibă șansa de a rosti un singur cuvânt, Rapp a apăsât pe trăgaci.

Douăzeci și unu

Mitch Rapp nu era sigur dacă credea în iad, dar dacă un astfel de loc exista cu adevărat, Ali Saed al-Houri era pe drum. Rapp îl rostogoli pentru ca ceilalți să vadă bine ce-i aștepta. Forța glonțului de calibrul 45 cu vârf gol îi făcuse o gaură de mărimea unui pumn în capul teroristului, lăsând o rană deschisă în locul unde se aflau cândva nasul și buza superioară.

În timp ce Rapp îl privea de sus, nu simțea nici cel mai mic regret sau vinovăție. Al-Houri fusese unul dintre organizatorii celui mai grav atac terorist din istoria Americii. Aplaudase și jubila pentru moartea a 3.000 de bărbați și femei pașnici și plănuia să mai ucidă alte mii de oameni. Era un fanatic religios josnic și dement, care merita glonțul care tocmai îi smulsese din cap o mare parte din creier.

Rapp se plimba înainte și înapoi în fața celor patru prizonieri rămași. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să ridice ochii și să se uite la el. Știa că le țiuiau urechile de la explozia puternicului Kimber de calibrul 45, așa că a strigat în arabă: „Care dintre voi vrea să fie următorul care să meargă în iad?”.

78

Rapp i-a spus lui Urda să repete tot ce spunea în pashtu. El a continuat să vorbească despre Sirat; podul peste iad pe care toți musulmanii îl parcurg pentru a afla dacă vor ajunge în Jannah, sau paradis. A recitat versete din Coran care condamnau uciderea civililor nevinovați. A strigat despre necesitatea de a fi într-o stare de purificare pentru a fi acceptat în rai. Le-a scuipat verset după verset pentru a le băga în doiala în mințile lor înguste că erau adevărați martiri și că, prin urmare, meritau paradisul. S-a băgat direct în urechile lor și le-a strigat că sunt pe cale să-și petreacă restul zilelor în chinuri nesfârșite, iar apoi le-a oferit o șansă de a se pocăi. O șansă de a fi curățați și purificați. După ce a aranjat totul cât de bine i-a permis timpul, a fost momentul să îi separe pe prizonieri și să înceapă să-i interogheze unul câte unul.

Gărzile de corp ale lui Urda s-au întors în depozit și i-au scos afară pe trei dintre bărbați, lăsându-l în urmă pe cel pe care îl alesese Rapp. Era cel mai tânăr dintre ei, cel care îl recunoscuse pe Rapp. Era unul dintre cele două jokerite. Rapp nu-i știa nici măcar numele. Ar fi fost ideal să știe exact cine era, să aibă un briefing complet despre el, astfel încât să știe unde să exercite presiuni și să sondeze, dar nici nu se punea problema.

Rapp apucă câteva găleți albe goale de cinci galoane și le întoarse cu susul în jos. În timp ce se plimba prin spatele prizonierului, omul a tresărit. Acesta era un semn bun. Rapp l-a apucat de sub brațe și l-a ridicat pe găleată. Mutând cealaltă găleată un pic mai aproape, s-a așezat și s-a uitat în ochii tânărului aflat la doar câțiva metri distanță. Trupul neînsuflețit al lui al-Houri zăcea lângă ei, sângele scurgându-se din capul lui și șerpuind spre picioarele goale ale prizonierului. A servit ca o amintire vie a locului unde putea duce acest interogatoriu.

Pentru prima dată, Rapp a scrutat fața bărbatului. Avea barbă, bineînțeles, și, la suprafață, nu părea arab sau persan. Tânărul era probabil afgan sau pakistanez și părea să aibă în jur de douăzeci și ceva de ani.

„Vorbiți engleza?” a întrebat Rapp pe un ton ușor.

Prizonierul nu a vrut să ridice capul și să se uite la el. „Da”, a oferit el liniștit.

Răspunsul a fost mai grăitor decât s-ar fi crezut. Era obișnuit ca engleza să fie predată ca a doua limbă atât în Afganistan, cât și în Pakistan, dar nu și în regiunea muntoasă de frontieră. Asta însemna că tânărul era mai mult ca sigur dintr-un oraș mai mare. „Cum te numești?”

„Ahmed.”

„Ai un nume de familie?” a întrebat Rapp.

Prizonierul nu a răspuns la început.

„Este doar un nume”, a îndemnat ușor Rapp. „Pe al meu îl știi.”

79

El a răspuns cu reticență: „Khalili”.

„Câți ani ai?” Rapp a vrut să înceapă cu elementele de bază.

„Nouăsprezece ani.”

Rapp a fost surprins să audă cât de tânăr era bărbatul. Vorbea despre viața dură pe care o duceau că ar fi putut trece cu ușurință drept cineva cu zece ani mai în vârstă. Rapp s-a uitat la Urda și și-a dus mâna la ureche ca și cum ar fi dat un telefon. Urda a dat din cap și a pornit spre ușă. Rapp se îndoia că vor găsi numele tânărului de nouăsprezece ani în baza lor de date, dar merita să încerce.

„Ești căsătorit, Ahmed?”

„Nu încă.”

Băiatul tot nu voia să-l privească în ochi.

„De unde ești?” Rapp și-a manevrat capul pentru a încerca să-l facă să se uite la el.

Acesta a ales să nu răspundă și și-a ținut ochii fixați pe podeaua din fața lui.

Rapp s-a ridicat și a mers în spatele bărbatului, sporind atmosfera deja tensionată. „Am întrebat, de unde ești?”.

„Karachi”, a răspuns bărbatul, cu umerii încordați de frică.

Marele oraș din sudul Pakistanului. Tânărul era probabil produsul uneia dintre numeroasele școli religioase finanțate de Arabia Saudită, unde copiii erau îndoctrinați în secta strictă wahhabită a islamului.

Rapp a continuat să se plimbe în jurul bărbatului până când a ajuns din nou în fața lui. „Ați fost orfan?”

Tânărul a dat din cap.

Era un lucru mult prea comun în regiune și nu numai. Wahhabiții luau orfanii și copiii străzii din aceste mari orașe sărace și le umpleau capul cu retorica lor incendiară.

Rapp a simțit o ușoară urmă de simpatie pentru persoana care stătea în fața lui. Nu mai vedea un tânăr, ci un copil căruia îi fusese spălat creierul. Rapp a împins găleata și mai mult înainte și s-a așezat din nou. A întins mâna și a ridicat fața băiatului. „Nu sunt îngerul morții, Ahmed, și nu am de gând să te omor.” Rapp a observat strălucirea de inteligență din privirea băiatului.

80

Ochii de alună ai lui Ahmed au început să se umple de lacrimi și și-a îndepărtat bărbia de Rapp. „Ești un mincinos.” Privirea lui s-a oprit asupra cadavrului întins pe podeaua murdară. A închis ochii strâns și a scuturat din cap în semn de sfidare.

„Nu am spus că nu vei muri, doar că nu o vei face de mâna mea.” Rapp a dat din cap spre ușă. „Cei doi afgani care te-au aruncat în cotețul de porci... toate familiile lor au fost ucise de talibani. Au vrut să-ți facă lucruri îngrozitoare, chiar înainte de a ști că ești pakistanez. Lucruri la care eu nici măcar nu aș visa”.

Arătând spre cadavrul însângerat de pe podea, Rapp a spus: „Aceasta este calea cea mai ușoară de ieșire. Va fi chinuit în Iad pentru eternitate, cu siguranță, dar cel puțin nu a trebuit să sufere indignarea de a fi forțat să-și mănânce propriile organe genitale.”

Tânărul a început să scâncească.

„Dacă nu vorbești cu mine”, a continuat Rapp, „nu voi avea de ales decât să te predau lor, iar atunci vei pierde orice speranță de a îndrepta lucrurile înainte de a muri.”

„Nu am făcut nimic rău”, a spus băiatul în defensivă.

„Poți fi sigur de asta? Pretinzi că știi ce dorește Allah? Poți fi absolut sigur că acei oameni care ți-au dat instrucția religioasă cunosc întreaga intenție a profetului?” Rapp a ridicat din nou bărbia lui Khalili. „Ahmed, bănuiesc că ești inteligent... mai inteligent decât ceilalți. Nu ai citit niciodată Coranul și nu te-ai întrebat cum de imamii își trag atâta ură dintr-o carte atât de plină de pace și frumusețe?”

Băiatul nu a încercat să se îndepărteze de data aceasta. Rapp i-a eliberat bărbia și și-a pus mâna pe umărul lui. „Te pot ajuta dacă mă lași, Ahmed. Te voi duce departe de acest loc și mă voi asigura că nu ți se va întâmpla nimic rău. Vei întâlni alți musulmani care sunt iluminați. Musulmani care îți vor spune că oamenii care te-au învățat sunt profeți falși, oameni bolnavi care sunt orbiți de intoleranță și de ură față de semenii lor. Există un avion care așteaptă la doar câțiva kilometri de aici. Un duș fierbinte, un schimb de haine și un covor de rugăciune pentru tine, pentru a începe să îndrepti lucrurile. Aceasta este o cale. Cealaltă este de câteva zile, poate săptămâni, chiar luni, pline de durere și umilință pe care nici măcar nu le poți înțelege.

Rapp și-a retras mâna. „Alegerea îți aparține, dar trebuie să-mi arăți că ești dispus să cooperezi, altfel te voi preda afganilor.” L-a studiat pe băiat și a văzut cum respirația lui părea să se liniștească. Rapp nu voia să-i dea prea mult timp să se gândească la răspunsul său. Era sigur că vocile instructorilor săi religioși îi răsunau în cap spunându-i că versiunea lor de islam era singura adevărată. Musulmanii, care nu erau de acord cu el, se rătăciseră și se pervertiseră de-a lungul secolelor.

Rapp s-a ridicat și a făcut un pas spre ușă. Peste umăr a spus: „Voi considera tăcerea ta ca fiind o lipsă de dorință de cooperare”.

81

Abia făcuse trei pași când a auzit vocea bătută a prizonierului său spunând ceva ce abia a putut desluși. S-a forțat să se întoarcă mai încet decât i-ar fi plăcut. „Ce-ai spus?”

„Plănuiesc să vă ucidă președintele.”

„Cum?”

A clătinat din cap. „Nu știu.”

Rapp a studiat figura prăbușită timp de câteva secunde. „Ahmed, dacă asta va funcționa, trebuie să-mi spui totul.”

„Nu știu cum”, a spus el mai categoric de data aceasta.

„O bombă.”

„S-a vorbit despre o bombă.”

Rapp a simțit că inima i se accelerează. „O bombă nucleară?”

Băiatul și-a ridicat privirea la întrebare. „Nu i-am auzit vorbind despre o bombă nucleară.”

„Ahmed, nu mă poți minți.”

„Am ajuns abia alaltăieri. Nu am fost implicat în această parte a operațiunii.”

Rapp s-a întors la găleată și s-a așezat. „Ce au mai spus despre bombă? Repetă totul.”

„I-am auzit spunând că era foarte mare.” Ahmed s-a uitat în jos ca și cum i-ar fi fost rușine. „Au spus că va ucide mii de oameni. Toți politicienii și generalii voștri.”

Maxilarul lui Rapp atârna încet de neîncredere la această dezvăluire. Nu se putea gândi decât la o singură bombă care să fi ucis mii de oameni. „Ahmed, știi câți musulmani locuiesc în Washington, D.C.?”

„Nu.”

„Mii. Aceste bombe nu ucid doar politicieni și generali. Credeți că Allah va arăta iertare cuiva care ucide atât de mulți din turma sa?”

„Nu știu.”

82

„Ba da, știi, Ahmed”, a răbufnit Rapp, „da, știi. „Nebunia întregii mizerii l-a lăsat pe Rapp momentan pierdut. Nenorociții ăștia aveau să o facă în sfârșit.

„Când va avea loc atacul?”

„Nu știu.”

„Haide... trebuie să ai o idee.”

„În curând, e tot ce știu.”

„Cât de curând?”, a întrebat Rapp.

„Nu știu.”

Rapp i-a aruncat prizonierului său o privire amenințătoare.

„Îți jur că nu știu! Eu doar urmez ordinele. Vinerea trecută, Waheed Abdullah ne-a spus că trebuie să părăsim Karachi și să ne îndreptăm spre munți.”

„De ce?”

„Din cauza represiunii care va avea loc după ce va exploda bomba.”

Rapp și-a îngropat fața în mâini. Idioții ăștia habar n-aveau de cutia Pandorei pe care erau pe cale să o deschidă.

După o clipă, și-a recăpătat calmul. Deocamdată îl credea pe Ahmed, dar trebuia să vorbească cu ceilalți și să vadă dacă putea confirma această poveste. Și mai important, trebuia să afle dacă ceilalți știau mai multe. Era dispus să parieze că doi dintre ei știau cu siguranță.

Rapp l-a apucat pe Ahmed de sub braț și l-a tras în picioare. „Să mergem, și nu vreau să vorbești cu ceilalți. Nici măcar să nu te uiți la ei!” S-au îndreptat spre ușă, Rapp trăgându-l pe prizonierul încătușat. Când au ajuns la ușa șubredă, Rapp a împins-o și au fost momentan orbiți de soarele strălucitor al dimineții. Rapp a ridicat o mână pentru a-și proteja ochii și l-a împins pe Ahmed spre Urda.

„Puneți-i călușul și așezați-l acolo, lângă camioane.”

Urda vorbea la telefonul mobil. A ridicat un deget făcându-i semn lui Rapp că are nevoie de o secundă. S-a îndepărtat câțiva pași și a continuat să asculte. „În regulă. Mulțumesc pentru actualizare. Sună-mă de îndată ce afli altceva.”

Urda a închis telefonul și s-a apropiat de Rapp. Ceilalți trei prizonieri erau îngenuncheați pe jos, legați și cu călușul în gură, la aproximativ 15 metri distanță. Urda l-a agățat pe Ahmed de braț și i-a spus lui Rapp: „Urmează-mă.”

83

Cei trei au mers pe lângă camioanele în care Urda l-a depus pe Ahmed. I-a fixat călușul pe gură și a luat o glugă de iută mirositoare pe care i-a aruncat-o pe cap.

Rapp l-a oprit. „Nu are nevoie de glugă.”

Urda a aruncat gluga pe jos și i-a făcut semn lui Rapp să-l urmeze. L-a condus după colțul clădirii și, cu o voce abia suficient de puternică pentru ca Rapp să o audă, a spus,

„Era unul dintre băieții mei care suna de la bază. Au găsit câteva dosare interesante despre niște tipi pe care îi căutam. Vrei să ghicești cine sunt?”

Rapp nu avea chef să ghicească. Își lăsase gândurile să rătăcească pentru scurt timp și se gândea la orașul tinereții sale. Locul pe care îl numea acasă. La chipurile unor oameni nevinovați care își duceau viața cinstit. Cu toții erau în pericol. „Nu am nicio idee.”

„Îi știi pe oamenii de știință pakistanezi dispăruți pe care încercăm să-i găsim?”

Tot ce a putut face Rapp a fost să dea din cap. „Situația devine din ce în ce mai rea.”

„Dosarele sunt detaliate. Pline de supraveghere a activităților lor, mergând înapoi cu cinci ani în urmă, într-un caz. Au fost recrutați de agenți de la moscheile locale unde erau repartizați oamenii de știință... așa cum am crezut.”

„Alte vești bune?”, a întrebat sarcastic.

„Nu.”

Rapp s-a aplecat înapoi după colț și l-a verificat pe Ahmed. „Khalili spune că a plecat din Karachi vinerea trecută, când Abdullah le-a ordonat să-și facă bagajele și să se îndrepte spre munți.”

„În munți?”

„Represaliile. Ei cred că acei nenorociți de munți chiar îi vor proteja.”

Urda se uită spre sud. De la această distanță, munții păreau un zid de nori îndepărtat. „Acei munți îi protejează de secole.”

„Nu și de data aceasta, Jamal. Dacă au o bombă nucleară și o declanșează în Washington, munții vor deveni mormântul lor.” Rapp a trecut de colț și s-a uitat la cei trei prizonieri pe care mai avea de interogat. Simțea cum crește furia, ceea ce nu era întotdeauna un lucru bun, dar, având în vedere constrângerile de timp cu care se confruntau, nu exista un mod delicat de a gestiona situația.

„Urmați-mă”, i-a spus el lui Urda, „și hai să terminăm cu asta”.

84

Douăzeci și doi

Rapp l-a târât pe Hassan Izz-al-Din în cameră de părul său lung și negru. Igiena personală a omului lăsa mult de dorit, și asta înainte de a fi tăvălit în rahat de porc. Călușul lui Al-Din era încă la locul lui, așa că înjurăturile pe care încerca să le arunce spre Rapp nu ajungeau prea departe. Rapp l-a depozitat pe extremistul născut în Yemen ca pe un sac de gunoi peste camaradul său mort. Al-Din s-a zbatut cu sălbăticie împotriva legăturilor sale, încercând în același timp să se răsucescă de pe prietenul său mort.

S-a răsucit de pe cadavru exact la timp pentru ca Urda să-l depună pe Waheed Ahmed Abdullah în locul pe care tocmai îl eliberase. Reacția lui Abdullah la faptul că a fost așezat deasupra prietenului său fără viață a fost cam la fel ca a lui al-Din.

Rapp l-a tras pe al-Din în genunchi și, de îndată ce Abdullah s-a rostogolit, l-a smuls de la pământ de păr. Cei doi bărbați au rămas în genunchi unul lângă altul, cu trupul lui al-Houri în fața lor. Rapp i-a scos călușul unuia dintre bărbați și apoi celuilalt. Înjurăturile au curs în arabă furioasă. Demnitatea mamei lui Rapp a fost atacată din start, iar apoi atenția lor s-a îndreptat spre soția acestuia.

Rapp a rămas acolo, cu brațele încrucișate, privind cum mongurii bărboși își vărsau ura. Voia ca ei să se descarce de toate astea și apoi avea să reacționeze. În cele din urmă, Rapp a întrebat în arabă: „Ați terminat?”.

Bărbații au scuipat în direcția lui și s-au lansat într-o a doua tiradă la fel de vituperantă ca și prima. Multe dintre aceleași insulte au fost folosite, doar că rostite cu o vigoare redobândită, dar, ca și înainte, au rămas fără vlagă și au devenit un pic dezorientați de refuzul lui Rapp de a se angaja.

Rapp știa destul de multe despre fiecare om în parte. Știa de unde proveneau și unde își primiseră îndoctrinarea religioasă. Deși nu-și putea aminti toate numele, știa, de asemenea, că CIA avea o listă cu membrii familiilor lor.

„Ați terminat?”, a întrebat din nou.

De data aceasta au murmurat doar câteva înjurături înainte de a se opri.

„Bine”, a răspuns Rapp pe un ton satisfăcut. Și-a scos pistolul de 9 mm FNP-9 din husa de la coapsă, a tras ciocanul înapoi în poziția armat și l-a îndreptat spre al-Din. Fără o întrebare sau un cuvânt de avertizare, a apăsă o dată pe trăgaci, o pocnitură puternică și un foc de armă ieșind din armă. Înainte ca Abdullah să poată reacționa, Rapp a adus arma spre el și a tras din nou.

85

Totul s-a petrecut în mai puțin de o secundă, ambii bărbați fiind răsturnați, țipând de durere, dar incapabili să se agațe de rotulele zdrobite.

Rapp a pășit peste cadavrul lui al-Houri și s-a uitat la cele două fețe agonizante. „Doar nu credeai că va fi atât de ușor, nu-i așa?”.

Printr-o falcă încheștată de durere, al-Din a încercat să-l asalteze cu mai multe insulte, deși acestea își pierduseră intensitatea pe care o avuseseră cu doar o clipă înainte. Abdullah a reacționat exact așa cum Rapp credea că va reacționa. Stătea întins pe podeaua murdară și se plângea în sinea lui.

Rapp se hotărâse să-și asume un risc calculat și să facă o presupunere bazată pe ceea ce știa deja. Și-a coborât arma și a spus: „Deci, spune-mi despre bombă”.

Abdullah a început să vorbească, dar a fost oprit de al-Din. „Liniște! Să nu-i mai spui niciun cuvânt.”

Stăpânindu-se asupra celor doi bărbați, Rapp a reacționat instantaneu și fără răutate. L-a apucat pe Abdullah de păr și i-a împins fața lângă cea a lui al-Din. Și-a întins pistolul și l-a îndreptat spre capul lui al-Din, bărbatul despre care intuise deja că va fi mai greu de doborât. Bărbații aveau fețele strâns lipite. Rapp a apăsă pe trăgaci și a trimis un glonț cu vârful gol în fața yemenitului. Întregul corp al lui Al-Din a avut convulsii la impact și apoi s-a liniștit, doar degetele lui tresărind. Abdullah a rămas gâfâind după aer, cu ochii usturați de explozia țevii și cu fața acoperită de sânge și carne.

Rapp știa că al-Din se născuse într-o gospodărie yemenită săracă și că, la doar cincisprezece ani, se alăturase luptei împotriva sovieticilor în Afganistan. Era călit în luptă și era cel mai puțin probabil ca unul dintre cei doi să cedeze. De asemenea, el fusese responsabil de tabăra de antrenament terorist care a produs șapte dintre pirații aerului din 11 septembrie 2001, și numai din acest motiv Rapp nu a simțit nicio remușcare pentru că i-a tras un glonț în cap.

Abdullah, pe de altă parte, provenea dintr-o familie saudită bogată și, după ce nu a arătat nicio abilitate sau interes real pentru afaceri, a fost trimis la vârsta de 12 ani să primească instruire religioasă la una dintre marile madrasa wahhabite din Mecca. Abdullah a fost un musulman înflăcărat, dar răsfățat.

„Așadar”, Rapp s-a așezat la căpătâiul sauditului și a îndreptat țeava FNP-9 spre capul acestuia. „Noi doi vorbeam. Povestește-mi despre bombă.”

Fața lui Abdullah era contorsionată de durere din cauza împușcăturii în genunchi. S-a uitat la mâna tremurândă a camaradului său mort. O secundă mai târziu, a închis ochii și a spus: „Nu știu nimic despre nicio bombă”.

„Răspuns greșit”. Rapp și-a ridicat pistolul. Nu avea de gând să-l ucidă pe Abdullah, cel puțin nu încă, dar omul nu avea nevoie să știe asta.

86

„Nu... nu... nu... îți spun adevărul!” Abdullah a închis ochii strâns, ca și cum asta ar fi încetinit cumva impactul glonțului. „Nu a fost partea mea de operațiune.”

„Abdullah, ascultă-mă cu mare atenție. Dacă nu-mi spui tot ce vreau să știu, te voi ucide, iar apoi voi da de urma întregii tale familii și îi voi ucide pe fiecare dintre ei. Acum, pentru ultima oară...” Rapp s-a aplecat, punând oțelul dur al FNP-9 pe tâmpla lui Abdullah și forțându-i capul pe podeaua murdară. „Bomba este nucleară?”

Fața lui Abdullah era răsucită de spaimă. „Da.”

„Cât de mare?”

„Nu știu”, a implorat el. „Sincer.”

„Pe naiba!”

„Jur că nu știu. Tot ce mi s-a spus este că va distruge întregul oraș.”

„Ce oraș?”

„Washington.”

Rapp a strâns mânerul FNP-9-ului său. „Când plănuiești să o declanșezi?”

„Săptămâna asta, cândva... cred.”

Rapp s-a aplecat asupra armei și a strigat: „Cum adică „cândva”? ”.

„Nu știu. Mi s-a spus doar că se va întâmpla săptămâna aceasta.”

„Unde este bomba în acest moment?”

„Nu știu. „

Rapp a scos pistolul din tâmpla sauditului și i l-a înfipt în vintre. „O să-ți zbor boășele, Abdullah! Unde naiba e bomba?”

„Nu trage!”, a implorat bărbatul. „Trebuia să ajungă ieri”.

„Unde?”

O expresie nedumerită s-a răspândit pe fața lui Abdullah. „Chiar nu știu. Știu doar că venea cu avionul.”

„Ce fel de avion?”

87

Abdullah a închis ochii. „Un avion de marfă.”

„Ce transportator și de unde?”

„Nu știu.”

Rapp a ținut pistolul ferm la locul lui. Nu era clar cât de mult, dacă era adevărat, din ceea ce tocmai i se spusese, dar, oricum, trebuia să i-o raporteze imediat lui Kennedy. O idee i-a venit în minte și a decis să o urmeze. S-a ridicat în picioare, s-a întins să apuce un pumn de păr al prizonierului său și a început să-l tragă pe podea.

S-a uitat la Urda și a spus: „Încărcați-i pe ceilalți doi. Ne întoarcem la bază”. Când a ajuns la ușă, a ținut-o deschisă cu o mână în timp ce își trăgea prizonierul peste prag. Apoi, într-un moment de inspirație, a decis să se oprească și să trântască ușa în genunchiul sfărâmat al teroristului.

Abdullah a țipat de durere. Rapp a așteptat câteva secunde și a trântit din nou ușa în genunchiul lui. Abdullah și-a dat ochii peste cap și a început să hiperventileze.

Rapp s-a aplecat și i-a mârâit în ureche: „Ghici unde mergem?”.

Abdullah fie nu a auzit întrebarea, fie avea prea multă durere ca să răspundă, așa că Rapp l-a tras de păr și a strigat întrebarea a doua oară.

„Nu știu”, a răspuns Abdullah, cu lacrimile curgându-i din ochii căprui închis.

„Punctul zero, tâmpitule!”. Rapp l-a tras afară, în lumina puternică a soarelui. „O să-ți leg fundul de Monumentul Washington, ca să ai un loc în primul rând.”

Rapp a început să-l tragă pe Abdullah spre vehiculele care așteptau. Nici măcar nu putea încerca să-și amintească ultima dată când fusese atât de furios. Se ajunsese în cele din urmă la asta. Nebunii ăștia chiar aveau de gând să arunce lumea în haos.

„Hei, Abdullah”, a spus Rapp cu o voce sarcastică, „poate că voi pune să fie ridicați mama și tatăl tău, împreună cu toți frații și surorile, nepoții și nepoatele tale.” Rapp l-a tras cu brutalitate peste un zid dărâmat. „Tot clanul Abdullah. Asta am de gând să fac. Îl voi suna pe amicul meu, prințul moștenitor, și îi voi trimite aici.”

„Prințul moștenitor”, a șuierat Abdullah, „nu este prietenul tău.”

„Sigur că este”, a răspuns Rapp cu o voce jovială. „De fapt, îmi datorează o mare favoare.” Rapp a ajuns în spatele unuia dintre vehicule și i-a dat drumul la părul prizonierului său.

88

Capul lui Abdullah s-a lovit puternic de pământ. Cu o față furioasă, el a spus: „Asta dovedește că ești un mincinos. Îl cunosc pe prințul moștenitor”. Abdullah a găfâit de durere și a adăugat: „Este un credincios adevărat și nu ar vorbi niciodată cu cineva ca tine.”

Rapp a râs. „Prințul moștenitor crede în Allah, dar nu crede în toate prostiile alea wahhabite.”

„Mincinosule!”

„Îți amintești de grăsanul Omar... fratele său vitreg? Sigur că da. Omar obișnuia să-ți trimită bani pentru a-ți face micul tău jihad pervers.” Rapp s-a ghemuit și a arătat spre el însuși. „Eu am fost cel care l-a omorât anul trecut în Monaco, iar prințul moștenitor mi-a mulțumit personal pentru că l-am scutit de probleme.”

Privirea de pe fața captivului său a fost mai mult decât neprețuită.

Rapp a deschis ușa din spate. „Da, va trebui să dau acel telefon. În felul ăsta familia ta îți poate mulțumi personal pentru că i-ai omorât pe toți. Până la ultimul membru.”

Douăzeci și trei

WASHINGTON, D.C.

Irene Kennedy se afla în spatele Centrului de Operațiuni Globale de la etajul șapte al clădirii vechiului sediu din Langley. A așezat încet receptorul telefonului securizat înapoi în suportul său. Nu s-a mișcat și nu a vorbit timp de aproape un minut. În jurul ei, încăperea zumzăia cu toate tipurile de comunicații moderne disponibile. Toate acestea – fiecare voce, semnal sonor, bip, vâjâit, freamăt și bătaie de tastatură – se amestecau într-un zgomot de fond fără cusur, iar ea l-a blocat.

Securitatea națională a Americii era o treabă serioasă, iar Dr. Irene Kennedy nu gândise niciodată altfel. Spectrul unui atac nuclear, însă, le făcea oamenilor lucruri ciudate. Ea nu a fost împiedicată de frică. Dimpotrivă. Pur și simplu încerca să înțeleagă întreaga importanță a ceea ce tocmai îi spusese Rapp, căci știa că nu mai era cale de întoarcere odată ce făcea următorul pas. Nu avea să se oprească, cel puțin nu în următoarele câteva ore. Aceasta ar fi probabil ultima ei șansă de a face o evaluare calmă a situației înainte ca o multitudine de oameni și agenții să se implice: secretari, subsecretari, directori, directori adjuncți, generali, amirali și, bineînțeles, președintele însuși și sacul de consilieri politici care veneau cu el. Unii dintre acești oameni se pricepeau la păstrarea secretelor, dar majoritatea nu.

Kennedy și-a ridicat privirea spre cele trei ecrane masive de televiziune care dominau peretele din față al încăperii. Toate erau reglate pe rețelele de știri prin cablu de douăzeci și patru de ore. Nu a existat nici o

89

știri importante în prezent și spera că așa va rămâne și în următoarele douăzeci și patru de ore, până când vor reuși să se descurce cu acest lucru.

Cu oarecare reticență, Kennedy a ridicat receptorul telefonului securizat. A scanat numeroasele butoane în căutarea etichetei corespunzătoare de apelare rapidă și a găsit-o. Câteva secunde mai târziu, a răspuns ofițerul de serviciu al Comandamentului Operațiunilor Comune al Serviciului Secret.

„Sunt directorul Kennedy. Fă-mi legătura cu agentul Warch cât mai curând posibil.”

După câteva secunde și câteva clicuri, o voce obosită a intrat pe fir. „Aici Warch.”

Kennedy îl cunoștea bine pe agentul special însărcinat cu serviciul secret al președintelui. „Jack, sunt Irene. Îmi pare rău că te deranjez la o oră atât de nepotrivită, dar avem o situație.”

Vocea lui Warch era dintr-o dată mai puțin obosită. „Ce s-a întâmplat?”

„Sunt pe cale să pun în aplicare Operațiunea Arca, și nu este un exercițiu.” Kennedy și-a imaginat că agentul aluneca acum din pat. Operațiunea Ark, numele de cod pentru evacuarea principalilor oficiali guvernamentali din oraș, nu mai fusese pusă în mișcare decât o singură dată, din câte își mai aminteau cei doi.

„Bine. Care este amenințarea?”

„Avem motive să credem că o armă de distrugere în masă s-ar putea afla în oraș.”

„Ce fel de arme?” Vocea lui Warch a fost brusc un pic mai apăsată.

„Asta nu merge mai departe, Jack. Nici măcar nu am spus Pentagonului încă.”

„Înțeleg, dar trebuie să știu cu ce am de-a face.”

„Informațiile de acum indică o armă nucleară.”

„Iisuse Hristoase.”

„Jack, asta trebuie să se facă foarte discret, dar repede. Fără Marine One. Puneți-l în limuzină și duceți-l la Camp David cât mai repede posibil, fără a face o scenă. Adu-o și pe Prima Doamnă și nu accepta un refuz din partea niciunui dintre ei.”

„Am înțeles.”

„Sună-mă cu confirmarea imediat ce sunt în limuzină și sunt pe drum. Pot fi contactat la Centrul de Operațiuni Globale în următoarele 15 minute.”

90

„Am înțeles.”

Kennedy a încheiat convorbirea și s-a întors către Carl Benson, directorul Centrului de Operațiuni. Acesta fusese informat pe deplin despre evoluțiile din acea seară și aștepta instrucțiuni suplimentare.

„Pregătiți-mi elicopterul și închideți locul. Nu vreau să intre sau să iasă niciun apel personal”.

Benson a dat din cap și s-a apucat să execute ordinele lui Kennedy.

Directorul CIA nu a pus imediat mâna pe telefon. Următorul apel avea să dezlanțue un torent de semnale de alarmă, trezind oamenii din somn și făcându-le semn să se îndrepte spre instalațiile federale securizate, plasate strategic în jurul Washingtonului, D.C. Mulți dintre ei aveau să lase soții și copii dezorientați, lăsați să ghicească ce s-ar putea întâmpla. Până dimineața, mii de oameni ar fi știut că se întâmplă ceva grav și presa ar fi început să sape. Faptele pe care Mitch Rapp tocmai le scosese la iveală ar fi extrem de greu de ascuns publicului și, odată ce acesta le-ar fi aflat, ar fi urmat pandemoniul.

Aceasta era enigma cu care se confruntau. Dacă voiau să îi oprească pe acești teroriști, trebuiau să folosească toate resursele de securitate națională ale Americii, dar, în același timp, să spere că nu vor da de gol teroriștilor înșiși. Ar fi un secret imposibil de păstrat, dar nu exista altă soluție decât să încerce.

Douăzeci și patru

Serviciile Secrete erau extrem de bune în ceea ce privește munca lor din diverse motive. Procesul de selecție prin care erau aleși agenții era unul dintre cele mai riguroase din toate forțele de ordine, însă nivelul de pregătire și frecvența acestora îi deosebea de aproape orice detașament de protecție personală din lume. Scenariile erau în mod constant planificate și rulate cu noii agenți desemnați pentru detașamentul prezidențial, precum și cu veteranii.

În centrul lor de antrenament ultramodern din Beltsville, Maryland, agenții au fost învățați să tragă cu o precizie perfectă și au repetat ad nauseam procedurile pentru coloana de mașini și cum să se descurce cu mulțimea atunci când responsabilul lor se hotăra să coboare din mașină și să se plimbe pe frânghie. În plus, au trecut prin nenumărate exerciții de antrenament la Casa Albă, Camp David și la baza Andrews Air Force Base. Toate aceste antrenamente au avut loc pentru un motiv anume. Atunci când izbucnea o criză, secundele contau, iar o singură ezitare a unui singur agent putea face diferența între viața sau moartea președintelui.

Pentru a face lucrurile și mai dificile, bărbații și femeile pe care trebuiau să le protejeze tindeau să fie orice altceva decât docili. În schimb, erau aproape întotdeauna oameni inteligenți și independenți, obișnuiți să fie la conducere. Nu le plăcea să fie

91

să li se spună ce să facă și, de foarte multe ori, se împotriveau sugestiilor prezentate de Secret Service cu privire la nivelul de securitate adecvat.

Toate acestea au influențat modul în care Secret Service își făcea treaba. Așadar, deși directorul Kennedy ar fi preferat o evacuare ordonată și liniștită a primului cuplu, cu cât mai puțini oameni care să știe despre asta, pur și simplu nu așa s-a procedat. Dacă în capitala națiunii se simțea măcar un miros de armă nucleară, Warch îl voia pe președinte departe, închis într-un buncăr securizat.

Secundele contau și, din moment ce lui Warch i-ar fi luat douăzeci de minute să ajungă la Casa Albă, șeful de tură al detașamentului ar fi trebuit să fie cel care să execute evacuarea. Lui Warch îi rămăseseră două opțiuni: prima ar fi fost să o sune pe Beth Jorgenson și să rostească o singură frază care, la rândul ei, ar fi pus în mișcare o evacuare bine repetată și planificată în prealabil, care nu ar fi durat mai mult de șaizeci de secunde. Sau ar putea să o sune pe Jorgenson și să-i spună că ar dori ca ea să îi împacheteze calm și în liniște pe președinte și pe Prima Doamnă și să îi ducă la Camp David fără să facă nicio scenă.

Problema cu această din urmă opțiune era că existau cincizeci și cinci la sută șanse ca președintele să aleagă să nu se conformeze în timp util și nouăzeci și nouă la sută șanse ca Prima Doamnă să refuze categoric să meargă. Președintele ar fi vrut detalii, iar apoi ar fi vrut să vorbească cu consilierii săi și să încerce să ajungă la un consens. Warch a hotărât că nervii lui nu puteau suporta această din urmă variantă. Dacă ar fi existat vreo consecință, ar fi trebuit să se ocupe de ea mai târziu.

CÂND APELUL a fost transmis prin rețeaua radio securizată a detașamentului, agenții și ofițerii au intrat în acțiune. În subsolul Aripii de Vest, opt bărbați care făceau parte din echipa de contraatac sau CAT, au sărit în picioare. Îmbrăcați în salopete tactice negre și încărcăți cu veste antiglonț balistice, bărbații și-au luat rapid căștile, puștile automate și mitralierele. S-au revărsat din Aripa de Vest și pe Peluza de Sud, stabilind un perimetru în jurul „Stage Coach”, limuzina prezidențială.

La etajul al doilea al conacului, doi agenți, unul de sex feminin și celălalt de sex masculin, au dat buzna în dormitorul primei familii fără să bată la ușă. Agenții și-au cerut scuze Primei Doamne pentru intruziune, dar nu au făcut niciun efort să explice mai departe de ce o trezeau după miezul nopții. Păturile au fost date la spate, iar doamna Hayes a fost smulsă din patul king-size și i s-a oferit un halat. Înainte ca acesta să fie înnodat, a fost scoasă din cameră pe vârfuri, cu un agent la fiecare braț. Dincolo de hol, liftul aștepta, cu ușile deschise. Prima Doamnă a fost depusă în lift și ușile s-au închis ca o menghină pentru călătoria rapidă spre parter.

Președintele se afla în Sala de Situații, cu picioarele ridicate pe masa lungă și lucioasă de conferințe, urmărind Sports Center și gândindu-se să se culce, când ușa grea și izolată fonic s-a deschis cu un zgomot surd. Beth Jorgenson a intrat în cameră împreună cu alți trei agenți.

„Domnule președinte, vă rugăm să veniți cu noi.”

92

Pe bună dreptate, președintele părea puțin zguduit. „Ce se întâmplă?”

„Ni s-a ordonat să vă ducem la Camp David, domnule”.

Doi agenți de mărimea unui linebacker l-au apucat pe președinte de sub brațe și l-au smuls în picioare. Jorgenson i-a condus afară din Sala de Situații, a coborât pe hol și a urcat pe scări. Agenții au ignorat întrebările președintelui și au rămas concentrați asupra sarcinii pe care o aveau de îndeplinit. Au dat buzna pe colonada din fața Aripii de Vest și au început să alerge pe aleea care își croia drum în arc de cerc prin Peluza de Sud.

Limuzina prezidențială, asemănătoare unui tanc, îi aștepta, cu motorul pornit, cu ușile din partea pasagerului deschise. O suburbană neagră cu aspect amenințător aștepta, de asemenea, în spatele ei. Un agent se afla la fiecare colț al vehiculului. Doi dintre ei țineau pistoalele tactice FNH Five-Seven la îndemână, în timp ce ceilalți doi aveau în mână mitraliere FNP-90.

Prima Doamnă a fost scoasă fără ceremonii pe ușa subsolului, cu halatul deschis, cu picioarele goale la vedere. Din fericire, nu era nimeni prin preajmă care să fie martor. Ea a ajuns la limuzină cu câteva secunde înaintea președintelui. Unul dintre agenții care o cărase mai mult sau mai puțin pe drum i-a pus mâna deasupra capului ca și cum ar fi fost un infractor care era băgat în spatele unei mașini de poliție și a aruncat-o pe bancheta din spate pentru a se putea da la o parte din calea președintelui care se apropia rapid și a agenților care îl ajutau. Președintele Hayes a fost supus aceluiași tratament.

În mod normal, ar fi avut limuzina de rezervă și încă o jumătate de duzină de vehicule ca parte a cortegiului auto, dar nu și în timpul unei evacuări rapide. Aceste vehicule erau chiar în acel moment în curs de a fi pornite în garajul Serviciului Secret, aflat la doar câteva străzi distanță. Din necesitate, patru agenți s-au îngrămădit în spate cu președintele și Prima Doamnă. Jorgenson s-a urcat pe scaunul din față cu șoferul, iar alți doi agenți s-au urcat pe scaunele din spatele ei și al șoferului.

De îndată ce ușile limuzinei au fost închise, echipa de contraatac s-a îngrămădit în spatele Suburbanului. Cele două vehicule blindate au ieșit în fugă pe poarta grea și au intrat pe West Executive Drive, unde au fost întâmpinate de două sedanuri ale Diviziei în uniformă a Serviciului Secret. Unul a ieșit în față, iar celălalt l-a urmat. Șase străzi mai târziu, limuzina de rezervă s-a alăturat formației, precum și o dubă de comunicații plină de antene. Întreaga evacuare a durat exact cincizeci și două de secunde.

Douăzeci și cinci de secunde

ATLANTA

Depozitul nu era situat în cea mai bună parte a orașului, dar asta era de așteptat. Bunurile imobiliare bune din Atlanta erau scumpe, iar oamenii care investiseră în această mică companie de camioane nu căutau o investiție pe termen lung. Pur și simplu doreau

93

intrarea într-o afacere care să plătească dividende de un alt fel. Proprietarul anterior, un bărbat de șaptezeci și doi de ani care nu mai putea conduce, era mai mult decât nerăbdător să se pensioneze.

I-au oferit condițiile pe care le dorea. A primit o plată în numerar de 80.000 de dolari în avans și urma să primească încă 5.000 de dolari pe lună timp de trei ani. Când noii proprietari au preluat afacerea, șase dintre camioane erau în stare decentă, iar două dintre ele necesitau unele lucrări. Asta se întâmpla acum 13 luni. Acum, doar trei camioane mai funcționau, iar proprietarii nu aveau nicio intenție de a le repara pe celelalte. Dacă lucrurile decurgeau conform planului, nu vor mai fi în afaceri după Memorial Day.

Ahmed al-Adel și-a șters fruntea cu o cârpă și a blestemat umiditatea opresivă din Atlanta. Depozitul nu avea aer condiționat. Mai erau doar câteva zile și se va întoarce în sfârșit acasă. Al-Adel emigrase în America în 1999 și aproape că nu trecuse o zi în care să nu fi regretat decizia de a veni în această țară fără Dumnezeu. I se spusese că Atlanta avea o populație musulmană numeroasă, că îi va fi ușor să-și facă prieteni și, cu puțin noroc, să-și găsească o soție. Avea doi unchi și mulți verișori în zonă. Al-Adel era un om înzestrat, în sensul că era inteligent și bine educat, chiar dacă îi lipsea statura fizică. În mintea lui, era infinit mai bine să ai creier.

Al-Adel era șocat de faptul că rudele sale chiar se deranjau să se numească musulmani. Fuseseră atât de corupte de America și de viciile ei, încât era sigur că fiecare dintre ele se afla pe banda rapidă spre Iad. Al-Adel fusese gata să se întoarcă acasă, în Arabia Saudită, atunci când glorioșii săi frați aruncaseră cu

avioanele în turnurile din New York și în cartierul general al armatei din Washington. Urmărise desfășurarea evenimentelor în apartamentul său cu o cameră și aclamase succesele bravilor războinici musulmani.

Eroismul lor îi dăduse lui al-Adel curajul de a rămâne și de a lupta. Nu la mult timp după atac, începuse să găsească și alte persoane care simțeau la fel ca el – că America era un loc dezgustător și decadent. Chiar și tinerele femei musulmane de aici nu-și mai onorau părinții așa cum ar fi trebuit. Ieșeau în public neînsoțite de rude de sex masculin și nu făceau niciun efort pentru a-și acoperi fața. Multe dintre ele se apucaseră chiar să conducă.

Al-Adel își exprimase dezaprobarea față de unul dintre unchii săi, iar bărbatul nu făcuse nimic. Verișoarele sale de sex feminin făceau mișto de el pe la spate. Își băteau joc de statura lui fizică mică și de obiceiurile sale tradiționale. Ele nu credeau că el a observat, dar el le auzea șoptele și chicotelile. Erau ca un stol de găini cotcodăcitoare, care habar n-aveau care le era locul în această lume. Toate acestea urmau să se schimbe. Al-Adel și tovarășii săi războinici erau pe cale să aprindă o scânteie care avea să ducă la un jihad global.

Al-Adel a ieșit în curte și a traversat asfaltul marcat de pete spre camionul său care mergea la ralanti. Doi bărbați stăteau lângă camion și vorbeau între ei. Unul dintre ei s-a apropiat de Al-Adel și l-a cuprins într-o îmbrățișare caldă.

„Allahu Akbar.” Dumnezeu este mare.

Al-Adel a repetat salutul: „Allahu.”

94

„Am verificat totul personal. Te va duce la destinul tău și chiar mai departe.”

„Mulțumesc.” Al-Adel l-a bătut pe umeri. „Să sperăm că ne vom întâlni din nou în patria noastră.”

„Dacă nu, atunci în paradis”, a spus bărbatul cu un zâmbet mândru.

„Da.” Al-Adel a radiat de satisfacție. „Amintește-ți instrucțiunile pe care ți le-am dat. Dacă nu primești vești de la mine până la zece dimineața, vreau să suni la numărul pe care ți l-am dat.”

Bărbatul a dat din cap. „Știu exact ce trebuie să fac. Acum pleacă.”

Cei doi bărbați s-au îmbrățișat încă o dată, apoi al-Adel s-a urcat la volanul platformei mari. Cel de-al treilea bărbat s-a urcat pe scaunul pasagerului din cabină, cu un pistol care îi ieșea din talia pantalonilor. Al-Adel a pornit motorul de câteva ori și apoi a forțat intrarea în viteză.

Bărbatul care stătea pe jos și-a pus mâinile în jurul gurii și a strigat: „Aveți grijă”.

Al-Adel i-a oferit un zâmbet cu dinți și a dat din cap. Devenise destul de priceput la condusul camioanelor mari. De aproape un an de zile făcea trei drumuri dus-întors pe săptămână din Atlanta până în portul Charleston. Niciuna dintre aceste călătorii nu fusese atât de importantă ca aceasta, dar de data aceasta Allah avea să fie și mai atent la el.

Douăzeci și șase

WASHINGTON, D.C.

Peggy Stealey se afla în mijlocul unui vis destul de violent. Tocmai dăduse o lovitură zdrobitoare în zona inghinală a instructorului ei de karate, dar asta nu era suficient. Cu mare viteză și precizie a trecut la plexul solar, la gât și, în cele din urmă, la nas. Ultima lovitură a fost o lovitură de manual cu palma și l-a trimis pe bărbat la podea, cu sângele curgându-i din nasul turtit. S-a văzut pe sine stând deasupra lui, cu părul dezastruos, obrajii înroșiți și pielea strălucind de sudoare. O expresie de profundă realizare s-a răspândit pe fața ei, iar apoi s-a întâmpnat ceva. Un stimulent care nu trebuia să fie în visul ei.

Pleoapele ei au pâlpâit și apoi s-au deschis. S-a uitat la ceasul de noptieră, lucrurile încă nu se înregistrau cu adevărat. Literele albastre îi spuneau că era ora 2:28 dimineața. Și-a dat seama că victoria ei fusese doar un vis și s-a enervat. Fusese cel mai bun vis pe care îl avusese de luni de zile. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Ar fi trebuit să știe că a-i tăbăci fundul instructorului ei sadic era prea frumos ca să fie adevărat. Și-a spus că dacă va adormi la loc destul de repede, ar putea să continue de unde a rămas.

95

Câteva secunde mai târziu, Stealey și-a dat seama ce o scosese din visul ei. Căutatorul de pe dulapul ei vibra. Stealey a apucat o pernă și și-a prins-o pe cap. Voia să se întoarcă la visul ei. Nu erau de ajuns cele douăsprezece ore pe zi? Se trezea aproape întotdeauna la cinci, nu dormea niciodată mai târziu de șase, și întotdeauna aducea munca acasă cu ea. Era norocoasă dacă avea cinci ore pe noapte, așa că era prea mult să le ceară să nu o deranjeze între miezul nopții și momentul în care răsărea soarele?

Stealey și-a trântit perna prin cameră și s-a blestemat pentru că nu a avut curajul să ignore blestematul de cântec de sirenă al muncii. Nu era de mirare că nu-și găsea un iubit stabil. Nu avea timp nici pentru ea, darămite pentru altcineva.

Și-a legănat picioarele lungi și tonificate de sub pătură și s-a îndreptat spre noptieră. Când a întins mâna după pager, și-a dat seama de ce visase că-l sugruma pe instructorul ei de karate. Stealey a tresărit când și-a amintit de sânul stâng dureros. Întotdeauna împingându-se să devină mai bună, Stealey, centura neagră de gradul trei, devenise prea agresivă în timp ce se antrena cu instructorul ei. A nimerit o lovitură de ocolire în capul bărbatului mai în vârstă, dar în acest proces s-a lăsat complet descoperită. Maestrul Jing, care nu lăsa o astfel de greșeală să rămână nepedepsită, a răspuns cu o lovitură rapidă, care a doborât-o din picioare. Stealey încă și-l putea imagina pe Maestrul Jing stând deasupra ei, muștrând-o pentru o asemenea greșeală prostescă. Ar fi încercat să răspundă dacă nu ar fi fost pentru faptul că nu mai avea aer în plămâni.

A ridicat pagerul și s-a uitat la micul afișaj. Când a văzut numărul care o privea fix, a spus: „La naiba”.

Stealey a fugit din camera ei. Departamentul de Justiție avea un centru de comandă care funcționa douăzeci și patru de ore pe zi și nu existau decât două motive pentru care ar fi sunat-o în miez de noapte. A ajuns în bucătărie, unde a observat imediat lumina intermitentă a mesajului de pe robotul ei telefonic. Stealey a apăsat pe play și și-a luat telefonul mobil pentru a-l porni. Ținea un ventilator pornit în dormitor și oprea soneriile noaptea pentru a putea dormi. Căutatorul de apeluri era păstrat în dormitor, în cazul în care cineva avea cu adevărat nevoie să dea de ea.

Vocea procurorului general a ieșit din micul difuzor al robotului telefonic. Singura lui indicație era să îl sune imediat. Chiar dacă mesajul era scurt, ea își dădea seama că ceva nu era în regulă.

Și-a luat telefonul și a format numărul lui de telefon mobil. El a răspuns la primul apel. „Peg, ești pe o linie fixă?”.

„Ah...nu. Am un telefon fără fir.”

„Unde naiba ai fost?”

Și-a tras părul pe spate încercând să se gândească la o scuză și în cele din urmă i-a spus adevărul. „Dormeam.”

96

„Ascultă-mă. Nu pot discuta cu tine pe o linie deschisă. Du-te imediat la Centrul Comun de Contraterorism și sună-mă înapoi.”

Înainte ca ea să poată întreba ce se întâmplă, linia s-a închis.

Stealey a rămas acolo, în bucătăria ei, lăsată înmărmurită și uitându-se fix la telefonul fără fir. Noul Centru Comun de Contraterorism era la doar câțiva kilometri de apartamentul ei. Facilitatea se afla în apropiere de Tyson's Corner, la extremitatea vestică a șoselei de centură, și fusese deschisă de curând. Ideea din spatele instalației ultrasecrete era dublă. Prima era ca FBI și CIA să colaboreze în războiul împotriva terorismului, iar a doua era să scoată oamenii de la FBI care se ocupau de contraterorism din centrul orașului.

Raționamentul din spatele acestei mutări a fost destul de simplu. Sediul central al FBI era o țintă de mare valoare pentru teroriști, iar dacă aceștia reușeau să distrugă clădirea, îi luau cu ei chiar pe agenții care trebuiau să investigheze atacul.

Gravitatea a ceea ce trebuie să se întâmple a început să pătrundă în mintea noastră. Trebuia să aibă o geantă de plecare pregătită în permanență tocmai pentru acest tip de situație. Stealey se blestema pentru că nu fusese mai atentă în timpul tuturor exercițiilor.

Îi dăduseră trei telefoane și două pagere și o instruiseră să le aibă pe toate cu ea în permanență. Sentimentul ei fusese că totul fusese exagerat. Un telefon și un pager au fost desemnate pentru a fi folosite în timpul desfășurării normale a activității. Cel de-al doilea telefon și pagerul cu două căi aveau prioritate maximă la turnurile de telefonie mobilă, iar ultimul telefon, care era încă în cutie, era un telefon prin satelit cu iridiu, care urma să fie folosit în cazul în care serviciul obișnuit era întrerupt.

Tot ce-și dorea erau cinci ore de somn. A așezat telefonul fără fir înapoi în suportul său și a spus: „Ar fi bine să nu fie un nenorocit de exercițiu. „

Chiar și în timp ce pornea pe hol să se îmbrace, știa că nu era așa. Stokes i-ar fi spus, în plus, nu-l trezeau pe procurorul general în mijlocul nopții pentru exerciții. Stealey a accelerat ritmul. Și-a pus un costum cu pantaloni gri și a îndesat câteva articole de toaletă și haine de schimb în geanta pe care trebuia să o aibă pregătită, apoi s-a îndreptat spre sufragerie. S-a privit rapid în oglinda de lângă ușă. Părul îi era în dezordine și încă avea riduri de somn pe față. la naiba, s-a gândit ea. va trebui să o fac în mașină.

Stealey a deschis cu un smucit dulapul din holul din față și a început să dea cutiile la o parte până când a găsit telefonul prin satelit pe care i-l dăduseră cu mai bine de un an în urmă. Se îndoia că bateria era încărcată, dar oricum îl va aduce. Era aproape să iasă pe ușă când și-a dat seama că nu avea poșeta, așa că

s-a întors la masa din bucătărie să o ia. A aruncat geanta pe umăr, și-a luat poșeta și a plecat, uitând să încuie ușa. Stealey era deja în garaj când și-a dat seama de greșeala ei și s-a blestemat pe sine

97

în sus și în jos. Era cât pe ce să se întoarcă, apoi s-a gândit mai bine. Ceva îi spunea că nu era momentul să se îngrijească de uși descuiate.

Douăzeci și șapte

AFGANISTAN

Cele două vehicule au ajuns înapoi la bază fără prea multă fanfară. Contingentul Forțelor Speciale avea propria secțiune a bazei, iar un polițist militar într-un Humvee i-a escortat până la cortul de comandă al generalului Harley. Rapp a început să iasă din camion înainte ca acesta să se oprească. Se săturase atât de tare să-l asculte pe Waheed Abdullah țipând, încât chiar se gândise să-l lase inconștient. Rapp mai fusese împușcat și înainte, și nu era nimic plăcut în asta, dar omul țipa, gemea și plângea acum de aproape treizeci de minute.

Rapp a ridicat trapa din spate pe jumătate sperând ca Abdullah să se rostogolească afară și să se lovească de pământ suficient de tare încât să-i rupă maxilarul. Dorința lui nu s-a împlinit. Sauditul a țipat și mai tare odată ce și-a văzut torționarul. Soldații au început să se revarsă din cortul de comandă, urmați de generalul Harley. Rapp ar fi vrut să evite această scenă, dar avusese loc o schimbare de planuri. Urda și gărzile sale de corp afgane îi apucară pe ceilalți doi prizonieri și îi proptiră de SUV.

Nimeni, cu atât mai puțin generalul Harley, nu a observat, sau nu i-a păsat, sau, mai probabil, nu a îndrăznit să-l întrebe pe Rapp de ce plecase cu cinci prizonieri și se întorsese doar cu trei. Erau anumite lucruri pe care Harley era mai bine să nu le știe.

„Vreți îngrijiri medicale pentru ăsta?”, a întrebat Harley, în timp ce arăta spre Abdullah, care se afla între țipete și respira atât de greu încât părea că va leșina.

Rapp a vrut să-l lovească în cap cu tocul pistolului său și să-l lase inconștient, dar să o facă în fața tuturor acestor ofițeri ar fi fost o idee foarte proastă. Cu reticență, a fost de acord cu acordarea de îngrijiri medicale pentru Abdullah. Rapp, în orice caz, trebuia să se uite la informațiile pe care le luaseră din sat înainte de a-i interoga din nou pe Abdullah și pe ceilalți. În momentul de față nu avea cum să aprecieze ce era adevăr și ce erau minciuni.

Un medic a apărut și a evaluat rapid rănilor prizonierilor. Urda l-a întrebat pe Rapp dacă ar trebui să-i ia pe ceilalți doi prizonieri. Rapp i-a spus că nu. Să le arate că răpitorii lor puteau avea puțină compasiune era un lucru bun.

Rapp s-a îndreptat spre medic și s-a aplecat ca să nu-l audă nimeni altcineva. „Dați-i doar un pic de morfină. Destul cât să dureze cel mult treizeci de minute.” Tratatamentul medical ar putea fi exact ceea ce trebuie, se gândi Rapp. Puțină morfină pentru a atenua temporar durerea, iar apoi, când va începe să treacă efectul, ar putea deveni foarte vorbăreț.

Se așeză deasupra lui Abdullah și îi vorbește liniștit în arabă. „Voi verifica ce tocmai mi-ai spus și, dacă voi afla că m-ai mințit, voi începe să-ți tai degetele, unul câte unul.”

Rapp s-a îndreptat și i-a făcut semn lui Urda să vină. Cei doi oameni de la CIA s-au înghesuit cu generalul Harley, iar Rapp l-a întrebat pe bărbatul mai în vârstă: „Aveți un loc unde Jamal poate continua interogatoriul celor trei?”

„Este totul pregătit și gata de plecare... echipament de înregistrare și toate cele. Am și câțiva băieți din Delta care sunt mai mult decât dornici să ajute.”

„Bine.” Rapp s-a întors spre Urda, dar înainte de a putea vorbi, generalul l-a apucat de braț.

„Ascultă... dacă trebuie să te porți dur cu ei, nu vreau pe nimeni altcineva în afară de băieții de la Delta în cameră, și asigură-te că sunt închise camerele de luat vederi.”

Atât Rapp cât și Urda au dat din cap.

„Și fără execuții”, a șoptit Harley. Bârfele într-o bază militară erau la fel de obișnuite ca și antrenamentul de dimineață. „Dacă e nevoie să recurgeți la așa ceva, îi luați din nou în afara bazei.” Generalul i-a privit pe amândoi bărbații pentru a se asigura că au fost clari asupra acestui punct.

„Am înțeles”, a spus Rapp. Urda a dat din cap.

Harley a dat din cap cu satisfacție și apoi s-a întors către unul dintre oamenii săi. „Căpitane, vreți să-l escortați pe domnul Urda și pe...” Harley era cât pe ce să folosească cuvântul „prizonieri”, dar s-a oprit brusc. „Vă rog să-l duceți pe domnul Urda la locul despre care am discutat.”

„Da, domnule. ”

Gărzile de corp afgane l-au apucat pe Abdullah, în timp ce Urda i-a prins pe ceilalți doi de coate și au plecat.

În timp ce îi privea cum pleacă, Harley i-a spus lui Rapp pe un ton scăzut: „Nu-mi vine să cred că au o bombă nucleară”.

Rapp încă mai avea o speranță. „Nu știm cu siguranță ce au, dar trebuie să presupunem ce e mai rău și să ne întoarcem de acolo. Să sperăm că tot ce au este o bombă murdară și că nu vor avea niciodată ocazia să o aprindă.”

Harley a rămas tăcut pentru o secundă. Oamenii lui găsiseră o altă dovadă pe care nu o împărtășise încă cu Rapp. „Am rude în D.C.”

„Nu ne-au învins încă, generale.”

„Nu, dar nici nu-mi vine să cred că au ajuns atât de departe.” A făcut semn cu brațul spre sud, spre munții îndepărtați. „Avem nevoie de mai mulți oameni, și nu mă refer doar la mâncătorii de șerpi.” Harley a folosit argoul pentru Forțele Speciale. „Avem nevoie de trei divizii de luptă și de o mulțime de sprijin. Trebuie să mergem în acei munți și să punem capăt acestei chestii.”

„Ei bine, dacă vor pune o bombă în D.C., ți se va îndeplini dorința.”

Generalul a clătinat din cap, sentimentul său de presimțire devenind tot mai profund. „Dacă vor declanșa o bombă nucleară în D.C., întreaga regiune va fi transformată într-un morman de moloz radioactiv.”

„Ei bine, să sperăm că nu vor reuși.”

Harley nu părea foarte optimist în acest moment. I-a făcut semn lui Rapp să îl urmeze.
„Să începem.”

Au pășit în cortul mare și generalul s-a îndreptat spre o masă pregătită cu mâncare și cafea. „Trebuie să vă fie foame”.

„Mor de foame.” Rapp a luat un sandviș cu curcan și a rupt celofanul. Când o porție suficient de mare a fost liberă, a luat o mușcătură mare și apoi și-a turnat o ceașcă de cafea neagră. În timp ce Harley îi explica ce făceau, Rapp a continuat să mănânce.

Mese mari și dreptunghiulare erau aranjate în jurul încăperii în formă de potcoavă. Un morman de cabluri și cordoane conectau diferitele computere, scannere, monitoare cu ecran plat, imprimante și faxuri. Majoritatea bărbaților și femeilor purtau BDU-uri de deșert, dar câțiva erau în haine civile, ceea ce însemna că erau de la CIA.

„Acest prim grup de aici lucrează cu oamenii voștri de la Washington pentru a descifra datele de pe calculatoare. Celelalte două grupuri răscolesc fișierele și le separă în funcție de limbă. Mai multe sunt în arabă decât am crezut inițial.” Generalul a arătat spre ultima masă. „Aceia sunt oamenii lui Urda. Tot ce găsim scris în urdu sau pashto le dăm imediat cu piciorul. Am găsit deja câteva lucruri interesante. Urmați-mă.”

Harley s-a îndreptat spre unul dintre panourile mari de afișaj care înconjurau perimetrul cortului. În mijlocul ei era fixată harta Washingtonului, D.C., care îi pusese pe toți atât de agitați. Lângă ea era o altă hartă pe care Rapp nu o văzuse.

„Am găsit-o împăturită și îndesată într-un dosar.” Harley a arătat spre partea superioară a hărții. „Poți să citești ceva din ea?”

„O parte din ea.” Rapp a studiat harta. Mai mult decât orice, a recunoscut forma corpului mare de apă albastră din mijloc. „Este Marea Caspică, nu-i așa?”

100

„Corect”, a răspuns Harley. Harta reprezenta Marea Caspică, cu Iranul la sud și Kazahstanul la nord. „Aveți vreo idee de ce s-ar fi deranjat cu o hartă a Mării Caspice?”

Rapp a privit-o pentru o clipă. „Niciuna.”

„Ei bine, nici noi nu știam.” Harley a alunecat un pic. „Aceste hărți nu au nevoie de nicio prezentare”, a spus el, arătând cu degetul.

Una era a întregului litoral estic al Statelor Unite, iar cealaltă era a Floridei și a părții de nord a Caraibelor.

Harley a atins harta și a întrebat: „Vedeți ce a fost încercuit?”.

„New York, Miami, Baltimore și Charleston”.

„Așa este. Cele mai aglomerate patru porturi de pe Coasta de Est.”

„La naiba.”

„Asta nu e nici măcar cel mai rău”, a răspuns generalul. „Vino să te uiți la asta.” L-a condus pe Rapp în jurul exteriorului meselor până la zona în care erau instalați oamenii lui Urda. Cei trei bărbați cu barbă erau îmbrăcați casual și erau atât de concentrați încât nu-i dădeau atenție lui Rapp și generalului.

„Aceștia sunt băieții noștri pashto. Ei au fost cei care au găsit numele oamenilor de știință nucleară pakistanezi dispăruți.”

„Ce altceva au mai descoperit?”

„Descrieri detaliate despre cum să protejezi un focos nuclear și să-l strecuri pe lângă senzorii pe care îi avem în toate porturile menționate mai sus.”

Rapp a închis ochii din cauza frustrării. „Ce altceva?”

„O listă de materiale necesare pentru a construi setul de foc și cum să assemblezi și să modelezi încărcătura explozivă pentru a obține randamentul maxim.”

Randamentul era modul în care era măsurată puterea explozivă a bombei. „Am descoperit randamentul?”

„Conform acestui document de aici”, Harley a bătut într-un dosar aflat pe masă, „douăzeci de kilotone”.

„Mai spuneți o dată?”, a întrebat Rapp oarecum șocat.

101

„Douăzeci de kilotone.”

„Asta nu e o bombă murdară.”

„Nu.”

„Ai vreo idee de unde au luat chestia asta? Au furat-o de la pakistanezi?”

„Până acum nu avem niciun indiciu, dar toate aceste informații sunt trimise la Centrul Comun de Contraterorism, la Pentagon și la Consiliul Național de Securitate. Îmi imaginez că cineva foarte sus-pus în guvernul nostru va suna în orice moment în Pakistan și va cere o contabilitate completă a arsenalului lor nuclear.”

„Sper că aveți dreptate. Ce altceva?”

„Avem niște conosamente interesante pe care încercăm să le descifrăm, dar este un adevărat puzzle.”

„Dar ceva care a sosit ieri pe calea aerului?”

a întrebat Harley pe unul dintre analiști, iar acesta i-a răspuns că nu.

„Ar putea fi pe unul dintre calculatoare?”, a întrebat Rapp.

Analistul a ridicat din umeri. Nu avea nicio idee.

Harley și Rapp s-au îndreptat spre secțiunea care lucra la calculatoare. Li s-a spus că până acum nu fusese descoperit nimic care să implice înregistrări de transport maritim, dar abia zgâriau suprafața.

Rapp s-a întrebat dacă Abdullah nu cumva îl minșise și s-a gândit că ar fi fost o idee bună să-i mai pună câteva întrebări. „Domnule general, poate unul dintre oamenii dumneavoastră să mă ducă la locul unde se desfășoară interogatoriile?”.

Harley a strigat după unul dintre ajutoarele sale. I-a spus ofițerului subaltern unde să îl ducă pe omul de la CIA și apoi i-a spus lui Rapp: „Dacă vom afla ceva nou, voi trimite după tine”.

„În regulă.” Rapp a început să plece și apoi s-a întors. „Domnule general, încă o favoare. Vreți să-mi pregătiți avionul cu gaz și să fie gata de plecare?”.

„Consideră că am făcut-o.”

Douăzeci și opt

102

WASHINGTON, D.C.

Agentul special Skip McMahon lucra la FBI din ziua în care absolvise Penn State, cu treizeci și cinci de ani mai devreme. Văzuse o mulțime de lucruri ciudate. Fusese implicat în mai multe cazuri stresante decât poate oricine altcineva din cadrul Biroului, dar acesta părea să fie cel mai tare. Știa că situația actuală nu era un exercițiu, pentru că, în calitate de om care conducea Divizia de contraterorism a FBI, ar fi fost implicat în ea.

Să fii trezit în toiul nopții de sunetul strident al telefonului său securizat STU-3 nu era niciodată o experiență plăcută, dar în această seară anume, mesajul primit de la Centrul de Supraveghere a Contraterorismului l-a făcut să se ridice din pat și să se îmbrace cât de repede îi permiteau genunchii săi artrozici.

Operațiunea Ark fusese pusă în aplicare. Președintele, cabinetul său, Curtea Supremă și liderii Camerei Reprezentanților și ai Senatului erau cu toții evacuați din oraș. Asta făcea parte din ceea ce se numea „COG”, sau continuitatea guvernului. McMahon făcea parte din „COOP”, sau continuitatea operațiunilor. În timp ce ei fugeau, sarcina lui era să rămână și să încerce să oprească ceea ce încercau teroriștii să facă.

În momentul de față, el încerca să facă exact acest lucru dintr-o încăpere supraînălțată și închisă cu geamuri, în noua clădire din Tyson's Corner. Privea spre CT Watch, un centru care monitoriza 24 de ore din 24, 7 zile din 7, activitățile teroriste din întreaga lume. Camera de înaltă tehnologie era deservită de șaiszeci și doi de agenți speciali și alți douăzeci și trei de analiști de informații de la CIA. Analiștii făceau

parte din noul Centru de Integrare a Amenințărilor Teroriste (TTIC). Centrul de contraterorism al CIA era situat pe un etaj separat.

McMahon a privit peste marea de console și computere. Ceva se întâmpla în Kandahar, Afganistan. Se pare că CIA, cu ajutorul armatei, pusese mâna pe niște teroriști de nivel înalt. Informația curgea atât de repede încât traducătorii se chinuiau să țină pasul. McMahon l-a văzut pe Jake Turbes, directorul Centrului de contraterorism al CIA, intrând în cameră. Acesta a coborât în grabă pe culoarul lateral și s-a alăturat lui McMahon în camera de sticlă înălțată.

„Asta tocmai a sosit.” Turbes i-a înmănat o bucată de hârtie.

McMahon s-a uitat la lista de orașe. „Acestea sunt patru dintre cele mai aglomerate porturi din lume.”

„Știu, dar este tot ce avem deocamdată.”

„În plus față de toate zborurile internaționale de transport aerian de marfă?”

„Nimeni nu a spus vreodată că va fi ușor, Skip.”

103

Noul Centru Comun de Contraterorism Nici măcar nu era pe deplin operațional și erau loviți de un scenariu care îi întindea rapid la limita capacităților lor.

„Da, știu.” McMahon încerca să se gândească la modul în care să își desfășoare mijloacele. „Există vreo șansă ca voi să puteți restrânge asta pentru noi?”

„Încercăm.”

McMahon a lăsat bucata de hârtie pe birou. „Mai bine l-aș suna pe Reimer și i-aș pune pe oamenii lui să se ocupe de asta.” McMahon se referea la Paul Reimer, care conducea echipele de sprijin în caz de urgență nucleară pentru Departamentul de Energie.

„Bună idee.” Turbes a ieșit din cameră la fel de repede cum a ajuns.

McMahon avea șaiszeci de butoane de apelare rapidă pe telefonul său securizat, iar butonul lui Reimer era aproape de vârf. L-a apăsat și, câteva secunde mai târziu, veteranul din Vietnam și Navy SEAL pensionat era la telefon.

La fel ca McMahon, Reimer fusese trezit de soneria stridentă a STU-3 emisă de guvern și primise instrucțiuni să se îndrepte spre instalația subterană securizată a Departamentului de Energie din Germantown, Maryland.

„Aici Reimer”, a răspuns el cu o voce care nu se încălzise încă.

„Paul, sunt Skip. Băieții tăi de la NEST sunt gata să meargă la lucru?”. McMahon se referea la Echipa de Sprijin pentru Urgențe Nucleare a Departamentului de Energie.

„Am pus deja una dintre echipele mele de intervenție să facă o căutare aleatorie în centrul orașului.”

„Grozav... Am și niște porturi pe care să le vedeți.”

„Câte?”

„Patru pentru început. New York, Miami, Baltimore și Charleston.”

Lista de orașe a fost întâmpinată cu o tăcere de moment, apoi Reimer a spus cu o voce sarcastică: „Dacă tot ești aici, de ce nu adaugi pe listă New Orleans, Houston și L.A.?”

„Știi că este o treabă mare, Paul”.

„O treabă mare! Cred că glumești.”

„Îmi pare rău, dar în acest moment e tot ce avem pentru a continua.”

104

„Cum rămâne cu aeroporturile?”

McMahon și-a apucat ceafa. „Avem agenți în străinătate care se ocupă de asta.”

„Și dacă nenorocita aia de chestie este deja în țară?”

„Consensul este că senzorii ar fi detectat-o.”

Senzorii la care se referea McMahon au fost instalați în fiecare port de intrare în SUA. Ei au fost concepuți să detecteze semnătura radiațiilor emise de un dispozitiv nuclear. Senzorii erau buni la detectarea dispozitivelor neprotejate, dar erau mai puțin eficienți împotriva celor care erau protejate corespunzător.

Reimer și-a bătut joc de ideea că senzorii ar fi detectat un dispozitiv care intra în țară. „Am auzit că au apărut niște informații despre oamenii de știință pakistanezi pe care îi căutam. Se pare că au fost recrutați.”

„De unde ai auzit asta?”, a întrebat McMahon cu adevărat surprins.

„Tocmai am primit o informație de la CTC. Au vrut ca oamenii mei tehnici să treacă în revistă niște informații.” Reimer s-a oprit o secundă, apoi a adăugat: „Skip, știi la fel de bine ca și mine că, dacă ar fi avut vreun ajutor științific cu chestia asta, ar fi ecranat-o, ceea ce înseamnă că senzorii noștri din porturi au șanse semnificativ reduse de a o detecta. De fapt, nu au aproape nicio șansă”.

McMahon trebuia să înțeleagă mai bine cu ce se confruntau. „Să sperăm că nu sunt atât de pricepuți.”

„Am înțeles. Deocamdată, voi chema echipele mele RAP și le voi cere să înceapă să cerceteze aceste porturi.” Reimer se gândea la Programul de Asistență Radiologică al Departamentului de Energie. Avea douăzeci și șapte de echipe dispersate în instalațiile DOE din întreaga țară. Nu erau la fel de bine echipate ca echipele sale de răspuns la căutări, dar, până când aveau informații mai specifice, trebuiau să umple breșa.

„În clipa în care mai auziți ceva, anunțați-mă.”

„Așa voi face.” McMahon a închis telefonul și și-a ridicat privirea la timp pentru a o vedea pe o Peggy Stealey descumpănită intrând în forță în Centrul de criză de urgență. Încrâncenarea aproape permanentă de pe fața lui s-a adâncit.

Acest vultur juridic special de la Departamentul de Justiție era o tipă dură. Inteligentă, agresivă și al naibii de arătoasă, dacă îți plăcea genul amazoanelor. Cu zece ani în urmă, ar fi bătut-o sau s-ar fi culcat cu ea, sau poate ambele. Dar acum, după trei decenii de muncă pentru Birou, un divorț, o cură de dezintoxicare într-o clinică de dezintoxicare și o pensionare la orizont, se înmuiase suficient de mult încât să o tolereze, dar abia dacă o tolerase.

105

Îi văzuse tipul ei venind și plecând cu fiecare procuror general care trecea. Aproape toți cu personalități de tip A, deseori exercitau un mare control și presiune asupra FBI-ului, fără prea multă preocupare pentru eficiența generală a Biroului și pentru statutul acestuia. Unii voiau să-și facă un nume, în timp ce alții voiau pur și simplu să se asigure că FBI-ul nu-și făcea șeful de rușine și, în acest proces, să își întârzie propria ascensiune meteorică. McMahon nu a pierdut niciodată din vedere motivele lor ascunse și i-a supravegheat întotdeauna îndeaproape. Acest tip nu făcea excepție.

Stealey nu a încetinit niciodată, punând umărul în ușa grea a podului. A urcat treptele și și-a lăsat geanta lângă biroul lui McMahon. „Ce naiba se întâmplă?”

McMahon își înclinase monitorul cu ecran plat în sus, astfel încât să poată rămâne în picioare și să citească în continuare rapoartele pe care i le trimitea echipa sa. A fost momentan ușurat să vadă un mesaj flash care îi alerta pe toți oamenii săi cu privire la o legătură între Al-Qaeda și oamenii de știință nucleari pakistanezi dispăruți.

Nici măcar nu s-a deranjat să ridice privirea de pe monitor. „Frumos din partea ta că ni te-ai alăturat, Peggy.”

„Nu mi-ai răspuns la întrebare”, a spus ea tăios.

Nu erau singurele două persoane din sala de comandă. McMahon o avertizase deja pe Stealey cu privire la obiceiul ei nesuferit de a le vorbi colegilor de muncă ca și cum i-ar fi avut în boxa martorilor. S-a uitat cu dezinvoltură la ceas și a spus: „Peggy, ar fi trebuit să fii aici acum o oră”. Apoi și-a mutat privirea de la ceas la ochii ei albaștri înșelător de blânzi. „Suntem în mijlocul unei crize, așa că lasă-ți orgoliul la ușă și te voi pune la curent pe măsură ce timpul îți va permite.”

McMahon a întins mâna și și-a luat telefonul securizat, lăsându-l pe Stealey fumegând.

„Unde este procurorul general?”, a întrebat ea.

„Este în sala de conferințe securizată cu directorul Roach.”

Stealey s-a întors să plece, iar McMahon a spus: „Nu puteți intra acolo acum”.

„Poftim?”, a răbufnit Stealey.

„Sunt pe cale să începă o ședință a Consiliului Național de Securitate, așa că, dacă nu cumva ai primit vre o promovare de care nu am cunoștință, stai jos și așteaptă să iasă din ședință. „

VIRGINIA

Fordul Taurus se îndrepta spre nord pe Interstate 95, cu regulatorul de viteză setat la exact trei kilometri pe oră sub limita de viteză. A ieșit pe U.S. Highway 17 și a continuat spre nord-est, spre Charleston. La un mic popas pentru camioane, la vest de oraș, a oprit pentru benzină. Mustafa al-Yamani s-a trezit când mașina s-a oprit sub luminile strălucitoare ale pompelor. S-a tras în sus de pe bancheta din spate și s-a uitat la ceasul de pe bord. Dormea de aproape trei ore. Greața l-a lovit aproape imediat.

S-a urcat de pe bancheta din spate și s-a îndreptat spre magazin. Aproape de spate, a găsit toaleta bărbaților, a intrat și a încuiat ușa. A înghițit una dintre pastilele pe care i le dăduse doctorul în Pakistan și a început să-și ude fața cu apă rece. Al-Yamani s-a sprijinit de lighean și și-a cercetat ochii injectați de sânge și pielea iritată.

Mustafa al-Yamani nu mai avea mult de trăit. Își închipuia că va muri în cel mult zece zile. Mai avea nevoie doar de încă șase zile pentru a duce totul până la capăt. Era complet împăcat cu perspectiva morții. Credința lui era puternică, atât de puternică încât și-a dorit să ignore greața și iritarea intensă a pielii sale pătate și arzătoare și să-și continue misiunea.

Boala provocată de radiații se afla în stadiul final. Medicul din Pakistan îi spusese cum va evolua boala. La început ar fi fost marcată de oboseală și de erupții roșii pe piele care nu semănau cu nimic mai mult decât o arsură solară gravă. După aceea urmau dureri de cap puternice, urmate de vărsături și diaree. Apoi, îi vor cădea părul și dinții, iar dacă va rămâne conștient suficient de mult timp, se va putea vedea cum moare sângerând din interior spre exterior.

Nu avea nicio intenție să lase să se ajungă până acolo. Îi va lovi pe americani cu surpriza supremă, iar apoi, când se vor aștepta mai puțin, îi va lovi din nou. Al-Yamani a ieșit din baie și s-a oprit să cumpere mai multă apă și câteva alimente moi pe care spera să le poată ține pe loc. Slăbise deja cinci kilograme și nu mai avea niciun fel de apetit.

De data aceasta s-a urcat pe scaunul din față cu șoferul și au plecat spre port. Kuweitianul care conducea mașina era student la University of Central Florida. Familia lui avea relații suficient de bune pentru a-i obține o viză de student într-o perioadă în care majorității bărbaților arabi de vârsta lui li se refuza posibilitatea de a merge la universitate în America. Fusese instruit să nu pună nicio întrebare și, până acum, își urmase ordinele. Timp de luni de zile, kuweitianul Ibrahim Yacoub primise e-mailuri clandestine care îi dădeau instrucțiuni cu privire la informațiile care trebuiau colectate și la articolele care trebuiau cumpărate. Cel mai important, i s-a spus să stea departe de moscheea sa.

Al-Yamani îi ținuse un scurt discurs de încurajare atunci când au părăsit rezervația naturală. Îi spusese omului că se aflau într-o misiune glorioasă pentru Allah. Ca și Al-Yamani,

Yacoub era un wahhabi, un membru mândru al celei mai radicale secte a islamului. Bărbatul avea rude în Kuweit și Arabia Saudită care ar fi fost încântate de el când ar fi descoperit calea pe care o alesese. Al-

Yamani putea vedea că vorbele sale aveau efectul scontat. Fața kuweitianului radia de mândrie când se gândea la reverența pe care o va primi.

Al-Yamani i-a spus studentului că, atunci când va fi momentul potrivit, îi va dezvălui întregul plan, dar din motive de securitate nu putea face încă acest lucru. Bărbatul era nervos, ceea ce era de înțeles. Erau multe în joc și ar fi preferat să se descurce singur decât să încredințeze misiunea unui fraier care nu înțelegea seriozitatea misiunii sale. Băiatul îl întrebase pe alYamani cum ar trebui să-i spună. Al-Yamani îi spusese să-i spună Mohammed, nu pentru că se simțea profetul, ci pentru că era cel mai comun dintre numele musulmane.

Și-au continuat drumul prin Charleston în tăcere. La fiecare câteva minute sau cam așa ceva, alYamani se întorcea și își nota mental tipurile de mașini care se aflau în spatele lor. Era doar patru dimineața și traficul era încă lejer. Au condus până aproape de apă, lângă port. Al-Yamani a fost ușor surprins de cât de mari erau macaralele care erau folosite pentru a descărca marfa și de fluxul constant de nave care intrau în port în fiecare zi a anului. Văzuse fotografii de supraveghere, dar acestea nu surprindeau cu adevărat imensitatea portului plin de viață.

Pe măsură ce se apropiau de poarta principală, al-Yamani a întrebat: „Pare ceva neobișnuit?”. Camioanele erau deja aliniate pentru a intra în curte și a-și ridica containerele.

Yacoub a clătinat din cap. „Nu.”

„Ați mai fost vreodată aici la ora asta?”. Al-Yamani știa care ar fi trebuit să fie răspunsul, dar a întrebat oricum. Avea să continue să îl testeze pe tânăr până la final.

„De trei ori.”

„Și întotdeauna a arătat așa?”

„Da.”

Au ajuns la poarta principală și Yacoub a luat piciorul de pe accelerație și l-a pus pe frână.

„Nu încetini”, a spus al-Yamani cu fermitate. „Nu vrem să atragem atenția asupra noastră.”

Yacoub a accelerat și și-au continuat drumul. Al-Yamani nu văzuse nimic neobișnuit la poarta principală. Nici o securitate suplimentară. „Du-ne la locul de care mi-ai spus și vom privi.”

108

Nu trebuia să existe niciun contact între cele două celule, dar al-Yamani era responsabil de întreaga operațiune. O mare parte din ceea ce urma să facă depindea de succesul primei celule. El se asigura că primeau bomba și apoi se putea concentra pe restul planului.

Treizeci de ani

MARYLAND

În ultimele două ore a existat un flux constant de elicoptere și vehicule care ajungeau și plecau de la baza muntelui Raven Rock. Muntele se afla la granița dintre Maryland și Pennsylvania, la aproximativ o oră de mers cu mașina la nord de Washington, D.C. Îngropat adânc sub el se afla o instalație securizată și întărită, cunoscută pur și simplu sub numele de Site R.

Site R fusese deschis în 1953 și fusese desemnat de armata americană drept un Centru de comunicații comune alternative. O descriere mai directă era că era un buncăr construit pentru a supraviețui unui atac nuclear împotriva Statelor Unite. Existau patru căi de acces în Site R. Cele două intrări principale erau situate pe fiecare parte a muntelui. Acestea erau păzite de uși masive de explozie, a căror deschidere și închidere dura zece minute. A treia era mai degrabă o ieșire care trebuia folosită pentru evadări de urgență, iar a patra, și cea mai secretă dintre toate, era o puță de lift și un tunel care îi permitea președintelui să intre în buncăr din Camp David, aflat la doar câțiva kilometri mai jos pe drum.

Șefa de cabinet a președintelui a fost ultima persoană care a ajuns la intrarea din Camp David și, odată ce a intrat, ușile imense au început să se miște încet și neliniștitor spre poziția de închidere. Odată ce ușile au fost închise, locuitorii erau în siguranță împotriva tuturor, cu excepția unei lovituri directe cu o armă nucleară de mari dimensiuni. Situl R a fost construit pentru a găzdui câteva sute de persoane pentru o perioadă de patru până la șase săptămâni, în funcție de modul în care au fost distribuite alimentele și apa. Cel mai impresionant, însă, a fost replica exactă a Centrului Național de Comandă Militară (NMCC) care se află în măruntaiele Pentagonului.

NMCC, care se pronunță „Nimic”, este, în esență, o cameră de război cavernoasă în care șefii interarme și personalul lor pot monitoriza și, dacă este necesar, conduce un război care are loc oriunde în lume. Datorită dimensiunii Pentagonului și a faptului că sala se află sub straturi peste straturi de beton armat, este considerată o instalație semiîntărite, capabilă să facă față la orice până la o lovitură apropiată cu o bombă nucleară de zece kilotone.

Pe vremea când SUA și fosta Uniune Sovietică se aflau în cursa lor pentru înarmarea nucleară, ambele țări au început să construiască aceste buncăre într-un ritm febril. Ideea era de a crea redundanță, astfel încât să fie extrem de dificil pentru adversar să îți distrugă întreaga rețea de comandă și control. Pe o rază de câteva sute de kilometri de Washington existau șase astfel de instalații. În plus, mai existau Comandamentul Strategic Aerian, sau SAC, în Omaha; Comandamentul Nord-American de Apărare Aeriană, sau NORAD, în Colorado Springs; și încă o duzină de alte unități împrăștiate în vastul peisaj american.

109

Sovieticii au făcut același lucru, dar ambele națiuni au căzut victime unei probleme simple. Era mai ușor să construiești bombe decât buncăre. În condițiile în care ambele tabere, la apogeu, dispuneau de peste 10.000 de focoașe nucleare, planificatorii militari au putut să pună pe tablă pachete de țințire care să lovească toate buncărele de comandă și control ale celeilalte părți cu oricâte bombe nucleare ar fi fost necesare pentru a distruge fiecare instalație. Buncărele indestructibile pentru scurt timp, locuri construite pentru a asigura supraviețuirea, au început să fie privite de mulți ca niște morminte.

Din punct de vedere psihologic, un singur lucru a salvat fiecare țară: distrugerea mutuală asigurată, sau MAD. Sovieticii doreau să trăiască la fel de mult ca și americanii. În acele rare ocazii în care lumea a fost dusă la limită, liderii din ambele părți știau în cele din urmă că, dacă ordonau un atac nuclear, nu doar că ar fi ucis inamicul, ci și că ar fi semnat propriile certificate de deces, precum și pe cele ale familiei lor și ale aproape tuturor celor pe care îi cunoșteau.

MAD, în ciuda caracteristicilor sale ignobile, a servit destul de bine omenirii. Cu toate acestea, același pragmatism nu se aplica noilor ostilități. Nu exista raționalizare cu fanaticii religioși care erau dispuși să își sacrifice fără milă propriile vieți și pe cele ale altora. Nu a existat o distrugere reciprocă asigurată, ci doar distrugere.

Distrugere de proporții inimaginabile. La asta se gândea președintele Hayes în timp ce stătea la peretele de sticlă al sălii de conferințe și privea în jos, în centrul de comandă al Sitei R. Personalul militar stătea la consolele calculatoarelor sau se grăbea. Vizavi de președinte se afla un ecran mare de proiecție care arăta desfășurarea și pregătirea actuală a forțelor armate americane. A privit cum desemnările au început să se schimbe. Hayes se aștepta la asta. Tocmai îi dăduse generalului Flood, președintele șefului Statului Major Întrunit, aprobarea de a duce forțele armate de la starea de pregătire normală pe timp de pace de Defcon 5 la Defcon 4. În plus, erau deja în curs de desfășurare planuri pentru a duce Flota a Șaptea și Comandamentul Central la Defcon 3, în caz de nevoie. I s-a spus că aceasta era procedura standard, având în vedere situația. Hayes putea deja să vadă unde îi putea duce această nebunie. Șoimii de la Pentagon nu au spus-o încă, dar o vor face în curând.

Dacă o bombă nucleară ar fi explodat în D.C., nu doar că ar fi făcut presiuni pentru a se răzbuna, ci ar fi cerut-o, iar președintelui i-ar fi fost greu să îi oprească. Singura problemă era cine, unde și la ce să riposteze.

Irene Kennedy l-a abordat pe președinte. „Domnule, suntem gata să începem.”

Hayes și-a ocupat locul în capul mesei de conferințe. La capătul opus al camerei, ecranul video mare era împărțit în trei. Treimea din stânga îi arăta pe secretarul apărării Culbertson și pe generalul Flood care se aflau în NMCC la Pentagon. Porțiunea din mijloc îi arăta pe vicepreședintele Baxter, pe secretarul Trezoreriei, Keane, și pe secretarul Departamentului pentru Securitate Internă, McClellan. Toți cei trei bărbați se aflau ascunși la Mount Weather, un alt buncăr securizat la vest de D.C. Ultima treime îi arăta pe procurorul general Stokes și pe directorul FBI Roach, care se aflau la noul Centru Comun de Contraterorism. În cameră, alături de președinte se aflau secretarul de stat Berg, consilierul pentru securitate națională Haik,

110

șeful de cabinet Jones și directorul CIA Kennedy. Ansamblul combinat constituia Consiliul de Securitate Națională al președintelui și, de cele mai multe ori, în ultima vreme, aceștia își desfășurau ședințele prin videoconferință securizată.

Președintele Hayes, știind că o mare parte din grup era în necunoaștere de cauză în ceea ce privește ceea ce se întâmpla, s-a adresat directorului CIA Kennedy și a spus: „Irene, vrei te rog să-i pui pe toți la curent?”.

Kennedy a început cu vocea ei calmă și analitică. „După cum majoritatea dintre voi știți, începând de săptămâna trecută am observat unele tendințe pe piețele financiare care ne-au îngrijorat. În plus, a existat o creștere a discuțiilor. Luni dimineață am fost alertați cu privire la o presupusă adunare a unor membri de top ai al-Qaeda într-un mic sat din apropierea graniței dintre Afganistan și Pakistan. În urmă cu aproximativ nouă ore, forțele speciale americane au lovit satul”.

Înainte ca Kennedy să continue, secretarul de stat Berg a întrebat: „De ce parte a graniței se afla satul?”. Era evident, după tonul ei, că știa deja răspunsul.

„De partea pakistaneză”.

Berg, un fost senator foarte venerat și respectat, și-a mutat încet privirea rece de la Kennedy la președinte. „Și de ce nu am fost informată despre asta?”

Hayes nu avea chef să piardă timp prețios arbitrând bătălii teritoriale. „Nu vi s-a spus pentru că nu am vrut ca pakistanezii să știe”. S-a uitat înapoi la Kennedy. „Continuați.”

Kennedy și-a curățat gâtul. „Trei membri de top ai al-Qaeda au fost prinși în raid, împreună cu câteva figuri mai mici. În plus, au fost descoperite mai multe computere împreună cu o mulțime de fișiere. O informație în special ne-a dat mari motive de îngrijorare. Era o hartă a orașului Washington, D.C.”. Kennedy a introdus câteva taste și o imagine a hărții a apărut pe monitoarele care erau încorporate în suprafața mesei de conferință și pe monitoarele din celelalte instalații.

„Pentru cei dintre voi care ați mai văzut una dintre acestea, veți recunoaște cercurile care emană de la National Mall ca fiind raza de explozie a unei arme nucleare. Pe lângă hartă a fost găsită și o evaluare a pagubelor provocate de bombă.”

„Despre ce mărime de bombă este vorba?”, a întrebat șeful de cabinet al președintelui.

„Douăzeci de kilotone”, a răspuns Kennedy.

„Este mare?”

Kennedy a ridicat privirea spre ecranul de teleconferință și a spus: „General Flood”.

111

Președintele Statului Major a spus: „Pentru o bombă nucleară este destul de mică, dar, din nou, când vorbim de o bombă nucleară, nimic nu este cu adevărat mic.”

„Cât de mari sunt pagubele?”, a întrebat președintele.

„Asta depinde dacă avem de-a face cu o explozie aeriană sau cu o detonare la sol, și dacă este detonată în mijlocul zilei sau seara. Numărul victimelor imediate ar putea fi de doar douăzeci de mii dacă este vorba de o detonare la sol și ar putea urca la jumătate de milion de oameni sau mai mult dacă este o explozie aeriană în mijlocul unei zile de lucru.”

O tăcere incomodă s-a așternut peste grup, în timp ce indivizii se confruntau cu enormitatea posibilului carnagiu. Cineva a murmurat un înjurătură ușoară, apoi generalul Flood a adăugat: „Pe lângă victime, orașul în sine ar fi nelocuibil pentru o perioadă cuprinsă între treizeci și șaptezeci de ani, în funcție de căderea de radiații.”

„Dr. Kennedy”, a întrebat procurorul general Stokes, „presupun, din moment ce ați ordonat Operațiunea Ark, că există mai mult decât această hartă.”

„Da. De ceva timp încercăm să aflăm unde se află mai mulți oameni de știință nucleară pakistanezi dispăruți. În timpul raidului, am descoperit dosare care detaliază recrutarea și dezertarea acestor oameni de știință. Am oameni care răscolesc aceste informații în timp ce vorbim, încercând să obțină o imagine mai completă a ceea ce avem de înfruntat, dar, deocamdată, echipa mea spune că există puține îndoieli că acești oameni de știință au fost recrutați cu succes de Al-Qaeda. În plus, avem, de asemenea, confirmarea verbală din partea unuia dintre teroriști că în atacul asupra D.C. va fi folosită o armă nucleară. „

„Cum naiba”, a întrebat secretarul Apărării Culbertson, „cum naiba au pus mâna tipii ăștia pe o armă nucleară?”.

„Ne ocupăm de asta chiar acum”, a răspuns Kennedy.

„Poate ar trebui să începem cu pakistanezii”, a răbufnit supărat secretarul apărării.

Kennedy s-a uitat la președinte. Discutaseră deja exact acest aspect.

„Intenționez să vorbesc cu generalul Musharraf în scurt timp”, a răspuns președintele, „dar înainte de asta aș vrea să mă ocup mai bine de informațiile care vin din Kandahar”.

„Cum au reușit să introducă chestia asta în țară?”, a întrebat șeful de cabinet al președintelui.

„Nu suntem siguri în acest moment. Un raport spune că a intrat cu avionul, dar este posibil să fi intrat cu vaporul.”

„Știm când a ajuns?”, a întrebat Jones.

112

„Deocamdată credem că a sosit ieri.”

„Cum naiba a reușit să treacă de toți senzorii?”, a întrebat șeful de cabinet al președintelui.

Kennedy, ușor perplex, doar s-a uitat la ea. Știa de cel puțin două ocazii în care stătuseră în aceeași cameră în timp ce se discuta despre vulnerabilitatea detectoarelor.

„Va fi timp mai târziu să ne dăm seama exact cum au introdus arma în țară. Deocamdată trebuie să ne concentrăm energiile pentru a găsi acest lucru și să ne pregătim pentru ce e mai rău.”

„Cum rămâne cu Washingtonul?”, a întrebat Jones. „Credeam că fiecare pod și drum care intră în oraș este dotat cu dispozitive care ar putea detecta așa ceva.”

„Sunt”, a răspuns Kennedy, „dar nu sunt infailibile.”

„Domnule președinte”, a spus secretarul Securității Naționale, „În aproximativ două ore acest oraș se va trezi și va începe ora de vârf. Dacă Washington, D.C., este de fapt ținta, trebuie să luăm în considerare închiderea tuturor benzilor de circulație care intră în oraș. După cum a subliniat generalul Flood, cea mai rapidă cale de a crește numărul de morți este să lași oamenii să intre în oraș pentru a lucra.”

Președintele s-a uitat la Kennedy pentru îndrumare.

„Cu tot respectul, nu sunt de acord”, a răspuns directorul CIA. „Până când nu vom avea informații mai specifice, orice acțiune de acest fel ar fi prematură și ar împiedica probabil căutarea dispozitivului.”

Secretarul Securității Naționale s-a încruntat la reproșul politicos al lui Kennedy și a spus, „La minimum, domnule, ar trebui să începem să verificăm toate camionetele, camionetele și semiremorcile care se îndreaptă spre oraș. De asemenea, ar trebui să luăm în considerare închiderea metroului.”

„V-aș sfătui să mai așteptați încă o oră”, a răspuns Kennedy.

Secretarul Trezoreriei, Keane, care se afla la instalația de la Mount Weather împreună cu secretarul pentru Securitate Internă și cu vicepreședintele, a intervenit spunând: „Domnule președinte, dacă se află cea mai mică șoaptă despre acest lucru, trebuie să fim pregătiți să intervenim și să închidem piețele financiare... chiar înainte ca acestea să se deschidă.”

Dintr-o dată, reuniunea a degenerat într-o dezordine, cu conversații fragmentate care au izbucnit între diferitele grupuri. Președintele Hayes și-a împins scaunul puțin mai departe de masă și, la rândul său, a încercat să-și dea seama unde i-ar putea duce această nebunie.

Directorul CIA Kennedy s-a aplecat mai aproape de președinte și a spus: „Domnule, dacă ați putea să rechemați ședința la ordine, aș dori să sugerez un plan de acțiune”.

113

Lui Hayes i-a plăcut sunetul vocii liniștitoare a lui Kennedy. „Toată lumea!” Ca toți oratorii buni, președintele știa cum să-și proiecteze vocea. Nu a fost nevoie să se repete a doua oară.

„Dr. Kennedy are cuvântul”, a ordonat el.

Kennedy și-a așezat palmele pe masă și a vorbit cu o voce egală, dar sigură. „Cu fiecare minut care trece, reușim să stăpânim mai bine această situație. Oricât de ciudat și contraintuitiv ar părea, cea mai bună cale de acțiune pentru noi în acest moment ar putea fi să nu facem nimic. Este patru și un sfert dimineața. Avem puțin timp înainte ca oamenii să înceapă să se trezească și să se îndrepte spre serviciu. Propun ca, în următoarea oră, să le permitem oamenilor noștri de la antiterorism să facă ceea ce sunt antrenați să facă și să nu le stăm în cale. La cinci și jumătate ne putem reuni din nou și putem decide dacă trebuie să luăm alte măsuri.”

Președintele nu a așteptat ca altcineva să argumenteze sau să intervină. „Ne vom reuni din nou la cinci și jumătate. Între timp, ștergeți praful de pe planurile de urgență pe care le avem în vigoare și stabiliți-vă agende și stabiliți-vă prioritățile pentru următoarea ședință. Vreau o viziune clară și concisă asupra tuturor aspectelor: informații, armată, piețe financiare, presă... și Irene și Beatrice”, Hayes arătând spre Kennedy și secretarul de stat, „vreau ca voi doi să coordonați o strategie privind modul în care să tratăm cu Pakistanul și cu orice alți aliați asupra cărora ar putea fi nevoie să punem presiune”.

Președintele a luat apoi în considerare restul camerei și a privit spre ecranul mare. „Nu pot să subliniez îndeajuns cât de important este să ținem sub control acest lucru. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca presa să afle despre asta. Vor crea o panică blestemată și situația va scăpa de sub control înainte de a avea șansa de a o opri.”

Treizeci și unu

AFGANISTAN

Rapp a intrat în cort și, în lumina slabă, l-a zărit pe Urda stând la o măsuță cu unul dintre prizonieri. Pe măsură ce s-a apropiat și ochii i s-au adaptat, a văzut că era Ahmed Khalili, tânărul din Karachi. Două câni erau așezate pe masa din fața lor. Măinile lui Khalili erau încă legate, dar în fața lui pentru a putea

bea. Rapp a luat toate acestea ca pe un semn bun. În timp ce se apropia de masă, tânărul pakistanez și-a întors privirea de la el.

„Ahmed, nu-ți face griji”, a spus Urda, simțind nervozitatea tânărului la vederea lui Rapp. „Nu ți se va întâmpla nimic atâta timp cât vei continua să cooperezi.” Omul de la CIA din Kandahar s-a ridicat în picioare. „Voi ieși afară pentru o clipă. Continuați să vă savurați ceaiul, iar eu mă întorc imediat.”

După ce cei doi bărbați au ieșit afară, Urda a spus: „Vorbește.”

114

„Bine, dar ne spune ceva util?”

„Cred că da. Este tipul lor de la calculatoare. Apropo, așa a știut cine ești.”

„Cum așa?”

„L-au rugat să pună mâna pe tot ce a scris presa despre tine. Au vrut să știe despre soția ta și i s-a spus să afle unde locuiești.”

Pe fața lui Rapp s-a răspândit o expresie de îngrijorare proprietară. „Și a aflat unde locuiesc eu?”

„Nu cred că a aflat.”

Rapp se uită înapoi în cort. Nimic din toate acestea nu era o surpriză pentru el, dar era totuși îngrijorător. Trebuia să cerceteze mai amănunțit, dar în momentul de față existau lucruri mai importante de care trebuia să se ocupe. „A spus ceva despre locul de unde au luat această bombă sau cum au transportat-o în SUA?”

„Până acum, nu.”

„Atunci despre ce a vorbit?”

„Celulele pe care le au în SUA.” Urda a ridicat o sprânceană.

Lui Rapp i-a plăcut cum suna asta și i-a făcut semn lui Urda să spună tot.

„Ne-a explicat cum și-au contactat oamenii din State prin e-mail. Ne poate da conturile la care trimiteau e-mailurile și a mai spus ceva foarte important.”

„Ce?”, a întrebat Rapp.

„Se presupune că cineva important se ducea în America pentru a ajuta la comiterea atacului.”

„Ți-a spus cine?”

Urda a dat din cap. „Mustafa al-Yamani.”

Mâinile lui Rapp s-au strâns în pumnii strânși la auzul numelui bărbatului. „Cum și când?”

„Știau că nu-l pot aduce cu un zbor comercial, așa că aveau de gând să o facă pe apă.”

„Cum?”

115

„Nu am ajuns încă atât de departe.”

„Să ne întoarcem acolo și să aflăm.”

Urda s-a întins și l-a apucat de braț pe Rapp. „Ia-o ușor cu el. Crede că ești diavolul și nu exagerez.”

„Voi fi mai blând cu el atâta timp cât cooperează.”

Urda s-a așezat la masa mică, iar Rapp a luat un scaun pliant, întorcându-l pe spate și așezându-se între cei doi bărbați. „Ahmed”, a început Rapp cu o voce calmă. „Atâta timp cât îmi spui adevărul, nu ai de ce să te temi. Cum a plănuit Mustafa al-Yamani să intre în America?”

„Cu barca”. Tânărul pakistanez și-a strecurat mâinile tremurânde sub masă.

„Știți când?”

„Ieri.”

Rapp și-a amintit că Abdullah îi spusese că bomba trebuia să ajungă ieri. „A însoțit bomba?”

Khalili a clătinat din cap.

„Sunteți sigur?” a întrebat Rapp cu suspiciune.

„Da. Trebuia să zboare în Cuba, de unde urma să ia o barcă și să intre în Florida, undeva pe coasta de est a acesteia.”

Rapp dorea să afle mai multe despre al-Yamani, dar mai era ceva de o importanță și mai mare pe care trebuia să-l afle mai întâi. „Cum urma să intre bomba în țară?”

„Nu sunt sigur.” Pakistanezul s-a uitat în jos și în altă parte când a răspuns la această întrebare.

Rapp a întins mâna dreaptă și a pus-o pe masă. Mișcarea l-a făcut pe prizonier să tresară. „Ahmed”, a spus Rapp cu o voce severă. „Uită-te la mine”.

Cu reticență, acesta a făcut-o.

„Știi mai multe decât ne spui. Cum plănuiau să introducă bomba în țară?”

„Nu sunt sigur”, a răspuns el cu o voce tremurândă, „dar cred că cu vaporul.”

116

„Și de ce credeți asta?”

„În urmă cu aproximativ trei săptămâni a fost încărcat pe un cargobot în Karachi.”

Dacă Ahmed spunea adevărul, asta însemna că Abdullah îl mințea, asta dacă nu cumva bomba fusese descărcată undeva într-un port și apoi transferată într-un avion pentru restul călătoriei. Lui Rapp i se părea mai mult de muncă decât merita. De ce să nu o fi pus pur și simplu într-un avion de la început?

„Ahmed, acum o oră părei să știi mult mai puțin. Cum pot fi sigur că îmi spui adevărul?”

S-a uitat la Rapp cu o expresie rugătoare. „Acestea sunt lucruri pe care nu ar trebui să le știi. Lucruri despre care i-am auzit pe ceilalți vorbind.”

„L-ai auzit pe Abdullah vorbind despre vreun detaliu?”

Ahmed, confuz, s-a uitat la Rapp.

„L-ai auzit pe Abdullah vorbind despre modul în care urmau să introducă bomba în America?”

„Da. Cu o navă.”

„Ești sigur?”

„Da.”

Rapp a stat o clipă să studieze fața bărbatului. „La un moment dat au vorbit despre punerea lui în avion?”

Tânărul pakistanez a clătinat din cap. „Nu din câte am auzit”.

„Ați auzit în ce port urmau să aducă bomba?”

„Nu.” A clătinat din cap. „I-am auzit menționând mai multe orașe.”

„Care dintre ele?”

„New York și Baltimore erau cele două pe care mi le amintesc.”

„Dar Miami și Charleston?”

„Cred că și acelea.”

Rapp s-a aplecat pe spate și s-a uitat la Urda. „Trebuie să mă duc să dau un telefon. Poate că voi doi ați putea discuta despre cum a ajuns domnul al-Yamani în America și cine îl ajută.”

117

Urda a dat din cap în cunoștință de cauză. Când Rapp a părăsit cortul, Urda i-a spus tânărului său prizonier că face o treabă bună și l-a întrebat dacă mai vrea ceai.

Afară, Rapp nu a făcut niciun efort pentru a-și recupera telefonul prin satelit. Apelul către Kennedy va trebui să aștepte până când va avea ocazia să-l întrebe pe Abdullah de ce îl mințise, iar de data aceasta fiecare minciună îl va costa un deget.

Treizeci și doi

Rapp l-a găsit pe Abdullah la vreo cincizeci de metri distanță. Îl plasaseră într-un buncăr de depozitare a muniției care era parțial subteran și înconjurat de saci de nisip. Doi soldați din trupele Delta stăteau în fața buncărului și jucau o mână de cărți, în timp ce Abdullah zăcea înăuntru pe o targă. Dacă medicul îi dăduse doza potrivită de morfină, aceasta ar fi trebuit să își facă efectul chiar acum.

Rapp coborâse treptele și fu nevoit să-și încline capul ca să nu se lovească de capul de scară. Două lucruri au fost vizibile imediat: Abdullah voia mai multă morfină și nu se bucura să-l vadă pe omul de la CIA. Rapp a stat o clipă deasupra lui evaluând următoarea mișcare. Chiar dacă îi spusese că îi va tăia degetele dacă îl mințea, Rapp credea că cea mai bună abordare acum ar fi fost să-i atârne în față ușurarea de morfină.

„Waheed”, îi spuse Rapp folosindu-i prenumele. „Cum te simți la genunchi?”

Sauditul s-a întors cu spatele la Rapp și și-a mușcat buza.

Privind în jos la terorist, Rapp a luat vârful de oțel al cizmei sale și a împins articulația însângерată și bandajată. Abdullah a scos un țipăt care a fost pătrunzător pentru urechi în spațiul restrâns. Rapp a reacționat aplecându-se și lovindu-l cu spatele în față. În arabă, i-a spus teroristului să nu mai țipe ca o femeie.

După ce sauditul și-a înăbușit strigătele, Rapp a întrebat: „Waheed, mai vrei morfină?”

Bărbatul nu a răspuns la început, apoi, în cele din urmă, prin maxilarul încleștat, a spus, „Știi că vreau”.

„Ei bine, asta nu ar trebui să fie o problemă. Avem din belșug.”

Abdullah, care era pe jumătate pe o parte și întors cu spatele la Rapp, a deschis un ochi și l-a privit pe torționarul său cu o licărire de speranță.

118

„Așa este... avem suficientă morfină pentru a face să dispară toată durerea. Va fi un zbor lung până în America și vreau să te simți confortabil.” Rapp a observat că Abdullah își pierduse zelul de a arunca cu insulte verbale.

„Mi-ai spus o minciună mai devreme.” Rapp și-a ridicat cizma și a împins din nou genunchiul însângерat al lui Abdullah. Teroristul a țipat ca răspuns. Când a terminat, Rapp a spus: „Dacă vrei mai multă morfină, va trebui să trimit pe cineva să ți-o aducă. Ar putea dura cu ușurință treizeci de minute... așa că, cu cât îmi spui mai repede adevărul, cu atât mai repede îți vei primi injecția”.

„Treizeci de minute?”, a strigat îngrozit Abdullah.

Rapp a ridicat din umeri cu nonșalanță. „Probabil că aș putea veni cu ceva mai repede, dar asta depinde de cât de sincer ești de data asta.”

„Ți-am spus adevărul”, a gemut el.

Rapp s-a întors de data aceasta și și-a trimis cizma cu vârf de oțel să se izbească de genunchiul rănit al sauditului. Când Abdullah a terminat de țipăt, Rapp a spus: „Ceilalți vorbesc, Waheed. Știu sigur că m-ai mințit”.

„Ceilalți... care alții?”

„Ceilalți doi bărbați care s-au întors la bază.”

„Ei nu știu nimic”, a spus Abdullah cu sfidare. „Nu au fost implicați în niciunul dintre planuri.”

„Așa este?” a întrebat Rapp. S-a lăsat în ghemuit și l-a apucat de păr pe Abdullah. „Vrei să-mi spui unde se află prietenul tău Mustafa al-Yamani în acest moment?”

Ochii lui Abdullah s-au deschis larg la această întrebare, dar gura i-a rămas închisă.

„Acest plan măreț al tău se destramă”, a spus Rapp. „Acei doi subalterni știu mult mai multe decât crezi tu. Știm că al-Yamani a zburat în Cuba și apoi s-a urcat pe o barcă spre Florida. Urmărim e-mailurile pe care le-ai trimis către celulele din America, iar FBI-ul se mișcă pentru a aresta oameni chiar acum. Toată chestia asta se destramă și tu ești lăsat în urmă”. Rapp s-a ridicat și l-a studiat pe saudit pentru o clipă.

„Poate că ar trebui să-ți dau mai mult timp să te gândești la asta. Mă întorc peste o oră.” Rapp a început să plece, dar înainte de a ajunge la ușă, Abdullah i-a strigat să aștepte.

„Nu vine în America cu avionul”.

„Atunci cum este transportată?”

„Cu vaporul.”

119

„Cu destinația ce port?” Rapp se mișcă din nou să se așeze deasupra lui.

Abdullah a mormăit un răspuns neinteligibil.

„Nu te-am auzit. Ce port?”

„Mai întâi vreau mai multă morfină”, a urlat Abdullah.

Rapp și-a pus cizma deasupra genunchiului bolnav și a apăsat.

Abdullah a început să țipe cu putere.

Rapp a răcnit: „Nu-mi dau piciorul jos până nu-mi spui ce port!”.

Abdullah a continuat să țipe.

„Ce port!” Rapp și-a pus aproape toată greutatea pe genunchiul bolnav. „Ce port, Waheed?”

„Charleston! Charleston!” Fața bărbatului era acoperită de sudoare și contorsionată de anxietate.

Rapp a lăsat-o mai moale, dar și-a ținut cizma pe loc. „Și când trebuie să ajungă?”.

„Astăzi!”

„Ai spus ieri când te-am întrebat acum o oră.”

„Am mințit! Vine astăzi! Îți jur că îți spun adevărul!”

„Cum se numește nava? „

„Nu știu”, a strigat el cu o privire de panică autentică pe față.

„De unde a apărut?”

„Karachi!”

„Cu cât timp în urmă?”

„De trei săptămâni. Te rog... oh, te rog... îți spun adevărul.”

Rapp și-a scos cizma și a luat un cuțit dintr-un teacă de pe coapsa dreaptă. Aplecându-se, a ținut cuțitul în fața feței lui Abdullah și i-a spus: „Este ultima ta șansă. O să-ți aduc niște morfină, dar dacă aflu că m-ai mințit, o să

120

să mă întorc și nu numai că nu vei primi morfină... dar voi începe să-ți tai degetele, unul câte unul”.

Treizeci și trei

CHARLESTON

Călătoria spre Insula Sullivan nu a durat mult. Insula marca intrarea nordică în portul Charleston. Au continuat să treacă de poarta principală spre istoricul Fort Moultrie Park și au luat-o la stânga pe Station 12th Street. Au parcat la o jumătate de stradă de apă și au coborât din mașină. al-Yamani i-a cerut lui Yacoub să ia geanta din portbagaj, iar cei doi au mers pe jos până la plajă. Odată ieșit din confortul aerului condiționat al mașinii, alYamani și-a amintit din nou cât de străină îi era umiditatea. Faptul că crescuse într-un ținut arid îl obișnuise cu căldura uscată, nu cu acest aer umed sufocant.

În momentul în care ajunseseră pe nisip, simțea cum îi curgeau pe spate rigole de sudoare. Yacoub a deschis drumul pe plaja de culoare deschisă. Vizibilitatea era bună, cu un sfert de lună și niciun nor pe cer. În largul mării, la orizont, cerul începea să se lumineze puțin. Soarele urma să răsară în aproximativ o oră și jumătate și, dacă lucrurile decurgeau conform planului, nu peste mult timp containerul se va îndrepta spre nord.

Yacoub a arătat spre port și a spus: „Acela este Fort Sumter. De aici până acolo sunt aproape un virgule cinci kilometri. Vasul va trece chiar între noi”.

Nu este o barcă, s-a gândit al-Yamani, ci un vapor. El fusese acolo, în Karachi, pentru a supraveghea împachetarea și încărcarea containerului. Al-Yamani alesese în mod intenționat cel mai mare vas pe care îl găsisese. El a raționalizat că, cu cât mai multe containere putea transporta nava, cu atât mai puține șanse ar fi fost ca americanii să-l găsească pe cel letal în urma unei căutări la întâmplare.

„Puteți vedea indicatoarele de canal acolo și acolo.” Yacoub a arătat spre luminile roșii și verzi care pluteau în apă.

În dreapta era centrul orașului Charleston. Linia orizontului nu era nimic stupefiant, dar al-Yamani știa că acesta era un oraș vechi după standardele americane. Portul din care tocmai veniseră era luminat de proiectoare strălucitoare. Chiar și din această poziție avantajoasă, al-Yamani putea distinge macaralele monstruoase care balansau încărcătura de pe marile vase andocate într-unul dintre cele mai aglomerate porturi americane.

„Uite că vine o barcă acum.” Yacoub a arătat spre mare.

„Vrei să spui navă. O barcă este mică. Asta nu e mică.” Al-Yamani și-a verificat ceasul și a spus: „Binoclu”.

121

Yacoub a deschis fermoarul sacoșei și i-a înmănat binoclul de mare putere.

Al-Yamani s-a uitat prin lentile și a constatat că nava se îndrepta spre port. Era un vas de containere. Unul mare, complet încărcat. Dincolo de ea, în largul mării, Al-Yamani putea distinge cel puțin alte două nave care se îndreptau spre ea. Una dintre ele era nava lui, spera el. O briză ușoară sufla dinspre ocean și ducea cu ea sunetul motoarelor și al apei care se agita.

Un minut mai târziu, nava a trecut între poziția lor și Fort Sumter. Al-Yamani a citit numele de pe prora. Nu era nava pe care o căuta, dar nu a fost surprins. Nava lui nu trebuia să sosească decât peste zece minute. O verificase pe internet înainte de a părăsi Cuba. Unul dintre oamenii lor din Karachi îi explicase cum să o facă. Cu ajutorul GPS-ului și al transponderelor, navele comerciale erau urmărite pe tot globul. Aceste nave mari pentru containere erau conduse de sisteme automate de ultimă generație care maximizau timpul și eficiența combustibilului. Cu excepția vremii nefavorabile sau a altor condiții neprevăzute, ora de sosire a unei nave într-un anumit port putea fi de obicei prevăzută în câteva minute.

Al-Yamani a devenit puțin nervos când a trecut următoarea navă și, din nou, nu era cea pe care o căuta. Mai erau o mulțime de lumini la orizont, dar așteptase o viață întreagă acest moment și nu voia să mai aștepte. Dacă americanii erau pe urmele planului, avea să afle destul de curând, pentru că în niciun caz nu ar fi riscat să lase această încărcătură să intre într-unul din porturile lor.

Următorul vas își croia drum prin canal, cu puntea încărcată de containere multicolore, stivuite la șase înălțimi pe fiecare metru pătrat al punții de mărimea unui portavion. Suprastructura sa albă era scăldată în lumină și părea că ar fi trebuit să se afle în cartierul de afaceri al vreunui oraș generic.

Al-Yamani s-a străduit să citească numele abia luminat de pe prora și, în lumina slabă, a citit primele trei litere și a știut că era cel pe care îl aștepta, Madagascar. Al-Yamani a coborât binoclul și a exhalat ușurat. Nava lui ajunsese.

S-a întors spre ghidul său și, cu o fericire autentică, a spus: „Ibrahim, este o zi mare pentru noi. „

Treizeci și patru

AFGANISTAN

Rapp a părăsit buncărul cu muniție, l-a luat pe Urda și i-a explicat rapid tot ce tocmai aflate de la Abdullah. Cei doi bărbați s-au întors în timp dublu la cortul de informații, unde Rapp a cerut atenția tuturor. De data aceasta, avea să amâne contactarea Washingtonului până când nu putea să confirme povestea lui Abdullah.

122

Mărturisirea falsă anterioară a sauditului a fost un eșec. Cât de grav era un eșec, Rapp nu știa, dar, fără îndoială, activele fuseseră îndrumate să verifice transportul aerian internațional de marfă care intra în SUA în ultimele patruzeci și opt de ore. Chiar mai dăunătoare, însă, ar fi fost pierderea încrederii celor de la Washington care trăgeau manetele. Încă o gafă și vor începe să se îndoiască de tot ceea ce le trimitea Rapp.

Tocmai când Rapp se pregătea să vorbească, i-a sunat telefonul prin satelit. A răspuns cu reticență și l-a ascultat pe Kennedy explicându-i ce se întâmpla. Consiliul Național de Securitate urma să se reunească din nou în puțin peste treizeci de minute și să decidă asupra unei direcții de acțiune. Kennedy a explicat că mai mulți membri ai consiliului făceau presiuni pentru a evacua orașul sau, cel puțin, pentru a închide toate drumurile care duceau în oraș și pentru a anula serviciul de metrou înainte de începerea navetei de dimineață.

Odată ce s-a întâmplat acest lucru, Kennedy i-a spus ceea ce știa deja. Ar fi dat de gol și teroriștii ar fi știut ce se întâmplă. Teama lui Kennedy era că, dacă bomba se afla deja în țară, teroriștii și-ar fi devansat programul și ar fi detonat arma înainte ca echipele NEST să aibă șansa de a o găsi. Rapp a fost de acord cu șeful său, dar a decis să nu-i spună ceea ce tocmai aflate de la Abdullah. Avea la dispoziție treizeci de minute pentru a confirma că Charleston era portul de intrare a bombei și, dacă era nevoie, avea de gând să folosească până la ultima secundă. I-a spus lui Kennedy că o va suna înapoi înainte de începerea ședinței și și-a pus telefonul deoparte.

„Ascultați cu toții”, a bubuit Rapp, cu Urda și generalul Harley alături de el. „Căutăm orice referire la o navă care a plecat din Karachi în urmă cu aproximativ trei săptămâni. Credem că este posibil ca nava să se fi îndreptat spre Charleston, Carolina de Sud, urmând să ajungă în cursul zilei de astăzi.”

În timp ce Rapp privea peste fețele tăcute, l-a văzut pe unul dintre oamenii lui Urda răscolind rapid un teanc de documente. Era ceva în felul în care omul scotocea în teanc care sugera că știa ce căuta. Ochii lui Rapp s-au fixat asupra lui. S-a oprit o dată și și-a lins degetele. A mai răsfoit rapid câteva pagini și apoi și-a ridicat triumfător privirea.

„Am găsit-o chiar aici.” A scos un teanc de documente din teanc și le-a scuturat în aer.

Atât Rapp, cât și Urda s-au aruncat în față pentru a se uita la documente. Erau în urdu, așa că Rapp nu a înțeles nimic în afară de cuvintele Karachi și Charleston. Analistul a tradus restul informațiilor. Nava era o navă container liberiană fără mare valoare sau importanță.

Rapp l-a întrebat pe analist: „Acesta este un conosament?”.

„Da”.

„Este singurul pe care vă amintiți că l-ați găsit?”

123

„Nu.” Bărbatul cu barbă neagră a clătinat din cap și a mângâiat teancul de documente din fața lui. „Acestea sunt toate conosamente. Acesta”, a scuturat în aer documentul prețios, „este singurul pe care mi-l amintesc provenind din Karachi și având ca destinație Charleston.”

„Mai există și altele care au plecat din Karachi în urmă cu aproximativ trei săptămâni?”. Zâmbetul dispăruse acum de pe fața lui Rapp.

„Da.” Bărbatul a dat din cap cu vehemență: „Practic toată stiva”.

Maxilarul lui Rapp s-a încleștat. Se întreba din nou dacă Abdullah nu cumva îl mințise. „Câte bancnote sunt acolo și câte au plecat din Karachi acum trei săptămâni?”.

Analistul își coborî privirea și își consultă notițele. „Există șaptesprezece conosamente separate, majoritatea plecând din Karachi. Patru dintre acestea au plecat în urmă cu aproximativ trei săptămâni și toate patru se îndreaptă spre Statele Unite.”

„Când urmează să ajungă?” a întrebat Rapp tensionat.

Analistul a scuturat documentul pe care îl scosese deja. „Acesta în Charleston, astăzi.” L-a pus pe masă și a început să răsfoiască teancul până când a găsit un altul. „Acesta cu destinația New York va sosi tot astăzi, iar acesta cu destinația Miami va sosi tot astăzi.” A mai răsfoit câteva pagini și a spus, „Iar acesta trebuie să ajungă astăzi în Baltimore.”

Rapp a început să se gândească la ce deget va tăia primul. „Există vreo factură pentru transportul aerian?”.

„Nu.” Analistul a clătinat din cap și a arătat cu un gest spre întreaga masă unde oamenii lui Urda lucrau la documentele scrise în urdu și pashto.

„În regulă, ascultați. Iată ce vreau să faceți. Trimiteți prin fax toate aceste documente la CTC”.

„Am făcut-o deja. Acum 30 de minute.”

Rapp a fost surprins. „Ați vorbit cu ei despre asta?”.

„Da, dar în acest moment nu au pe nimeni de serviciu care să poată traduce urdu.”

„Ce?” a întrebat neîncrezător Rapp.

„Ni s-a spus să traducem aceste dosare despre oamenii de știință pakistanezi dispăruți.”

124

Bărbatul a vrut să explice mai departe, dar Rapp i-a tăiat calea. „Ascultă... acum vreau să-ți concentrezi atenția asupra acestor patru conosamente. Traduceți-le imediat, trimiteți informațiile la CTC și apoi începeți cu celelalte. Dacă mai ai nevoie de cineva care să te ajute, ia-l chiar acum. Bună treabă și mișcați-vă!”

Treizeci și cinci

MARYLAND

Teleconferința video securizată a fost pusă în funcțiune. Consiliul Național de Securitate urma să se reunească abia peste cincisprezece minute, dar mai mult de jumătate dintre principalii actori erau deja așezați, inclusiv președintele. Pe ecranul mare din capătul sălii de conferințe, puteau fi văzuți consilieri și adjuncți intrând și ieșind din celelalte locații externe, aducând șefilor lor informații și șoptindu-le instrucțiuni la ureche. Sala de conferințe de la sediul R nu era diferită. Oamenii veneau și plecau într-un ritm febril.

Valerie Jones, șefa de cabinet a președintelui, stătea chiar vizavi de Kennedy, vorbind la un telefon securizat și mâncând o gogoasă pudrată. Kennedy o urmărea cu scopul de a-i atrage atenția imediat ce închidea. Din conversație reieșea că ea vorbea cu secretarul de presă al Casei Albe. Din fericire, se părea că până acum presa era în întuneric. Cu toții au fost de acord, însă, că asta nu va dura la nesfârșit. Kennedy se îndoia sincer că vor reuși să ajungă până la ora nouă fără ca zvonul să se scurgă cumva.

Washingtonul, ca majoritatea centrelor de putere, era un mediu dominat de întâlniri. Întâlniri la micul dejun, întâlniri de dimineață, întâlniri la jumătatea dimineții, întâlniri la prânz – acestea continuau la nesfârșit de dinainte de răsărit și până noaptea. O mulțime de oameni foarte importanți urmau să lipsească de la reuniunile de mic dejun din această dimineață și acest lucru nu avea să treacă neobservat.

Jones a închis telefonul și a expirat ușurat. „Până acum, totul e bine”, îi spuse președintelui. „A fost Tim.” Jones se referea la Tim Webber, secretarul de presă al Casei Albe, căruia îi fusese încredințată sarcina deloc de invidiat de a trage de serviciu la Casa Albă. Aceasta fusese decizia lui Jones. Majoritatea reporterilor de televiziune au început să apară în jurul orei 6:00 a.m., iar presa scrisă sosea în jurul orei 9:00. Lui Webber îi va fi mult mai ușor să devieze întrebările și să se ocupe de orice zvonuri în persoană decât la telefon.

„Încă niciun apel din partea presei”, a adăugat șeful de cabinet.

Președintele s-a uitat la șirul de ceasuri de pe perete și a notat ora la cel marcat Washington. Era puțin trecut de ora cinci dimineața. „Presa nici măcar nu s-a trezit încă din pat”.

125

„Știi asta”, a replicat Jones, „dar au o mulțime de surse în administrația dumneavoastră. Sunt uimit că nu a sunat nimeni să le dea un pont.” Jones avea un pic de nervi, ceea ce, într-un fel, era o condiție prealabilă pentru slujba ei. Chiar și atunci când avea de-a face cu președintele putea fi dură.

Kennedy a pus o mână pe brațul președintelui și a spus: „Trebuie să discut ceva cu voi doi”. S-a aplecat, iar președintele și Jones i-au urmat exemplul. „Cred că știu care este scopul lor final”. La fel ca toată

lumea, Kennedy fusese blocat în momentul de față și nu avusese cu adevărat timp să facă un pas înapoi și să privească imaginea de ansamblu. De la ultima ei conversație cu Rapp, însă, ceva îi venise în minte.

„Dacă, de fapt, au o bombă nucleară, este logic să o folosească pentru un efect maxim. Acest lucru nu ar trebui să fie o surpriză pentru dumneavoastră”, se uită Kennedy la președinte, „dar unul dintre teroriști i-a spus lui Mitch că planul lor este să vă ucidă. Omul a mai spus ceva ciudat. A spus că vor să vă ucidă pe dumneavoastră și pe toți generalii. Când mi-a spus Mitch, mi s-a părut că sună puțin ciudat, așa că l-am întrebat dacă exact asta a spus omul, și așa a fost. La momentul respectiv, am considerat că a fost una dintre acele declarații de bravadă exagerată pe care arabii sunt atât de pasionați să le facă. Luată literal, declarația este ridicolă. Uciderea tuturor generalilor noștri ar fi imposibilă, dar apoi am ajuns să mă gândesc că un cuvânt care pentru vorbitorii nativi de limba engleză are un singur înțeles în acest context ar putea avea un înțeles subtil, dar diferit pentru ei.”

„Deci ce a vrut să spună?”, a întrebat Jones.

„Cred că, prin folosirea cuvântului general, bărbatul s-ar fi putut referi la lideri în general.”

„Ce fel de lideri?”

„Dumneavoastră, conducerea Congresului, vicepreședintele, întregul cabinet. Vor să ne decapiteze guvernul dintr-o singură lovitură.”

„Cum ar putea avea garanția că vor pune mâna pe toată lumea din oraș în același timp?”, a întrebat Jones.

Kennedy și-a întors agenda de adrese pentru ca președintele și șeful său de cabinet să poată vedea calendarul. „Mi-e rușine că nu l-am văzut mai devreme, dar iată-l aici. Toată lumea este în oraș săptămâna aceasta pentru inaugurarea noului memorial al celui de-al Doilea Război Mondial.”

Președintele s-a uitat la calendar. „Memorial Day”.

„Festivitățile încep, de fapt, sâmbătă și”, a spus Kennedy, „este deja miercuri, iar șefii Marii Britanii, Rusiei, Canadei, Australiei, Noii Zeelande și ai altor o duzină de țări vor începe să sosească vineri. Dacă ați vrea să ne loviți dur, acesta ar fi momentul să o faceți.”

126

Hayes se uită la calendar, cu ochii fixați pe Memorial Day. După câteva secunde, s-a uitat la Kennedy și a spus: „Cum de nu am văzut asta mai devreme?”

„Ei bine, cel puțin mai avem câteva zile înainte de a fi nevoiți să anulăm nenorocirea asta”, a spus Jones.

„Nu avem câteva zile”, a spus Kennedy cu fermitate. „Vom fi norocoși dacă vom reuși să ajungem până la prânz”. Cu o sprânceană ridicată a adăugat: „Presa va cere să știe unde vă aflați, domnule”.

Hayes a înțeles. „Să-i mințiți nu va funcționa și nici să îi amânați nu va funcționa. Vor face doar presupuneri nebunești.”

„Presupuneri logice”, a corectat Kennedy. „De ce ar trebui ca președintele, cabinetul său, Curtea Supremă și conducerea Congresului să fie toți evacuați din capitală în miez de noapte?”

„Nu mă pot gândi decât la un singur motiv”, a spus președintele.

„Am putea să mai câștigăm puțin timp făcând apel la patriotismul lor”, a oferit slab Jones.

Hayes a clătinat din cap. „Ne-ar fi mai bine dacă i-aș suna pe proprietarii rețelelor și ziarelor și i-aș ruga personal să stea deoparte.”

Kennedy vedea întreaga întreprindere ca fiind mai degrabă fără speranță. Anumite lucruri fuseseră puse în mișcare și, indiferent de cât de multă influență și putere avea președintele, nu va putea să țină această poveste departe de public. Se îndreptau rapid spre un moment de răscruce în care doar o singură mișcare ar fi putut calma presa și le-ar fi făcut să câștige timp. Era o mișcare plină de riscuri, pe care ea nu îndrăznea să o menționeze decât în ultimă instanță.

Treizeci și șase

Având în vedere valoarea ridicată a misiunii generalului Harley, acesta a fost dotat cu o instalație de videoconferință securizată, astfel încât să poată comunica cu șefii săi de la Comandamentul Central, Comandamentul Operațiunilor Speciale, Comandamentul Operațiunilor Speciale Comune și chiar cu Pentagonul, dacă era necesar. Rapp a vrut să folosească această facilitate. Înțelegând prea bine cum funcționa Washingtonul și temându-se că anumite puncte cheie vor fi ratate sau afirmate în mod necorespunzător dacă nu contribuia, Rapp i-a spus lui Kennedy că, în cinci minute, dorea să informeze el însuși Consiliul de Securitate Națională. Kennedy a ezitat, doar pentru că era îngrijorat de celebrul temperament al lui Rapp.

Rapp și președintele se înțelegeau bine și nu avea nicio problemă cu generalul Flood, secretarul Apărării Culbertson sau consilierul pentru Securitate Națională Haik, dar când a venit vorba de

127

șeful de cabinet al președintelui, cei doi se urau. În plus, Rapp nu avea niciun respect pentru vicepreședinte, abia îl tolera pe secretarul de stat Berg și făcea tot posibilul să evite pe oricine avea legătură cu Securitatea Națională sau cu Departamentul de Justiție. Pe de o parte, faptul de a-l pune să informeze consiliul putea duce la o ciocnire majoră de orgolii și agende. Pe de altă parte, din cauza gravității situației și a constrângerilor de timp cu care se confruntau, Rapp avea potențialul de a trece peste toate prostiile și de a-l determina pe președinte să acționeze rapid și decisiv.

Asta a fost ceea ce a influențat-o, în cele din urmă. Președintele recunoscuse public sacrificiul și realizările lui Rapp, dar era mult mai mult decât atât. Rapp era omul președintelui. Când Hayes avea cu adevărat nevoie să facă ceva, se adresa lui Rapp. Își dovedise valoarea și eficiența de nenumărate ori, iar dacă era cineva care îl putea face pe președinte să acționeze decisiv și să închidă restul clamării, acela era Rapp.

În loc să fie împărțit în trei, ecranul mare din fața centrului de comandă al Sitei R era acum împărțit în șase imagini diferite. Rapp în Kandahar fusese adăugat, iar la cererea lui Rapp, Skip McMahon și Jake Turbes de la Centrul Comun de Contraterorism și Paul Reimer de la instalația din Germantown a Departamentului de Energie erau, de asemenea, toți incluși în ședință.

Kennedy a anunțat rapid adăugarea celor patru noi participanți și apoi i-a spus lui Rapp să înceapă.

Vestimentația lui Rapp era izbitor de diferită de cea a celorlalți participanți la întâlnire. Deși nimeni nu avusese timp să îmbrace un costum sau o ținută de afaceri adecvată, toți erau îmbrăcați în haine civile, cu

excepția generalului Flood, în timp ce Rapp purta haine de luptă și o vestă tactică. De asemenea, nu mai folosisese aparatul de ras de mai bine de două zile, iar fața îi era acoperită de o barbă neagră și groasă.

„Cu câteva ore în urmă”, a început Rapp, „am fost îndemnați să credem că un dispozitiv nuclear a fost adus ieri în țară prin transport aerian undeva pe Coasta de Est.” Rapp a făcut o pauză și a ridicat câteva documente. „În fața unor informații contrare, teroristul care ne-a dat această informație a recunoscut între timp că a fost o minciună.” Rapp nu avea de gând să intre în detalii despre cum l-a făcut pe Abdullah să recunoască acest lucru și se îndoia că vreunul dintre acești oameni ar fi vrut să afle detaliile macabre.

„Avem acum informații bune că dispozitivul în cauză a părăsit Karachi, Pakistan, în urmă cu douăzeci și două de zile, cu o navă container.”

„Mitch”, a spus președintele, „te rog spune-mi că această navă nu a ajuns pe coastele noastre”.

„Generalul Flood a pus Paza de Coastă să verifice acest lucru chiar acum, domnule, dar vă pot spune că, potrivit conștientizărilor pe care le-am descoperit, nava ar trebui să ajungă în portul Charleston în cursul zilei de astăzi. În plus”, a spus Rapp repede înainte ca cineva să îl întrerupă, „mai sunt alte trei nave care ne îngrijorează. Toate provin din

128

Karachi în urmă cu aproximativ trei săptămâni, și toate trei urmează să ajungă astăzi la Miami, Baltimore și New York.”

Înainte ca Rapp să poată continua, secretarul pentru Securitate Internă, McClellan, i-a tăiat calea și a spus: „Domnule președinte, trebuie să închidem imediat aceste porturi”.

„Sunt de acord”, a secundat procurorul general Stokes.

Rapp îl mai întâlnise pe secretarul McClellan. Fostul general cu două stele din Corpul pușcașilor marini era exact opusul generalului notoriu de indecis din războiul civil al cărui nume îl împărțea.

„Domnule președinte”, a intervenit Rapp cu voce tare. „Aceasta este o idee teribilă”.

„Poftim, fiule?”, a replicat un secretar McClellan cu fața roșie.

Rapp dorea să se ocupe de această ședință de informare din două motive. Primul era că știa cât de multe nuanțe importante se pierdeau pe măsură ce informația era urcată în lanțul de comandă și, în al doilea rând, știa că vor fi unii care vor dori să folosească un buldozer pentru a face o treabă care necesita doar o lopată.

„Cel mai rău lucru pe care l-am putea face acum este să închidem acele porturi.”

„Nu sunt de acord”, a spus McClellan. „Prima noastră prioritate este să protejăm publicul american.”

Rapp nu a fost nici pe departe descurajat. „Și cel mai bun mod de a face asta este să-i lăsăm pe cei de la NEST și FBI să localizeze acest dispozitiv.”

„Domnule Rapp”, a spus McClellan pe un ton condescendent, „sunteți foarte bun în meseria dumneavoastră, dar vă aflați la opt mii de mile depărtare. Nu cred că vă descurcați prea bine cu situația de aici, din Washington. Acum, domnule președinte, am repetat asta...”

„Domnule secretar McClellan”, l-a întrerupt Rapp, „stați într-un nenorocit de buncăr antiexplozie sub un munte la două ore de Washington.” Reproșul îndrăzneț al lui Rapp i-a luat pe toți prin surprindere. „Așa că nu începeți să-mi spuneți că aveți o mai bună stăpânire a situației. Situația din Washington este aceeași ca în fiecare miercuri dimineața, cincizeci și două de săptămâni pe an. Oamenii se vor trezi și vor merge la muncă, iar dacă încercați să blocați oricare dintre aceste porturi veți crea o panică la nivel național, ceea ce va, a) interfera cu oamenii de la NEST care încearcă să găsească acest lucru și b) îi va alerta pe teroriști că suntem pe urmele lor.”

„Domnule președinte, dacă îmi permiteți.” Era Paul Reimer, fostul comandant al echipei SEAL care conducea echipele de sprijin pentru urgențe nucleare. „Nu aş putea fi mai mult decât de acord cu Mitch. Orice tip de închidere nu va face decât să îngreuneze căutările.”

129

„Scuzați-mă, toată lumea.” Era generalul Flood. „Paza de Coastă tocmai a verificat locația celor patru nave de mare interes.” Flood citea de pe o foaie de hârtie. „Cea care se îndreaptă spre Miami și cea care se îndreaptă spre New York sunt încă în largul mării și nu sunt așteptate în port până în această după-amiază.” Flood a studiat informațiile. „Vasul cu destinația Baltimore tocmai a intrat în Chesapeake și”, și-a ridicat privirea cu o expresie sumbră, „cel de-al patrulea vas se află la docurile din Charleston.”

Treizeci și șapte

În haosul care a urmat după aflarea veștii că vasul era deja ancorat în Charleston, o mulțime de oameni importanți cu titluri de lux au divagat și au început să se întrebe ce ar trebui făcut. Mitch Rapp a fost aproape uitat în timp ce oficialii de la nivelul cabinetului își expuneau cu tărie opiniile. Din fericire, două persoane cu profil mult mai mic știau ce aveau de făcut și, având în vedere harababura din jurul lor, nu s-au obosit să obțină aprobarea de a acționa. Primul a fost Skip McMahon, care se afla în Centrul de Supraveghere Antiteroristă al FBI.

McMahon s-a adresat unuia dintre adjuncții săi și i-a spus să îl cheme imediat pe căpitanul portului Charleston. Apoi l-a sunat pe Dick Schoyer, agentul special care se ocupa de biroul FBI din Columbia, Carolina de Sud. Schoyer și câțiva dintre agenții săi erau deja în drum spre Charleston, la o oră și jumătate de Columbia. Planul lor era să se întâlnească cu una dintre echipele RAP ale lui Reimer care venea de la Savannah River Site al Departamentului de Energie pentru a ajuta la verificarea portului. Vestea bună era că măturarea lor nu va mai fi aleatorie.

McMahon i-a dat lui Schoyer instrucțiuni foarte explicite cu privire la modul de desfășurare a oamenilor săi. Când a terminat cu Schoyer, căpitanul portului era la telefon. McMahon a confirmat că nava container liberiană Madagascar era, de fapt, acostată și a mai aflat că urma să înceapă în scurt timp să își descarce încărcătura. Fără a intra în detalii, McMahon i-a spus bărbatului că ar trebui să se aștepte să îl vadă pe agentul special Schoyer în biroul său în aproximativ douăzeci de minute. Până atunci, căpitanul portului nu trebuia să permită sub nicio formă ca vreun container să fie scos de pe navă.

A doua persoană care a acționat a fost Paul Reimer. Din punct de vedere tehnic, el nu trebuia să desfășoare una dintre echipele sale de intervenție în căutare decât dacă primea informații utile de la Consiliul Național de Securitate. Reimer făcea acest lucru de suficient de mult timp pentru a recunoaște o informație utilă atunci când o vedea, și nu avea de gând să aștepte ca orgoliile să înceteze să se mai poarte. Oamenii de știință și tehnicienii de la Savannah River Site încă își strângeau echipamentul și, odată ce terminau, le va lua cel puțin o oră și jumătate să ajungă în port.

Exista o opțiune mai bună. Cea mai bună echipă de răspuns la căutări a lui Reimer se afla pe Tarmac, la baza Andrews Air Force Base, într-un Gulfstream III, gata de plecare. El a sunat-o pe Debbie Hanousek, funcționarul superior din domeniul energiei care conducea echipa, și i-a dat ordin să decoleze spre

130

baza aeriană Charleston Air Force Base imediat. Cu o autorizație prioritară, ea și echipa sa de șase persoane urmau să ajungă în Charleston în mai puțin de o oră.

Înapoi la locul R, Kennedy a atras atenția președintelui și i-a șoptit ceva la ureche. Când a terminat, președintele a cerut ordine și apoi a spus: „Generale Flood, va avea vreo problemă marina sau paza de coastă să intercepteze cele două nave care sunt încă pe mare?”.

„Nicio problemă, domnule”.

„Cum rămâne cu nava din Chesapeake? Aveți vreo idee?”

Flood a conversat rapid cu cineva din afara camerei și apoi a spus: „Aceste informații sunt transmise Echipei SEAL 6 în timp ce vorbim. Sunt deja în stare de alertă în Little Creek. Pot ataca nava și să o controleze înainte ca echipajul să știe că sunt la bord.”

„Sunt echipați să se descurce cu o bombă nucleară?”, a întrebat secretarul Securității Naționale.

„Da. Sunt echipați și antrenați să detecteze și să dezactiveze orice armă de distrugere în masă.”

„Pregătiți-i să pornească cât mai curând posibil, domnule general”, a spus Hayes.

„Da, domnule.”

Președintele a început să caute pe ecrane directorul FBI. „Brian, care este planul pentru Charleston?”.

„Șefu', dacă îmi permiteți.” Era Skip McMahon care îi cerea lui Roach permisiunea de a răspunde la întrebare. „Domnule președinte, tocmai am vorbit la telefon cu căpitanul portului din Charleston. Nava de care suntem interesați este Madagascar. I-am spus căpitanului portului că niciun container nu va fi descărcat până nu primește un răspuns de la mine. În plus, agentul nostru special care se ocupă de biroul din Columbia este deja în drum spre port cu o echipă de agenți. O echipă a Departamentului de Energie este, de asemenea, pe drum de la Savannah River Site.”

„Corecție”, a spus Reimer. „Trimit, de asemenea, echipa mea de intervenție de top în căutare. Pleacă din Andrews chiar în acest moment și ar trebui să ajungă acolo în mai puțin de o oră.”

„O oră?”, a întrebat șeful de cabinet al președintelui. „Se pot întâmpla multe într-o oră”.

„Doamnă”, a spus Reimer cu o sprânceană ridicată într-o încruntare dezaprobată. „Le va lua jumătate de dimineață să descarce nava.”

„Domnule președinte”, a spus secretarul McClellan, „Avem o echipă DHS Fly Away pregătită să meargă acolo și să supravegheze întreaga operațiune. Putem avea un post de comandă la fața locului în două ore.”

131

Rapp a vrut să țipe. Toată treaba asta avea să se transforme într-un circ. Își dorea cu disperare să se afle în camera cu președintele pentru a-și putea expune cazul cu mai multă forță. În afară de țipat, nu avea decât o singură altă opțiune în acest moment. Cu o voce amenințătoare, Rapp a spus: „Domnule președinte, mai este ceva ce nu v-am spus”.

Toată lumea a tăcut aproape imediat. „Credem că Mustafa al-Yamani, unul dintre principalii arhitecți din spatele atentatelor cu bombă de la ambasada africană, de la Cole și de la 11 septembrie, a intrat în SUA ieri seară, posibil undeva de-a lungul coastei Floridei. A venit în America pentru a dirija personal atacul. Găsim dovezi care indică existența mai multor celule în SUA. Transferuri financiare, e-mailuri, rezervări de bilete de avion, cereri de pașapoarte pentru cel puțin o duzină de țări... abia am început să cercetăm.”

„Ce vreți să spuneți?”, a întrebat șeful de cabinet al președintelui.

„Este următorul... să facem un pas înapoi și să ne adunăm. Ne descurcăm bine cu aceste patru nave, dar există conosamente pentru alte treisprezece nave pe care nici măcar nu am început să le urmărim. Există un număr nedeterminat de celule teroriste care operează în SUA, avem oameni de știință nucleară pakistanezi dispăruți, avem unul dintre cei mai importanți locotenenți ai Al-Qaeda care a intrat în țară și, cel mai important, teroriștii nu au nicio idee că suntem pe urmele lor.”

„Ce ne sugerați să facem?”

„Cred că ar trebui să păstrăm un profil scăzut și să vedem cine apare în portul Charleston pentru a ridica chestia asta. Și apoi...”

„Nu aș putea fi mai mult decât de acord”, a spus secretarul Securității Naționale. „Am putea avea în acest moment un focos nuclear de douăzeci de kilotone care să stea pe docurile unei zone metropolitane cu un sfert de milion de locuitori. Trebuie să închidem acel oraș și să aflăm cu ce anume avem de-a face. Departamentul de Securitate Internă este...”

„Domnule președinte”, a strigat Paul Reimer, responsabilul Programului de sprijin pentru situații de urgență nucleară, „vă deranjează dacă trec peste toate prostiile?”

Hayes s-a uitat la ecran. Fostul SEAL avea una dintre acele voci tipice unui ofițer care a condus o unitate de luptă de elită. Era eficientă și precisă și cerea atenție. Președintelui i-a plăcut propunerea lui și a spus: „Cu plăcere, vă rog”.

„Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca dumneavoastră să blocați Charleston. Lasă-mi oamenii mei și federalii de acolo să facă ceea ce sunt pregătiți să facă. Ar trebui să le dăm tot ceea ce au nevoie și, în afară de asta, ar trebui să nu le stăm în cale.”

Președintele s-a trezit dând din cap în semn de acord în timp ce Reimer vorbea. S-a întors să se uite la Kennedy, care a fost de acord, și apoi la șeful său de cabinet care a făcut același lucru cu reticență.

132

Hayes s-a ridicat, semnalând tuturor că dezbaterile se încheiaseră. „Iată ce vom face.”

Treizeci și opt

CHESAPEAKEBAY

Cele șase elicoptere zburau pe apa întunecată ca o haită de câini de vânătoare care urmăresc o fiară mare. S-au apropiat dinspre pupa navei, zgândărind suprafața relativ calmă a Chesapeake-ului și încetinind viteza pe măsură ce se apropiau de țință. Întregul orizont la est era de un gri năucitor, iar la vest o pătură de întuneric. Era amurgul, un moment în care apa putea păcăli ochiul cu o relativă ușurință.

La un sfert de milă distanță, au raportat confirmarea vizuală a navei specifice de mare interes și au primit imediat undă verde pentru a proceda la doborâre. Primele două elicoptere și-au continuat cursul și direcția, în timp ce celelalte patru elicoptere au rupt formația și au mărit viteza. Urmau să-și încercuiască prada și, când toată lumea era pe poziție, urmau să atace.

Cele două MH-6 Little Birds s-au deplasat aproape silențios dinspre pupa, nava masivă de containere înălțându-se deasupra lor pe măsură ce se apropiau. Trei SEAL îmbrăcați în negru stăteau pe platformele special amenajate de fiecare parte a celor două păsări. Fiecare bărbat purta un H&K cu amortizor MP5. Elicopterele s-au deplasat rapid pe poziție, unul la babord și celălalt la tribord. Fără să se mai poată vedea unul pe celălalt, piloții au rămas în comunicare radio constantă, anunțând cursul, viteza și direcția.

Au făcut o pauză de doar o secundă, apoi cele două Little Birds s-au ridicat simultan, trecând pe lângă corpul ruginit al navei și urcând pe suprastructura impunătoare până la puntea luminată. Odată ce au trecut de punțile de observare de o parte și de alta a podului, piloții au făcut ceva de neconceput și s-au apropiat de pod, palele rotoarelor mașinilor lor ajungând la doar un metru de ferestrele de sticlă ale podului. Potrivindu-și viteza, și-au așezat cu măiestrie patinele de aterizare pe balustradele punților de observație și au dat semnalul de plecare oamenilor. Piloții erau atât de concentrați să îngrijească comenzile în timp ce fiecare om pleca, încât nici măcar nu l-au observat pe bărbatul care stătea în spatele comenzilor navei la doar patruzeci de metri distanță. La nici cinci secunde după ce patinele au atins balustrada, sarcina lor a fost îndeplinită, iar fiecare pasăre a alunecat cu îndemânare departe de navă și a decolat.

Ofițerul de la cârma giganticului vas de containere nici măcar nu observase cele două elicoptere mici care se așezaseră pe punțile sale de observație de la tribord și de la babord. O parte din acest lucru se datora faptului că înainte de această dimineață calmă nu crezuse posibilă o astfel de ispravă, dar se datora mai direct faptului că atenția sa era concentrată pe altceva. Un elicopter mare și gri apăruse brusc direct în mijlocul navei și plutea zgomotos deasupra containerelor multicolore stivuite ordonat.

133

Ușa elicopterului era deschisă, iar doi bărbați îmbrăcați în negru îndreptau armele spre el. Ofițerul a încremenit, nevenindu-i să creadă cu adevărat ceea ce vedea. S-a gândit pentru o clipă să schimbe cursul, apoi a observat o străfulgerare de lumină roșie pe parbrizul podului. Lumina roșie difuză s-a strâns și a format un punct roșu pe pieptul său, iar el și-a dat seama brusc de semnificația acestuia. De teamă pentru viața lui, s-a aruncat pe punte, căutând adăpost în spatele comenzilor de la cârmă.

HH-60 Seahawk a intrat și a ocupat o poziție deasupra zonei de marfă pentru a oferi acoperire de lunetiști pentru Little Birds și un alt elicopter care venea în partea din față a navei. Cel de-al patrulea elicopter, un alt Seahawk gri mat, s-a apropiat pe deasupra prova navei și s-a oprit la cinci picioare deasupra unei zone relativ mici, care era liberă de cabluri și alte obstacole. Douăsprezece SEAL au sărit pe distanța scurtă până la punte și au decolat în perechi pentru a securiza zonele alocate în prealabil de pe navă.

Chiar dacă avuseseră la dispoziție mai puțin de treizeci de minute pentru a planifica operațiunea, fiecare om își cunoștea responsabilitatea și se mișca cu eficiență și siguranță. Efectuaseră această manevră de sute de ori pe o varietate de nave, atât la antrenament, cât și în viața reală. Cheia, ca în majoritatea lucrurilor pe care le făceau SEALs, era să se deplaseze cu viteza fulgerului și să copleșească adversarul înainte ca acesta să știe ce l-a lovit.

Sus pe punte a fost instalat un dispozitiv portabil de bruiaj al telefoanelor mobile, iar cabina radio a fost securizată și blocată. Unul dintre comandouri a preluat cârma, în timp ce restul echipei de atac a început să-și croiască drum pe suprastructură până la cabinele echipajului. S-au deplasat în tăcere, fără țipete și fără intenția de a folosi forța letală dacă nu ar fi întâmpinat o rezistență similară. Fiecare membru al echipajului care a fost întâlnit, cu excepția căpitanului navei, care a fost adus pe punte, a fost forțat să se întindă cu fața în jos pe punte și legat de încheieturi cu câtușe flexibile din plastic. În mai puțin de cinci minute, zonele vitale ale navei au fost securizate, iar fiecare membru al echipajului a fost găsit.

Un al cincilea elicopter s-a apropiat de navă din întuneric, la o altitudine și cu o viteză mult mai sigură decât celelalte. Acesta a intrat într-o mișcare circulară lentă la aproximativ 30 de metri deasupra suprastructurii. Comandantul Echipei SEAL 6 s-a uitat în jos spre navă și a analizat situația. Acum că oamenii săi dețineau controlul navei, a ordonat ca platforma lunetistului să intre într-un tipar de așteptare la o mie de picioare. Se îndoia că va fi nevoie de ei pentru restul operațiunii.

Locotenent-comandorul Andy Lynch și-a reglat brațul microfonului de la căștile sale voluminoase și a spus: „Generale Flood, nava este a noastră, fără incidente. Trimit echipa mea de arme de distrugere în masă. Puteți să-i spuneți președintelui că ar trebui să avem confirmarea pentru el în scurt timp.”

Treizeci și nouă

CHARLESTON

134

Piloții avionului Gulfstream III au pornit motoarele la maxim pentru a ajunge la Charleston cât mai repede cu putință pentru avionul executiv. Când avionul a aterizat, în sfârșit, cu puțin înainte de ora locală 6:30 a.m., doi agenți speciali FBI extrem de nerăbdători îl așteptau. Prima persoană care a coborât din avion a fost Debbie Hanousek, șefa echipei. Fizicianul în vârstă de 42 de ani și mamă a trei copii s-a grăbit să coboare treptele și s-a apropiat de cei doi agenți.

Hanousek avea o înălțime de abia un metru și jumătate, cu părul șaten scurt și ondulat. Era îmbrăcată lejer în blugi și un tricou alb. Pasionată de condiția fizică de o viață și alergătoare de maraton, și-a întins mâna și i-a măsurat pe cei doi bookends de 1,80 metri înălțime. Erau îmbrăcați în hanorace FBI asortate și păreau proaspăt ieșiți de la Academia FBI din Quantico, Virginia.

Prezentările au fost rapide. Hanousek i-a privit în ochi și i-a apucat ferm de mână. În timp ce cele șase persoane din echipa ei se revărsau din avionul executiv, încărcate cu echipament, ea s-a uitat la cei doi agenți și a spus: „Vreți să-mi faceți o favoare?”

„Da... sigur”, a răspuns unul dintre ei.

„Renunțați la vestele de vânt și, dacă tot sunteți aici, renunțați și la cravate.”

Cei doi au făcut un schimb de priviri nesigure, apoi unul dintre ei a întrebat: „Vorbești serios?”.

„Ați mai fost vreodată la docuri?”. Amândoi au dat din cap. „Vedeți o mulțime de oameni care se plimbă în cravate și hanorace FBI?”.

De data aceasta niciunul dintre bărbați nu a răspuns.

„Ideea aici este de a păstra un profil scăzut”, a spus ea. „Să intrăm și să localizăm chestia asta fără ca nimeni să știe că suntem aici. Ați înțeles?”

Cei doi bookends au dat din cap.

„Bine. Să ne încărcăm și să mergem la docuri.”

Membrii echipei de intervenție în căutare și-au îndesat tot echipamentul în partea din spate a marelui Chevrolet Suburban negru și în portbagajul Fordului Crown Vic, apoi toată lumea și-a găsit un loc și au plecat spre chei.

DICK SCHOYER SE UITASE în josul șantierului printr-o pereche de binocluri și a privit cum doi funcționari vamali americani se apropiau de Madagascar. El se afla pe puntea de observație a unei clădiri cu trei etaje, nu departe de locul unde era acostată nava. Alături de el se aflau căpitanul portului, șeful Poliției Autorității Portuare, directorul zonei portuare pentru Vamă și Protecția Frontierelor și comandantul stației locale a Pazei de Coastă a SUA. Schoyer le spusese clar tuturor că nicio persoană sau lucru nu trebuia să părăsească acea navă până când nu primea aprobarea de la Washington.

135

Ca măsură de precauție oarecum standard, un ofițer de poliție al Autorității Portuare a fost pus pe „paza pasarelei” pentru a se asigura că nimeni nu părăsește sau urcă la bordul navei fără știrea lor. Funcționarii vamali au trecut de polițist și au urcat pe pasarelă până în burta uriașei nave. Aceștia aveau ordin să afle locația exactă a containerului în cauză și apoi să tragă de timp, să tragă de timp și, în general, să facă tot ceea ce era necesar pentru a câștiga ceva timp până la sosirea echipei de intervenție pentru căutare.

După douăzeci de minute tensionate, l-au anunțat prin radio pe căpitanul portului că acel container care îi interesa era îngropat în stive. În urma consultării cu stivuitorul, s-a hotărât că va dura aproximativ o oră dacă se folosesc două macarale pentru a ajunge la container, și aproximativ patruzeci de minute dacă se folosesc trei macarale. Schoyer l-a sunat rapid pe McMahon de la Washington, care, la rândul său, l-a întrebat pe Reimer de la DOE ce ar trebui să facă. Reimer i-a spus că ar fi mai ușor pentru oamenii săi să evalueze situația dacă ar avea acces la toate cele patru laturi ale containerului. Când McMahon l-a presat pe McMahon ce să facă, Reimer i-a spus să scoată containerul de pe navă, astfel încât acesta să aștepte echipa sa.

Două dintre macaralele gigantice de șase milioane de dolari s-au pus la treabă aproape imediat. După confirmarea faptului că echipa de intervenție în căutare a aterizat la baza forțelor aeriene, o a treia macara s-a alăturat. Sub supravegherea atentă a oficialilor vamali, fiecare container care a coborât de pe navă a fost plasat într-o anumită parte a șantierului.

Agentul special Schoyer a urmărit toate acestea cu un amestec de entuziasm și teamă. Îi plăcea meseria lui în toate sensurile cuvântului. Columbia, Carolina de Sud, nu era un loc de muncă la fel de atractiv ca New

York, Miami sau L.A., dar acest lucru era foarte bine pentru Schoyer. Farmecul era ceva care nu-l interesase niciodată cu adevărat. Era suficient de competitiv pentru a urca în ierarhie la FBI și suficient de inteligent pentru a-și da seama de un lucru bun atunci când îl găsea.

Acel lucru bun era Columbia, Carolina de Sud. Salariul său guvernamental mergea destul de mult mai departe aici decât în New York sau Washington, iar soția și cei cinci copii ai săi adorau locul. Oamenii erau drăguți, clima era minunată, iar terenul luxuriant. Se transformaseră într-o familie de jucători de golf, copiii fiind cadiști în weekenduri și în timpul verii, iar el și soția sa se înscriaseră în ligi la un teren public care era mai frumos decât majoritatea cluburilor private din D.C. După un an, soția sa i-a spus că, dacă acceptă o altă promovare, ar putea plănuși să se întâlnească cu ea și cu copiii atunci când vine acasă de sărbători.

În ultimii doi ani se obișnuise cu ritmul mai lent din sud-est. Nu mai era dependent de acțiune, așa cum fusese la douăzeci și treizeci de ani. Începuse ca polițist în Detroit, lucrând noaptea într-una dintre cele mai rele zone ale orașului. Atunci a fost momentul în care a devenit dependent de adrenalină. De atunci, nicio slujbă nu s-a mai comparat cu aceasta. În fiecare noapte era ceva. De obicei, erau apeluri domestice, care erau extrem de imprevizibile, adesea violente, ocazional hilare și uneori mortale. După doi ani, a trecut la Birou și la un alt tip de acțiune. Slujba presupunea mai multă muncă de teren, hârțogărie și răbdare, dar atunci când o investigație dădea rezultate, sentimentul de împlinire era imens. Închiderea oamenilor răi pentru a-și câștiga existența era o satisfacție imensă pentru agentul de 46 de ani.

136

Lui Dick Schoyer îi plăcea să facă diferența. De aceea intrase în poliție și, în timp ce se uita la vasul masiv de containere care tocmai călătorise din cealaltă parte a lumii, spera sincer că toți aveau să facă o diferență astăzi. Fie că îi plăcea sau nu, se afla sub microscop. McMahon îi spusese că președintele și Consiliul său de Securitate Națională monitorizau situația foarte atent și, ca și cum asta nu era o presiune suficientă, undeva în mijlocul labirintului de containere metalice se afla o posibilă armă nucleară care ar putea năruși întregul oraș istoric Charleston. Schoyer nu se temea să se confrunte cu cel mai înrăit infractor, dar o bombă nucleară... era depășit de situație.

Când echipa de intervenție în căutare a apărut în port, a fost mai mult decât ușurat să predea lucrurile unor oameni care chiar știau ce fac. Debbie Hanousek a fost escortată pe puntea de observație de către unul dintre agenții lui Schoyer. Prezentările au fost rapide și apoi, din fericire, Hanousek a trecut direct la subiect.

„Presupun”, a arătat ea dincolo de puntea de observație, „că acesta este vasul de mare interes care i-a entuziasmat pe toți?”.

Căpitanul portului i-a înmânat binoclul său. „Am scotocit în jurul containerului în ultimele zece minute sau cam așa ceva. Este acela roșu, aflat la șase rânduri în spate de prova, care stă singur.”

„Nu am vrut să-l mutăm până nu ați ajuns aici”, a adăugat Schoyer.

Hanousek a dat din cap. „Ei bine... dacă nu a explodat în timpul unei traversări oceanice transatlantice, nu va exploda nici când va fi descărcată. De ce nu pui macaraua să o apuce și să o așeze unde eu și oamenii mei vom avea spațiu de manevră?”.

Funcționarul vamal s-a deplasat și a arătat spre o structură asemănătoare unui cort montat în curte. „Avem VACIS-ul gata de plecare”.

VACIS însemna Vehicle And Container Inspection System (Sistemul de inspecție a vehiculelor și containerelor). Era un sistem portabil care măsura densitatea obiectelor. Hanousek a clătinat din cap. „Aș prefera să verific mai întâi dacă are vreo semnătură de radiații.”

S-a întors spre căpitanul portului și spre Schoyer. „Aveți vreun loc unde să ne putem uita la ea departe de ochii curioșilor?”. Ea a observat bluza de vânt a bărbatului de la FBI, dar a decis că probabil nu era o idee bună să spună ceva în fața celorlalți.

„Da.” Căpitanul portului și-a dus un radio cu două căi la gură și l-a sunat pe stivuitorist.

„Hank, jumulește-l și pune-l pe unul dintre docheri să-l ducă la 105 pentru inspecție.” Omul însărcinat cu coordonarea descărcărilor a confirmat ordinul și câteva secunde mai târziu macaraua mare s-a învârtit deasupra containerului roșu.

137

În timp ce ceilalți priveau nervoși de pe puntea de observație, Hanousek l-a luat pe agentul care o luase de la aeroport și a spus: „Să mergem.”

În timp ce coborau scările, agentul a spus: „Nu ai de gând să-i faci probleme șefului meu pentru că poartă culorile lui?”.

Hanousek a râs. „Nu, știu mai bine decât atât. Sunteți cam sensibili în privința acestor lucruri”. S-au grăbit să coboare primul etaj. „Mă gândeam că ar merge mult mai ușor dacă l-ai suna și i-ai spune ce am spus eu.”

Hanousek aflate pe drumul de la baza aeriană că tânărul agent ieșise de fapt de numai trei luni de la Academia FBI. Își dădea seama că el era mai mult decât emoționat în a-i spune șefului său să facă mai mult sau mai puțin ceva, dar nevoia de a-l tachina era irezistibilă. „Sper ca acest lucru blestemat să nu explodeze când îl vor muta.”

Tipul se uita la ea cu ochii mari în timp ce se grăbea să țină pasul. „Vorbești serios?”

Hanousek doar a râs și a continuat să meargă. Nu a putut înțelege niciodată de ce oamenii erau atât de nervoși în preajma armelor nucleare. În comparație cu alte bombe, acestea erau uimitor de stabile. Ei bine, într-un fel.

Patruzeci

Garajul de parcare al Acvariului din Carolina de Sud a oferit cea mai bună priveliște a terminalului de pe Columbus Street. Al-Yamani s-a așezat pe scaunul din față al mașinii și a urmărit cu mare interes ceea ce se întâmpla dedesubt. Ora de vârf a dimineții era în plină desfășurare, iar centrul orașului era plin de trafic și de acțiune, ceea ce nu făcea decât să îi ascundă prezența. Navele și remorcherele intrau și ieșeau din port, camioanele și trenurile se agitău prin șantier, iar macaralele gigantice mișcau omniprezentele containere de oțel ca pe niște blocuri de jucărie. Volumul pur și simplu al comerțului era atât impresionant, cât și reconfortant pentru războinicul de origine saudită. În fața acestei mișcări frenetice, el nu vedea cum ar fi putut americanii să detecteze un anumit transport. Se întâmplau atât de multe lucruri, atât de multe lucruri care veneau și plecau, încât șansele erau cu siguranță în favoarea lui.

Al-Yamani știa că undeva, în șirul de camioane care așteptau să ridice containerele, se aflau doi dintre colegii săi războinici. Ei nu aveau nicio idee că el îi urmărea și nu avea nicio intenție de a-i atenționa asupra acestui fapt. Atât de multe depindea de acest plan îndrăzneț, încât se hotărâse să vină el însuși în America pentru a se asigura că va funcționa. Niciuna dintre celulele din America nu fusese anunțată de sosirea sa iminentă. Ceilalți se certaseră cu el, nu voiau să plece, dar în cele din urmă au cedat. Știa că, în parte, mila față de starea lui terminală îi făcuse să cedeze, și nu simțea nicio rușine pentru asta, deoarece credea că face ceea ce trebuie.

138

Mai mulți dintre ei au susținut că era un risc prea mare. Dacă era capturat, americanii îl puteau face să vorbească. Întreaga operațiune ar fi fost compromisă, și pentru ce? Al-Yamani întâmpinase această îngrijorare cu un râs. Le spusese celorlalți că nu îi era frică să moară. Americanii puteau face tot ce era mai rău, iar el nu ar fi vorbit. Da, dacă ar fi avut la dispoziție săptămâni sau poate luni de zile pentru a lucra cu el, l-ar fi putut înfrânge, dar Al-Yamani nu ar fi trăit suficient de mult pentru ca ei să aibă ocazia. Își pierduse viața cu luni în urmă.

Nu, investise prea mult în acest plan măreț ca să-l predea pur și simplu unor oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, unor oameni care își proclamaseră devotamentul față de cauză, dar care, cu toate acestea, nu fuseseră testați. Erau musulmani care trăiseră în America o viață mult diferită de cea a fraților lor din leagănul islamului. Da, spuneau toate lucrurile corecte și își proclamau cu voce tare ura față de America și lipsa ei de modestie și de comportament moral diluat, dar erau oare oameni care să fie suficient de devotați pentru a duce atacul până la finalul său glorios și înflăcărat? În acest punct, ceilalți au fost în cele din urmă de acord cu al-Yamani. Seriozitatea sarcinii care îi revenea, combinată cu sacrificiile personale pe care le făcuse, nu le-a lăsat celorlalți altă opțiune decât să-i îndeplinească ultima dorință.

Al-Yamani a privit curtea prin binoclu. Acum, că macaralele albastre smulgeau containere de pe Madagascar, ar trebui să se relaxeze puțin, dar tot nu reușea să scape de un ușor sentiment de neliniște. Acesta începuse cu mai bine de o oră în urmă, când nava acostase și apoi rămăsese pur și simplu acolo. Ceva nu părea în regulă. Al-Yamani îl întrebese pe complicele său kuveitian dacă acest lucru era normal, iar tânărul doar ridicase din umeri. Se pare că nimeni nu-i dăduse ordin să urmărească cât de repede erau îngrijite navele care soseau.

Suspiciunile lui Al-Yamani au crescut atunci când un ofițer de poliție a luat poziție la baza pasarelei și apoi doi bărbați s-au urcat pe navă. Din nou, kuveitianul nu a reușit să facă nicio lumină asupra acestei practici, în afară de faptul că cei doi bărbați erau mai mult ca sigur funcționari vamali. După aproape treizeci de minute chinuitoare, macaralele au intrat în sfârșit în acțiune. Al-Yamani își spuse că totul era în regulă, dar ceva încă îl deranja.

Yacoub s-a scuzat din vehicul pentru a se putea duce la baie. Al-Yamani a profitat de ocazie pentru a ieși și a se întinde. Erau parcate la etajul al doilea spre ultimul etaj al rampei de parcare a acvariului. Aceasta oferea o priveliște bună asupra terminalului de pe Columbia Street și a curții din jur. Al-Yamani s-a sprijinit de unul dintre suporturile structurale exterioare ale garajului și a luat o înghițitură de apă. Din această nouă poziție putea vedea ceva mai mult din curte. A privit marea nesfârșită de containere stivuite în rânduri lungi care așteptau să fie încărcate fie în trenuri, fie în camioane, iar unele, presupunea el, înapoi pe nave.

La câteva sute de metri dincolo de locul în care era acostat Madagascar, al-Yamani a observat o clădire golașă cu trei etaje. Și-a ridicat mâna dreaptă pentru a bloca soarele care răsărea și a strâmbat din ochi pentru a încerca să distingă detaliile. Se părea că clădirea avea un fel de punte de observație la ultimul etaj

și părea să fie mai multe persoane acolo sus. Cu o încruntare, al-Yamani a luat binoclul din mașină. L-a ridicat și a început

139

să scaneze curtea. O secundă mai târziu a găsit clădirea, iar la o fracțiune de secundă după aceea se uita la grupul de oameni care stătea pe puntea de observație.

Al-Yamani a înghițit în sec și a numărat cinci dintre ei. Trei dintre bărbați purtau un fel de uniforme, iar doi erau în haine obișnuite. Câțiva dintre ei vorbeau la telefoane și toți, se părea, aveau atenția concentrată asupra Madagascarului. Al-Yamani s-a pedepsit pentru că nu-i observase mai devreme. Coborând binoclul, a privit în sus și în jos pe strada Concord. Nu existau mașini de poliție sau alte semne evidente că americanii știau că încărcătura letală ajunsese la ușa lor. Folosind binoclul, a început să caute dincolo de zona imediată a docului.

Se afla într-un ușor dezavantaj, pentru că avea o idee foarte vagă despre ce constau operațiunile normale ale portului. În afară de polițistul care stătea în picioare la capătul pasarelei de pe Madagascar și de oamenii de pe puntea de observație, nimic nu părea neobișnuit, iar aceste două lucruri puteau fi explicate destul de ușor. Al-Yamani îi verifică din nou pe bărbați. Aceștia erau în continuare concentrați asupra navei Madagascar. Cu toții s-au întors când un bărbat și o femeie au ieșit afară și li s-au alăturat.

Al-Yamani a privit cum femeia a fost prezentată grupului. Unul dintre bărbați s-a întors să vorbească cu ea și acolo, pe spatele său, erau trei litere galbene strălucitoare care l-au făcut pe Al-Yamani să strângă binoclul cu putere. Respirația lui a încetat în timp ce îl privea pe bărbatul care purta jacheta FBI arătând spre Madagascar. Femeia l-a ascultat o clipă și apoi a clătinat din cap. După ce a verificat nava cu binoclul, a arătat spre stivele de containere pe care macaralele le descărcau. Unul dintre ceilalți bărbați i-a spus ceva, apoi a arătat spre un alt loc din curte. Femeia a dat din cap de data aceasta și apoi s-a întors rapid în clădire.

Al-Yamani și-a luat binoclul de pe față pentru o secundă și a inspirat adânc și strâns aerul umed. S-a luptat cu un val de greață și a dus binoclul înapoi la ochi. De data aceasta, a fixat punctul de reper la nivelul solului clădirii pe care o urmărea. Aproape imediat nu i-a plăcut ceea ce a văzut. Un SUV mare și negru era parcat în față. Una dintre principalele responsabilități ale lui al-Yamani pentru al-Qaeda fusese aceea de a efectua cercetări asupra unor potențiale ținte. El analizase asasinarea președintelui și a directorului FBI, alături de alte câteva figuri americane cheie. În timp ce verifica imaginile de la știri, a descoperit că Serviciile Secrete și FBI-ul adora să conducă aceste SUV-uri negre mari. Nefiind niciodată în America, al-Yamani nu avea nicio idee cât de comune erau aceste vehicule, dar era ceva la acesta și la sedanul parcat lângă el care părea diferit de celelalte mașini parcate în apropierea clădirii.

Femeia pe care o văzuse pe puntea de observație a ieșit din clădire împreună cu un alt bărbat și s-au urcat în camionul negru. Al-Yamani i-a urmărit în timp ce traversau curtea până la unul dintre depozite. Mașina pe care o observase l-a urmat îndeaproape. Ambele vehicule au oprit în fața depozitului și oamenii au început să coboare. Al-Yamani a numărat nouă în total și a observat că patru dintre indivizi purtau arme. Lucrurile s-au înrăutățit când i-a văzut cum descărcau un pachet de valize negre.

140

Lui Al-Yamani abia îi venea să creadă la ce privea, dar totuși a păstrat speranța în timp ce îi privea pe oameni făcând naveta înainte și înapoi, aducându-și echipamentul în clădire. Speranța era tot ce avea. Venise de prea departe și sacrificase mult prea multe pentru a vedea cum lucrurile se prăbușeau atât de târziu în atac, dar apoi, într-o singură clipă, și-a văzut întregul plan prăbușindu-se.

Un camion cu șasiul gol s-a oprit în zona în care macaralele descărcau încărcătura de pe Madagascar. Era pentru prima dată când al-Yamani văzuse așa ceva în toată dimineața. Un container roșu ruginit a fost smuls din zona de marfă epuizată a navei și așezat cu delicatețe pe cadrul remorcii. Un grup de bărbați cu cască de protecție a blocat containerul, apoi camionul s-a rotit și a intrat ușor în depozit.

Femeia cu părul șaten creț stătea în fața ușilor deschise ale depozitului vorbind la telefonul mobil, privind camionul în timp ce se îndrepta încet spre ea. Odată ce camionul a intrat înăuntru, ea a ieșit din lumina soarelui de dimineață și a făcut un gest pentru ca ușile să fie închise.

În timp ce al-Yamani privea ușile mari apropiindu-se una de cealaltă, a știut cu certitudine absolută că containerul pe care tocmai îl aduseseră era al lui. Chiar dispozitivul care îi furase ani din viață, dispozitivul pentru care zeci dintre oamenii săi muriseră în căutarea lui, se afla în acea clădire. Așa, pur și simplu, îi scăpase de sub control, iar planul său se prăbușea în fața lui. Pentru prima dată în viața sa de adult, al-Yamani a simțit că ar putea plânge. Cum se putea întâmpla asta în cel mai bun moment al său?

Pașii cuiva care se apropia din spate l-au scos din gândurile sale posomorâte. S-a întors repede, ținând în continuare binoclul cu o mână și întinzând mâna spre mânerul cuțitului cu cealaltă, dar era doar Yacoub care se întorcea din excursia sa pentru a-și ușura vezica.

Kuweitianul a observat privirea îngrijorată de pe chipul acestui om pe care îl cunoștea de mai puțin de o zi. „Este totul în regulă?”

Al-Yamani nu a răspuns la început. Era încă răvășit de constatarea dură că, într-un fel, misiunea sa fusese compromisă. Apoi, ascunzându-și furia și suspiciunea bruscă față de tânăr, a spus: „Totul este în regulă.”

Yacoub i s-a alăturat la perete și a privit spre curte. „Nu ar trebui să mai dureze mult. Nava este descărcată cel puțin pe jumătate.”

„Cred că ai dreptate.” Al-Yamani i-a oferit bărbatului binoclul. „La ce se folosește clădirea de acolo?”

Yacoub a luat binoclul și s-a uitat prin el. „Care dintre ele?”

Cu dezinvoltură, al-Yamani a pășit în spatele lui și a arătat peste umăr spre clădirea cu puntea de observație de la ultimul etaj. „Clădirea aceea de acolo. Cea cu

141

bărbați care stau afară.” Cu o mână încă îndreptată, al-Yamani a băgat mâna sub cămașă și a apucat din nou mânerul cuțitului, numai că de data aceasta a scos arma din teaca de piele. Mâna care arătase a fost așezată ușor pe umărul kuweitianului și apoi, fără avertisment, a prins-o ferm. Al-Yamani a înfipt cuțitul în spatele bărbatului neașteptat cu mare forță.

Binoclul s-a prăbușit pe solul dur, spărgându-se în mai multe bucăți. Corpul kuweitianului a devenit rigid ca răspuns la atacul neașteptat. Și-a arcuit spatele și gura i s-a deschis larg pentru a da drumul unui țipăt de agonie, dar al-Yamani era prea rapid, prea învățat în arta de a ucide. Mâna lui liberă s-a mutat de pe umărul tovarășului său războinic la gura acestuia, înăbușind strigătul.

Lupta a mai durat doar câteva secunde, apoi kuwaitianul a alunecat la pământ, cu ochii deschiși și încă văzând, cu creierul încă înregistrând imagini, luptându-se să înțeleagă de ce acest tovarăș musulman tocmai îl omorâse. Al-Yamani și-a slăbit strânsoarea și a retras cuțitul în timp ce trupul a devenit moale. L-a lăsat pe bărbat să cadă ultimii metri până la pământ și apoi, ghemuit, abia aruncând o privire peste acoperișurile mașinilor, a scanat rapid parcare. Se aștepta pe jumătate să vadă o grămadă de oameni de la

FBI care se grăbeau spre el, cu armele scoase, strigându-i să arunce cuțitul, așa cum făceau în filme. Mintea lui Al-Yamani a alergat înainte căutând o cale nu de a scăpa, ci de a se sinucide înainte ca ei să pună mâna pe el. Ar putea să sară.

Dar ei nu au venit niciodată. Secunde au trecut, iar el a rămas singur la etajul doi spre ultimul al parării. Cu prudență, s-a aplecat într-un genunchi și și-a șters arma pe cămașa kuweitianului mort. Al-Yamani și-a luat o clipă pentru a studia ochii întunecați, cu o privire inocentă, neavând nici cea mai mică idee dacă omul pe care tocmai îl omorâse era vinovat de trădare, de prostie sau de nimic. Nu prea conta.

Toată lumea era dispensabilă în această cauză dreaptă, de la cel mai mare dintre războinicii lui Allah până la cel mai lipsit de importanță. Faptele erau clare. Ceva mersese prost, ceea ce alYamani nu știa cu siguranță, dar asta nu făcea decât să dovedească faptul că trebuia să fie foarte vigilent. Nu le-ar fi permis americanilor să-l captureze și nu putea risca cu kuweitianul. Îi era mai bine pe cont propriu. Al-Yamani a târât cadavrul până într-un colț al garajului, unde ar fi fost ascuns în mare parte de o mașină parcată. A luat portofelul bărbatului și apoi a fugit înapoi la mașina kuweitianului. Cel mai important lucru pentru el în acest moment era să plece din acest oraș uitat de lume.

Patruzeci și unu

„Paul”, a spus Hanousek în timp ce tractorul de șantier trecea cu zgomot. Nu a putut auzi răspunsul șefului ei, așa că a așteptat câteva secunde și a spus: „Suntem pe cale să începem.”

„Care este situația?”, a întrebat Reimer, care era încă ascuns la sediul Departamentului de Energie din Germantown, Maryland.

142

Hanousek a intrat în depozit în timp ce ușile mari de marfă începeau să se închidă în urma ei. „Containerul tocmai a fost descărcat și adus într-un depozit vamal.” Ea a continuat să meargă prin spațiul cavernos până la locul unde echipa ei își aranja echipamentul.

Fermoarele erau desfăcute, cutiile deschise și echipamentele descărcate. Echipa lui Hanousek era împreună de aproape doi ani. Numeroasele exerciții, alarmele false și perchezițiile aleatorii făcuseră din această activitate o rutină. Totuși, niciodată în acei doi ani, nu li se dăduseră informații atât de specifice. Cu toții au înțeles, fără să o spună, că aceasta era diferită. Tot Washingtonul era cu ochii pe ei în acest moment, iar ea își dădea seama, privindu-i pe oamenii ei cum se pregăteau, că erau puțin tensionați.

Pe măsură ce se apropia de echipa ei, unul dintre tehnicieni i-a aruncat o cască pe care să o conecteze la telefonul ei securizat prin satelit. Hanousek a prins-o cu o mână și și-a pus dispozitivul micuț pe urechea stângă. După ce l-a conectat la telefon, a reglat microfonul de buze și și-a prins telefonul la centură.

„Acum pregătim comunicația securizată prin satelit și ar trebui să avem o citire preliminară pentru tine în...” Hanousek l-a verificat pe unul dintre tehnicienii ei, care purta un rucsac ce conținea un detector sensibil de neutroni gamma, „aproximativ șaiszeci de secunde.”

Ceilalți cinci oameni ai ei erau ocupați să instaleze laptopuri, să deruleze cabluri, să verifice legăturile de comunicații securizate și să alimenteze alte echipamente vitale.

„Harry, ești gata de plecare?”, l-a întrebat ea pe tehnicianul care purta rucsacul.

Bărbatul a bâjbâit cu o cască care ieșea din rucsac. O clipă mai târziu, a pus-o la locul ei și i-a arătat un semn cu degetul mare în sus.

Hanousek l-a privit cum a început să meargă pe lungimea cutiei metalice. „Acum vine momentul adevărului”, i-a spus ea lui Reimer în timp ce tehnicianul mergea încet spre ea. La jumătatea drumului, bărbatul s-a uitat la ea și a ridicat o sprânceană îngrijorată.

Hanousek a încetat să mai respire pentru o secundă. Tehnicianul a ajuns la capătul containerului de patruzeci de picioare și a pornit înapoi. La jumătatea drumului s-a oprit din nou și a ascultat în cască. După câteva secunde chinuitoare, s-a întors spre șeful său.

„Am o lovitură gamma nouă, un neutron cinci”.

Hanousek i-a făcut semn să vină spre ea și i-a repetat citirea lui Reimer la Washington. Vestea a fost întâmpinată cu un geamăt din partea fostului SEAL. L-a ajutat pe tehnician să își scoată rucsacul și a spus: „Știi ce ai de făcut”.

143

Bărbatul s-a desprins într-un aproape sprint spre capătul îndepărtat al depozitului, unde unul dintre ceilalți tehnicieni plasase deja Detectorul de germaniu de înaltă puritate (HPGD), astfel încât acesta să poată începe numărătoarea de fond la o distanță sigură de container.

„Debbie”, a spus Reimer prin intermediul căștii, „Ce părere ai de a te îmbrăca?”.

„Probabil că este o idee bună.”

Hanousek s-a îndreptat spre una dintre valizele negre de voiaj și a desfăcut cele două închizători. „În regulă, toată lumea, haideți să ne punem Anti C-urile.”

În mod normal, ar fi existat un mârâit colectiv când li s-ar fi spus că trebuie să își pună hainele anticontaminante, dar nu și în această dimineață. Unul câte unul, membrii echipei au intrat în costume; și-au pus mănușile, cizmele și căștile; și au lipit cu bandă adezivă cusăturile. Până când Hanousek a terminat, unul dintre tehnicieni s-a întors cu HPGD-ul într-o geantă neagră de calculator. I-a înmănat dispozitivul, iar ea l-a așezat cu grijă lângă hotspot. Îngenunchind, ea a verificat să se asigure că Palm Pilot-ul care controla dispozitivul înregistra și transmitea informațiile.

Oamenii de știință nucleară de la laboratoarele naționale Lawrence Livermore, Sandia și Los Alamos se aflau în acel moment în fața unor terminale securizate pentru a analiza datele spectrale gamma pe care HPGD-ul le colecta. Oamenii de știință formau ceea ce DOE numea „Home Team” (echipa de acasă).

Hanousek s-a ridicat și s-a întors spre locul unde era instalată echipa ei. Costumul ei de protecție era deja fierbinte și inconfortabil, dar în acel moment era mai interesată de informațiile care erau transmise către cele două computere portabile. Avea să dureze un sfert de oră pentru ca HPGD să obțină o lectură completă a ceea ce se afla în interiorul rulotei.

Pe măsură ce minutele începeau să treacă, Hanousek stătea în spatele cercetătorului-șef al echipei și privea cum se revărsau datele. La jumătatea procesului, lucrurile nu arătau prea bine. Echipa de acasă era al naibii de inteligentă decât ea, dar chiar și Hanousek își dădea seama, pe baza a ceea ce văzuse până acum, că aveau mari probleme.

„Paul, ești acolo?”, a întrebat ea.

„Da.”

„Vezi ceea ce văd și eu?”

„Afirmativ. Nu înțeleg, dar ascult echipa de acasă discutând despre asta.”

„Și?”

„Nu cred că i-am mai auzit vreodată pe „Thebrainiacs” atât de entuziasmați.”

144

Hanousek a privit prin masca de plexiglas de pe cască și a citit datele.

„Pe baza a ceea ce văd, cred că ar fi o idee bună dacă ne-am pregăti să facem o radiografie a acestei chestii.”

„Sunt de acord. Doar să fie cu energie redusă, bine?”

„Nu e nevoie să-mi spui”, a râs Hanousek nervos. „Stau lângă chestia aia blestemată”.

„Îmi pare rău.” Reimer a vorbit serios. Dacă ar putea schimba locul cu ea, ar face-o într-o secundă.

„Paul”, a spus Hanousek, „Aveți pe cineva pe drum înapoi care să se ocupe de chestia asta, sau vă așteptați să o facem noi?”

„Green decolează de la Bragg chiar acum”. Reimer se referea la echipa de eliminare a armelor de distrugere în masă a Delta Force.

Hanousek s-a relaxat puțin la vestea că nu se aștepta ca ea să dezamorseze și să se debaraseze de bombă, dacă aceasta era activă. „În regulă, mă voi pregăti să fac radiografia acestui băiat rău”.

„Așteaptă o secundă, Debbie.”

Hanousek îl putea auzi pe Reimer vorbind cu altcineva. După aproximativ zece secunde, acesta a revenit pe fir. „Debbie, grupul de experți este de acord că avem material nuclear special.”

Chiar dacă Hanousek știa că se îndreaptă în această direcție, vestea tot i-a dat de gândit. Fețele celor trei copii și ale soțului ei au trecut prin fața ei. O secundă mai târziu, ea și-a recăpătat calmul și a întrebat: „Există suficientă masă pentru a crea o producție?”

„Da.”

Lui Hanousek i s-a uscat gura până la os. „Cât de mare?”

„Douăzeci de KT. „

Douăzeci de kilotone. „Sfinte Sisoe.” Hanousek s-a gândit la forța explozivă. Dacă chestia asta ar fi explodat, numai craterul ar fi avut un diametru de aproape o jumătate de milă.

„Sfinte Sisoe” este corect. Ascultă, Debbie, trebuie să îi dau veștile bune președintelui. Fă-mi rost de o radiografie. Mă întorc la telefon în scurt timp.”

„Am înțeles.” Hanousek a dezactivat căștile și a spus echipei să pregătească aparatul principal de raze X portabil. În timp ce toți ceilalți își făceau treaba, ea a rămas în picioare

145

acolo holbându-se la containerul mare de oțel roșu. I-a venit în minte, nu pentru prima dată, dar cu o nouă pregnanță, gândul că era foarte prost plătită.

Patruzeci și doi

MARYLAND

Consiliul Național de Securitate aștepta cu nerăbdare vești despre conținutul containerului din Charleston. În mod interesant, nava care fusese abordată de echipa SEAL 6 în Golful Chesapeake părea să nu aibă arme la bord. O percheziție a întregii nave cu detectoare de neutroni gamma nu produsese nici măcar o singură potrivire. Containerul în cauză se afla într-o zonă destul de inaccesibilă din cală, dar SEAL-urile au reușit să coboare un detector de neutroni gamma între containere și să obțină o verificare care a dat rezultat negativ. Ca măsură de precauție, președintele a ordonat ca nava să fie întoarsă și dusă înapoi în larg, unde o macara plutitoare și o barjă vor fi folosite pentru a muta încărcătura, astfel încât să poată examina mai îndeaproape containerul în cauză.

Când vocea lui Reimer a răsunat din difuzoarele securizate ale sălii de conferințe din situl R, toate conversațiile au încetat imediat.

„Domnule președinte, sunt Paul Reimer de la NEST. Am o actualizare pentru dumneavoastră despre Charleston și mă tem că nu este bună.” Vocea lui părea îngrijorată, dar nici pe departe panicată.

Președintele i-a aruncat o privire lui Kennedy, apoi s-a uitat la fața lui Reimer, care era din nou afișată pe ecranul mare din capătul celălalt al sălii. „Dă-i drumul.”

„Se pare că informațiile furnizate de CIA sunt corecte. Echipa mea a confirmat că un dispozitiv din material nuclear special se află de fapt în interiorul containerului în cauză, iar acesta este suficient de mare pentru a crea un randament estimat la douăzeci de kilotone.”

Nimeni nu a reacționat inițial la informațiile șocante ale lui Reimer. S-au schimbat priviri incomode și câteva înjurături în șoaptă au fost murmurate de nimeni și către nimeni în special.

În cele din urmă, președintele Hayes a pus întrebarea evidentă. „Este securizat?”

Reimer a ezitat o secundă și apoi a spus: „Aceasta este întrebarea de un milion de dolari, domnule. În sensul că se află în posesia noastră, da, este securizat. Dar cât de stabilă este... nu a fost încă determinată.”

Șeful de cabinet al președintelui s-a încruntat și nu a întrebat pe nimeni în mod special: „Ce naiba vrea să însemne asta?”.

„Înseamnă că noi o avem... și teroriștii nu o au.” a comentat Reimer. „În același timp, însă, oamenii mei nu au avut suficient timp pentru a stabili configurația specifică a masei.”

Jones și-a fluturat mâinile în fața feței și, pe un ton neobișnuit de conciliant, a spus, „Domnule Reimer, îmi pare rău, dar nu vă înțeleg. Ați putea să explicați acest lucru într-o engleză simplă pentru cei dintre noi care nu au cunoștințe tehnice?”

„Pur și simplu”, a suspinat Reimer, „Nu știm dacă chestia asta nenorocită este critică și gata să explodeze sau nu”. Își dădea seama că, în sfârșit, avea toată atenția tuturor. „Trebuie să ne mișcăm cu prudență cu ea. Nu putem pur și simplu să rupem ușa containerului și să începem să scotocim după dispozitiv. Ar putea fi o capcană capcană, așa că oamenii mei se pregătesc chiar acum să radiografeze containerul în încercarea de a stabili configurația și designul dispozitivului.”

Președintele și-a încrucișat cu prudență brațele pe piept și a spus: „Dați-mi scenariul cel mai bun și cel mai rău”.

Reimer a ridicat din umeri: „Cel mai bun caz... chestia asta nu a ajuns niciodată atât de departe.”

„Dar a ajuns”, a spus președintele cu fermitate.

„În cel mai bun caz”, Reimer a ridicat din nou din umeri, „dispozitivul nu a fost încă armat și este relativ ușor de securizat și de eliminat. În cel mai rău caz... cineva așteaptă containerul în Charleston și descoperă că suntem pe urmele lor.”

„Și?”

„Ei detonează de la distanță dispozitivul, domnule, și într-o clipită orașul Charleston este istorie.”

Președintele a aruncat o privire spre secretarul său pentru Securitate Internă, care cu doar câteva minute în urmă făcuse un lobby puternic pentru închiderea orașului. Și-a făcut o notă mentală și s-a adresat din nou lui Reimer. „Ce ne sfătuiți să facem în acest moment?”

„Înainte de a face ceva, domnule, trebuie să aflăm exact ce se află în acel container. Asta va necesita puțin timp și multă răbdare. Odată ce vom ști cu ce ne confruntăm, ne vom putea ocupa de asta. Avem echipa Delta Force WMD de punere în siguranță a WMD pe drum de la Fort Bragg, iar până când vor ajunge la fața locului, echipa mea este mai mult decât capabilă să efectueze diagnostice și analize de proiectare.”

„Despre cât timp este vorba?”, a întrebat Hayes.

„În treizeci de minute, oamenii mei ar trebui să aibă o imagine destul de completă a ceea ce avem de înfruntat.”

„Și dacă este armată și ticăie? „

„Vom avea o situație în extremis și Delta va trebui să lucreze foarte repede, domnule.”

Președintele și-a scărpinat bărbia și a spus: „În regulă, domnule Reimer. Bună treabă și anunțați-ne în secunda în care mai descoperiți ceva”.

Patruzeci și trei

Disensiunile au început aproape imediat și nu a fost o surpriză faptul că proveneau de la Mount Weather, unde erau claustrați vicepreședintele Baxter, secretarul Trezoreriei, Keane, și secretarul DHS, McClellan. Privind retrospectiv, fusese o idee foarte proastă să-i pună pe cei trei în aceeași locație, căci fiecare dintre ei avea în el o flăcărare a lui Chicken Little care, în circumstanțe normale, era abia tolerabilă, dar care, în mijlocul unei crize reale, se putea manifesta ca o cvasi-isterie.

Procurorul general Stokes a rămas deoparte la început. Se gândise mult în ultima oră, și nu doar la evenimentele imediate care urmau să modeleze istoria. Privea înainte, la ceea ce ar putea rezerva viitorul. Obiceiul îi fusese inoculat de mama sa. Fiecare criză are un moment în care fiece lucrurile alunecă pe marginea prăpastiei, fie se evită un dezastru. Majoritatea oamenilor fug să se adăpostească, intră în panică, reacționează exagerat sau îngheață, dar cei mai isteți găsesc oportunități în mijlocul haosului, iar această criză era un eveniment tectonic. Dacă această bombă exploda, Stokes știa că va fi asociat pentru totdeauna cu un președinte care nu a acționat suficient de repede.

La naiba cu Departamentul de Securitate Națională. Poporul american nu avea decât o idee vagă despre ceea ce trebuia să facă. Departamentul de Justiție și FBI-ul erau o altă poveste. Cetățenii știau că, pe plan intern, președintele și apoi procurorul general erau cei care aveau sarcina de a-i proteja.

Iar președinții erau rareori sacrificați, cel puțin nu până la următoarele alegeri. Cu toate acestea, membrii cabinetului președintelui erau o cu totul altă poveste. Atunci când o criză în toată regula exploda, aceștia erau folosiți ca niște fecioare vestale în încercarea de a satisface un zeu păgân pe o bucată îndepărtată de stâncă vulcanică. Întâi erai dat în presă, bucată cu bucată. Cu cariera și reputația în zdrențe, erai apoi trimis înapoi de unde veneai, unde puteai conta pe cei care te considerau cândva un prieten apropiat să te trateze ca și cum ai fi avut ciumă. Da, în Washington, cei puternici pot cădea repede și departe, dar procurorul general Martin Stokes nu avea nicio intenție de a deveni o notă de subsol a unei tragedii grecești moderne.

Cu toate acestea, fiind întotdeauna realist, a înțeles că încercarea de a evita acest glonț special, atât de târziu în joc, ar fi fost inutilă. Există o șansă îndepărtată de a-l putea arunca pe secretarul McClellan sub autobuz. Securitatea Națională era doar la început, în comparație cu

148

față de alte departamente la nivel de cabinet, dar cu toate acestea își făcuse deja o reputație de loc cu personal incompetent. Chiar și așa, în cazul unui dezastru de o asemenea amploare, era probabil că ar fi fost nevoie de mai mult de un singur membru al cabinetului pentru a potoli mânia care s-ar fi abătut asupra lui din partea Capitoliului, a presei și a publicului în general. Nu, chestia asta era prea mare pentru a se da la o parte din calea ei. Cea mai bună variantă era să-și consolideze relația cu președintele și să speră că acest Reimer și oamenii lui NEST erau la fel de buni precum se anunța.

Certurile de la instalația Mount Weather durau de câteva minute. Secretarul McClellan propunea din nou ca Charleston să fie închisă. Ora de vârf a dimineții era în curs de desfășurare și, cu fiecare minut care trecea, susținea el, sute, dacă nu chiar mii de oameni deveneau ținte. El dorea ca, cel puțin, traficul care intra în oraș să fie oprit. Secretarul Trezoreriei, Keane, a spus că dacă se închidea Charleston, trebuiau să închidă piețele financiare și să se pună în fața panicii probabile.

La mijlocul acestei dezbateri, Stokes a observat absența generalului Flood și a secretarului Apărării, Culbertson. A presupus că erau ocupați cu celelalte trei nave de pe lista lor. Stokes era pe punctul de a sări în luptă, când vicepreședintele Baxter a luat proasta decizie de a aduce politica în ecuație.

„Robert”, a proclamat Baxter, „Suntem în curs de realegere. Dacă chestia asta explodează, iar presa află că știam despre asta și nu am făcut nimic pentru a asigura siguranța cetățenilor din Charleston, administrația ta s-a terminat.”

Stokes îl cunoștea suficient de bine pe vicepreședintele Sherman Baxter pentru a ști că nu era un om prost, așa că a presupus că mândria lui fusese cea care, în cele din urmă, îl învingea. Nu era un secret că președintele Hayes îl evitase aproape în totalitate pe vicepreședintele său. Colegiul Electoral îi forțase să se culce împreună și, la început, lucrurile au mers destul de bine, dar nu pentru mult timp. Baxter era din California și, așa cum a promis, a umplut cutia de campanie și a ajutat la obținerea celui mai apreciat stat din Uniune. După aceea, însă, lucrurile au luat-o rapid la vale. Baxter fusese izolat încet, dar sigur. Se părea că și-a petrecut majoritatea ultimilor doi ani fie în străinătate, fie strângând bani. În orice problemă de importanță, era vizibil absent.

Peste tot circulau zvonuri că va fi înlocuit pe bilet, iar Stokes a presupus că a ales acest moment pentru a se face auzit. Totuși, Stokes avea propriile planuri, așa că, asemenea unui cavaler loial, a sărit în apărarea președintelui său.

Cu o voce neobișnuit de puternică și de puternică, Stokes a spus: „Cred că toată lumea trebuie să se liniștească și să lase politica în pace.”

Expresia de pe fața vicepreședintelui Baxter a spus totul. Arăta ca și cum ar fi fost căpitanul unei nave care tocmai fusese spulberată de o torpilă.

Stokes nu a așteptat prea mult pentru a umple golul tăcut care a urmat admonestării sale. „Dacă închidem orașul ăsta nenorocit vom crea panică și, după cum tocmai ne-a spus Reimer... posibil să-i alertăm pe

149

teroriștii că suntem pe urmele lor, ceea ce i-ar putea incita să detoneze chestia asta blestemată și să vaporizeze locul. Așa că...” Stokes a făcut o pauză și, cu o voce mai calmă, a adăugat: „Să respirăm adânc, să ne relaxăm și să-i lăsăm pe Reimer și pe oamenii lui, precum și pe generalul Flood și pe oamenii lui, să facă ceea ce sunt antrenați să facă și să nu le stăm în cale.”

Răspunsul lui Stokes a venit doar câteva secunde mai târziu, când președintele Hayes i-a zâmbit aprobator procurorului său general și a spus: „Bine spus, Martin”.

Patruzeci și patru

CHARLESTON

Fiind o persoană care de obicei aleargă două-trei maratoane pe an, Debbie Hanousek nu se temea să transpire, dar acest lucru a fost ridicol. Nu era nici măcar mijlocul dimineții, iar temperatura din depozit depășea deja 90 de grade extrem de umede. Asta însemna că în interiorul costumului ei anticontaminant erau mai aproape de 100 de grade, dar nu avea cum să-și dea casca jos pentru a-și șterge sudoarea de pe

față. Ea și echipa ei trecuseră prin destule exerciții de antrenament și sperieturi din viața reală pentru a fi stăpânit teama de a se sufoca în costume. Ea însăși nu intrase niciodată în panică, dar îi văzuse pe mulți alții făcând-o.

Urmărise fiecare membru al echipei sale pentru a detecta semne de stres. Erau bine pregătiți și eficienți în ceea ce făceau, dar nu se mai confruntaseră niciodată cu așa ceva. De fapt, nimeni din programul NEST nu se confruntase vreodată cu așa ceva. Fuseseră o mulțime de alarme false; în general dispozitive radiologice mici, de obicei fabricate din surse medicale, pur și simplu rătăcite sau uitate, dar nimic de o asemenea magnitudine – material nuclear de tip bombă reală cu o masă suficientă pentru a crea o producție de douăzeci de kilotone.

Creierile științifice aflate în diversele laboratoare încă analizau datele furnizate de Hanousek și toți erau de acord că era vorba de fapt de ceva real. Semnătura unui material nuclear de calitate militară nu era ceva ce putea fi imitat de nimic altceva în natură. Începuseră deja să încerce să deducă de unde ar fi putut veni. Pentru Hanousek, întrebarea era cu adevărat academică. În momentul de față, ea dorea doar să pună chestia în siguranță.

Când aparatul cu raze X portabil pentru oameni a fost în sfârșit la locul lui, Hanousek le-a dat voie să înceapă la putere mică, nedorind să afecteze vreun circuit electronic care ar fi putut face parte din setul de foc al dispozitivului. Prima împușcătură nu le-a arătat aproape nimic. Acest lucru nu a fost o surpriză pentru niciunul dintre ei. Se mișcau cu prudență. Cei doi tehnicieni s-au uitat la Hanousek pentru a cere permisiunea de a crește puterea. Ea a dat din cap, iar ei au aruncat o a doua privire. Hanousek a privit prin scutul de plexiglas al câștii și s-a uitat la imaginea digitală de pe laptopul din fața ei.

Aceasta era puțin mai bună. Abia putea distinge conturul unui obiect de mărimea unei mingi de volei. Hanousek și-a întins degetul mare și a făcut un gest pentru ca tehnicienii să

150

să mărească puterea. A treia lovitură a fost decentă. Putea distinge clar configurația dispozitivului, dar atât. Designul era simplu, clasic de implozie, un miez sferic de material nuclear înconjurat de explozibili, numai că exista o problemă.

„Mărește din nou puterea”, a strigat Hanousek.

Următoarea împușcătură a apărut pe ecran și ea s-a încruntat. Hanousek a apăsă un buton de pe șold și a spus: „Paul, ai înțeles toate astea?”.

„Da... la o secundă sau două după ce o faci tu”.

A făcut o pauză suficient de lungă pentru a se asigura că Reimer se uita la a patra fotografie. „Ei bine... ai idee unde sunt detonatoarele și setul de foc?”.

„Niciuna.”

Hanousek le-a făcut semn tehnicienilor să mărească încă o dată puterea. Când imaginea a apărut pe laptop, ea era încă nedumerită. „Paul, voi filma o secțiune transversală de dedesubt.”

„Sunt de acord.”

Pe baza fotografiilor pe care le făcuseră deja, tehnicienii au calculat rapid locația exactă a dispozitivului și s-au târât sub remorcă. Au plasat aparatul portabil cu raze X la câțiva centimetri de partea de jos a

containerului și au făcut prima fotografie. Au nimerit exact la țintă și Hanousek i-a pus să mărească imediat puterea. După trei împușcături, au obținut ceea ce căutau.

Din nou, Hanousek l-a întrebat pe Reimer: „Ce părere ai?”.

„Cred că trebuie să îl sun pe președinte”.

„Aș fi de acord”.

„Bine. Rămâi pe loc și așteaptă-l pe Green să ajungă acolo.”

„Am înțeles.”

„Și, Debbie...”

„Da, Paul?”

„Bună treabă.”

„Mulțumesc. „

151

Patruzeci și cinci

SOUTHWESTASIA

G-V al CIA ajunsese deja la o altitudine de croazieră de 41.000 de picioare și părăsise spațiul aerian al Afganistanului. Nu era nevoie ca Rapp să aducă cu el toate dosarele și hărțile. Totul fusese deja scanat și plasat pe un disc. A adus, totuși, doi dintre cei trei prizonieri și suficientă morfină pentru a face fericită o întreagă casă de drogați timp de câteva zile. Îi luase pe Waheed Abdullah și pe Ahmed Khalili, tânărul din Karachi. Amândoi erau în prezent legați, sedați și dormeau. Se părea că cel de-al treilea prizonier nu era nimic mai mult decât o gardă de corp, dar Urda avea totuși să-l rețină pe om și să vadă ce poate scoate de la el.

Rapp reușise ceea ce-și propusese și nu vedea niciun motiv să piardă o secundă în plus față de ce trebuia să facă în Asia de Sud-Vest. Mai ales cu tot ce se întâmpla în Statele Unite. Simplul gând că cineva ca Mustafa al-Yamani era liber pe pământ american era suficient pentru a-l face să intre într-o criză de furie, pe care și-ar fi vărsat-o cu plăcere pe Abdullah dacă ar fi aflat că sauditul îl mințise din nou.

Deocamdată era blocat în așteptare, așteptând ca șeful său să intre pe fir. A folosit timpul pentru a scoate documentele scanate de pe laptop. Rapp plănuia să-și petreacă cea mai mare parte a lungului zbor de întoarcere în Statele Unite în căutarea oricărui indiciu care l-ar fi ajutat să dea de urma lui alYamani. De asemenea, va trebui să găsească timp pentru a dormi puțin, altfel ar fi fost inutil când ar fi aterizat.

În cele din urmă, Kennedy a intrat pe fir. „Mitch, ceva nou?”

„Nu. Ce se întâmplă cu navele?”

Kennedy i-a spus tot ce aflaseră de la ultima lor discuție, apoi a continuat să explice în liniște disensiunile din Consiliul de Securitate Națională cu privire la modul în care trebuiau gestionate lucrurile în Charleston.

Rapp a gemut de frustrare. „Irene, ascultă-mă. Nu avem mult timp la dispoziție. Vreau să treci peste toate prostiile și să-l suni direct pe Skip.” Rapp se referea la Skip McMahon, directorul Diviziei de contraterorism a FBI. „Nu treceți prin directorul Roach... nu-i spuneți nici măcar președintelui că îl sunați. Chestia asta este pe cale să explodeze, și nu mă refer la bombă... mă refer la poveste, iar odată ce se va întâmpla asta, acești teroriști vor dispărea. Skip trebuie să trimită niște agenți în porturi și să afle dacă cineva așteaptă să ridice aceste containere. S-ar putea să aibă oameni care lucrează la docuri.”

„La același lucru mă gândeam și eu.”

152

„Vom avea o singură șansă, Irene, și apoi se vor speria. Trebuie să urmărim transporturile până la destinația lor finală și să descoperim aceste celule.”

„Îl voi suna chiar acum.”

Rapp a auzit o voce în fundal și Kennedy a spus: „Lasă-mă să te sun eu înapoi într-un minut.”

VOCEA LUI REIMER a umplut din nou camera din difuzoarele de deasupra, dar de data aceasta era ceva vizibil diferit la ea. Secretarul pentru Securitate Internă, McClellan, era singurul din sala de conferințe de la Mount Weather. Secretarul Trezoreriei, Keane, plecase să vorbească cu președintele Bursei de Valori din New York, iar vicepreședintele Baxter era plecat să-și lingă rănila undeva. Generalul Flood și secretarul Apărării Culbertson erau ocupați să rezolve situația celorlalte trei nave. Așa că au rămas președintele, șeful de cabinet Jones, directorul CIA Kennedy, secretarul de stat Berg și consilierul pentru securitate națională Haik.

La auzul vocii lui Reimer, toți s-au oprit din ceea ce făceau și s-au întors să se uite la el pe ecran.

Încrâncenarea fără noimă a lui Reimer fusese înlocuită cu un mic zâmbet. „Domnule președinte, am vești bune de raportat.”

„Cu siguranță, să le auzim.”

„Am radiografiat containerul și credem că dispozitivul în cauză este un pachet de fizică goală.”

Președintele Hayes nu a înțeles termenul, dar a presupus, după zâmbetul larg de pe fața de obicei posomorâtă a lui Reimer, că era ceva pozitiv în această descoperire. „Domnule Reimer, nu am nicio idee despre ce este un pachet de fizică goală, dar, din moment ce este prima dată când vă văd zâmbind toată dimineața, voi presupune că, în acest caz, goală este mai bine decât complet îmbrăcată.”

„Cu siguranță puteți spune asta, domnule președinte”, a râs Reimer.

„Deci, ce este mai exact un pachet de fizică goală?”

„Domnule, în esență,” Reimer și-a ridicat mâinile în sus pentru a forma un cerc, „este o sferă de material nuclear de calitate militară, mai puțin setul de foc și materialul exploziv care sunt folosite pentru a declanșa implozia.”

Hayes credea că îl urmărește. „Deci chestia asta este practic miezul unei bombe nucleare... și nimic altceva.”

153

„În cea mai mare parte este corect, domnule.”

„Deci nu se poate declanșa.”

Reimer s-a gândit să explice singura excepție, dar șansele ca aceasta să se întâmple erau atât de mici încât nu merita să intre în detalii. „Fără explozibili și fără focul pus, domnule, nu are cum să atingă o putere măsurabilă.”

„Deci suntem în afara oricărui pericol?”, a întrebat Valerie Jones.

„Așa este. Materialul nuclear, așa cum se află, nu reprezintă o amenințare reală pentru orașul Charleston.”

Sala a izbucnit în sărbătoare în legătură cu vestea bună. Au fost suspine de ușurare, râsete nervoase și chiar câteva îmbrățișări. Președintele și ceilalți membri ai consiliului l-au felicitat pe Reimer și pe oamenii săi pentru o treabă bine făcută. După doar un minut, lucrurile s-au liniștit, iar Hayes era pe punctul de a-i adresa o întrebare lui Reimer, când ușa sălii de conferințe s-a deschis. Unul dintre oamenii lui Valerie Jones a intrat în încăpere și s-a îndreptat cu pași repezi spre șeful de cabinet.

Jones a ascultat doar o secundă, apoi a apucat telefonul din fața ei. Și-a înfipt degetul arătător în lumina roșie care clipea și a spus: „Tim”. A ascultat intens timp de zece secunde întregi. De mai multe ori a încercat și nu a reușit să întrerupă apelul celeilalte persoane. În cele din urmă a spus: „Tim, am înțeles. Adu-l în biroul tău în cincisprezece minute. Spune-i că voi vorbi direct cu el.”

A mai ascultat încă cinci secunde, dând din cap tot timpul. „Astea sunt o grămadă de prostii, Tim, și poți să-i spui că eu am spus asta. Dacă nu poate aștepta cincisprezece minute, mă voi asigura că nu va mai obține niciodată un interviu cu cineva implicat în această administrație, iar apoi îl voi suna pe șeful lui și îi voi băga povestea pe gât. Acum cheamă-l în biroul tău în cincisprezece minute și sună-mă înapoi.”

Jones a trântit telefonul și s-a uitat la președinte. „TheTimes este pe cale să publice povestea că dumneavoastră și întregul cabinet au fost evacuați din capitală noaptea trecută.”

Patruzeci și șase

CHARLESTON

Pe măsură ce ceasul trecea de ora nouă dimineața, Ahmed al-Adel devenea din ce în ce mai nervos. Făcuse sute de drumuri la șantier de când preluase compania de transport rutier, dar acesta era fără îndoială cel mai important și, prin urmare, cel mai stresant. De cele mai multe ori, călătoriile decurgeau fără probleme. Al-Adel pleca mai devreme din Atlanta, astfel încât să poată evita

traficul îngrozitor, și ajungea în portul Charleston înainte ca porțile să se deschidă la ora 7:00. a.m.

Totul a fost legitim. Trebuia să fie așa. Al-Adel era un om minuțios și descoperise că industria transporturilor nu era atât de plină de corupție pe cât fusese lăsat să creadă cândva. Totuși, acest lucru nu era o problemă pentru el. Al-Adel plănuia să joace după regulile lor până la capăt.

Industria transporturilor internaționale era dominată de mari corporații multinaționale cu mize de miliarde de dolari, dar, ca întotdeauna, exista loc pentru jucătorii mici care să își facă loc. Nișa lui Al-Adel era importul de articole pentru populația musulmană în creștere din Atlanta. Atâta timp cât își plătea facturile și respecta toate regulile stabilite de vama americană, multinaționalele continuau să îi trimită mărfurile, iar el continua să le ridice.

Făcea asta de un an de zile. Avea o mică afacere frumoasă care îi mergea bine. Nu făcea profit, dar asta pentru că nu exista niciun stimulent real pentru asta. Afacerea era doar o acoperire pe termen scurt, așa că nu făcuse aproape niciun efort pentru a ține costurile sub control sau pentru a-și extinde distribuția. De trei ori pe săptămână făcea călătoria de la Atlanta la Charleston, de două ori pentru a prelua containerele care intrau din India și a treia oară pentru a se întâlni cu nava săptămânală care venea din Pakistan.

Fastidiozitatea sa fusese salvarea sa. În calitate de imigrant saudit și proprietar al unei companii de camioane care făcea afaceri internaționale, al-Adel atrăsese atenția FBI-ului. La început cooperase, mai ales pentru că nu vedea altă cale și pentru că știa că își acoperise atât de bine urmele încât nu avea nimic de ascuns, dar pe măsură ce FBI-ul continua să cerceteze viața sa profesională și personală, al-Adel devenea iritat, iar apoi îngrijorat că ar putea găsi ceva. După mai multe luni, mândria sa arabă l-a îmbărbătat. Trăise în America suficient de mult timp pentru a înțelege ce trebuie să facă.

Ideea i-a venit într-o seară, în timp ce se uita la televizor. Era un panel la una dintre emisiunile de discuții pe cablu și se discuta despre Patriot Act. Unul dintre invitați era un avocat pentru drepturile civile din Atlanta. Al-Adel mai auzise de el. Numele bărbatului era Tony Jackson, dar era cunoscut mai degrabă după porecla sa, Gura Sudului. Convertit la islam, lui Jackson îi plăcea să se ocupe de cauze care atrăgeau atenția presei. După ce l-a ascultat pe Jackson susținând cu pasiune că Patriot Act era un afront adus Bill of Rights, al-Adel i-a făcut o vizită a doua zi. El i-a explicat situația sa; că era un cetățean american care încerca să conducă o afacere legală și că FBI-ul îl hărțuia la fiecare pas. Jackson a preluat cazul și, în loc să se folosească de tribunale, a folosit mass-media pentru a scăpa FBI-ul de clientul său.

Al-Adel era foarte mândru de el însuși pentru că i-a păcălit pe americani. În timpul izolării sale culturale, începuse să se vadă pe sine însuși ca pe un războinic solitar și drept care își apăra credința în mijlocul corupției și al răului. Acest sentiment de claritate și superioritate morală a servit la ascuțirea conștiinței sale deja excentrice a marilor probleme culturale și de

diviziune religioasă dintre Arabia Saudită, țara sa natală, și peisajul american decadent. El avea să rămână cu un pas înaintea americanilor până la sfârșit.

Se afla cu adevărat într-o misiune de la Dumnezeu și se îndoia că Allah l-ar fi lăsat să ajungă atât de departe doar pentru a eșua în ultimele zile ale călătoriei sale. Acest gând a fost cel mai prezent în mintea sa atunci când i s-a dat permisiunea de a intra în curte și de a-și ridica containerul. Al-Adel s-a întors și l-a privit pe tovarășul său. Amândoi bărbații au făcut un schimb de priviri de ușurare. Era atât de cald și de

umed încât începuseră să se îngrijoreze că camionul s-ar putea supraîncălzi. Îi aștepta un drum lung și ultimul lucru de care avea nevoie era ca platforma să se strice pe autostradă și să atragă atenția poliției.

Frâna de parcare a fost eliberată și camionul a intrat în viteză. În timp ce conducea, al-Adel stătea cocoțat pe volanul mare și se uita în jur după semne de ceva neobișnuit. Până acum totul părea normal. Macaralele gigantice albastre balansau încărcătura de pe navă, iar debarcatorii nepoliticoși, care aveau tendința de a lătra la el dacă făcea vreo mișcare greșită, păreau preocupați de treburile lor.

Al-Adel a trecut prin curte în spatele unui alt camion cu o remorcă goală. Ambele vehicule au ajuns în cele din urmă să se oprească între niște conuri portocalii. Rapid și eficient, unul dintre containerele mari a fost manevrat în poziție, iar al-Adel și asociatul său au privit cu atenție cum a fost coborât peste șasiul camionului din fața lor.

SCHOYER ȘI BĂRBAȚII LUI și-au pus planul la cale din mers. McMahon sunase din Washington și reiterase îngrijorarea lui Rapp cu privire la faptul că cineva aștepta să ridice bomba nucleară. După ce au verificat cu oficialii portului, au descoperit că un camion aștepta de fapt să ridice containerul care tocmai sosise din Pakistan. Schoyer nu a văzut niciun motiv pentru a complica situația. O supraveghere rapidă i-a spus că în vehicul se aflau doi bărbați.

Unul dintre agenții săi a sugerat să cheme o echipă tactică pentru întăriri, dar Schoyer a respins ideea după numai o secundă de gândire. Avea deja șase oameni de-ai săi la fața locului și încă o duzină de polițiști locali înarmați cu puști și mitraliere. Dacă, dintr-un motiv oarecare, cei doi bărbați în cauză nu se predau ușor, Schoyer a considerat că aveau suficientă putere de foc la fața locului pentru a gestiona situația. Timpul era factorul cel mai important. Creaseră o serie de platforme care așteptau să ridice containerele. Dacă nu lăsau camioanele să intre în curte cât mai curând, presupușii teroriști ar putea deveni suspicioși și să fugă.

Schoyer s-a gândit că șansele sale de a-i aresta pe cei doi bărbați fără a face rău nimănui erau mai mari dacă îi lăsa să intre în curte. Ar fi fost ca și cum ar fi lăsat un taur să intre în țarc. Cu cooperarea căpitanului portului, a unui stivuatorist și a doi dintre operatorii de macara, a fost conceput un plan rapid.

Cei șase agenți FBI așteptau ascunși în spatele containerelor, de o parte și de alta a benzii pentru camioane. Schoyer i-a urmărit cum se poziționau și apoi a transmis ordinul de a lăsa camioanele să intre în șantier. De pe puntea de observație, Schoyer urmărise cum erau descărcate Madagascar și o altă navă de la nord. Macaralele albastre care mișcau cele patruzeci și cincizeci și șase sute de mii de metri pătrați. containere de patruzeci și patru de picioare erau aproape imposibil de ignorat. Mișcarea lor hipnotică îi dăduse o idee agentului special care se ocupa de biroul din Columbia, Carolina de Sud.

Când prima semiremorcă s-a oprit în zona de încărcare, Schoyer și-a dus radioul digital cu emisie-recepție la gură și le-a spus oamenilor săi să se pregătească. Ceea ce șoferii camionului nu puteau vedea era faptul că, în timp ce vehiculul din fața lor era încărcat, o a doua macara balansa un container și îl așeza în spatele remorcii lor goale pentru a-i închide. Schoyer a putut vedea clar fețele suspectilor în timp ce priveau spre cer urmărind cum containerul destinat camionului din fața lor se balansa la locul lui.

Schoyer a așteptat până când momentul a fost perfect și apoi le-a spus oamenilor săi să plece. Trei agenți au luat cu asalt fiecare parte a camionului. Primul agent de pe fiecare parte a smuls ușa, în timp ce următorul agent din rând și-a tras omul din cabină și l-a aruncat la pământ. Al treilea agent de pe fiecare parte i-a acoperit pe ceilalți doi de la o distanță de trei metri, cu armele scoase. Cei doi suspecti au fost imobilizați și încătușați fără ca măcar să aibă ocazia să protesteze.

Patruzeci și șapte

WASHINGTON, D.C.

Elicopterul Sikorsky S-61 Sea King a intrat în cursă deasupra capitalei mai repede decât de obicei. Piloții de pe Marine One nu împărtășeau încrederea președintelui că era sigur să se întoarcă la Casa Albă, dar nu aveau obiceiul de a-i spune președintelui ce să facă, așa că, ca niște buni aviatori pușcași mariniști ce erau, și-au urmat ordinele și și-au îndeplinit îndatoririle la maximum. Serviciile secrete, însă, s-au comportat puțin diferit. Jack Warch, agentul special însărcinat cu detașamentul prezidențial, protestase vehement, mai întâi la Valerie Jones și apoi aproape la fel de vehement, dar cu siguranță mai respectuos, la președintele însuși.

Warch și președintele aveau o bună relație de lucru. Președintele a ascultat aproape întotdeauna îngrijorările agentului în materie de securitate și, de multe ori, făcea tot ce putea pentru a calma temerile lui Warch, dar în ceea ce privește problema întoarcerii la Casa Albă în plină criză, președintele nu a putut fi influențat. Warch s-a luptat, dar știa când să renunțe. La fel ca aviatorii pușcașilor marini, atunci când președintele dădea un ordin, erai așteptat și condiționat să îl urmezi. Warch a declarat în mod oficial că el credea că mișcarea a fost prematură și prost sfătuită, dar apoi a continuat să aranjeze plecarea președintelui.

Irene Kennedy urmărise dezbaterile în felul ei obișnuit, tăcut, dar perspicace, citind printre rânduri și căutând motivul politic din spatele fiecărei justificări pentru revenirea la Casa Albă. După ce lucrase toată viața ei de adult pentru CIA, Kennedy credea în păstrarea secretelor. Nu existau prea multe îndoieli în mintea ei că ar fi fost mai bine ca poporul american să nu afle niciodată ce tocmai se întâmplase în Charleston. Viața era

157

destul de dificilă pentru un om obișnuit, fără să trebuiască să-și facă griji în legătură cu anihilarea nucleară.

Din nefericire, îngroparea întregii probleme, deși era un gând frumos, nu mai era, din toate punctele de vedere, o opțiune. Presa era la curent cu povestea. Ea însăși pusese în aplicare Operațiunea Arca cu speranța că nu vor reuși să treacă de ora 12:00 a doua zi înainte ca presa să dea publicității povestea, și a avut dreptate. Nu numai că reporterul de la TheTimes refuzase să dea înapoi când Jones îi vorbise, dar alți doi reporteri se ocupau acum de poveste. Bietul Tim Webber, secretarul de presă al Casei Albe, avea degetul înfipt într-un dig care era pe cale să-și piardă toată integritatea structurală. Dacă nu se întorceau repede la Casa Albă și nu-l ajutau să răspundă la întrebări, urma să se producă o inundație.

Kennedy era o persoană cu standarde înalte, dar cu așteptări realiste. A ascunde presei, și poporului american, ceea ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore era fără speranță. Cea mai rațională cale era să iasă în fața poveștii și să o gestioneze. Aici Kennedy a fost de acord atât cu președintele, cât și cu șeful său de cabinet. Ea ar fi preferat să-l țină pe președinte în siguranță la locul R până când ar fi înțeles mai bine ceea ce tocmai zădărnice, dar erau în joc probleme economice și politice uriașe.

Problemele economice erau destul de ușor de înțeles. Piețele financiare prosperau pe stabilitate. Dacă anunțul unei creșteri a ratelor dobânzilor sau al unei creșteri a ratei șomajului putea face ca bursa să se prăbușească, nu era greu de imaginat cum va fi primită vestea evacuării conducerii politice a Americii de la Washington. Hayes nu a menționat repercusiunile politice, dar Kennedy știa la ce se gândea. Nu avea de gând să stea în siguranță într-un buncăr militar securizat în timp ce cetățenii obișnuiți mergeau la muncă, deschizându-se astfel la acuzațiile de lașitate din partea adversarilor săi.

Hayes fusese foarte ferm convins că cea mai rapidă și mai bună cale de a evita orice fel de panică era ca el să fie văzut în spatele biroului său de la Casa Albă conducând țara. În cea mai mare parte, Kennedy a fost de acord, iar când a fost întrebat de președinte a spus acest lucru. Un fel de plan improvizat a fost apoi inițiat de Hayes. El a ordonat vicepreședintelui și secretarului pentru Securitate Națională să rămână la instalația de la Mount Weather, iar secretarului Trezoreriei, Keane, să se întâlnească cu el la Casa Albă. Secretarul de stat Berg urma să rămână la situl R împreună cu consilierul pentru securitate națională Haik, iar Kennedy și Jones urmau să-l însoțească la Casa Albă.

Kennedy nu-și mai amintea de câte ori fusese la bordul Marine One, erau prea multe pentru a le număra, dar își dădea seama că zburau mai repede decât în mod normal în timp ce veneau la joasă înălțime deasupra National Mall. S-a uitat pe fereastra mică la Memorialul celui de-al Doilea Război Mondial. Muncitorii erau ocupați să ridice tribunele și să se pregătească pentru ceremonia de inaugurare de sâmbătă. Rapp era deja pe drumul de întoarcere, fiind așteptat să ajungă în cursul serii. Dimineață, ea îl va pune să înceapă să caute orice posibilă legătură între atacul de jucat și ceremonie.

158

Elicopterul s-a înclinat puternic și toți cei din spate s-au întins spre cotiere. Kennedy își ridică privirea spre Warch, care stătea pe un scaun săritor lângă cabina de pilotaj. La fel ca majoritatea agenților Serviciilor Secrete, avea tendința de a se purta într-o manieră foarte stoică, dar Kennedy îl cunoștea suficient de bine pentru a obține de la el o rotire a ochilor și o încruntare strâmbă. Warch nu era deloc mulțumit de decizia președintelui de a se întoarce la Casa Albă.

Apucându-și cotierele din piele, președintele s-a aplecat pe culoar și a spus: „Jack, încerci să mă pedepsești?”.

„Nici prin cap nu-mi trece, domnule președinte. Încerc doar să mă asigur că te vom duce înapoi la Casa Albă fără să fii împușcat din cer.”

Hayes s-a uitat la Kennedy și i-a arătat unul dintre zâmbetele sale atrăgătoare. Pentru a doua oară în această dimineață, i-a spus: „Bună treabă, Irene. Nu știu ce m-aș face fără tine”.

„Mulțumesc, dle. Președinte”, și-a permis Kennedy să zâmbească, „dar lui Mitch ar trebui să-i mulțumiți.”

„Nu vă faceți griji, am de gând să o fac.”

El s-a întins și a apucat-o de mână cu un entuziasm aproape băiețesc și a spus: „I-am oprit pe ticăloși, Irene! I-am oprit de tot. Au dat cea mai bună lovitură împotriva noastră și noi i-am oprit.”

Zâmbetul lui Kennedy a crescut. „Da, domnule, așa este. Da, am reușit.”

Directorul CIA nu era o persoană care să se laude, dar era greu de reprimat sentimentul amețitor, aproape amețitor, de a fi dejucat un atac terorist care ar fi distrus Washington, D.C.

MOTORCADELE își croiau drum cu pași repezi prin traficul aglomerat din centrul orașului; trei mari Suburbane Chevy negre cu numere de înmatriculare guvernamentale, cu luminile aprinse, cu sirenele care răsunau și fără escortă de poliție. Când vehiculele au trecut prin poarta neagră și grea a Casei Albe, haita

de reporteri care se afla pe peluza nordică a lăsat totul baltă și a alergat să se pună pe poziții. A fost destul de comic să-i vezi pe jurnaliștii de televiziune subțirei ca un creion cum se îmbrânceau cu fotografii și cameramanii mai voinici. În mod normal, exista o ordine ierarhică, iar reporterii care aveau cea mai mare vechime în acoperirea Casei Albe erau lăsați politicos în față, dar nu și în această dimineață. Presiunea era mare. Producătorii lătrau peste căști, iar editorii țipau în telefoanele mobile. Moara de zvonuri era în plină desfășurare, iar mentalitatea de scoop conducea haita.

Geamurile fumurii întunecate ale camioanelor frustrau chiar și cele mai strălucitoare blițuri ale camerelor de luat vederi, în timp ce fotografii încercau să vadă cine se afla în vehiculul din mijloc.

159

Prin experiență, știau cu toții să nu țină cont de primul și ultimul camion, în care se aflau doar bărbați voinici în costume, cu tunsori scurte și arme. Dacă umblai prin Washington, cu atât mai puțin la Casa Albă, acest tip de aranjament era ceva obișnuit. Oameni importanți care erau plimbați în vehicule închise la culoare, cu geamuri întunecate și gârzi de corp, era foarte Washington.

Pentru acești reporteri pricepuți, o astfel de priveliște nu ar fi stârnit în mod normal decât o curiozitate trecătoare, dar nu și în această dimineață. Lipsa de informații sau de imagini utilizabile cu cineva care să intre sau să iasă de la Casa Albă i-a făcut pe reporteri, fotografi și cameramani să intre într-o frenezie de paparazzi.

Ușile primului și celui de-al treilea vehicul s-au deschis brusc, iar un grup de bărbați purtând insigne de rever, ochelari de soare și căști de culoarea cărnii au pășit pe bordură și i-au făcut loc șefului lor.

Procurorul general Stokes a coborât de pe bancheta din spate a vehiculului din mijloc, cu Peggy Stealey pe urmele lui.

Reporterii au început să strige întrebări, fotografii au făcut poze, iar cameramanii i-au bruscă pe toți în încercarea de a obține mai mult de o secundă de filmare neumbrită.

Stokes a trecut prin falanga fără să clipească. Trecuse prin asta de destule ori ca să știe că era important să stea drept, să-și păstreze o expresie neutră și să ignore camerele de luat vederi. A-ți proteja ochii de blițuri nu făcea decât să pară că încerci să ascunzi ceva.

„Procurorul general Stokes!”, a strigat unul dintre reporteri. „Este adevărat că președintele a fost evacuat de la Casa Albă noaptea trecută?”.

„Unde este președintele în acest moment?”, a strigat un alt reporter.

Stokes și-a păstrat cursul. Anii săi de avocatură îl învățaseră să ignore de obicei astfel de întrebări, dar în această dimineață, după ceea ce tocmai trecuseră, a decis să se distreze puțin. „Mă duc înăuntru să mă întâlnesc cu el”.

Procurorul general și blonda înaltă au intrat în clădire și au lăsat presa privindu-se reciproc cu scepticism. Toată dimineața îi ceruseră secretarului de presă al Casei Albe să afle unde se află președintele și nu ajunseseră nicăieri. Faptul că secretarul de presă refuza să le răspundă la întrebări era dovada că președintele nu era acolo unde trebuia să fie.

Câțiva reporteri au continuat să strige întrebări după ce Stokes intrase în clădire, dar s-au oprit de îndată ce ușile albe și grele s-au închis. Când vacarmul de nemulțumiri s-a liniștit, au devenit conștienți de un alt zgomot. Un zgomot cu care erau cu toții familiarizați. Au fugit spre nord, departe de clădire, și au început

să cerceteze cerul. Zgomotul distinctiv era cel al unui elicopter, și nu exista decât un singur elicopter în lume care avea voie să pătrundă în spațiul aerian din jurul Casei Albe.

160

Unul câte unul au început să-l blesteme pe Tim Webber pentru că nu le-a permis să acopere sosirea președintelui de oriunde naiba ar fi fost.

Patruzeci și opt

Peggy Stealey era mai mult decât conștientă de faptul că aceasta era prima dată când se afla în Biroul Oval și își dorea ca înfățișarea ei să fie pe măsura ocaziei. Părul, machiajul și alegerea hainelor i se păreau extrem de deficitare. Ca întotdeauna, procurorul general Stokes era îmbrăcat impecabil într-unul dintre costumele sale Hugo Boss cu trei nasturi. Stealey era sigură că unul dintre oamenii lui se dusese la el acasă, unde micuța soție perfectă a lui Martin împachetase totul în geanta de haine Orvis a procurorului general.

Stealey nu avea oameni, cel puțin nu încă, așa că era încă în costumul plictisitor de pantaloni gri de la Talbots pe care îl pusese pe ea în miez de noapte. Ținuta era pentru îmbrăcăminte feminină ceea ce era vanilia pentru înghețată. Nu era absolut nimic interesant sau memorabil în legătură cu ea și, dacă asta nu era destul de rău, nici măcar nu avea cu ce să o îmbrace. Nici un colier, nici cercei, nici măcar o brățară, un ceas sau o agrafă de păr cu bijuterii. Era blocată cu o simplă bandă elastică pentru a-și ține părul blond caracteristic la spate și cu o pereche de pantofi negri Jill St. John, de nedescris, în picioare.

Stealey fusese la Casa Albă de zeci de ori pentru a se întâlni cu alți înalți oficiali ai administrației și chiar stătuse în ultimul rând la câteva ședințe de cabinet. Dar, cu acele ocazii, ea era doar un chip printre zeci. Dimineața aceasta a fost diferită din multe puncte de vedere. Aceasta era istorie în devenire, iar Stealey plănuia să contribuie la formarea ei. Stokes îi povestise despre mustrarea vicepreședintelui și despre privirea aprobatoare pe care o primise de la președinte. Oportunitatea era acolo. Tot ce trebuiau să facă era să profite de ea, iar Stealey avea un plan care s-ar fi potrivit nevoilor tuturor.

Președintele Hayes a intrat în Biroul Oval cu un pas vioi. Jones și Kennedy l-au urmat cu câțiva pași în urmă. Stealey s-a simțit un pic mai bine când a observat că președintele era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki și o cămașă albă cu nasturi. Acest scurt răgaz a dispărut o secundă mai târziu, când un bărbat micuț, îmbrăcat într-o jachetă albă și amidonată, a intrat în cameră din direcția opusă. Avea în mână un costum albastru închis, cămașă călcată, cravată și o pereche de pantofi de gală lucioși.

Președintele și-a ignorat cei doi oaspeți și a spus: „Carl, ești cel mai bun”.

Cu un zâmbet radiant, stewardul președintelui din Marină, care își ținea postul de douăzeci și doi de ani, a spus: „Mă bucur că v-ați întors la Casa Albă, domnule”.

Hayes nu avea nicio îndoială că Carl știa mai multe despre ceea ce se petrecuse în ultimele douăsprezece ore decât toți, cu excepția consilierilor săi de top. „Îți mulțumesc, Carl. Vrei te rog să atârni chestiile alea în baia mea și să ne aduci niște cafea?”.

161

„Desigur, domnule.”

Hayes s-a întors cu fața la Stokes și Stealey, care stăteau lângă șemineu. I-a aruncat o privire lui Stealey, iar ea a observat scurta privire întrebătoare în timp ce încerca să o plaseze. Privirea era foarte subtilă. A încercat să o mascheze cu un zâmbet, iar apoi ochii i s-au mutat rapid spre Stokes. Stealey a ghicit mizerabil că, având în vedere înfățișarea ei, era probabil ca președintele să creadă că era membră a echipei de securitate a procurorului general și nu unul dintre avocații săi de top.

Președintele a bătut din palme și a spus: „Martin, tu și oamenii tăi ați făcut o treabă fenomenală în această dimineață”.

„Vă mulțumesc, domnule președinte. A fost un mare efort de echipă”.

„Cu siguranță că a fost.”

„Domnule președinte”, a strigat Kennedy în timp ce se îndrepta spre biroul președintelui, „Vă deranjează dacă folosesc telefonul dvs. pentru a-l contacta pe generalul Flood?”

„Bineînțeles că nu.”

S-a bătut la ușă și de data aceasta a intrat o femeie care purta o geantă de haine. „Scuzați-mă, domnule președinte.” Tânăra femeie și-a îndreptat imediat atenția către șefa de cabinet a președintelui, care se afla într-un colț și vorbea la telefonul mobil. „Val, ți-am luat lucrurile”.

Jones a acoperit telefonul. „Pune-le în biroul meu”.

Stealey și-a notat în minte să împacheteze acea „geantă de plecare” cu prima ocazie pe care o avea. Niciodată nu va mai fi prinsă atât de nepregătită.

„Domnule președinte”, a spus Stokes, „aș dori să vi-l prezint pe adjunctul procurorului general adjunct însărcinat cu combaterea terorismului, Peggy Stealey.”

Hayes a zâmbit în timp ce traversa biroul, cu mâna dreaptă întinsă. „Cred că ne-am mai întâlnit, nu-i așa?”.

„Mai mult sau mai puțin... da, domnule.”

„Peggy”, a spus Stokes, „a fost o parte importantă din ceea ce s-a întâmplat în această dimineață. Ea a fost cea care a adus totul la un loc pe frontul intern.”

„Atunci aveți recunoștința și mulțumirile mele.” Președintele i-a strâns mâna cu amândouă.

162

Șeful ei tocmai exagerase destul de mult, dar Stealey nu avea de gând să se certe cu el. Dacă voiau să-i acorde credit, cine era ea să o contrazică? „Vă mulțumesc, domnule.”

Kennedy a închis cu generalul Flood și s-a alăturat grupului. „Bună, Peggy.”

„Bună dimineața, doctore Kennedy.” Stealey a fost surprinsă că Kennedy își amintise numele ei. Se mai întâlniseră doar de două ori până atunci, și de ambele ori într-un grup mare.

„Generalul Flood spune că echipa SEAL 6 a găsit o cantitate considerabilă de explozibil plastic C-4 turnat. Pe baza estimărilor inițiale, ei presupun că încărcătura explozivă a fost concepută pentru a fi plasată în jurul pachetului fizic al bombei pe care am găsit-o în Charleston.”

„Un dispozitiv de implozie.”

„Exact.”

„Dar celelalte două nave?”, a întrebat președintele.

„Căutările sunt în curs de desfășurare, dar nimic până acum.”

„Nu ne gândim la o a doua bombă în acest moment, nu-i așa?”, a întrebat Hayes.

„Este prea devreme să excludem complet această variantă, dar, pe baza modelului pe care îl vedem, bănuiesc că vom găsi alte componente cheie folosite pentru asamblarea unei arme nucleare complete.”

„Cât de departe sunt celelalte două nave de coastă?”

„La peste 60 de mile. Paza de Coastă se ocupă de situație, iar Marina oferă sprijin.”

„Când ne putem aștepta la un răspuns?”

„În decurs de o oră. Verificarea inițială a fiecărei nave a ieșit negativă pentru materiale nucleare. Acum mută încărcătura pentru a ajunge la containerele specifice.”

„Anunță-mă imediat ce aflăm ceva.”

„O voi face.” Kennedy și-a verificat ceasul. „Dacă nu vă deranjează, domnule, aș vrea să mă duc în Sala de Situații și să mă pun la curent cu situația completă.”

„Prin toate mijloacele. Mă voi alătura peste puțin timp.”

Kennedy a plecat, iar Jones s-a apropiat de grup, cu o expresie de exasperare pe față.

„Presa... jur că sunt momente în care cred că comuniștii au avut dreptate.”

163

Toată lumea a râs.

„Care este problema acum?”, a întrebat Hayes.

„Nimic. Cel puțin nimic de care să te îngrijorez în acest moment.”

„Ești sigur?”

Jones a ezitat. „Am convocat o ședință de strategie în treizeci de minute. Poate aștepta până atunci. Simplul fapt că te afli fizic aici, la Casa Albă, le-a luat vântul din pânze pentru moment.” Șefa de cabinet și-a trecut o mână prin părul ciufulit.

„Val”, a spus Stokes, „aș vrea să ți-o prezint pe Peggy Stealey, adjunctul meu, procurorul general adjunct însărcinat cu combaterea terorismului.”

Stealey i-a strâns mâna lui Jones și a observat cearcănele de sub ochii șefei de cabinet. Dintr-o dată, nu se mai simțea atât de rău în legătură cu aspectul ei.

„Peggy Stealey”, a repetat Jones numele ca și cum l-ar fi auzit înainte. În ochii ei a apărut o scânteie de recunoaștere și a spus: „Pat Holmes”.

„Da.” Stealey a zâmbit. „Pat spune că ești cea mai isteță persoană din oraș.”

Jones a dat din cap în semn de aprobare și i-a dat președintelui o mică palmă în stomac. „Ați auzit asta?”

„Nu mă auzi certându-mă, nu-i așa?”. Hayes a ridicat mâinile în sus.

„Ar fi bine să nu.” Și-a îndreptat din nou atenția către Stealey. „Tu și cu mine trebuie să vorbim. Pat mi-a povestit despre cina ta de aseară și nu aș putea fi mai mult decât de acord.”

Hayes a avut un flux și un reflux pe tema dorinței de a ști ce puneau la cale manipulatorii săi politici. Adesea, pregătirile și strategiile lor nu erau nimic mai mult decât zgomot de fond, dar existau momente în care setea lor de victorie se transforma în intrigi de-a dreptul nebunești.

În timp ce se uita înainte și înapoi la Jones și la această femeie izbitoare, Stealey, Hayes a decis că voia să știe ce puneau la cale președintele Comitetului Național Democrat și aceste două femei. „Ce puneți la cale pe la spatele meu acum?”

Stealey era o perfecționistă care se frământa pentru detalii doar până la un punct. Totul făcea parte din căutarea ei constantă a victoriei. Detaliile contau în timpul pregătirii, dar odată ce începea procesul sau dezbateră, ea se concentra pe imaginea de ansamblu și prelua conducerea.

Stealey nu a așteptat ca Jones să răspundă la întrebare. „Există un consens la Justiție, domnule, că Patriot Act este o măsură prea mare. Avem câteva cazuri de referință

164

care își croiesc drum prin sistem spre Curtea Supremă. După cum arată calendarul în acest moment, aceste decizii vor fi pronunțate la sfârșitul verii sau la începutul toamnei.”

„În ultimele luni ale campaniei dvs. de realegere”, a adăugat Jones.

„Consensul, domnule”, a spus Stealey, „este că instanța ne va face de râs. Și nu doar o dată. Ne așteptăm la o serie de înfrângeri uluitoare”.

Președintele era de părere că, după ceea ce era cât pe ce să se întâmple în această dimineață, Patriot Act ar trebui, dacă mai era nevoie, să fie întărit. „Sincronizarea dvs. în această privință nu este atât de bună”. Hayes a lansat reproșul său cu o încruntare severă pe față. „Nu știu dacă vreunul dintre voi a observat, dar un grup de teroriști tocmai a fost foarte aproape de a introduce pe furiș o armă nucleară în țara noastră.”

Stealey s-a ridicat în picioare, l-a fixat pe Hayes cu privirea și a spus: „Domnule președinte, cu tot respectul, nu sunt de acord. Momentul nu putea fi mai potrivit pentru a aborda această problemă”.

Procurorul general Stokes a făcut o jumătate de pas înapoi și l-a privit pe vechiul său iubit cum se apucă de treabă. Stokes a observat că ea își ascundea tendința de a fi condescendentă. Cuvintele ei erau ferme, dar respectuoase. Implorante, dar nu disperate. Ea a acumulat fapt după fapt și, în cele din urmă, a adus în discuție unghiul politic într-o manieră foarte abilă. Stokes o mai văzuse făcând asta și îl cunoștea suficient de bine pe președinte pentru a înțelege că nu avea nicio șansă. Stokes și Jones au schimbat o privire rapidă, iar șeful de cabinet al președintelui a ridicat o sprânceană impresionată. Stokes și-a permis să se gândească la Convenția Națională Democrată din această vară. S-a imaginat pe el însuși ținând unul dintre discursurile cheie din prime-time, iar apoi și-a imaginat că președintele își anunța în fața mulțimii înfierbântate noul contracandidat. Totul era acolo, pentru ca el să apuce.

Patruzeci și nouă

ALABAMA-GEORGIA STATELINE

Manny Gomez simțea că se îmbolnăvește de ceva. Într-un minut transpira, iar în următorul minut îngheța. A încercat să-și amintească dacă băuse ceva în Mexic, dar ar fi putut să jure că nu. Întotdeauna a avut grijă să-și aducă apă cu el. Nici măcar nu rămăsese peste noapte. Pur și simplu trecuse granița la Laredo, își luase încărcătura și apoi traversase înapoi.

Acum se vedea mergând cu 130 km/h pe autostrada 20, cu Alabama în oglinda retrovizoare, Georgia drept înaintea și un disconfort general peste tot. Se afla la volan de aproape cincisprezece ore și, dacă voia să se întoarcă la meciul de baseball al fiului său, trebuia să descarce încărcătura, să ajungă la centrul de distribuție din Forest Park, să ridice noua încărcătură pentru călătoria de întoarcere în Texas și apoi să iasă din oraș înainte de începerea orei de vârf de după-amiază.

165

Își dăduse seama de tot. Făcuse călătoria pe I-20 de destule ori ca să știe unde își amplasau polițiștii capcanele de viteză, unde era mâncarea bună, unde să se oprească pentru a dormi și, mai important, unde să nu se oprească. Era un mic popas pentru camioane în afara orașului Vicksburg, Mississippi, unde puteai să mănânce, să facă un duș și să doarmă patru-cinci ore înainte de a face marele efort prin Louisiana și Texas a doua zi. Ar fi livrat încărcătura în San Antonio și ar fi ajuns acasă, în Laredo, la timp pentru a împacheta frigiderul și poate chiar pentru a juca un pic de baseball cu fiul său înainte de meci.

Măine seară avea loc prima rundă a marelui turneu de baseball din weekendul Memorial Day. Fiul său, Manny Jr. urma să intre pe teren la ora 21:00 pentru un meci clasic de baseball din sud-vestul Texasului, sub lumina reflectoarelor. Soția și fiica lui erau aproape la fel de entuziasmate ca și băieții. Pasionat de baseball încă de când era copil, Gomez nu a crezut niciodată că fotbalul este inima Texasului. Oricine credea asta ar trebui să iasă și să conducă prin Laredo într-o noapte de vară. Abia dacă puteai parcurge un kilometru fără să dai peste un teren de baseball luminat, ocupat de jucători cu vârste cuprinse între patru și șaizeci de ani. De la liga mică până la cea de seniori, baseball-ul domnea în Texas.

Gomez a luat un pahar de apă și și-a șters fruntea cu o bandană pe care o scosese din consola centrală. Transpira din nou. S-a scuturat și și-a spus că îi trecea – că va fi bine după ce va îndrepta din nou platforma spre vest și se va întoarce spre casă. Semnul rutier de pe autostradă îi spunea că ieșirea lui era chiar în față. Gomez a luat harta pe care o tipărise de pe internet și a mai verificat o dată indicațiile.

A luat rampa de ieșire și a virat pe drumul de țară. La un kilometru și jumătate a cotit din nou și a văzut șantierul de construcții chiar în față. Era un tractor mare și galben și o mașină de nivelat parcate într-o

zonă de copaci defrișați, lângă o remorcă de construcții. Înainte de a întoarce, Gomez a supravegheat zona pentru a se asigura că poate ieși înapoi. Terenul părea destul de uscat și fuseseră destul de inteligenți încât să pună niște pietriș. A înclinat camionul mare pe banda semiîngustă și a oprit în fața remorcii de construcții.

Doi bărbați au apărut aproape imediat din remorcă. Gomez a coborât din cabină cu actele în mână și a fost ușurat că îi trecuse ușoara greață.

„Ce mai faceți?”, a întrebat Gomez.

„Bine”, a răspuns unul dintre bărbați cu un accent pe care Gomez nu l-a putut localiza.

Pe măsură ce Gomez s-a uitat în jur, a devenit ușor îngrijorat. Șantierul nu arăta ca și cum ar fi fost pregătit pentru o întreagă platformă plină cu granit scump. Indiferent ce construiau, nici măcar nu avea încă fundație.

„Te-am așteptat”, a spus celălalt bărbat în timp ce privea încărcătura cu o expresie mulțumită.

166

Gomez a luat acest lucru ca pe un semn bun și i-a înmânat planșa. „Am nevoie ca unul dintre voi să semneze în partea de jos, acolo unde este X-ul roșu”.

Cel mai înalt dintre cei doi bărbați a luat planșa și și-a zgâriat rapid numele. Gomez a luat planșa înapoi, a rupt una dintre copii, a înmânat-o înapoi bărbatului care semnase și a întrebat: „Unde vreți să o las?”.

„Chiar acolo este bine”.

Gomez s-a uitat la remorcă și s-a încruntat. Era un loc cam ciudat pentru a o lăsa, dar nu avea de gând să se certe. Cu cât mai repede arunca picioarele și o desprindea, cu atât mai repede se putea întoarce pe drum. Exact asta a făcut, iar câteva minute mai târziu se afla în cabină și pornea din nou la drum. Fără remorca grea, camionul se simțea ca o mașină sport. La nici un kilometru mai departe, Gomez a început să tremure. Și-a coborât viziera și s-a privit în oglindă. Avea urme roșii pe toată fața.

Tremurând, Gomez s-a întors pe autostradă și s-a îndreptat spre centrul de distribuție. I-a trecut prin minte că ar fi o idee bună să găsească un popas pentru camioane la periferia orașului Atlanta și să doarmă câteva ore. Singura problemă era că temperatura urma să ajungă la mijlocul anilor '90, ceea ce însemna că dormitul în camion nu era o opțiune. Ar fi trebuit să ia o cameră, iar asta nu era în buget.

Nu, și-a spus Gomez, va rezista. Probabil că avea doar un mic microb pe care îl luase în Mexic. Își auzea soția vorbind cu el. Îi spunea să renunțe la cafea și să bea multă apă. În față a văzut un semn pentru un popas pentru camioane și a decis să umple rezervoarele și să ia niște apă și mâncare.

Frisoanele trecuseră în momentul în care se oprise la pompele de motorină și fuseseră înlocuite de un alt val de febră. Gomez a coborât din platformă ștergându-și cu bandana fruntea și gâtul sclipitor și blestemând valul de greață care îl cuprinsese ca un vis urât. În timp ce se clătină spre pompe, îi veni în minte gândul că era foarte norocos că se hotărâse să tragă pe dreapta când o făcuse, pentru că asta nu părea că va trece.

A întins o mână pentru a se stabili, iar apoi boala s-a ridicat din interiorul lui ca un val mare și de neoprit. Un spasm i-a cuprins tot corpul și apoi a vomitat în proiectil un metru și jumătate. Gomez a

încercat să se aplece în față pentru a evita ca ceva din ea să ajungă pe pantofii lui. A fost o ușoară pauză, dar și-a dat seama că nu terminase. Urma un alt val și, ca să se pregătească pentru el, și-a spus că asta era bine. Corpul lui încerca doar să scape de tot ce prinsese în Mexic. Acest gând l-a ajutat să treacă peste următoarele trei valuri sfâșietoare, iar apoi a căzut în genunchi de o durere inimaginabilă. Gomez a știut că ceva era îngrozitor de greșit când a văzut sângele de pe jos, dar nu a putut face nimic. A simțit că își pierde cunoștința. Ultimul său gând înainte de a se lăsa fără vlagă a fost că, până la urmă, s-ar putea să rateze meciul de baseball al fiului său.

167
Cincizeci

WASHINGTON, D.C.

Skip McMahon s-a trezit stând într-o cameră cu trei persoane pe care nu le plăcea. Unul dintre ei era un terorist, în ciuda a ceea ce spunea avocatul acestuia. McMahon și-ar fi pariat întreaga pensie pe asta, iar nemernicul îngâmfat stătea în fața lui susținând că era complet nevinovat, că își făcea doar meseria și că habar nu avea ce se afla în containerul pe care îl ridica în Charleston. McMahon își dădea seama că mințea.

Era destul de ușor de înțeles de ce nu-i plăceau nici celelalte două persoane. Amândoi erau avocați. Unul dintre ei, cel foarte arătos, îl reprezenta pe terorist. Îl chema Tony Jackson, alias Gura Sudului, și era un avocat pentru drepturile civile, un avocat al reclamantului și un avocat al apărării, toate la un loc. Era formidabil, rafinat, detestabil și foarte bun în meseria sa. Abia împlinise cincizeci de ani, georgianul de origine strânsese o mică avere câștigând mai multe procese colective foarte profitabile, cel mai mare împotriva unui lanț alimentar național pentru discriminare rasială. Jackson devenise una dintre acele capete de discuție mereu disponibile la posturile de știri prin cablu 24/7. Refuzând să părăsească iubita sa Atlanta pentru a merge să reprezinte diverși inadaptați de profil înalt din L.A. și New York, el se simțea totuși liber să comenteze des și nefolositor cu privire la acești inadaptați, la persecuțiile și la slaba lor reprezentare juridică.

Omul avea stil, a trebuit să recunoască McMahon. Ar fi fost foarte greu de învins în fața unui juriu. Înalt de un metru și jumătate, își ținea părul afro scurt și lăsa să i se vadă o urmă de grizonat la tâmplă. Efectul era de a-i da aspectul unui bătrân înțelept. Costumul, cravata și cămașa lui erau de un gust impecabil, butonii și ceasul erau scumpe. Înțelegea importanța aparenței și emana un aer de încredere și competență deplină, chiar dacă uneori putea părea un pic scandalos și exagerat. McMahon le mai văzuse pe toate. În fața juriului potrivit, acest om ar fi fost extrem de formidabil.

A patra și ultima persoană din sală era Peggy Stealey, iar McMahon începuse să creadă că avea aspirații de a judeca ea însăși acest caz. Existau mulți procurori mai experimentați decât Peggy la Justiție. Putea să se gândească la cel puțin doi care ar fi luat-o razna dacă nu ar fi fost aleși pentru procesul lui, dar așa era lumea imprevizibilă și adesea crudă a Washingtonului. Politica era sângele vital al orașului, iar Stealey era fata de aur a procurorului general. Îi lipsea experiența reală în procese pe care o avea Jackson, dar nu era proastă și era atrăgătoare, tenace și inteligentă. Va fi o adevărată bătălie în sala de judecată.

Cazul, contrar a ceea ce crezuse inițial Stealey, nu era un simplu caz simplu. McMahon o avertizase că CIA nu ar fi fost dispusă să își împărtășească metodele de colectare și informațiile în instanță. Nici măcar nu se obosise să ghicească cum va reacționa Rapp când va afla că acest clown avea un avocat, dar știa cu siguranță că nu va fi deloc plăcut. Stealey crezuse că vor găsi toate dovezile incriminatoare.

de care ar fi avut nevoie la compania de camioane din Atlanta și la apartamentul acestui al-Adel, dar până acum nu găsiseră nimic.

Micul imigrant saudit îngâmfat își acoperise foarte bine urmele. Singurul lucru sigur până acum a fost reținerea celui alt bărbat din camion pentru mai multe acuzații de posesie de arme. Niciunul dintre cei doi bărbați nu coopera și, atâta timp cât Gura Sudului era avocatul lor, se îndoia că vor începe prea curând.

„Când vor fi inculpați clienții mei?” a întrebat Jackson pentru a treia oară.

„Dacă ne spune de ce a șters hard disk-urile de pe computerele sale, s-ar putea să-i dăm drumul.” Stealey s-a uitat de la Jackson la clientul său.

Al-Adel a privit-o cu dezgust. „Nu vă veți opri de la nimic pentru a mă persecuta pe mine și pe oamenii mei. Ce ați făcut cu calculatoarele mele?”

McMahon a clătinat din cap batjocoritor la acuzație.

„De ce râzi, rasistule?” Al-Adel s-a uitat fix la McMahon. „Voi nu sunteți altceva decât fasciști și huligani. Ați plantat arma aia asupra lui Ali și mi-ați distrus computerele. Îl cunosc de ani de zile. Nu a deținut niciodată o armă și nu ar cumpăra niciodată una. Oamenii tăi i-au plantat acea armă și tu știi asta.”

McMahon s-a uitat la terorist și a spus: „Ahmed, amândoi știm cine este mincinosul, așa că hai să renunțăm la teatru și să mergem mai departe. Acum, unde aveai de gând să duci acel container?”. Agentul federal și-a luat stiloul ca și cum ar fi presupus că deținutul va răspunde cu adevărat la întrebare.

Brațul lui Jackson a sărit în sus. „Nu răspundeți la această întrebare. Pentru ultima oară, când va fi inculpat clientul meu?”. Avocatul se uită la Stealey. „Ar fi bine să spui mâine.”

„Există anumite circumstanțe speciale în jurul acestui caz.” Stealey a zâmbit, știind că nu avea cum ca Jackson să știe adevărul despre clienții săi. Pentru că, dacă ar fi știut, ar fi fost deja într-un avion care se îndrepta spre Atlanta. „Mă aștept ca punerea sub acuzare să aibă loc cel mai devreme marți.”

„Nu puteți face asta! Mai sunt șapte zile până atunci!” a urlat Jackson cu vocea lui gravă.

„De fapt, pot. Sunt probleme de securitate națională în joc aici.”

„Și mai este și legea. Vă jur, dacă clienții mei nu sunt acuzați oficial în fața unui judecător federal până cel târziu mâine, veți avea un dezastru mediatic uriaș pe cap.”

Stealey știa că avea ultimul as în mânecă. Un focos nuclear de douăzeci de kilotone. Nu existau mulți jurați care să fie înțeleghători odată ce ar fi aflat că al-Adel fusese arestat în timp ce încerca să ridice o bombă nucleară.

„Spune-mi, Ahmed”, a spus Stealey, „unde aveai de gând să duci remorca aia?”.

„Asta s-a terminat.” Jackson și-a fluturat mâinile în aer. „Să nu mai spui niciun cuvânt”, și-a avertizat clientul.

„Nu i-ai spus ce era în rulotă, nu-i așa?” McMahon s-a uitat direct la al-Adel.

„Clientul meu nu știe ce era în rulotă, iar acest interviu s-a terminat.”

McMahon a vrut să-i dea micului al-Adel plin de sine ceva la care să se gândească. Și-a luat dosarul și s-a ridicat. „CIA vrea să te interogheze, Ahmed. Să nu fii surprins dacă vei fi trezit în miez de noapte și transferat într-o altă locație.”

Jackson s-a ridicat de pe scaun cât ai clipi. „Tocmai l-ai amenințat pe clientul meu cu tortura! Asta e! Nu vreau ca nimeni altcineva să vorbească cu clientul meu. Sunteți terminați, iar când voi spune presei, ca să nu mai vorbim de un judecător, ceea ce tocmai a spus acest idiot, vor cădea capete”.

McMahon l-a ignorat pe Jackson și și-a păstrat privirea fixată pe al-Adel. În mod satisfăcător, a văzut în sfârșit o teamă autentică în ochii teroristului. În acel moment și-a dat seama că sauditul nu era un om care să poată suporta durerea.

Și-a îndreptat atenția spre Jackson și i-a oferit un zâmbet sinistru. „Și când vei afla adevărul despre clientul tău, îți vei dori ca noi doi să nu ne fi încrucișat niciodată drumurile.”

Cincizeci și unu

G-V a aterizat la Baza Andrews Air Force cu puțin înainte de miezul nopții de miercuri seara. Avionul elegant a rulat până într-o parte îndepărtată a bazei și a intrat într-un simplu hangar de metal gri. De îndată ce coada a fost liberă, ușile s-au închis. Câteva secunde mai târziu, scările avionului executiv s-au pliat, dezvăluind un Mitch Rapp extrem de obosit și nebărbierit. Agentul CIA era încă îmbrăcat în uniformă de luptă și în husă. Cu o geantă sub fiecare braț, a ieșit din avion și a pășit pe podeaua netedă de beton. Patru bărbați au trecut pe lângă el fără să comenteze și s-au urcat în avion pentru a-i recupera pe cei doi prizonieri pe care îi adusese. Rapp își ținea ochii injectați în sânge fixați pe Bobby Akram, cel mai bun interogator al CIA. Încă o dată, acesta era îmbrăcat într-un costum închis la culoare și o cravată roșie.

170

Rapp vorbise cu el de cel puțin patru ori în timpul lungului zbor de întoarcere din Afganistan. Accentul convorbirilor era pus pe elaborarea unei strategii pentru a stoarce până la ultimul strop de informații de la cei doi teroriști capturați. Akram era o persoană incredibil de minuțioasă, care era ferm convins că cea mai bună modalitate de a obține informații valoroase de la prizonieri era să înceapă interogatoriul cu un plan bine documentat și gândit. Akram dorea să cunoască, în prealabil, fiecare detaliu imaginabil despre subiecții pe care urma să-i interogheze. Stabilirea aparenței de omnipotență era crucială pentru a pregăti terenul pentru succes.

„Mitch, sper să nu mă înțelegi greșit, dar arăți ca naiba.”

Rapp a trecut pe lângă Akram, spre vehiculul său care îl aștepta. „Mă simt ca naiba.”

Akram s-a îndreptat spre mașina lui Rapp. „Credeam că o să dormi în avion.”

„Nu am putut.” Rapp a deschis portbagajul și a aruncat înăuntru cele două geți. „De fiecare dată când mă apropiam, nenorocitul ăla de Abdullah începea să geme pentru mai multă morfină, sau CTC suna și voia ceva. Cum merge treaba cu cei doi tipi pe care i-au arestat în Charleston?”

„N-am de unde să știu. Nu i-am văzut.”

„De ce?” întrebă Rapp.

„Federalii îi au în custodie și până acum nu ne-au oferit acces. „

Rapp a trântit portbagajul. „Ce?”

Akram și-a dat seama că era foarte supărat. „Nu-ți face griji pentru asta acum. Irene spune că te va pune la curent dimineață. Ar trebui să fii la Casa Albă la ora nouă dimineața pentru o ședință de informare.”

Akram și-a încrucișat mâinile în fața lui. „Până atunci, ea vrea să te duci acasă și să dormi puțin.”

Rapp a râs într-un mod batjocoritor.

„Ea a spus că vei face asta.”

„Ce să fac?”

„Să râd la gândul că cineva îți ordonă să te duci acasă și să dormi. Irene a spus că provine din problema ta adânc înrădăcinată cu autoritatea. I-am spus că am înțeles pe deplin și am convenit că, dacă te cerți, ar trebui să-ți ordon să te duci la Langley și să ajuți cu traducerile, moment în care ea a prezis că mă vei înjura puțin și apoi vei merge acasă și vei dormi.”

Rapp a râs sincer de data aceasta. Kennedy îl cunoștea prea bine. „În regulă... sunteți foarte amuzanți. M-am prins.”

171

Primul prizonier a coborât din avion. A fost Ahmed Khalili, tânărul informatician din Karachi. Avea o glugă pe cap, dar de data aceasta era curată – nu semăna cu sacul murdar de pânză de sac pe care îl purta în Afganistan. Rapp și Akram vorbiseră îndelung despre Khalili. Fie că avea să fie extrem de util, fie că îi înșelase complet până în acest moment. Vorbise liber în cea mai mare parte a zborului. Rapp înregistrase totul, iar apoi, la fiecare câteva ore, trimitea informațiile înapoi la Langley printr-o transmisie criptată în rafală.

Dezvăluirile lui Khalili ajutau la desprinderea straturilor de comunicare din cadrul al-Qaeda, dezvăluind modul în care aceștia foloseau internetul pentru a contacta celulele din America. Aceștia deveneau mult mai inteligenți, după ce învățaseră pe pielea lor despre puterea sateliților spioni americani. Ei foloseau în continuare software de criptare de înaltă performanță și plasau mesajele pe site-uri web cunoscute pentru a fi recuperate de discipolii lor din străinătate, dar pentru fiecare două mesaje reale, era trimis unul fals pentru a-i deruta pe americani. Pentru a-i frustra și mai mult pe ascultători și observatori, începuseră și o campanie de dezinformare, inundând site-urile pe care știau că sunt monitorizate cu mesaje care pretindeau că un atac este iminent. Khalili a povestit despre momentele în care stăteau în cafenelele din Karachi și se uitau la CNN și râdeau cu ilaritate când alerta teroristă din America a fost ridicată în urma uneia dintre campaniile lor frenetice de trimitere de mesaje. Aceste prefăcătorii erau tactici clasice de gherilă, concepute pentru a atenua forțele de securitate americane. Al-Qaeda nu mai era unidimensională. Pentru a supraviețui, a fost nevoită să se adapteze.

Fiecare sistem de comunicare avea punctele sale slabe, iar Khalili le furnizase o informație crucială cu privire la cele ale Al-Qaeda. În regiunea muntoasă de frontieră dintre Afganistan și Pakistan, liderii al-Qaeda nu mai foloseau telefoane sau radiouri pentru a vorbi între ei. Sateliții americani se aflau mereu deasupra lor, privind în jos, observând și ascultând, dronele de spionaj puteau fi auzite adesea zburând pe cerul întunecat cu zumzetul lor caracteristic, iar avioanele de vânătoare cu reacție și elicopterele cu comandouri bine antrenate nu erau niciodată departe.

Pentru a învinge un inamic de înaltă tehnologie, Al-Qaeda a trecut pur și simplu la tehnologie redusă. Mesajele scrise de mână erau transmise prin curier între comandanți. Acest sistem de livrare dura adesea zile întregi și limita viteza cu care al-Qaeda putea planifica și reacționa, dar era mai bun decât să primești o bombă de 2.000 de kilograme ghidată cu laser, aruncată în locul în care dormeai.

Khalili i-a spus lui Rapp că acum folosesc o strategie similară de joasă tehnologie cu ajutorul internetului. În loc să folosească software de criptare de înaltă performanță, care era aproape inutil în fața supercomputerelor Agenției Naționale de Securitate, ei comunicau acum cu celulele lor americane folosind camere de chat pentru adolescenți pe internet. Fusesse ideea lui Khalili. Volumul pe aceste site-uri era copleșitor și nu era criptat. În mintea lui Khalili, era ultimul loc în care supersnoopii din America ar fi căutat. După un apel telefonic înapoi la CTC, Rapp a aflat că Khalili avusese dreptate.

Rapp s-a uitat la cheile de la mașină și i-a spus lui Akram: „Vreau ca Marcus să se întâlnească cu el mâine dimineață la prima oră”. Rapp se referea la Marcus Dumond, rezidentul CIA

172

geniu al computerelor de la CIA. „Înțeleg poate un sfert din ceea ce vorbește, așa că, din câte știu eu, mi-a vândut o grămadă de prostii.”

„Dar tu nu crezi asta?”

„Nu... dar ce știu eu?” Rapp a ridicat din umeri. Era la capătul puterilor.

„Ai instincte excelente”, i-a spus Akram. „Bazându-mă pe tot ce mi-ai spus, cred că ai nimerit la fix.”

Abdullah a fost scos din avion de doi bărbați. Pentru Rapp era evident că, din moment ce sauditul nu țipa, era complet dozat cu morfină. „I-am mai făcut o injecție acum vreo treizeci de minute.” Rapp a luat o bucată de hârtie din buzunar și i-a înmănat-o lui Akram. „Așa cum mi-ai spus... am notat fiecare doză și ora la care a fost administrată.”

Akram s-a uitat la foaie. Nu era de mirare că Rapp nu dormise, trebuia să-i facă omului o injecție la fiecare șaiszeci sau nouăzeci de minute.

„Mult noroc cu el”, a spus Rapp. „Cred că ar putea fi un mincinos patologic.”

Akram a zâmbit foarte ușor. Îi plăcea o provocare bună.

Cu cheile de la mașină în mână, Rapp a arătat spre prietenul său pakistanez și a spus: „După ce îi bagi înăuntru pe ăștia doi, vreau să te ocupi de cei doi indivizi pe care i-au arestat în Charleston, iar dacă primești vreo prostie de la federali, anunță-mă și voi grăbi lucrurile.”

Akram a dat din cap. Maestru în a-și ascunde emoțiile, nu dădea nimic de gol. Kennedy îi spusese că în niciun caz nu trebuia să-i spună lui Rapp despre evenimentele care se petrecuseră între Casa Albă și

Departamentul de Justiție. A-i spune lui Rapp la această oră târzie nu ar fi făcut decât să-i asigure o altă noapte albă lui și oricui altcuiva pe care ar fi decis să-l scoată din pat.

Akram întinse mâna și îl împinse pe Rapp spre scaunul șoferului. „Nu-ți face griji pentru nimic. Du-te acasă și dormi puțin. Arăți ca naiba.”

Cincizeci și doi

ATLANTA

Era miezul nopții când taxiul a trecut pe lângă un Turner Field adormit. A continuat spre est pe Atlanta Avenue timp de trei sferturi de milă, înainte de a vira în parcare a unui motel cu două etaje, de nedescris. Semnul de neon al locului vacant era întunecat, la fel ca și

173

biroul managerului. Câteva mașini presărau parcare relativ mică, dar în afară de asta locul părea pustiu.

Taximetristul s-a întors și și-a privit cursa prin separatorul de plexiglas pătat. „Sunteți sigur că vreți să fiți lăsat aici?”.

Imtaz Zubair a înghițit nervos și a dat din cap. El, de fapt, nu voia să fie lăsat aici, dar șeful său îl sunase și îi dăduse instrucțiuni specifice.

„Da, acesta este locul potrivit”, a spus omul de știință pakistanez cu mai multă încredere decât se simțea.

Șoferul a ridicat pur și simplu din umeri și a aruncat mașina în parcare. Cele mai multe dintre cursele sale aveau sens, dar nu și aceasta. Să ia pe cineva după miezul nopții de la Ritz din Buckhead și să-l ducă la un motel cu buget redus de lângă stadionul de baseball nu avea prea mult sens, dar atâta timp cât tipul plătea, nu-i păsa deloc ce se întâmpla.

Taximetristul a luat valiza mare din portbagaj și a așezat-o pe bordură. După ce a plătit cursa, s-a urcat din nou în mașină și a plecat.

Zubair a stat nervos pe bordură și a privit taxiul îndepărtându-se. În depărtare se auzea zgomotul de pe autostradă și zgomotul unui câine care lătra. Omul de știință pakistanez s-a uitat în jur cu îngrijorare, apoi și-a pus geanta de calculator pe jos. Automatul mare și roșu de Coca-Cola era chiar acolo unde trebuia să fie. Urmând ordinele pe care le primise la telefon, Zubair a luat o bancnotă de un dolar din portofel, a netezit-o și a introdus-o în automat. A apăsat unul dintre cele zece butoane, apoi a băgat mâna înăuntru și și-a luat cutia de suc, împreună cu cheia de la cameră care îi fusese lăsată. Zubair s-a uitat la număr și l-a strecurat în buzunar.

A stat o clipă acolo, lângă automatul de sucuri, și a luat câteva înghițituri în timp ce se uita cu dezinvoltură în jur, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. După ce trecuse de vama din Los Angeles, Zubair găsisese restul călătoriei mai puțin stresant. Zborul spre Atlanta fusese în continuare stresant, dar faptul că știa că nu mai trebuia să mintă pentru a trece prin vamă făcuse totul mai ușor. Cea mai dificilă parte după aterizarea în Atlanta fusese coborârea pe scările rulante gigantice până la trenul subteran și apoi urcarea din nou când ajunsese la terminalul principal. Dacă nu ar fi fost luat de o mare de oameni și practic

împins pe sadicele scări de metal, se îndoia că ar fi reușit să ajungă până la zona de recuperare a bagajelor.

Recrutorul său îl învățase doar elementele de bază ale meseriei de spion, dar Zubair le luase în serios. Se oprise de două ori în aeroport pentru a folosi baia, de ambele ori verificând dacă nu cumva aceleași fețe intrau sau îl așteptau afară. Când a fost sigur că nimeni nu-l urmărise, a părăsit aeroportul și, conform instrucțiunilor șefului său saudit, a luat un taxi în centrul orașului până la unul dintre marile hoteluri, unde a traversat holul, a ieșit pe o ieșire laterală și a coborât în josul blocului până la un al doilea hotel, unde o cameră fusese rezervată pentru el și plătită în avans de o corporație fictivă.

174

Zubair a rămas în centrul orașului și nu a fost văzut luni seara. Marți, a luat un taxi până la aeroport, iar apoi, în loc să se urce în avion, s-a urcat din nou într-un alt taxi și a fost dus la luxosul Ritz Carlton din Buckhead. Marți seara s-a aventurat la mall-ul local, unde și-a petrecut cea mai mare parte a timpului minunându-se de articolele din două magazine de electronice. America era un loc foarte seducător. Amploarea și disponibilitatea bunurilor de consum erau uimitoare. Zubair ar fi putut petrece o săptămână întreagă examinând electronicele, dar a fost atât de tulburat de atmosfera din mall încât a trebuit să se întoarcă la hotel și să se roage. Numai prin rugăciune putea să blocheze toate distragerile și tentațiile și să încerce să-și recupereze mintea purificată.

În sfârșit, văzuse cu ochii lui cât de coruptă era America. Tinerele fete se plimbau în public abia îmbrăcate și fără escortă masculină. Se plimbau prin mall ca niște haite de câini, flirtau cu băieții și nimeni nu făcea nimic în privința asta. Aici, într-adevăr, era dovada că America este un loc rău. Era o țară aflată ferm în ghearele Satanei însuși, iar dacă nu se făcea ceva, americanii ar fi târât restul lumii în jos cu ei.

După ce se rugase timp de câteva ore, dormea bine toată noaptea. A doua zi dimineată s-a trezit târziu și a comandat room service. În timp ce mânca, a deschis CNN și a fost alarmat să afle că guvernul american a interceptat patru nave care se îndreptau spre America. Zubair și-a petrecut toată după-amiaza în camera sa, lipit de știrile despre această poveste în desfășurare. Nu cunoștea detaliile întregii operațiuni, dar știa că arma era transportată în America cu o navă.

Era puțin înainte de ora cinci seara când telefonul din camera sa a sunat puternic. Zubair a răspuns timid și a fost atât ușurat, cât și speriat să audă vocea șefului său. Se produsese o schimbare de planuri, iar bărbatul îi dăduse instrucțiuni specifice în legătură cu acestea. Zubair încercase o singură dată să întrebe ce se întâmplase cu navele, dar fusese atât de aspru admonestat încât nu mai îndrăznise să întrebe din nou.

Acum se afla în această parcare întunecată, într-un oraș pe care nu-l cunoștea, urmând ordinele unui om care îl speria de moarte. Zubair a mai luat o înghițitură de sifon și s-a uitat la diferitele camere ale motelului în formă de L. Doar câteva lumini erau aprinse, în rest se părea că toată lumea dormea. Conform instrucțiunilor primite, savantul pakistanez a aruncat restul de sifon în coșul de gunoi și s-a uitat la numărul de pe cheia pe care o ținea în mână. Din fericire, camera se afla la etajul al doilea. Zubair a întins mânerul valizei sale mari și a început să o târască pe scări, treaptă cu treaptă. Când a ajuns la balcon, s-a oprit, ușor fără suflare, și s-a uitat în jur să vadă dacă îl urmărea cineva.

Camera 212 se afla la capătul balconului. Zubair a strecurat cheia și și-a ținut respirația. Poate că șeful său îl aștepta în întuneric sau poate că jocul se terminase și ar fi fost poliția. A deschis ușa și a aprins lumina. Camera era departe de cea pe care tocmai o părăsise la Ritz, dar era totuși mai bună decât aproape orice ar fi găsit în Pakistanul său natal. Omul de știință a închis și a încuiat ușa și apoi a

a verificat să se asigure că nu se ascundea nimeni în baie. Recunoscător că era singur și că nu primise alte instrucțiuni, s-a așezat pe pat, a deschis televizorul și a început să aștepte.

Cincizeci și trei

Mustafa al-Yamani a așteptat în umbră mai bine de o oră. În ciuda stării generale de rău provocate de boala de radiații, instinctele sale de supraviețuire erau la fel de ascuțite ca întotdeauna. Trebuia să fie așa. Ajunsesse prea departe și sacrificase prea multe pentru a da greș. Și totuși, în ciuda eforturilor sale, ceva mersese dezastruos de prost. Și el văzuse la televizor reportajele despre nave. Chiar și al-Yamani, care întotdeauna plănuia ce era mai rău, a fost șocat de completitudinea cu care americanii îi zădărniseră planul. Dezastrele serviciilor de informații loveau în două moduri, sau adesea o combinație a celor două. Fie ai fost penetrat de adversarul tău, fie cineva din interiorul grupului tău a divulgat informații, cu sau fără intenție.

De la plecarea din Charleston, al-Yamani revizuiise această problemă din toate unghiurile imaginabile și nu mai avea nicio îndoială că existase o scurgere de informații. Era imposibil ca americanii să fi pătruns în al-Qaeda. Era mult mai plauzibil ca cineva să fi vorbit prea liber despre plan și ca vorbele sale să fi fost interceptate de sateliții de spionaj americani. Al-Yamani își avertizase colegii în legătură cu această posibilitate, dar știa că, în ciuda eforturilor sale, aceștia îl ignoraseră. I s-a spus că existau finanțe de luat în considerare. Binefăcătorii trebuiau să fie avertizați. Dacă planul reușea, investițiile americane, chiar și în străinătate, ar fi fost decimate. Sume mari de bani trebuiau să fie mutate în siguranță. Îi spusese lui al-Yamani că se putea face fără ca americanii să observe, dar el fusese sceptic.

Chiar mai rău, sauditul cunoștea prea bine orgoliile umflate ale oamenilor săi. Statura era totul, iar tentația de a se lăuda celorlalți că era pe cale să se întâmple ceva mare ar fi fost foarte greu de rezistat. Ca o contramăsură, al-Yamani lansase o campanie de dezinformare pentru a încerca să-i inducă în eroare pe americani, dar, în mod evident, ceva mersese prost și americanii simțiseră că ceva nu era în regulă. Urmărindu-și suspiciunile, trebuie să fi capturat și interogată pe cineva destul de sus-pus în organizație. El nu a văzut altă cale. Dacă americanii au interceptat toate cele patru nave, trebuiau să opereze pe baza unor informații specifice.

Tot ceea ce al-Yamani pusese la cale era acum în pericol, dar cel puțin el fusese foarte atent să păstreze misiunea compartimentată. Mâna stângă nu trebuia să știe ce făcea mâna dreaptă. Americanii îi dăduseră o lovitură serioasă, dar această operațiune era departe de a se fi încheiat. Al-Yamani nu a călătorit până în America cu speranțele puse într-un singur plan. El era un tactician militar, iar cele mai bune strategii erau întotdeauna cele cu mai multe fațete.

După ce plecase din Charleston, al-Yamani condusesse până la aeroportul din Columbia, Carolina de Sud, unde scăpase de Ford Taurus și luase o mașină de închiriat folosind un

permis de conducere din Florida și un card de credit. El a părăsit imediat Columbia și s-a îndreptat spre Atlanta. Pe drumul spre Atlanta a auzit că peste noapte președintele și alți lideri fuseseră evacuați din Washington. Mai târziu a aflat despre oprirea navelor.

Memorase adresa firmei de camioane pe care grupul său o avea în frunte, iar când a ajuns în Atlanta s-a apropiat de zonă cu mare precauție. Era abia după-amiază și, în timp ce se oprea la un semafor la un bloc distanță, s-a uitat în dreapta și a făcut o scurtă pauză, așa cum ar fi făcut orice persoană normală. Nu era

nicio îndoială asupra a ceea ce se întâmpla. Mașinile de poliție blocaseră strada. Al-Yamani a luat piciorul de pe frână, a accelerat prin intersecție și nu s-a mai uitat înapoi. Nu mai era nimic de salvat. Un an întreg de muncă și moartea multora dintre bravii săi războinici musulmani nu însemnaseră nimic.

Al-Yamani nu s-a lăsat cuprins de furie. Nu era timp pentru asta. Cineva îi trădase, dar s-a resemnat repede cu faptul că nu va ști niciodată cine era acea persoană. Nu mai era destulă viață în trupul său otrăvit pentru a merge în căutarea acelor răspunsuri. Nu, venise în America să moară și avea de gând să ia cu el cât mai mulți necredincioși posibil.

Era acum două dimineața, joi. Al-Yamani fusese extravigilant în organizarea acestei întâlniri cu omul de știință pakistanez care era crucial pentru planurile sale zdrențuite, dar încă salvabile. Al-Yamani petrecuse două ore verificând perimetrul Ritz Carlton din Buckhead pentru a se asigura că pakistanezul nu era supravegheat, iar apoi, după ce luase legătura, urmărise taxiul de la o distanță sigură pentru a vedea dacă nu cumva mai era urmărit de altcineva.

În timp ce al-Yamani se uita pe geamul mașinii închiriate, a decis că era timpul. A ridicat telefonul mobil pe care îl cumpărase mai devreme în cursul zilei și a format numărul. Micul pakistanez nervos a răspuns înainte de al doilea apel.

„Bună ziua.”

„Vreau să te debarasezi de valiza mare. Să aduci doar ce ai nevoie și să fii jos la automatul de sucuri în cinci minute.” Al-Yamani a apăsă butonul roșu și a notat ora pe ceas. Patru minute mai târziu, Zubair a apărut în afara camerei cu geanta de umăr și s-a grăbit de-a lungul balconului. Când a ajuns la automatul de sucuri, al-Yamani l-a privit câteva minute și apoi a pornit mașina. A oprit în fața hotelului și a coborât geamul.

„Imtaz, grăbește-te și urcă.” Al-Yamani și-a dat seama, după privirea savantului, că nu l-a recunoscut fără barbă. „Eu sunt, Mustafa.” Cu o voce mai autoritară a adăugat: „Urcă, prostule”.

177

Zubair a recunoscut în sfârșit ochii bărbatului care îl recrutase. A sărit pe scaunul din față și l-a privit pe saudit cu semi-incredere. „Nu ai spus niciodată că vii în America”.

Al-Yamani a verificat oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă vreo mașină nouă ieșise pe strada pustie. „Foarte puțini oameni știau de planurile mele.”

„Ce s-a întâmplat astăzi?”, a întrebat descurajat omul de știință. „De unde au știut?”

Tot ce a putut face sauditul a fost să dea din cap. „Nu am niciun răspuns”. Dacă s-ar fi gândit pentru o secundă că pakistanezul l-a trădat, l-ar fi ucis, dar acest lucru era imposibil. Zubair nu știa niciun detaliu despre cele patru nave care fuseseră interceptate.

„Ce facem acum? Ne întoarcem?”

Al-Yamani a aruncat o privire spre tânărul om de știință și a zâmbit. „Nu, nu ne întoarcem, Imtaz. Allah încă mai are de lucru pentru tine. Poate că americanii au obținut o victorie, dar noi suntem departe de a fi terminat.”

Zubair a fost mai mult decât puțin surprins să audă acest lucru. „Care este planul tău?”

Al-Yamani a clătinat din cap. „Am terminat cu discuțiile despre planurile mele. Prea mulți musulmani buni au murit dezgropând acea armă blestemată. Nu ar fi trebuit să permit niciodată ca atât de mulți oameni să știe despre ea.” Și-a scuturat din nou capul. „Nu... vei vedea în curând, iar până atunci va trebui să ai încredere în mine.”

Cincizeci și patru

WASHINGTON, D.C.

Rapp nu dormise prea bine și credea că știa de ce. După ce s-a răsucit și s-a răsucit în cea mai mare parte a scurtei nopți, a renunțat la somn și s-a dat jos din pat la ora 6:00. Mîntea lui nu voia să se închidă, iar corpul lui, care era obișnuit să se antreneze cel puțin șase zile pe săptămână, striga după exerciții. Așa că și-a părăsit casa cu aer condiționat de pe malul golfului Chesapeake și a ieșit la alergat.

Nu a avut nicio problemă în a se relaxa în aerul umed al dimineții, iar pantofii lui și-au bătut ritmul pe umărul de pietriș al drumului județean într-un ritm care era mai aproape de un sprint decât de o alergare. Transpirația i se revărsa pe pieptul fără cămașă, iar el putea simți literalmente cum toxinele îi părăsesc corpul. Înainte de alergare, se gândise să meargă în schimb să înoate. Era mai ușor pentru articulațiile sale, iar în ultima vreme începuse să observe noi dureri și dureri. Anii de sport și de competiție ca triatlonist de talie mondială, ca să nu mai vorbim de munca sa pentru CIA, îi afectaseră corpul.

178

Totuși, se bucura că se hotărâse să alerge. Când a ajuns la jumătatea distanței, se simțea puternic. S-a uitat la ceas și a notat distanța. Păstrase un ritm de șase minute, în ciuda călătoriei și a lipsei de somn. Nu cu mult timp în urmă reușise să mențină un ritm de cinci minute, dar acele zile dispăruseră pentru totdeauna. Astfel de ritmuri erau destinate plămînilor mai tineri, inimilor mai tinere și, cel mai important, genunchilor mai tineri.

A doua jumătate a alergării nu a mers la fel de bine. Energia i-a scăzut, iar timpii s-au înrăutățit în mod constant, până în punctul în care la kilometrul șase a fost cu douăzeci și două de secunde mai puțin decât ritmul său. Așa cum avea obiceiul, a sprintat până la linia de sosire de pe alee și apoi a continuat să o depășească pe o distanță de aproximativ cincizeci de metri, încetinind până la o alergare și ținându-și mâinile încleștate în spatele capului și coatele ridicate pentru a putea respira mai bine. A coborât pe aleea lui lungă, blestemându-se pe sine. Începea să alunece puțin.

Rapp a coborât la doc și și-a scos pantofii și șosetele, precum și rucsacul, care conținea o sticlă de apă și un Glock 30 compact, 45 ACP. S-a aruncat în apă și, după ce s-a relaxat în apă timp de cinci minute bune și a permis temperaturii corpului său să se răcească, a decis să se îndrepte spre Centrul Comun de Contraterorism înainte de întâlnirea de la Casa Albă. S-a întors în casă, a făcut un duș și s-a bărbierit și a îmbrăcat un costum de vară de culoare gri deschis. Înainte de a ieși din casă, a luat un mic dejun rapid și și-a umplut cana de călătorie până la refuz cu cafea neagră fierbinte.

La ora 7:40 a.m. se afla în biroul directorului adjunct al FBI pentru antiterorism. Rapp și Skip McMahon se cunoșteau doar de câțiva ani, dar se înțelegeau bine. Cu siguranță suficient de bine pentru ca Rapp să vadă că McMahon se comporta puțin ciudat.

Rapp s-a așezat pe unul dintre cele două scaune nedeslușite din fața biroului lui McMahon. Spațiul mirosea a vopsea proaspătă și a mocheta nouă. Rapp nu a fost surprins, dar totuși amuzat, să vadă că McMahon purta o cămașă albă cu mânecă scurtă și o cravată lejeră. Din fericire, simțul său vestimentar nu avea nicio legătură cu abilitățile sale de agent federal.

„Te-ai întors”, a fost tot ce a reușit să spună McMahon.

Rapp a dat din cap și a mai luat o înghițitură de cafea. A observat o expresie neobișnuit de nervoasă pe fața omului de la FBI. Ceva se întâmpla și credea că ar putea ști ce, dar mai întâi trebuiau să se dedea la câteva coșofene ritualice. Rapp și-a amintit ce-i spusese Khan aseară.

„Skip, nu arăți prea bine.”

„Ei bine... nu putem fi toți băieți frumoși.”

Rapp a râs. „Da, sigur.” Agentul de contraterorism și-a întors capul și și-a trasat degetul pe cicatricea subțire și verticală de pe obraz.

179

„Încă te mai plângi de chestia aia?” McMahon a clătinat din cap în semn de jenă prefăcută față de tânăr. „Asta nu e nimic. Ar trebui să vezi cicatricea de la vasectomia mea. Are cel puțin 30 de centimetri lungime.”

Rapp a râs și a spus: „E adevărat zvonul că pleci?”.

„De unde ai auzit asta?” a întrebat McMahon cu prudență.

„Avem toate telefoanele voastre ascultate.” Rapp și-a păstrat fața de poker. „Știu de ani de zile despre vasectomia ta.”

McMahon a zâmbit pentru o secundă, dar apoi a întrebat: „Serios?”.

„Irene mi-a spus.”

McMahon s-a întors și s-a uitat la peretele gol și nedecorat. Era evident că o rugase să nu spună nimănui despre planurile sale de viitor.

„Nu-ți face griji”, s-a oferit Rapp. „A venit vorba pentru că am auzit că Reimer de la DOE se gândește să accepte o slujbă în sectorul privat.”

„Serios?” McMahon părea atât liniștit, cât și surprins în același timp. „Cu cine?”

„Nu sunt sigur.”

Situațiile lor erau similare. Amândoi bărbații lucraseră peste treizeci și ceva de ani în slujba guvernului și, chiar dacă pensionarea obligatorie era chiar după colț, amândurora li se promisese prelungiri din cauza importanței slujbelor lor. „Ei bine... nu pot spune că-l voi învinovăți dacă iese.” Ca un gând secundar, a adăugat: „Cu siguranță i se va simți lipsa, totuși.”

„Amândurora le va fi”, a spus Rapp cu sinceritate.

McMahon a respins comentariul cu o expresie îndoielnică. „La o lună după ce vom pleca, voi veți fi uitat de noi.”

„Asta nu este adevărat și o știți. Cu toții am prefera să rămâneți acolo unde sunteți, dar cu siguranță vom înțelege dacă decideți să puneți mâna pe inelul de aur.”

Rapp știa că lui McMahon i se oferise o slujbă ca șef al securității pentru un sindicat de cazinouri cu sediul în Las Vegas. Numai contul său de cheltuieli ar fi de două ori mai mare decât salariul său guvernamental, ca să nu mai vorbim de toate celelalte avantaje și de un salariu semnificativ mai mare. Tipul o merita.

„Da, ei bine, încă nu m-am hotărât nimic.”

180

„Vrei să știi ce cred eu?”

McMahon s-a aplecat pe spate și și-a pus o mână sub bărbie. „Sigur.”

„Așa cum am spus, aș vrea să rămân. Sunt foarte puțini oameni la Birou la fel de talentați ca tine. În același timp, totuși, o parte din mine speră să accepți postul. Ai suportat destule rahaturi. Mi-ar plăcea să te văd că ai parte de viața bună cât încă te mai poți bucura de ea.”

McMahon a zâmbit. Exact acestea erau sentimentele lui. „Apreciez asta. Nu este o decizie ușoară.”

Rapp a ridicat din umeri. „Va fi mai ușor decât crezi.” Schimbând subiectul, el a spus: „Atâta timp cât ești încă angajat al guvernului, te-ar deranja să mă pui la curent?”

„Sigur. Ai ajuns târziu aseară?”

„Da.”

„Ei bine... am stat treaz toată noaptea încercând să rezolv mizeria asta, și e din ce în ce mai bine.”

„Cum așa?”

„Cât de multe știi despre ce s-a întâmplat ieri în State?”

„Am o imagine de ansamblu. Am găsit un foc pus și bani pe cele două nave cu destinația New York, iar explozibili pe cea cu destinația Baltimore. Părerea generală este că urmau să adune toate aceste lucruri într-un singur loc și apoi să asambleze dispozitivul.”

„Așa este.”

„Materialul nuclear”, a adăugat Rapp, „este în deșert, fiind testat, iar cei doi bărbați care au încercat să-l ridice se află, sperăm, într-o celulă întunecată undeva, unde li se fac lucruri foarte rele.” Rapp a spus această ultimă parte cu un zâmbet fals pe față, îndoindu-se, ca și el, că asta era ceea ce se întâmpla de fapt.

McMahon a dat din cap timid, neștiind prea bine de unde să înceapă. „Noaptea trecută, poliția din Charleston a primit un apel despre un necunoscut care fusese înjunghiat mortal într-o parcare. Acest garaj de parcare se întâmpla să dea spre docurile unde a ajuns ieri micul nostru pachet.”

„L-am identificat pe tip?”

„Nu, dar e din Orientul Mijlociu.”

181

Sprâncenele lui Rapp s-au ridicat. „Există vreo șansă să fie al-Yamani?”

„Nu, dacă nu cumva a găsit o cale de a-și face piciorul să crească la loc.”

Rapp și-a amintit acest mic fapt și a tresărit la propria prostie. „Vreo casetă de securitate?”

„Da... dar sunt de rahat. Am restrâns numărul mașinilor la o duzină, pe baza orei aproximative a morții, și le verificăm chiar acum.”

„Ce altceva?”

„Credem că știm unde a ajuns la țarm tipul vostru.”

„Al-Yamani?”

„Da. Luni, paza de coastă îl scoate pe tipul ăsta din apă, lângă Florida Keys. A pierdut atât de mult sânge încât nici nu cred că va supraviețui. Ei bine, ieri după-amiază se trezește și începe să spună o poveste destul de interesantă. Tipul e un britanic care locuiește în Grand Cayman. A fost angajat să fie căpitanul unei bărci foarte scumpe care se întâmplă să fie proprietatea unuia dintre cei cinci mii de membri ai familiei regale saudite.”

Rapp a clătinat din cap. Își dădea deja seama încotro se îndreptau lucrurile.

„Britanicul”, a continuat McMahon, „duce barca în Cuba și ia un tip pe care ar trebui să-l ducă în Bahamas. La câteva ore de la ieșirea din port, britanicul este înjunghiat în spate și aruncat peste bord ca mort.

„Paza de coastă crede că asta pare a fi vorba de droguri, așa că cheamă DEA, iar aici avem noroc. Agentul pe care DEA îl trimite să vorbească cu britanicul face parte din Joint Terrorism Task Force din Miami. Tipul de la DEA sosește la spital, imediat după ce a citit alerta pe care am trimis-o despre al-Yamani, și pune cap la cap două și două.”

Rapp stătea acum pe marginea scaunului. „E sigur că a fost al-Yamani?”

McMahon a ridicat din umeri. „Singurele fotografii pe care le avem cu tipul sunt de rahat. Sunt granulate, are o barbă mare și un turban. Cunoașteți cântecul.”

Rapp îl știa. „Lasă-mă să ghicesc... era bărbierit cu o tunsoare înaltă și strâmtă.”

„Exact.”

„Tipul își amintea că șchiopăta?”, a întrebat Rapp.

182

„Nu era sigur, dar își amintea că bărbatul s-a împiedicat puțin când a urcat pe barcă.”

Rapp încerca deja să găsească o modalitate de a se sprijini pe Cuba. Trebuia să urmărească pașii acestui individ și, cu puțin noroc, să-l prindă urcându-se într-un zbor spre Cuba care provenea dintr-o țară cu care aveau o relație bună.

McMahon nu terminase. „Paza de coastă a lansat o alertă pentru barca dispărută și, iată, aceasta fusese deja descoperită miercuri dimineață de un paznic de vânătoare de la Merritt Island National Wildlife Refuge.”

„Unde este asta?”

„Lângă Cape Canaveral.”

„Minunat. Nu avem o lansare de navetă săptămâna asta, nu-i așa?”

„Nu. Am verificat deja asta.”

Rapp s-a încruntat. „Atunci de ce Cape Canaveral?”

McMahon a ridicat din umeri. „Nu știu. Am alertat NASA și autoritățile locale, dar până acum nu a apărut nimic altceva. Totuși, am ceva pe un alt front”.

McMahon a început să răsfoiască niște dosare. L-a găsit pe cel pe care îl căuta și l-a deschis. Ținând în mână o fotografie alb-negru, a întrebat: „Îl recunoașteți pe acest tip?”.

Rapp s-a uitat la fotografia de securitate. „Nu.”

„Ei bine, ar trebui. Nu l-am fi găsit niciodată fără tine.”

S-a uitat din nou la fotografie. „Tot nu știu cine este.”

„Acel tânăr care, întâmplător, trece prin vamă la LAX nu este nimeni altul decât Imtaz Zubair, unul dintre oamenii de știință pakistanezi dispăruți.”

„Când a intrat în țară?”

„Luni.”

„Și l-ați reținut?”

„Din păcate... nu.”

Rapp s-a așezat pe spate, cu o privire dezamăgită. „Credeam că ai spus că l-ai găsit?”

183

„Descoperit”, a spus McMahon obosit, „că a intrat în țară ar fi mai potrivit.”

„Aveți vreo idee unde se află acum?”

McMahon știa că se apropia de un punct stânjenitor. „L-am văzut îmbarcându-se într-un zbor Delta la LAX și îndreptându-se spre Atlanta.”

„Presupun că l-ați făcut să coboare din avion în Atlanta?”

„Nu încă. Există o problemă cu casetele de supraveghere, dar ne așteptăm să o rezolvăm în această dimineață.”

„Dar cei doi tipi pe care i-ați arestat în Charleston?”

Asta a fost. Lucrurile erau pe cale să devină foarte incomode. „Îi avem în custodie”, a răspuns McMahon oarecum evaziv.

„Unde?” Rapp a înclinat capul cu suspiciune, simțind ceva în vocea prietenului său.

McMahon nu și-a întors privirea, dar ar fi vrut s-o facă. În schimb, s-a ridicat și a închis ușa. „Sunt reținuți în Centrul de detenție pentru adulți din Fairfax County.”

„Nu vorbiți serios? Sunt aici, în oraș?” Rapp a arătat cu degetul spre podea.

„Ascultă... înainte de a zbura de pe mâner... sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi. Pentru început... amândoi tipii ăștia sunt cetățeni naturalizați.”

„Nu-mi pasă dacă sunt frații de mult pierduți ai președintelui!”, a strigat Rapp. „Ar trebui să fie în închisoarea Marinei din Charleston sau în Guantanamo, sau mai bine, ar fi trebuit să mi-i predai mie.”

„Mitch, au un avocat.”

„Un avocat!” Rapp s-a ridicat brusc în picioare. „Doar nu vorbești serios.”

„Nu e un avocat oarecare... e un avocat de succes în domeniul drepturilor civile din Atlanta, cu multe relații aici, la Washington. S-a dus la presă cu asta ieri târziu și...”

Rapp l-a întrerupt. „Nu-mi pasă cine este! E ridicol!”

„Nu a fost decizia mea”, a spus McMahon în defensivă. „Aveți încredere în mine.”

„Lasă-mă să ghicesc. Sunt arabi, nu-i așa?”

184

McMahon a dat din cap.

„Saudi?”

Omul de la FBI a dat din nou din cap.

„Deci îmi spui că doi imigranți saudiți, fără îndoială wahhabiți, au apărut ieri în Charleston pentru a lua o bombă nucleară și FBI-ul decide să dea înapoi pentru că au angajat un avocat?”

„Nu dăm înapoi și nu a fost decizia Biroului. Asta vine de la Justiție”.

„Procurorul general?”

„Mai mult sau mai puțin.”

„Procurorul general primește ordine de la președinte. Vrei să spui că asta a fost ideea președintelui?”

„Nu. Știu sigur că nu a fost ideea președintelui. A pornit din altă parte.”

„De unde?”

McMahon a ezitat, nu de teamă că ar putea avea probleme, ci din prudență.

„Îți voi spune cum a început totul, dar vreau să privești lucrurile din mai mult decât din perspectiva ta.”

„Ce vrea să însemne asta?” Rapp a răbufnit.

„Tu nu trebuie să joci după reguli”, a spus McMahon cu fermitate, „dar FBI-ul trebuie să o facă. Tot ce vă cer este să înțelegeți implicațiile juridice și politice ale celor întâmplate ieri. Ascultă-mă și apoi fă ce crezi că este corect.”

Rapp nu avea nici răbdarea, nici dorința de a mai asculta încă un cuvânt, dar de dragul de a afla cine se afla în spatele acestei decizii monumental de stupide, era dispus cel puțin să își țină în frâu temperamentul pentru încă câteva minute.

Cincizeci și cinci

BMW-ul albastru miezul nopții seria cinci a sărit prin traficul de dimineață într-un ritm aproape nesăbuit. Deși furios, bărbatul de la volan controla foarte bine vehiculul. În loc să traverseze Potomacul pe podul Theodore Roosevelt Memorial Bridge, a tras în plin peste două benzi de circulație și a urmat semnul de ieșire pentru U.S. Marine Corps

185

Memorial. Limuzina a fost destul de ușor de găsit. Rapp a condus până în partea de nord a monumentului și și-a oprit brusc mașina chiar în spatele limuzinei.

Ca de obicei, a verificat rapid zona înconjurătoare în timp ce a aruncat mașina în parcare și și-a desfăcut centura de siguranță. Apoi și-a luat cheile și a coborât. În timp ce se îndrepta spre limuzină, a continuat să cerceteze peisajul. Ușa din spate era deschisă și a urcat înăuntru.

Dr. Irene Kennedy avea televizorul deschis și citea un dosar. Nici măcar nu se obosise să ridice privirea spre cel mai important agent de contraterorism al CIA. Kennedy nu fusese de față când îl convinseră pe președinte de acest mod de acțiune, dar, de îndată ce aflase, primul lucru care îi venise în minte fusese că Rapp ar fi fost furios.

„Bună dimineața.”

„Și ce e atât de al naibii de bine?”, a răbufnit Rapp.

Kennedy a închis dosarul și și-a scos încet ochelarii. „Mă bucur să văd că te-ai întors întreg.”

Alături de soția lui Rapp și de fratele său, Steven, Kennedy era poate cea mai importantă persoană din viața lui. În multe privințe, influența ei era mai mare decât a celorlalți doi la un loc. Kennedy știa lucruri despre el pe care ceilalți doi nu le-ar fi știut și nu le-ar fi putut ști niciodată.

În ciuda mării sale afecțiuni pentru Kennedy, erau momente în care comportamentul ei echilibrat îl înnebunea. „Irene, capul meu e pe cale să explodeze... așa că hai să renunțăm la amabilități. Ce naiba s-a întâmplat între momentul în care am plecat din Afganistan și cel în care m-am întors aici?”

Tocmai de aceea Kennedy îl rugase să se întâlnească cu ea aici. Nu voia ca el să explodeze la Casa Albă. „Versiunea simplă, Mitchell, este că doi cetățeni americani au fost arestați ieri în legătură cu un presupus atac terorist. Așa cum este dreptul lor, au angajat un avocat și...”

Rapp a închis ochii și a început să dea din cap. „Nu-mi dați versiunea P.C.. Vreau să știu cum naiba ai lăsat să se întâmple asta.”

„Ca să fiu sincer... am fost depășit.”

„Cum?”

„Am avut mâinile ocupate.”

„Nici măcar nu te-a consultat?”, a întrebat neîncrezător Rapp.

„Nu chiar. Când am aflat, era prea târziu.”

186

„A fost ideea lui Jones?” Rapp îl detesta pe șeful de cabinet al președintelui.

„Ea a fost implicată în decizie, dar cred că a pornit de la Justiție.”

„Stokes?”

„Da, și unul dintre adjuncții săi.”

Rapp a clătinat din cap. „Nu înțeleg. Credeam că am rezolvat toate prostiile astea cu Patriot Act.”

„Și eu am crezut la fel, dar ar fi trebuit să știu mai bine.”

„Cum așa?”

„În niciun caz stânga nu avea cum să lase chestia aia în picioare. Ar fi trebuit să știu că, odată ce șocul de la 11 septembrie va dispărea, vor începe să o demonteze.”

„Irene... mă cunoști. Mă doare-n cot de politică și de nouăzeci și nouă la sută din porcăriile care se întâmplă în orașul ăsta, dar haide... tipii ăștia au fost implicați într-un complot pentru a detona o bombă nucleară în Washington, D.C., iar acum FBI-ul îmi spune că nu pot vorbi cu ei, pentru că au un avocat.”

„Mitch, nu-mi place asta mai mult decât ție, dar acum nu văd altă soluție. Chestia asta e publică acum.”

„Îți spun eu cum să te descurci. Le luăm cetățenia americană, bazându-ne pe faptul că au venit în America cu intenția de a lansa un atac terorist, iar apoi îi punem la zid până când ne vor da fiecare nenorocit de complice și fiecare informație de care avem nevoie.”

„Mitch, trenul a plecat deja din gară.” A arătat spre televizor. Ecranul arăta un reporter care se afla în sala de presă a Casei Albe. „Contextul a fost deja dat presei. Președintele urmează să citească o declarație în orice moment. Aceasta este politica anului electoral. Președintele vrea ambele variante. O urmărire penală publică dură a acestor doi indivizi îi va oferi o mulțime de bune relații publice, în timp ce, în același timp, va liniști îngrijorările extremei stângi cu privire la Patriot Act.”

Rapp a clătinat din cap în fața televizorului. „Mustafa Frickin' al-Yamani este în libertate undeva în America. Avem un arab mort într-o parcare din Charleston, avem un om de știință nuclear pakistanez dispărut care va sosi luni în Atlanta și, coincidentă, cei doi tipi pe care i-am arestat ieri în Charleston se întâmplă să fie tot din Atlanta.” Rapp făcu o pauză, tăcerea lui emana frustrare. „S-a mai gândit cineva că cei doi bărbați pe care FBI-ul îi are în custodie ar putea să ne ajute să dăm de urma lui al-Yamani și a acestui cercetător nuclear?”

187

Kennedy îi împărtășea frustrarea; știa că Departamentul de Justiție nu avea cum să permită nimănui de la CIA, cu atât mai puțin lui Mitch Rapp, să se apropie de cei doi prețioși prizonieri ai lor. Protejatul ei era acum oficial pe picior de război și ea nu avea niciun interes să-l oprească. „Va trebui să îl întrebați pe președinte despre asta. Încearcă să fii respectuos”, a spus ea.

Cincizeci și șase

ATLANTA

Al doilea motel nu a fost la fel de drăguț ca primul. Mocheta era pătată și mată, iar cuverturile de pat erau rigide și lucioase. Imtaz Zubair nu s-a plâns. Să o facă în fața lui al-Yamani ar fi fost o prostie, mai ales că bărbatul era în baie și vomita. Era pe moarte din cauza otrăvirii cu radiații, asta era evident.

Zubair mai văzuse asta înainte, când lucrase la centrala nucleară Chasnupp din Pakistanul central. Fusese o scurgere minoră care nu fusese detectată de un senzor defect. Un tehnician continuase să lucreze în zona contaminată timp de o tură întreagă înainte de a fi descoperit. Până atunci era prea târziu.

În decurs de o zi, bărbatul a început să vomite și avea urme de arsuri pe piele. Apoi au apărut ochii umflați, spasmele de durere agonizante și, în cele din urmă, mâinile bărbatului s-au transformat în gelatină și a sângerat până la moarte din interior spre exterior. Zubair încă își mai amintea țipetele. Ce mod îngrozitor de a muri.

Zubair s-a așezat la picioarele patului și s-a uitat fix la televizor. I se ordonase să îl anunțe pe al-Yamani când apărea președintele american. Potrivit reporterului, erau în întârziere, dar îl așteptau din clipă în clipă.

Când președintele a pășit în sfârșit în spatele podiumului, Zubair l-a chemat pe al-Yamani. O secundă mai târziu, acesta a ieșit din baie, ștergându-și gura cu un prosop. Zubair a observat o pată de sânge pe prosopul alb și a întrebat: „Pot să fac ceva pentru a vă ușura povara?”.

Al-Yamani a clătinat din cap și s-a așezat pe marginea patului. Era foarte interesat de ceea ce avea să spună liderul american. Președintelui i s-au alăturat mai multe persoane – doi bărbați și o femeie.

„Am o scurtă declarație, apoi voi răspunde la una sau două întrebări înainte de a-i da cuvântul procurorului general Stokes.” Președintele a privit pentru o clipă spre podium, apoi s-a întors spre camerele de filmat. „Ieri, Departamentul de Justiție și FBI au dejucat un atac terorist major al-Qaeda care urma să vizeze Washington, D.C. După cum a relatat presa, acest atac a presupus transportul de dispozitive explozive la bordul mai multor nave container internaționale. Prin munca asiduă și acțiunile rapide

188

ale Departamentului de Justiție, FBI, CIA și Departamentului de Apărare, acest atac a fost dejucat, iar în acest proces al-Qaeda a primit o lovitură serioasă. Au fost identificate celule teroriste localizate aici, în Statele Unite, iar arestările sunt în curs de desfășurare. Acum voi răspunde doar la câteva întrebări, iar apoi procurorul general Stokes va face o declarație.” Președintele a arătat spre mulțimea de reporteri.

Un bărbat subțirel, cu părul prematur încărunțit, s-a ridicat în picioare și a întrebat: „Domnule președinte, este adevărat că dumneavoastră și membrii de rang înalt ai administrației dumneavoastră ați fost evacuați din oraș marți seara?”.

„Ca o măsură de precauție standard care se încadrează în programul de continuitate a guvernului, anumite persoane au fost evacuate din oraș și mutate în locații sigure și nedeazăluite.”

„Ați fost una dintre aceste persoane?”

Președintele a zâmbit. „Din motive de securitate, nu voi confirma și nici nu voi nega.” A arătat spre un alt reporter.

„Domnule președinte.” De data aceasta, o femeie s-a ridicat în picioare. „Puteți confirma că acest atac urma să aibă loc sâmbătă, în timpul inaugurării noului memorial al celui de-al Doilea Război Mondial, și dacă da, ce măsuri suplimentare veți pune în aplicare pentru a-i proteja pe șefii de stat străini care vor începe să sosească mâine pentru a-i onora pe bărbații și femeile care au luptat în război?”

„Pentru început, Al-Qaeda este pe fugă. Tocmai ne-au dat cea mai bună lovitură a lor, iar noi i-am oprit în calea lor. În ceea ce privește informații specifice care să indice dedicația de sâmbăta aceasta... nu am văzut nimic care să ne ducă la această concluzie. Voi mai răspunde la o întrebare”.

Un grup de reporteri a început să strige întrebări, iar președintele a ales una. Ceilalți au fost imediat reduși la tăcere, iar cel care a rămas în picioare a întrebat: „Despre ce tip de dispozitive explozive este vorba, domnule?”.

Președintele a clătinat din cap. „Ancheta este în curs de desfășurare, așa că nu pot intra în detalii”.

O femeie a apărut din afara camerei și a întins mâna spre președinte. Președintele le-a mulțumit reporterilor pentru timpul acordat și apoi a plecat. Un bărbat pe care al-Yamani l-a recunoscut ca fiind procurorul general a urcat pe podium și a început să vorbească. Al-Yamani nu a avut nevoie să audă mai mult.

A închis televizorul și a spus: „Este timpul să plec”.

„Ne întoarcem?”

„Nu.”

189

Zubair s-a oferit să conducă, dar al-Yamani a refuzat. S-au urcat în mașina închiriată și au părăsit motelul mizerabil. Al-Yamani era nerăbdător să scape de mașina închiriată. continuă să rupă legăturile, și-a spus el însuși. Atâta timp cât făcea asta, americanii nu ar fi avut nicio șansă să-l prindă, iar el ar fi putut dovedi că discursul de victorie al președintelui era prematur.

Cincizeci și șapte

WASHINGTON, D.C.

Rapp rareori se gândea la slujba sa în termeni de dragoste sau ură. Era o vocație, o datorie, și nu ceva care să fie ușor afectat de stările sale de spirit, bune sau rele. Exista doar angajamentul față de o cauză în care credea cu adevărat. Existau, totuși, aspecte ale slujbei sale care nu-i plăceau și pe care lua din ce în ce mai multe măsuri pentru a le evita. Unul dintre ele era venirea la Casa Albă.

Pentru început, Rapp și șeful de cabinet al președintelui abia se tolerau unul pe celălalt. Ea era un impediment pentru fiecare strategie sau acțiune pe care el încerca să o consilieze pe președinte. Faptul că politica cântărea atât de mult în fiecare decizie pur și simplu nu era luat în calcul de Rapp. Nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru el faptul că într-un oraș ca Washington și într-un loc ca Casa Albă, politica juca un rol atât de important, dar, într-un mod iritant și subminator, o făcea.

Adăugați la toate acestea o corectitudine politică întortocheată, greșită și furibundă, care a pătruns în aproape fiecare întâlnire, și ați obținut un mediu în care inconsecvența era dezbătută și disecată, iar problemele cu adevărat importante erau ofuscate și amânate pentru ca altcineva să se ocupe de ele la o dată ulterioară. Nu era genul de loc în care un om de acțiune să se simtă în largul său, dar cu toate acestea, Mitch Rapp se afla în această dimineață de joi din luna mai, stând în Sala de Consiliu, cu un tablou al lui Teddy Roosevelt care îi stătea deasupra umărului. Starea lui morocănoasă nu se domolise, dar, de dragul lui Irene, se străduia să o ascundă. Toate scaunele din piele, cu excepția a patru din cele optsprezece, erau ocupate. Echipa de securitate națională era adunată și aștepta ca comandantul lor șef să li se alăture.

Președintele Hayes a intrat cu un zâmbet pe față și cu un pas jovial. Toată lumea s-a ridicat imediat în picioare, chiar și Rapp, deși nu avea chef. Când președintele a trecut pe lângă el, l-a strâns pe Rapp de umăr în semn de recunoștință. Până acum nu avusese ocazia să-i mulțumească personal.

Hayes a continuat să ocolească masa până la scaunul său care era poziționat în fața portretelor lui Lincoln și Jefferson. Șefa de cabinet Valerie Jones, niciodată departe de stăpânul ei, a ocupat scaunul liber din dreapta președintelui. Lui Rapp i-a venit în minte, nu pentru prima dată, gândul că ar fi fost mai potrivit

ca ea să se așeze în stânga lui. Procurorul general Stokes a intrat apoi și a fost urmat de o blondă înaltă, despre care Rapp a presupus că era aceasta

190

Stealey femeia despre care îi spusese McMahon. Atât de intens era resentimentul lui Rapp față de această femeie, încât nu reușise să observe frumusețea ei evidentă. Oficialii Departamentului de Justiție și-au ocupat locurile în fața președintelui și apoi toată lumea a luat loc.

Rapp urmărise o parte din conferința de presă din limuzina lui Kennedy și era evident că procurorul general Stokes era foarte încântat de laudele pe care le primise de la președinte. După ce consilierul pe probleme de securitate națională Haik a anunțat ordinea de zi, Paul Reimer de la Departamentul de Energie a preluat conducerea.

Ținând în mână un blocnotes galben de documente juridice, responsabilul echipelor de sprijin pentru situații de urgență nucleară a început într-o notă foarte sobră, spunând: „Oamenii noștri de știință au ajuns la concluzia că, dacă diferitele componente pe care le-am interceptat ar fi fost de fapt asamblate, dispozitivul ar fi obținut de fapt o putere de aproximativ douăzeci de kilotone.” Reimer și-a curățat gâtul și a adăugat: „O armă nucleară de asemenea dimensiuni ar fi distrus capitala și ar fi ucis peste o sută de mii de oameni în explozia inițială. În următoarea lună, acest număr s-ar fi dublat din cauza efectelor radiațiilor.”

O tăcere morbidă s-a așternut peste ședință. Obișnuit oarecum să abordeze aceste scenarii în mod strategic, generalul Flood a fost primul care a trecut mai departe. „V-ați dat seama de unde a venit chestia asta?”

„Aceasta este întrebarea de un milion de dolari”, a răspuns Reimer. „Douăzeci de KT nu este semnificativ după standardele unei bombe nucleare, dar în niciun caz nu este mic. Atribuirea materialului nuclear special ar putea dura până la șase luni, dar există anumite geometrii de proiectare care ne fac să credem că arma este de origine sovietică.”

Președintele a simțit că mai era ceva. „Păreți cam șovăielnic în evaluarea dvs.”

„Avem un ușor dezacord între mai mulți dintre oamenii noștri de știință în acest moment, dar suntem nouăzeci la sută încrezători că arma este, de fapt, de fabricație sovietică.”

„Ce spun ceilalți zece la sută?”

„Există o mică posibilitate ca acesta să fie unul dintre primele prototipuri ale pakistanezilor.”

Președintele s-a uitat la secretarul său de stat, pentru scurt timp, apoi s-a întors la Reimer.

„Pe baza unora dintre informațiile pe care le-am adunat deja, aș fi înclinat să cred că șansele ca acest lucru să fie pakistanez ar fi mult mai mari.”

„Tocmai aceste informații, domnule... oamenii de știință dispăruți, în special... sunt cele care ne determină să lăsăm ușa deschisă în ceea ce privește problema pakistaneză. Din punct de vedere pur științific, suntem foarte încrezători că este sovietică.”

„De ce?”

191

Reimer i-a privit pe ceilalți participanți înainte de a răspunde, apoi și-a îndreptat din nou atenția către președinte. „Așa cum am spus, ne va lua șase luni pentru a afla exact de unde provine acest material, pentru a afla amprenta, cu alte cuvinte, reactorul exact în care a fost produs SNM-ul. a fost fabricat, dar aceasta nu este singura modalitate de a identifica originea. Cealaltă metodă este prin analiza de proiectare. La început, am fost derutați de această armă. Nu mai văzusem niciodată așa ceva, ceea ce ne-a făcut să credem că este posibil să fie un proiect pakistanez timpuriu despre care nu știam nimic. De aici a pornit inițial disensiunea minoră, dacă vreți, dacă vreți. Cu proiectul.

„Am rulat proiectul prin calculatoare și nu am găsit nimic. În mod obișnuit, armele cu randament între zece și douăzeci de secunde tind să fie proiectate pentru torpile, rachete de croazieră sau proiectile de artilerie. Această armă nu se încadrează în acel profil geometric de proiectare. Rămăsesem în până de idei când unul dintre cercetătorii noștri seniori și-a amintit de o serie de teste pe care Uniunea Sovietică le-a efectuat la sfârșitul anilor '60 și până la mijlocul anilor '70.”

Reimer a răsfoit un dosar gros și a întrebat: „Câți dintre voi sunt familiarizați cu situl de testare din Kazahstan?”

Generalul Flood și directorul Kennedy au fost singurele două persoane care au ridicat mâna.

Reimer a arătat o hartă. „Situl de testare din Kazahstan este situat în vestul Kazahstanului, la marginea de nord a Mării Caspice. Din 1949 până aproximativ în 1990, sovieticii au efectuat 620 explozii nucleare cunoscute în acest sit. Aceasta reprezintă aproximativ două treimi din toate testele sovietice. Peste 300 de megatone de arme nucleare au explodat numai în acest poligon. Pentru a pune acest lucru în perspectivă, este echivalentul a aproximativ 20.000 de bombe de la Hiroshima și aproape de două ori mai mult decât toate testele americane.”

Rapp a auzit doar prima parte. Minteia lui s-a fixat pe ea. S-a aplecat în față pe scaun și a ridicat mâna pentru a-i atrage atenția lui Reimer. „Paul, ai spus că acest loc de testare este situat la marginea nordică a Mării Caspice.”

„Așa este.”

„S-ar putea să te intereseze să știi că atunci când am făcut un raid în tabăra Al-Qaeda din Pakistan, unul dintre lucrurile pe care le-am găsit a fost o hartă a regiunii Caspice.”

Sprâncenele groase ale lui Reimer s-au arcuit în semn de surpriză. „Ai putea să mi-o trimiți după ce terminăm?”

„Absolut. „

Reimer a notat rapid și apoi a continuat spunând: „De la sfârșitul anilor șaiszeci până la mijlocul anilor șaptezeci, sovieticii au testat o serie de muniții atomice de demolare. ADM-uri. Nu știm prea multe despre acestea, deoarece nu au fost concepute în scopuri militare”.

192

„Atunci la ce au fost destinate?”, a întrebat președintele.

„O parte semnificativă a sitului de testare din Kazahstan este bogată în depozite de sare. Ideea din spatele acestor teste a fost de a crea instalații de depozitare subterană extrem de ieftine și de mari pentru petrol, gaze naturale și deșeuri radioactive.”

„A funcționat?”

„Nu. Un om de știință sovietic care a fost implicat în program a dezertat în 1979 și ne-a dat informații detaliate despre rezultate. Oamenii noștri de știință au analizat-o și au fost de acord că era ceva ce nu merita să fie urmărit.”

„Deci cum ar putea Al-Qaeda să pună mâna pe această bombă?”, a întrebat președintele.

În mintea lui Reimer existau doar două posibilități. Una dintre ele, aceea că sovieticii ar fi vândut materialul, era extrem de îndepărtată, iar el nu avea de gând să o arunce în fața acestui grup până nu știa mai multe. Cealaltă posibilitate, ca Al-Qaeda să fi recuperat ei înșiși materialul de la locul de testare, era mai probabilă, dar mai erau și alte persoane la masă care erau în măsură să răspundă mai bine, așa că a spus: „Nu sunt sigur, domnule președinte”.

Secretarul de stat Berg s-a aplecat în față și l-a privit pe directorul CIA Kennedy. „Trebuie să-i implicăm pe ruși”.

„Sunt de acord. Ei se pot sprijini pe kazahi mai bine decât noi.”

Președintele s-a uitat la Flood. „Generale?”

„Sunt de acord. Ei nu vor ca aceste lucruri să circule mai mult decât vrem noi. S-ar putea să nu ne spună tot ce găesc, dar se vor ocupa de problemă.”

„Ce înseamnă asta mai exact?”, a întrebat Jones.

„La ceva atât de mare”, a răspuns Flood, „oamenii vor fi trimiși în fața unui pluton de execuție și, dacă vor să se salveze pe ei și familiile lor, li se va da o ultimă șansă să mărturisească.”

Pur și simplu, Rapp nu putea să rateze ocazia de a-și face cunoscută părerea despre o chestiune conexă. „Adică așa cum ar trebui să facem cu cei doi tipi pe care i-am arestat în Charleston.”

Dacă altcineva în afară de Rapp ar fi făcut comentariul, s-ar fi stârnit un hohot de râs, dar pentru că era el, toată lumea a presupus corect că vorbea serios.

Președintele Hayes a decis să lase comentariul să treacă. Fusese avertizat de Kennedy că lui Rapp nu-i va plăcea mișcarea Departamentului de Justiție, dar știa că, atunci când va avea ocazia, va reuși să-l facă să intre în simțiri.

193

„Este de la sine înțeles că trebuie să păstrăm toate acestea în cea mai mare discreție”, a spus Hayes. „Până acum, presa nu are nicio idee despre cât de distructivă ar fi putut fi această armă, și subliniez cuvântul poate. Am vorbit cu Paul despre asta”. Președintele i-a aruncat o privire lui Reimer. „Acest dispozitiv nu a fost niciodată asamblat complet și, chiar și așa, ar fi trebuit să fie pus laolaltă de cineva foarte priceput, altfel nu ar fi atins niciodată întreaga sa putere distructivă. Prin urmare, este foarte probabil că nu ar fi fost nimic mai mult decât un randament subatomic. Așadar... din motive care ar trebui să fie evidente pentru noi toți, de acum înainte, în cercurile oficiale, dispozitivul va fi numit doar o bombă murdară.”

Rapp își strânse și apoi își flexă mâinile în semn de agitație. Un dezastru fusese evitat, dar mai era încă o muncă reală de făcut și, în schimb, se jucau jocuri de cuvinte. Nu s-a putut abține să nu sublinieze ceea ce era evident.

A privit în jos pe lungimea mesei. „Paul, ar fi doctorul Imtaz Zubair suficient de priceput pentru a asambla arma astfel încât să obțină randamentul optim?”

Reimer a dat din cap: „Da”.

Șeful de cabinet Jones a întrebat: „Cine este doctorul Zubair?”

„Este un om de știință pakistanez specializat în domeniul nuclear care a intrat în țară luni folosind un pașaport fals.” Rapp s-a uitat direct la președinte și apoi la Jones. „N-ați auzit de el?”

„Ba da, am auzit de el”, a răbufnit Jones. „Avem ceva mai multe motive de îngrijorare decât numele fiecărui terorist care încearcă să ne atace.”

„Val, după ce a ajuns la LAX, știi unde s-a dus?”

„Nu.” Jones a început să noteze de parcă Rapp își pierduse deja atenția.

„Atlanta.” Fără să se descurajeze, Rapp s-a întors către procurorul general și adjunctul său. Directorul FBI Roach, care stătea lângă Stokes, credea că știe ce urmează și și-a strecurat puțin scaunul pe spate pentru a se da la o parte.

„Mai cunoaștem pe cineva din Atlanta?”, a întrebat Rapp cu o voce sinistru de calmă. „Poate niște imigranți saudiți care au încercat să ridice o bombă nucleară ieri?”

Înainte ca procurorul general să poată răspunde, Peggy Stealey a întrebat: „Ce vreți să spuneți, domnule Rapp?”

Rapp a fost luat ușor prins cu garda jos că blonda răspunsese în locul șefului ei, dar i-a întors privirea neclintită. „Credeți că poate că cei doi tipi pe care i-ați închis în Fairfax ar putea să ne spună de unde să începem să-l căutăm pe doctorul Zubair?”

194

„Domnule Rapp, investigația noastră decurge foarte bine, așa că tot nu înțeleg ce vreți să spuneți.”

„Ați găsit, Dr. Zubair?”

„Nu, domnule Rapp, nu am găsit, dar fiți siguri că vom găsi.”

Rapp nu avea de gând să renunțe. „Iertați-mă dacă nu vă împărtășesc încrederea.”

Stealey a ales să ignore lovitura.

Rapp nu era înclinat să renunțe încă. „Ce informații ai obținut de la cei doi bărbați din închisoare?”

Stealey s-a uitat la el ca și cum s-ar fi săturat de această linie de interogare și abia reușea să-și ascundă nerăbdarea. „Domnule Rapp, aceasta este o problemă internă care se află deja în fața instanțelor de judecată.”

„Și ceea ce vreți să spuneți este...”

„Cei doi suspecți în cauză au un avocat”, a spus ea acum cu o doză sănătoasă de iritare în glas. „Cu siguranță nu sugerați tortura ca metodă de a-i face pe acești bărbați să vorbească?”

„Nu-mi pasă de ce folosiți pentru a-i face să vorbească. Doar fă-i să vorbească, și fă-o repede.”

Fața lui Stealey s-a înroșit, dar ochii ei pătrunzători nu i-au părăsit pe cei ai lui Rapp. „Este complet ridicol.”

Lui Rapp nu-i mai păsa de nimic. „Îți spun eu ce este ridicol. Mustafa alYamani, unul dintre cei mai importanți locotenenți ai al-Qaeda, se află în America în acest moment, și vă garantez că cei doi bărbați pe care îi aveți în custodie au informații care ne-ar putea ajuta să-l capturăm.”

„Domnule Rapp, Departamentul de Justiție nu vă spune cum să vă conduceți afacerile în afara acestei țări, așa că vă sugerez să ne întoarceți favoarea și să ne lăsați pe noi să ne ocupăm de lucrurile aici, în America.”

„De fapt, chiar încercați să-mi spuneți cum să-mi fac treaba. Doar că eu aleg să vă ignor.”

„Ei bine, cred că va trebui să facem la fel.”

„De unde știi că nu au o altă bombă? De unde știi că nu au un alt atac planificat? Nu ne putem asuma riscul. Acei oameni pe care îi aveți în închisoare trebuie interogați și să nu-mi spuneți că nu puteți găsi un judecător federal care să le revoce cetățenia, pentru că dacă nu puteți, mă pot gândi la unul care va rezolva totul în treizeci de minute.”

195

„Și vom avea un coșmar mediatic pe cap”, a mârâit Valerie Jones. „M-am săturat de aceste izbucniri.” Ea s-a uitat la șeful lui Rapp. „Dacă nu-l puteți controla, nu-l mai aduceți la aceste întâlniri.”

Rapp s-a ridicat atât de repede încât scaunul lui s-a răsturnat. Și-a trântit mâna stângă pe masă. „Izbucniri”, a strigat el la Jones. „Acești doi nenorociți plănuiau să șteargă Washington, D.C., de pe hartă! Cred că poporul american ar putea să ne lase mai moale dacă ne hotărâm să le refuzăm ziua lor la tribunal!”

„Asta e.” Președintele s-a ridicat în picioare și a arătat spre Rapp și apoi spre Kennedy. „Biroul meu! Chiar acum!”

Cincizeci și opt

Rapp a mărșăluit pe hol și s-a gândit serios să iasă pe ușă și să nu se mai uite înapoi. Oamenii care nu-i împărțăseau angajamentul erau una, dar cei care îi stăteau în cale erau altceva. Înainte de a se putea decide, Kennedy l-a ajuns din urmă.

„Ai spus ceea ce trebuia spus.”

Rapp a clătinat din cap și a continuat să meargă. „M-am săturat de rahatul ăsta, Irene.”

„Știi că ești, dar rezistă.” Cu o voce mai liniștită, ea a adăugat: „Trebuie să te audă. Nu da înapoi.”

Surprins, Rapp a întors capul și s-a uitat fix la ea. Kennedy îi spunea de obicei să-și țină gura. S-au întors în Biroul Oval și, o clipă mai târziu, li s-au alăturat președintele și Jones. Cei patru se aflau unul în fața celuilalt în fața biroului președintelui.

Jones a început să vorbească, iar președintele a ridicat mâna și a oprit-o brusc. Era evident că încerca să rămână calm. „Aceasta este Casa Albă. Am nevoie de consilieri echilibrați și nu voi tolera nimic mai puțin.”

Lui Rapp nu-i mai păsa. Era indignat de nebunia unor astfel de decizii în fața unui lucru atât de grav. „Capabilă de minte”, a repetat el. „Bine, ce ziceți de asta pentru o evaluare echilibrată?” A inspirat adânc și apoi a spus cu o voce foarte calmă, „Data viitoare când un grup de fundamentalisti radicali islamici va încerca să arunce în aer Washington, D.C., ar fi bine să vă consultați cu întreaga echipă de securitate națională, inclusiv cu directorul CIA, și să puneți mai puțin accent pe sfaturile primite de la procurorul general, care, apropo, caută să se facă remarcat pentru a vă putea fi contracandidat la viitoarele alegeri.”

Tenul deschis al lui Hayes se înroșise. „Sunteți pe gheață subțire, domnule”.

196

„Oh... am mai uitat un lucru. Ar trebui, de asemenea, să puneți mai puțin accent pe ceea ce vă spune șefa dvs. de personal, deoarece ea nu are nici cea mai mică idee despre ce vorbește când vine vorba de terorism.”

Fața lui Hayes era acum roșie ca sfecla. „Mitch, am mult respect pentru tine, dar m-am săturat să te tot plimbi pe aici de parcă ai fi singura persoană căreia îi pasă... singura persoană care a contribuit.”

Furia lui Rapp a ajuns la un clocot constant. Abia reușind să-și ascundă furia, și-a ținut ochii fixați pe președinte și a spus: „Data viitoare când veți compara contribuțiile pe care le-am adus în lupta împotriva terorismului cu cele ale persoanelor numite de dumneavoastră în funcții politice, nu va trebui să vă faceți griji că mă veți concedia.”

„Fiecare contribuie în felul său. Doar pentru că nu sunt pe teren nu înseamnă că nu sunt la fel de angajați în războiul împotriva terorismului la fel de mult ca și dumneavoastră.” Hayes a arătat cu degetul spre Rapp. „Trebuie să începi să respecti opiniile altora și să realizezi că nu ești singurul care are răspunsuri.”

Rapp nu s-a întrebat nici măcar pentru o secundă dacă a greșit. Avea defectele lui și era mai mult decât conștient de ele, dar ceea ce tocmai auzise de la președinte era o tâmpenie absolută și nealterată. „Domnule președinte, stați aici, în acest vid, cu toți acești lingușitori și așa-ziși experți care vă sfătuiesc, dar v-ați oprit să vă dați seama că ați fost la un pas de a fi incinerat de o bombă nucleară?”

„Bineînțeles că da.”

„Domnule președinte, sunt multe lucruri despre care nu vă spun. Lucruri pe care e mai bine să nu le știți, dar poate că acum este un moment bun să vă dau o idee despre ce este nevoie pentru a câștiga acest război. Aveți vreo idee cum am aflat că materialul nuclear se afla pe nava care se îndrepta spre Charleston?”

Hayes a clătinat din cap.

„Am scos cinci prizonieri din acel sat din Pakistan, domnule, și niciunul dintre ei nu era dispus să vorbească. I-am aliniat pe toți și am început cu un bărbat pe nume Ali Saed al-Houri. I-am pus un pistol la tâmplă și, când a refuzat să-mi răspundă la întrebări, i-am zburat creierii, domnule președinte. L-am executat pe nenorocit și nu am simțit nici un pic de rușine sau vinovăție. M-am gândit la bărbații și femeile nevinovați care au fost forțați să sară de pe World Trade Center în flăcări și am apăsas pe trăgaci. Am trecut la următorul terorist și i-am zburat și lui creierii, iar apoi al treilea tip din rând a început să cânte ca o pasăre. Așa am aflat despre bombă, domnule. De asta e nevoie pentru a câștiga acest război împotriva terorismului. Așa că nu-mi țineți lecții despre angajament, pentru că mă îndoiesc că altcineva din personalul dumneavoastră de securitate națională ar fi apăsas pe trăgaci și nu uitați niciodată că, dacă nu aș fi făcut-o, nici măcar nu ne-am fi permis luxul acestei discuții. Asta este sigur.”

197

Cincizeci și nouă

ATLANTA

Era mijlocul dimineții când au ajuns pe șantier. Al-Yamani a trecut de două ori pe lângă intrare înainte de a întoarce. A oprit chiar și o dată și a scanat cerul pentru a se asigura că nu era urmărit de niciun elicopter. Avea amintiri foarte proaste când venea vorba de elicoptere. Îi aminteau de primii ani din Afganistan, când sovieticii dominaseră câmpul de luptă cu mașinile lor zburătoare letale. Lui Al-Yamani îi plăcea ironia amară că americanii, cu rachetele lor Stinger lansate din umăr, fuseseră cei care îi ajutaseră să-i învingă pe comuniștii fără Dumnezeu. Pentru Al-Yamani era o dovadă în plus că Allah era de partea lor.

Când au intrat în lumină, soarele se întrezărea deja peste vârfurile celui mai estic arboret de pini înalți din Georgia. Al-Yamani a coborât din mașină purtând o pereche de ochelari de soare ieftini pe care îi cumpărase pentru a-și proteja ochii din ce în ce mai sensibili.

Doi bărbați au ieșit din rulota de construcții cu un zâmbet larg pe față.

Al-Yamani a luat acest lucru ca pe un semn bun. I-a îmbrățișat în liniște pe fiecare dintre ei, ușurat peste măsură că reușiseră. A arătat spre rulotă și toți patru au intrat înăuntru, unde puteau vorbi mai liber.

„Imtaz”, a spus Al-Yamani, în timp ce-și scotea ochelarii de soare. „Ei sunt Khaled și Hasan.”

Cei trei bărbați au făcut schimb de salutări. Al-Yamani se gândise des la cei doi vechi prieteni ai săi de când îi văzuse ultima dată în Cuba, cu aproape o săptămână în urmă. Era ușurat că evitaseră să fie descoperiți de americani.

„Au sosit transporturile noastre?”, a întrebat Al-Yamani.

Hasan, cel mai înalt și mai în vârstă dintre cei doi bărbați, a răspuns. „Da, componenta principală a sosit ieri.”

„Du-mă la ea. Vreau să o văd.”

Toți cei patru bărbați au ieșit afară. Hasan i-a condus spre partea din spate a unei camionete și a coborât hayonul. O ladă de lemn de aproximativ un metru pătrat era așezată în mijlocul patului acoperit. Hasan s-a urcat și i-a oferit o mână prietenului său slăbit. Apoi a desprins partea de sus a lăzii cu o rangă și a deschis o prelată de pânză strânsă în balot. Cei doi bărbați au stat o clipă uitându-se la obiectul de distrugere pe care se străduiseră atât de mult să-l achiziționeze. Lăfăindu-se în soarele cald, s-au privit unul pe celălalt și au împărțit un zâmbet. Erau pe cale să facă ceva mareț.

198

Zubair, care stătea pe pământ sub ei, era ca un copil care încerca să vadă la ce se uitau cei mari. Contribuția lui la proiect fusese să proiecteze seturile de foc și să ajute la modelarea încărcăturilor explozive. Din motive de securitate, fusese ținut într-un loc separat de materialul nuclear și încă nu pusese ochii pe acesta. Neputând să se mai abțină, s-a urcat în platforma camionului și s-a uitat în ladă.

Ceea ce a văzut l-a îngrozit. Zubair se așteptase să vadă un miez strălucitor și stabil de material nuclear într-o ladă protejată corespunzător, dar în schimb a fost întâmpinat cu prveliștea unei bucăți de metal corodat de mărimea unei mingi de baschet. Ochii i s-au deschis larg de frică și a sărit din spatele camionului, aproape că și-a luxat glezna în acest proces.

Zubair s-a grăbit să se ridice în picioare și a fugit înapoi spre remorca de construcție, lăsându-i pe ceilalți trei bărbați să se uite surprinși după el. „Trebuie să te îndepărtezi de acel obiect chiar acum.” Fără echipamentul adecvat, Zubair nu avea idee cât de fierbinte era materialul nuclear, dar a presupus că era extrem de periculos.

Al-Yamani l-a privit pe pakistanezul laș. Era la fel ca ceilalți trei. Sauditul îi recrutase pe toți oamenii de știință și îi omorâse pe fiecare dintre ei imediat ce își îndeplinise sarcina. Sperase ca acesta să dea dovadă de ceva mai mult curaj în fața unei asemenea măreții, dar se părea că era la fel de slab ca și ceilalți.

„De ce ți-e atât de frică?”

„Acela este un material extrem de instabil și nici măcar nu este protejat. Cum l-ai adus în țară?”

Khaled, care se afla între omul de știință și camionetă, a arătat spre remorca pe care semiremorca o livrase ieri. „L-am ascuns într-un transport de granit.”

Zubair s-a învârtit și s-a uitat la camion. Bineînțeles că da. Nu numai că granitul ar fi protejat dispozitivul, dar emitea și radiații naturale care ar fi încurcat orice senzori. S-a uitat înapoi la al-Yamani și a spus: „Nu glumesc. Trebuie să te dai jos imediat”.

„Nu mai exagera. Nu poate să-mi facă mai mult rău decât mi-a făcut deja.”

„Oh, da, poate. Dacă mai stai acolo mult timp, vei muri înainte de apusul soarelui.”

Al-Yamani a privit în jos în cutie și a decis să-l asculte pe omul de știință. A coborât din camion și Hasan l-a urmat.

„Explică-mi temerile tale.”

„Asta nu are scut și dă semne de deteriorare severă. Orice altceva decât o expunere scurtă ar putea fi fatal.”

„Sunt deja pe moarte.”

199

„Dar asta va grăbi otrăvirea ta cu radiații. Pentru ca noi să putem transporta și asambla arma, aceasta trebuie să fie ecranată corespunzător, altfel ne va ucide pe toți.”

„Cât de repede?”, a întrebat al-Yamani. Tot ce-l interesa era ca ei să ajungă la țintă.

„Cel mai probabil înainte de a ajunge la Washington”.

Al-Yamani s-a încruntat. „Și ce propui să facem?”

„Așa cum am spus, trebuie să o protejăm corespunzător.”

„Este dificil?”

„Nu cu materialul potrivit... fie plumbul, fie uraniul sărăcit va fi suficient.”

„Cât timp va dura?” Al-Yamani avea ceva timp în plus în program, dar nu prea mult.

Zubair s-a gândit un minut și a spus: „Câteva ore”.

„Avem o alternativă?”

„Nu, dacă vreți să mergeți până la Washington”.

Exista un plan de rezervă pentru detonarea dispozitivului în Atlanta, dar al-Yamani nu era dispus să se mulțumească cu atât. Mai ales după ce l-a ascultat pe președinte în această dimineață.

Șaizeci

WASHINGTON, D.C.

În barul de la Smith and Wollensky's erau numai locuri în picioare, iar toate mesele din restaurant erau ocupate. Pat Holmes s-a așezat la masa sa obișnuită din colț, cu spatele la perete, privind cât mai mult din restaurant. În calitate de președinte al Partidului Democrat, avea nevoie să vadă și să fie văzut. Într-o seară normală, o jumătate de duzină de persoane s-ar fi oprit deja să dea mâna și să salute, dar nu și în această seară.

Holmes avea o idee destul de bună de ce, și era vorba de una dintre cele două femei de la masa lui. Valerie Jones avea abilitatea unică de a respinge oamenii prin simpla ei prezență. Era, ca să o spunem pe șleau, o „vânătoare de mingi” de prim ordin. Jones avea o religie când venea vorba de iubitul ei Partid Democrat. Atât de profund era angajamentul ei, încât nu exista niciun republican pe care să-l placă, și nu

făcea niciun efort pentru a-și ascunde sentimentele. Îi disprețuia chiar și pe independenți pentru incapacitatea lor lipsită de caracter de a alege o tabără. Comportamentul ei față de așa-numitele

200

inamic era mai degrabă caracteristic unui voluntar fanatic de campanie decât unui înalt funcționar al Casei Albe. Reputația ei de luptătoare i-a determinat pe cei mai civilizați jucători din oraș să se ferească de ea.

Adevărul este că, atunci când camerele de luat vederi nu erau în preajmă și dacă nu era sezonul electoral, marea majoritate a democraților și republicanilor se înțelegeau și, în cele mai multe cazuri, chiar se plăceau reciproc. Holmes se încadra în această majoritate. Când trebuia, putea să iasă în fața camerei și să-i acuze pe republicani de egoism și incompetență ieșite din comun, iar apoi să meargă să joace o partidă de golf mai târziu în aceeași zi cu omologul său republican.

Uneori se întreba dacă șefa de cabinet a președintelui a observat măcar că era atât de antipatizată de oamenii rezonabili. El se îndoia de asta. Jones era o persoană foarte concentrată, care avea abilități organizatorice deosebite și o inteligență politică ieșită din comun, dar care avea mari probleme în ceea ce privește abilitățile de comunicare cu oamenii. La sfârșitul zilei, totuși, presupunea că orice administrație avea nevoie de cineva ca Jones – un pitbull care să țină oamenii în frâu.

Peggy Stealey a fost o cu totul altă poveste. Avea acea calitate de vedetă. Avea un aspect elegant; era inteligentă ca naiba; era vicleană și, după cum bănuia el, foarte periculoasă pentru a fi de partea greșită. Își dorea din tot sufletul să o bage în pat, dar avusese destule experiențe de măgării de-a lungul anilor ca să știe că cel mai bun mod de a face asta era să o facă să îl urmărească.

Chelnerul s-a apropiat și, înainte de a se apropia prea mult, Holmes a făcut un gest pentru o altă sticlă de Silver Oak. Având în vedere natura delicată a conversației lor actuale, nu voia ca nimeni să se apropie la mai puțin de trei metri de masă.

„Nu am nimic împotrivă la tot ce am auzit.” Holmes s-a aplecat un pic mai aproape și și-a coborât vocea. „Cred că va energiza partidul.”

„Sunt de acord”, a spus Jones, în timp ce își ataca friptura cu cuțitul.

„Vicepreședintele Baxter este un ratat”, a continuat Holmes. „Stokes este mai tânăr, arată mai bine și are o soție drăguță. Este puțin cam slab în materie de experiență, dar, per total, cred că ar fi o completare bună pentru bilet.”

Stealey era pe cale să ia o mușcătură din bibanul chilian când furculița i s-a oprit la câțiva centimetri de buze. „Soția lui nu este drăguță.”

„Sigur că este.” Holmes și-a luat paharul de vin. „Este foarte atrăgătoare.”

Bibanul de mare era acum în gură, așa că Stealey doar a scuturat puternic din cap.

Holmes a luat o înghițitură de vin. „Dacă nu cumva ești lesbiană, Peggy, cred că sunt într-o poziție mai bună pentru a o judeca pe aceasta. Este o femeie frumoasă... crede-mă.”

201

Chiar dacă voia să se certe cu el, știa că nu era înțelept să lase să se afle ura ei față de soția șefului ei. „Doar o diferență de opinie... asta-i tot.” A luat o înghițitură de apă și apoi a înțepat o fasole verde cu furculița. „Deci avem o înțelegere.”

Holmes se uită la Jones și se întreabă dacă se deranjase să-l includă pe președinte în vreuna dintre aceste discuții. „Robert e de acord cu asta?”

„Absolut. Știi că îl urăște pe micul nevăstuică.”

„În regulă, știu că nu se potrivesc, dar vreau să aud asta de la el personal.”

„De ce?” Jones a luat o înghițitură de vin. „Nu ai încredere în mine?”

„Am încredere în tine... Vreau doar să mă asigur că s-a gândit bine până la capăt. Nu în fiecare zi președintele își dă afară vicepreședintele de pe listă.”

„S-a mai făcut și înainte”, a răspuns Jones cu aer, încercând să sublinieze că nu era mare lucru.

Holmes știa că se întâmplase, dar trebuia să fie făcut cum trebuie. „Am spus că eu cred că este o idee bună. Trebuie doar să fie tratată cum trebuie. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Baxter să ne ventileze rufele murdare în mijlocul campaniei pentru că simte că i-am dat țeapă.”

„Îl tragem pe sfoară”, a spus Stealey. „Și nu văd cum ar putea el să vadă altfel lucrurile.”

„Partidul este mai mare decât o singură persoană”, a spus Jones. „El va înțelege asta, iar dacă nu o va face, va trebui să îi spunem clar că, dacă se decide să se plângă în fața presei, îl vom îngropa.”

„Aveți perfectă dreptate”, a spus Holmes. „Jucăm cu loialitatea lui față de partid, iar dacă nu se implică, îi vom face cunoscut că lucrurile ar putea deveni foarte dificile. Este absolut crucial, totuși, să îl facem să plece în liniște.”

Holmes i-a reamintit ceva lui Jones și a îndreptat furculița spre el. „Știi cine mai trebuie să plece?”

„Cine.”

„Mitch Rapp. Ăsta e.”

Holmes aproape că s-a înecat cu bucata de fâșie de New York pe care încerca să o mestece. După ce a alungat-o cu o înghițitură de vin roșu, a spus: „Despre ce vorbești?”

„Știi cine este Mitch Rapp... nu-i așa?”

202

„Bineînțeles că știu. Este o legendă ambulantă și este căsătorit cu frumoasa NBC. Anna Rielly.”

„L-ați întâlnit vreodată?”

„Nu, dar ce vrei să spui? De ce naiba ar vrea președintele să scape de el?”

„Omul este o bombă cu ceas”, a răspuns Jones. „Mai devreme sau mai târziu va face de râs această administrație, și nu mă refer la un mic scandal... vorbesc de o anchetă în toată regula a Congresului... oameni concediați și oameni care vor ajunge la închisoare.”

Ea a atras atenția președintelui DNC. Holmes își lăsa furculița jos și își șterse gura cu șervețelul alb de în.
„Va trebui să-mi dai detalii, Val.”

„Aș putea continua ore în șir, dar, pentru început, nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat la Casa Albă în această dimineață. Stăteam la o ședință a Consiliului Național de Securitate și, din senin, a început să o atace pe Peggy.”

„În legătură cu ce?”

„Cere să începem să-i torturăm pe cetățenii americani pe care i-am arestat ieri în legătură cu complotul terorist.”

Holmes a fost imediat suspicios cu privire la modul în care Jones relata faptele. „Val, Mitch Rapp este un tip destul de serios. Mă îndoiesc că a cerut pur și simplu să torturăm cetățeni americani.”

„A făcut-o destul de mult”, a intervenit Stealey.

„Asta nu e nici măcar jumătate din poveste.” Jones s-a uitat la Stealey. „Peggy, așteptam să-ți spun asta. Îți amintești când președintele, Kennedy, Rapp și cu mine am plecat de la întâlnire?”

„Da.”

„Ei bine, am intrat în Biroul Oval și lucrurile s-au încins foarte tare. Președintele i-a spus lui Rapp că nu va mai tolera nici un fel de izbucniri și nici un abuz asupra personalului său și știți ce a spus Rapp?”

„Abia aștept să aud.”

„A continuat spunându-i președintelui că singurul motiv pentru care am aflat despre iminența atacului a fost pentru că el a zburat în Afganistan și a aliniat cinci teroriști al-Qaeda și a început să-i execute pe rând până când au vorbit.”

203

Ochii albaștri ai lui Peggy Stealey erau bulbucăți de neîncredere: „Nu puteți vorbi serios.”

Holmes o privea cu fruntea încruntată.

„I-a spus președintelui că le-a pus un pistol la tâmplă și le-a zburat creierii, și că nu simte nici un gram de vinovăție sau rușine pentru asta. Nu glumesc. Acum, dacă asta nu este nesăbuit... nu știu ce este.”

„A recunoscut asta în fața ta?” a întrebat Stealey șocat.

„Da, și în fața președintelui și a lui Kennedy.”

„Nu este doar nesăbuit, ci și ilegal. Este un angajat federal. Ar trebui să fie în închisoare.”

„Ei bine... asta ar fi o modalitate de a scăpa de el.”

„Mai încet, voi doi.” Holmes a pus un cot pe masă și s-a uitat de la Jones la Stealey și înapoi. „Ați înnebunit amândoi? Aveți vreo idee cu cine vă puneți? Vorbiți despre închiderea unui erou american.”

„E un asasin în costum”, a răcnit Jones.

Holmes a arătat spre șeful de cabinet al președintelui. „Sunt oameni în acest oraș... oameni foarte puternici... care vă vor pune capetele pe tavă dacă vă gândiți măcar să încercați ceva atât de prostesc.”

„Pat, ai auzit ceva din ce am spus?” Jones era în mod clar iritat. „Nu noi suntem cei care umblăm încalcând legea și riscând viitorul acestei administrații.”

Holmes s-a uitat la Jones cu neîncredere totală. Și-a aruncat șervețelul pe friptura pe jumătate mâncată și a spus: „Investigarea lui Mitch Rapp este una dintre cele mai stupide idei pe care le-am auzit vreodată.” S-a uitat la Stealey și apoi din nou la Jones. „Voi doi trebuie să faceți un pas înapoi și să priviți imaginea de ansamblu. Nu vă mai faceți griji pentru baza partidului și pentru Actul Patriotic și începeți să vă gândiți cu cine naiba vă puneți în cap.”

Jones a început să vorbească, dar Holmes i-a tăiat-o cu o privire aspră. „Să nu mai spui niciun cuvânt. Sunt lucruri pe care voi doi nu le știți... lucruri pe care nu vreți să le știți. Oameni cu care nu vreți să vă intersectați. Lasă prostiile astea chiar acum, sau înțelegerea noastră cade. De fapt, renunțați la prostiile astea chiar acum, sau mă voi asigura că amândoi veți rămâne fără slujbă până mâine dimineață, și vorbesc foarte serios.”

Șaizeci și unu

VIRGINIA

204

Mustafa al-Yamani aștepta cu nerăbdare să moară cu fiecare kilometru de drum care trecea. Nu era un centimetru din corpul său care să nu-l doară și tot mai mult se gândea să renunțe – să-i lase pe ceilalți să meargă până la capăt. Totuși, nu putea renunța. Mai erau încă prea multe de făcut și nu putea avea încredere în acest slab om de știință pakistanez pentru a aprinde focul. Se pișa pe picior ca un copil speriat la primul semn de probleme.

Al-Yamani putea ignora durerea pentru încă puțin timp. Câteva zile de agonie nu erau nimic în comparație cu lupta poporului său. El se afla într-o cruciadă, o continuare a bătăliei milenare dintre poporul arab și necredincioși. Niciodată în istorie, însă, nu fusese atât de mult în joc. Era timpul să declanșeze un adevărat jihad global și să le arate celorlalți credincioși că America putea fi înșelată.

Al-Yamani nu putea însă să o facă singur. Abia mai avea putere să meargă, iar vederea i se înrăutățea de la o oră la alta. Nu-i plăcea să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi întâlnit cu Hasan și Khaled. Colegii săi războinici erau o mare mângâiere pentru el. Trecuseră prin atâtea împreună. Devotamentul lor era de neclintit. Aveau să facă tot ce le stătea în putință pentru a se asigura că această misiune ajungea la o concluzie glorioasă.

Chiar și Zubair, în ciuda tuturor îngrijorărilor sale, se dovedise util. Al-Yamani nu era un om de știință. Nu avea cunoștințe medicale despre modul în care radiațiile afectau corpul uman – doar cunoștințe practice. Văzuse cum zeci dintre războinicii săi musulmani devotați căzuseră victime ale ucigașului nevăzut. Săpaseră luni întregi în acel pustiu arid de la capătul nordic al Mării Caspice, în căutare de firimituri aruncate de un gigant sovietic neatent. Costurile fuseseră mari, dar în cele din urmă totul va merita.

După ce văzuse la fața locului ce putea face ucigașul nevăzut, al-Yamani a ascultat avertismentele lui Zubair. Estimarea pakistanezului, conform căreia ar fi durat două ore pentru a proteja arma, se dovedise greșită. De fapt, fusese nevoie de șase ore, dar al-Yamani a văzut înțelepciunea acțiunilor lor din mai mult decât din punct de vedere al sănătății. Washington, D.C., era înconjurat de senzori care detectau radioactivitatea. Fiecare pod care intra în oraș și fiecare drum important era echipat cu senzori. Dacă al-Yamani dorea să ducă arma în punctul în care ar fi făcut cele mai mari pagube, trebuia să treacă de ei, iar pentru a face asta, arma trebuia să fie ecranată. Inițial crezuse că deplasarea pe apă ar fi împiedicat detectarea de către senzori, dar Zubair îi spusese acum clar că această bombă nu va scăpa niciodată de detectare fără un scut adecvat.

Sub îndrumarea lui Zubair, Hasan a depistat o cantitate considerabilă de uraniu sărăcit sub forma unor greutatea de lift aruncate la gunoi. Depozitul de fier vechi unde le găsisese se afla, din păcate, în cealaltă parte a orașului. În timp ce Hasan s-a dus să ridice uraniul sărăcit, Khaled l-a însoțit pe Zubair la un magazin de materiale medicale, unde omul de știință pakistanez a cumpărat patru șorțuri de plumb, de tipul celor folosite de tehnicienii de raze X, câteva mănuși de chimist rezistente și un lot de dozimetre sau ecusoane de film pentru măsurarea dozelor de radiații pe care le primeau. Ca măsură de precauție suplimentară, a fost închiriată o remorcă închisă, folosind cardul de credit piratat al lui Hasan.

205

La un Wal-Mart din apropiere au cumpărat apă, săpun, haine noi și un răcitor alb masiv pentru pescuit. Înapoi la șantier, răcitorul de pescuit a fost căptușit cu greutatea de liftului, iar apoi Zubair a folosit blocuri de spumă cumpărate de la un magazin de ambalaje pentru a crea un cuib pentru materialul nuclear. De la o distanță sigură, omul de știință a urmărit cum Hasan și Khaled au transferat materialul nuclear din ladă în răcitor, apoi l-au acoperit cu spumă și cu mai mult uraniu sărăcit. Zubair le-a spus în repetate rânduri să lucreze rapid, dar cu atenție. Când au terminat, răcitorul a fost pus în remorcă și tot restul a fost aruncat, inclusiv hainele lor. Zubair i-a pus pe Hasan și Khaled, acum dezbrăcați, să se spele în spatele remorcii de construcții cu apă și săpun pe care le cumpăraseră. După ce și-au pus hainele noi și rigide, au plecat cu toții din Atlanta.

Asta se întâmplase cu aproape douăsprezece ore în urmă. Acum, pe măsură ce soarele răsărea, se apropiau de următoarea lor destinație. Era vineri dimineață și aveau la dispoziție ceva mai puțin de o zi și jumătate pentru a ajunge pe poziții. S-au oprit pentru micul dejun în Bracey, Virginia, și au așteptat până la ora 7:00.

a.m. pentru a face apelul. Al-Yamani a găsit un telefon public și a format numărul din memorie. A răspuns un bărbat a cărui voce nu o mai auzise de ani de zile.

Al-Yamani a întrebat: „Frank este acolo?”.

A existat un moment de ezitare la celălalt capăt al firului, apoi vocea a spus: „Îmi pare rău, probabil că ați greșit numărul”.

Al-Yamani a închis telefonul și s-a îndreptat spre camionul care aștepta. Zubair și Khaled se aflau pe bancheta din spate, iar Hasan pe cea a șoferului. Al-Yamani s-a urcat înăuntru și a luat o hartă. A indicat

un loc și a spus: „Acolo trebuie să ne întâlnim cu el. La prânz. Parcul Național Richmond National Battlefield”.

Hasan a încuviințat din cap și a pus camioneta în mișcare. „Nu vom avea nicio problemă să ajungem acolo mai devreme”.

„Bine.”

Al-Yamani s-a uitat pe parbrizul plin de insecte, dorind cu disperare să termine cu acest ultim pas. Bărbatul pe care îl sunase trebuia să-l întrebe ce număr a format dacă se simțea urmărit. Din fericire, nu rostise acele cuvinte, căci dacă ar fi făcut-o, Al-Yamani nu știa ce ar fi făcut. Dacă nu reușeau să facă legătura cu acest om, toate speranțele erau cu adevărat pierdute. Atât de multe fuseseră sacrificate, cu siguranță Allah nu ar fi permis niciodată să se întâmple așa ceva.

Șaizeci și doi

WASHINGTON, D.C.

206

Rapp stătea în sala de conferințe de la Centrul Comun de Contraterorism și asculta cu jumătate de gură ședința de informare. Să se îndepărteze de toate acestea începea să i se pară o idee bună. Erau prea multe rahaturi, prea multe reguli și prea mulți oameni care nu erau dispuși să facă ceea ce era necesar pentru a-și face treaba. Da, înțelegea că asta era America și că existau legi care trebuiau respectate, dar dacă era vreodată un moment în care măcar să le îndoie – acesta era acela.

Nu avea să se întâmple însă, pentru că acel vânător de mingi blond și înalt de 1,80 metri de la Departamentul de Justiție apăruse cu o armată de avocați care să se asigure că totul era făcut ca la carte. În mintea lor, urmau să meargă la proces și cu siguranță că nu aveau de gând să lase un spion de la CIA sau o grămadă de agenți speciali cu gât gros de la Birou să strice lucrurile. Toată chestia se transformase într-o farsă. Îl durea la culme să-i asculte pe oamenii ăștia cum se tot bâlbâiau despre obținerea de mandate de percheziție și urmărirea de piste, când ei ar fi trebuit să bată în ușă și să adune suspecti cu dubele. Chiar și propriul său șef îl părăsise.

Kennedy transmisese ordinul ca ei să transmită FBI-ului tot ce aveau în legătură cu recentul raid transfrontalier al lui Rapp în Asia de Sud-Vest, și asta îl includea și pe Ahmed Khalili, tânărul expert în calculatoare din Karachi. Cooperarea sa le furnizase câteva piste bune privind conturile de internet și camerele de chat pe care Al-Qaeda le folosisese pentru a contacta celulele din SUA.

Waheed Ahmed Abdullah, pe care Rapp îl împușcase în genunchi și îl torturase, se afla încă în custodia CIA, dar el furniza în mare parte informații de dată recentă, fără mare importanță. Rapp și doctorul Khan ajunseseră amândoi la concluzia că IQ-ul lui Abdullah se afla undeva aproape de capătul inferior al graficului. Se părea că principala sa funcție pentru al-Qaeda fusese aceea de a strânge fonduri de la alte familii saudite bogate.

Aveau acum un portret-robot al lui al-Yamani, bazat pe descrierea oferită de căpitanul britanic care fusese pescuit din apă de către Paza de Coastă. Acest portret-robot și fotografia din pașaportul lui Imtaz Zubair fuseseră trimise aproape tuturor ofițerilor de poliție din țară. În acest moment, Atlanta era în centrul unei mari părți a investigației. Zubair fusese urmărit acolo după sosirea sa în Los Angeles, iar un angajat al

hotelului Ritz din Buckhead l-a identificat. O armată de agenți a descins la compania de transport deținută de unul dintre bărbații arestați în Charleston și au cercetat fiecare centimetru pătrat al locului și au contactat pe toți cei cu care făcuseră afaceri.

De asemenea, făcuseră legătura cu bărbatul pe care îl găsiseră în parcare din Charleston. Era un kuweitian care urma cursurile Universității din Florida Centrală cu o viză de student. În mod interesant, adresa sa de e-mail de la școală a apărut pe laptopul lui Khalili, iar tipul de rană de cuțit din cauza căreia kuweitianul murise era foarte asemănător cu cel pe care îl suferise căpitanul britanic.

În altă ordine de idei, cubanezii s-au dovedit a fi, în mod previzibil, nefolositori. Atât Kennedy, cât și secretarul de stat au dat telefoane omologilor lor ruși, care acum făceau presiuni asupra cubanezilor pentru a preda tot ce aveau despre al-Yamani. Ei

207

se așteptau să audă ceva în decurs de o oră și erau siguri că va fi vorba de Fidel care va cere un fel de compensație – cel mai probabil dolari americani.

Se apropia ora prânzului, iar Rapp se gândea să plece mai devreme din oraș. Urma să prindă un zbor la ora 16:00 spre Milwaukee și apoi să închirieze o mașină pentru a merge până la socrii lui cabana socrilor pentru weekendul de Memorial Day. Kennedy îl rugase să rămână prin preajmă și să ajute la monitorizarea a ceea ce se întâmpla, cel puțin până la plecarea zborului său. Ea decolase mai devreme cu fiul și mama ei pentru o escapadă de weekend la plajă, prima ei vacanță în mai bine de un an.

Rapp nu căuta medalii sau aprecieri publice. El dorea să fie ascultat și luat în serios. În această privință, scuzele președintelui îl mențineau cel puțin în joc, dar nu era sigur pentru cât timp. El nu era de niciun folos în această vânătoare de oameni actuală. Rapp nu funcționa bine în limitele marilor birocratii guvernamentale. Se mișcau prea încet și, din nou, existau prea multe reguli. Cel mai bine era lăsat să-și aplice abilitățile în mod autonom, printr-o combinație de furtișaguri și forță brutală și eficientă, dacă era nevoie.

Poate că era într-adevăr timpul să plece și să se scutească de dureri de cap. Trebuia să se gândească serios la asta, dar deocamdată ar trebui să verifice măcar să ia un zbor mai devreme. Îi era foarte dor de soția lui și nu vedea niciun rost să mai piardă un minut din timpul său într-o investigație pe care o considera o risipă monumentală de timp și resurse.

Blonda cea mare de la Justiție a anunțat că vor lua o scurtă pauză de treizeci de minute pentru masa de prânz, și toată lumea s-a ridicat pentru a răspunde la telefoane, a verifica e-mailurile și a se îndopa cu tot ce găseau jos în sala de mese. Rapp fusese atât de cuminte și atât de resemnat că treaba asta scăpase de sub control, încât nu reușise să observe dorința lui Stealey de a evita orice altă încăierare cu el.

După ce Valerie Jones plecase aseară de la cină, Stealey îl presase pe Holmes să explice ce voise să spună despre Rapp. Îi spusese clar că știa foarte puține lucruri despre acel om. Într-adevăr, tot ceea ce auzise sau citise despre isprăvile lui nebunești fusese pus pe seama unor exagerări jurnalistice. Holmes îi răspunsese că nu știa ce auzise sau citise, dar că se îndoia că toate acestea erau exagerate. Da, presa a greșit multe dintre fapte, dar în cazul lui Rapp nu știau nici măcar jumătate din ele. „De fapt”, a spus Holmes, „dacă au făcut ceva, abia au zgâriat suprafața”.

Holmes nu a vrut să-i dea detalii. I-a spus doar că existau o mulțime de oameni foarte puternici la Washington care susțineau ceea ce făcuse Rapp. Oameni la care președinții, democrați și republicani deopotrivă, mergeau pentru sfaturi. Holmes a avertizat-o că una dintre cele mai rapide căi de a-și ruina cariera, și posibil și pe cea a șefului ei, ar fi să urmeze această cale nebună împotriva lui Rapp. În plus, el

i-a spus să aibă grijă cum se comportă cu șeful lui Rapp, doctorul Kennedy. În ciuda manierelor ei elegante, directorul CIA exercita o influență semnificativă în cercuri în care nici măcar el nu umbla.

Ofertându-i o dovadă a influenței lui Kennedy, Holmes i-a spus lui Stealey că cineva foarte sus-pus în administrația Hayes nu va mai fi mult timp prin preajmă, iar președintele

208

însuși nu știa încă acest lucru. Stealey a încercat să facă speculații, dar Holmes nu a vrut să dea curs niciunei presupunerii. „Ai încredere în mine”, i-a spus el. „Cineva important, și nu mă refer la vicepreședinte, va dispărea până în toamna anului viitor și va fi fost opera lui Kennedy.”

Stealey, o persoană sceptică din fire și din meserie, a decis să țină cont de avertismentul președintelui DNC, dar numai până la un punct. Mitch Rapp avea ceva la Mitch Rapp care era infinit de atrăgător. O anumită nepăsare. Era ca un animal care refuza să fie îmblânzit. Îndrăzneala de care dăduse dovadă în fața președintelui și a membrilor de rang înalt ai cabinetului său era uluitoare.

Dar ea mai îngenunchease oameni ca Rapp și înainte. Toți aveau o slăbiciune unică. Erau atât de plini de testosteron, încât cea mai mică aluzie la un sân sau o mângâiere accidentală a unei mâini la locul potrivit îi putea trimite pe un drum care avea o singură destinație. Stokes fusese așa la un moment dat, dar mama lui și soția lui cea mică îl îndepărtaseră. Îl castraseră pe ceea ce fusese cândva un bărbat extrem de atrăgător și agresiv. Acum nu mai era decât un eunuc în costum.

Chiar și la apogeu, Stokes nu se putea compara cu Rapp. Trăsăturile aspre și frumoase ale omului de la CIA, combinate cu faptul că știa că omorâse alți bărbați, îl făceau un obiect intoxicant și periculos al dorinței sexuale. Stealey stătea lângă ușă și îl privea, în timp ce oamenii ieșeau din sala de conferințe. Se mișca cu o grație athletică aparte.

În acel moment, a surprins-o uitându-se la el, dar lui Stealey nu i-a păsat. Își ținea privirea fixată pe el, cu o expresie deschisă și caldă. A urmărit cum el a privit în altă parte și apoi s-a întors la ea o clipă mai târziu. Observase că el făcea asta des – își ținea ochii în mișcare. Era veșnic alert.

Când s-a apropiat, Stealey a întins mâna și l-a apucat ușor de încheietura mâinii, având grijă să-și pună arătătorul pe palma lui – piele pe piele. Reacția lui a fost instantanee și, dacă nu l-ar fi studiat cu atâta atenție, poate că nu și-ar fi dat seama. Capul lui s-a întors repede, dar nu atât de repede încât să pară alarmat. A fost foarte lin, la fel ca și modul în care și-a retras mâna și a făcut un pas în lateral. Ochii lui întunecați s-au întors spre ea și au evaluat-o. Nu mai văzuse niciodată ochi ca aceștia și au făcut-o să uite momentan ce avea de gând să spună.

Lui Rapp nu-i plăcea să fie atins de aproape nimeni în afară de soția lui. Proximitatea și contactul fizic erau un risc profesional și nu ceva ce el asocia cu întâlnirile sociale sau de afaceri ocazionale. O privea cu prudență pe funcționara de la Departamentul de Justiție, întrebându-se ce ar fi putut să-i spună această femeie după cele întâmplate ieri. Venise astăzi aici și își ținea gura închisă. Se detașase de vânătoare și își dăduse seama că nu mai era în mâinile lui. Totuși, dacă ea dorea o nouă confruntare, el nu se va da înapoi.

„Aș vrea să o luăm de la capăt.” Stealey a făcut un pas înapoi, astfel încât Rapp să se dea la o parte din calea celorlalți oameni care încă încercau să plece. „A fost regretabil că lucrurile au trebuit să se încingă atât de tare ieri.” Ea a întins mâna.

209

Rapp a strâns-o și a dat din cap o dată, în timp ce a continuat să o studieze. Avea aceeași înălțime ca și el. Poate chiar un pic mai înaltă cu tocurile ei pe tocuri. A ales să nu spună nimic.

„Au fost câteva zile nebunești”, a adăugat ea.

„Da.”

„Ei bine”, i-a zâmbit ultimei persoane care pleca și s-a uitat înapoi la Rapp. „Știu că încerci doar să faci ceea ce crezi că este cel mai bine. Sper doar că înțelegi de unde vin eu.”

De unde naiba vii tu?”, s-a gândit Rapp în sinea lui. N-avea de gând să provoace o ceartă. Ajunsesse la concluzia că pur și simplu va trebui să muncească de două ori mai mult pentru a păstra informațiile de la acești tipi duri care respectau legea și ordinea. Birocrația era prea mare pentru a se ocupa de ea. Va trebui să o ocolească.

Pe un ton conciliant, dându-i ceea ce voia, a spus: „Înțeleg exact de unde veniți. Pe viitor voi încerca să fiu mai manierat”.

Stealey a zâmbit cu căldură, arătând un set perfect de dinți albi. „Apreciez asta și vreau să știi că am un mare respect pentru pasiunea și angajamentul tău. Ești un om muncitor care a dat foarte mult pentru această luptă.”

Rapp a zâmbit ușor. Era mai mult un reflex decât un semn de apreciere. Femeia aceasta dorea altceva de la el. Ce anume, nu era sigur, dar îi făcea jocul pentru o vreme.

„Ce mai fac cei doi prizonieri ai tăi?”

„Acuzați.” Ea l-a corectat cu un zâmbet.

„Inculpați.”

„Da... ei bine, nu spun prea multe. Cel puțin nu nouă.”

„Cu cine vorbesc?”

„Cu avocatul lor.”

„Am uitat de el. Le înregistrezi conversațiile?”

Stealey și-a încrucișat brațele peste piept. Mișcarea era intenționată, în sensul că îi făcea sânii să i se umfle și să iasă la iveală din decolteul deschis al bluzei. Ea a oftat și a spus: „Oh, ești un scandalagiu”.

„Da, dar obțin rezultate”.

210

„Pun pariu că da.” Stealey i-a oferit un zâmbet timid. „Pun pariu că da.”

Rapp a început să aibă impresia că acest vultur legal cu părul blond și ochii albaștri flirta cu el. S-a uitat la ceas, arătându-i o vedere clară a verighetei sale.

„Ei bine... trebuie să plec, dar îți mulțumesc că ai făcut efortul.”

„Cu plăcere.” Stealey i-a întins din nou mâna. „Dacă ne spun ceva interesant, te voi anunța.”

Rapp se îndoaia sincer că vor obține ceva util de la cei doi bărbați, dar nu a spus-o. I-a strâns mâna și a spus: „Ne vedem mai târziu.”

Stealey l-a privit cum se îndepărta și s-a gândit în sinea ei: „Da, așa va fi.

Șaizeci și trei

Rapp nu a ajuns prea departe. Skip McMahon i-a atras atenția de dincolo de marea de birouri și i-a făcut semn să se îndrepte spre biroul său. Rapp a ocolit perimetrul și i s-a alăturat omului de la FBI. McMahon nu a spus nimic, doar s-a întors și s-a întors în biroul său, cu Rapp în urma lui. Paul Reimer stătea pe unul dintre cele două scaune din fața biroului lui McMahon. McMahon a închis ușa și a mers în spatele biroului său.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat Rapp. „Vă comparați notele despre slujbele comode care v-au fost oferite?”.

„Da, discutăm să facem o croazieră de sărbătoare împreună”, a răcnit McMahon.

„Hei... nu fiți defensivi. Cred că este grozav. De fapt, s-ar putea să mă alătur vouă în sectorul privat.”

„Ce vrea să însemne asta?”, a întrebat Reimer.

„Să spunem doar că mă cam epuizez”.

„Ești prea tânăr ca să renunți”, a spus McMahon, lăsându-se în jos pe scaunul său.

„Vârsta nu are nimic de-a face cu asta. E vorba de toate prostiile.”

Fostul Navy SEAL și agentul special al FBI au împărțit o privire îngrijorată. Reimer a spus: „Doar nu vorbești serios, nu-i așa?”.

„Ba da.”

„Nu se poate. Cineva trebuie să stea prin preajmă și să le spună cum stă treaba.”

211

Rapp a înclinat capul și a întrebat: „Nu ați fost ieri la Casa Albă?”.

„Nu voi uita niciodată.”

„Ei bine, nu știi dacă ai observat, dar se pare că nu mă ascultă.”

„Nu lăsa ca asta să te înrăutățească, Mitch”, a spus McMahon. „Ești mai bun decât atât. Ai făcut o treabă grozavă săptămâna aceasta. Fără tine, nu aș vrea să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla.”

„Voi fi sincer. Lucrurile erau mult mai ușoare când lucram în umbră.”

McMahon, care nu asculta niciodată pe nimeni să se plângă mai mult de o secundă sau două, a spus: „Da, ei bine, nu mai ești, așa că înghite-o. Ești al naibii de tânăr ca să renunți la noi și, în plus, ce naiba ai face?”.

„Să fac copii, să joc golf... nu știu. O să găsesc eu ceva.”

„Te-ai plictisit de moarte în două luni”, a spus Reimer. „Singurul motiv pentru care plec este pentru că sunt epuizat după ce am băgat trei copii la facultate. Am nevoie să fac niște bani serioși înainte ca eu și soția mea să navigăm spre apus.”

Rapp l-a privit pe Reimer cu neîncredere. „Nu te-ai săturat de toate prostiile cu Securitatea Națională?”.

„Bineînțeles că sunt, dar am cincizeci și șase de ani. Tu ai doar treizeci și ceva de ani. Mai ai un drum lung de parcurs până să poți spune că ești epuizat.”

McMahon s-a uitat nerăbdător la ceas. „În regulă... acum că am terminat cu toată consilierea profesională și am decis că rămâi, putem trece la afaceri?”.

„Sigur.” Rapp a zâmbit.

„Paul are niște informații interesante. Lucruri pe care nu vrea să le difuzeze prin canalele oficiale, iar după ce le vei auzi, nu cred că vei renunța.”

McMahon îi atrase atenția. Rapp se întoarse spre Reimer. „Ce se întâmplă?”

„Rușii ne-au ajutat în liniște. Adevărul este că sunt la fel de preocupați ca și noi de acești fundamentalisti radicali islamici. În unele privințe, sunt mai îngrijorați.”

„Ar trebui să fie. Cei mai mulți dintre ei sunt în propria lor curte”.

212

„Da, ei bine, oricum... am avut câteva conversații interesante cu unul dintre omologii mei din patria mamă. Toate neoficiale...toate neoficiale. I-am trimis detalii despre materialul nuclear și este de acord că este unul de-al lor.”

„Interesant. Are vreo idee despre cum a pus mâna Al-Qaeda pe el?”.

„Cercetează, dar are o teorie care mi se pare plauzibilă.”

„Să o auzim.”

„În primul rând, a confirmat cât de bine a putut, fără să vadă materialul nuclear și fără să efectueze el însuși testele, că materialul este de fapt unul dintre prototipurile lor de muniție atomică de demolare pe care le-au testat în poligonul din Kazahstan la sfârșitul anilor '60. Fără să caute cifrele, părea să-și amintească faptul că aproximativ douăzeci de astfel de arme au fost testate în acea perioadă. Acum, iată unde lucrurile devin interesante. Sovieticii nu fac reclamă acestui mic fapt și nici noi nu o facem.” Reimer a căpătat un ton mai serios. „Nu toate testele pe care le-am efectuat au funcționat.”

„Asta nu mă șochează”, a spus Rapp. „Nu de aceea se numesc teste?”.

„Ba da, dar următoarea parte este cea care te va șoca. Când spun că nu au funcționat, asta înseamnă că unele dintre ele au atins masa critică, dar nu au obținut randamentul maxim, și că au existat și altele care pur și simplu nu au funcționat cum trebuie într-un alt mod.”

„Vrei să spui că nu au explodat?”

„Nu chiar. Ratatele, așa cum le numim noi în mod științific, au explodat adesea. Doar că nu au atins niciodată masa critică.”

„În engleză, vă rog.”

„Fizica implicată în aceste arme este foarte precisă. Dacă”, Reimer a făcut o minge cu mâinile, „încărcătura explozivă care este plasată în jurul materialului nuclear nu reușește să detoneze perfect, nu se poate obține masa critică. Are sens?”

McMahon și Rapp au dat din cap.

„Ei bine, ocazional, explozibilul convențional se declanșa greșit. Nu atingeam masa critică și treceam la următorul test. Dacă nu era prea mult de lucru, încercam să recuperăm materialul nuclear din gaură, dar de cele mai multe ori îl lăsam pur și simplu îngropat acolo. Acum, știind cum operează sovieticii, bănuiesc că nici măcar nu s-au gândit să recupereze materialul de la testele lor eșuate. ,,

„De ce nu?”, a întrebat surprins McMahon.

213

„În anii cincizeci și șaiszeci produceam atât de mult din aceste lucruri încât era mult mai ușor să începi cu un lot nou decât să cobori într-o gaură fierbinte, prăbușită și radioactivă, pentru a salva o bucată de gunoi care era extrem de periculoasă și a cărei reprocesare ar fi putut sau nu să fie rentabilă.”

„Deci”, începuse Rapp să pună lucrurile cap la cap, „acest sit de testare kazah este plin de câte ratați?”.

„Nu suntem siguri”, a răspuns Reimer.

„Ghiciți?”

„Poate o duzină. Poate mai multe.”

Gura lui Rapp s-a deschis cu neîncredere. „De ce naiba nu am auzit niciodată de această amenințare până acum?”

„Pentru că nu a fost considerată de fapt o amenințare. Acest sit de testare din Kazahstan este un deșert radioactiv. Ideea ca cineva să încerce să dezgroape unul dintre aceste lucruri este ridicolă. Dacă nu ai echipamentul adecvat, o să mori. Și chiar dacă ai echipamentul adecvat, ar fi bine să te grăbești.”

Rapp și-a îngropat fața în mâini. „Sau ai putea să promiți unui grup de tineri fundamentalisti radicali islamici un bilet expres spre paradis.” Rapp s-a ridicat și s-a uitat la telefon.

„Acest sit de testare este încă în funcțiune?” a întrebat McMahon.

„Nu.”

„Este păzit?”

„Are peste 300.000 de kilometri pătrați.”

„Deci nu este păzită?”, a întrebat McMahon dezamăgit.

„Nu.”

„Oh, asta e rău”, a spus Rapp.

„Poate... poate nu.” Reimer a încercat să-și păstreze o atitudine optimistă. „Rușii se ocupă de asta. Omologul meu se îndreaptă acolo chiar acum cu o echipă care să investigheze.”

„Cui altcuiva i-ai mai spus?” a întrebat Rapp.

214

„Doar vouă doi. Având în vedere cercul prin care am trecut la începutul săptămânii, nu am vrut să enervez prea mult oamenii.”

Rapp a dat din cap. „Nu vă învinovățesc. Skip, tu ce părere ai?”

„Ați găsit ceva în raidul acela care să indice o a doua bombă?”

Rapp s-a gândit la asta pentru o clipă. „Nu.”

McMahon a contemplat vânătoarea de oameni care era deja în desfășurare. „Practic, fiecare ofițer de poliție din țară a văzut portretul-robot al lui al-Yamani și fotografia lui Zubair. Mulțumită informațiilor pe care le-ai obținut în Afganistan, avem un bun indiciu despre celulele teroriste de aici, din America. În această după-amiază vom executa un lot de mandate de arestare de aici până în Atlanta și nu numai. Eu zic să așteptăm să primim vești de la ruși și să vedem dacă vom avea vreo șansă pe frontul intern.”

„Sunt de acord”, a răspuns Rapp. „Să păstrăm asta între noi trei până când vom ști mai multe. Nu am nevoie de alți avocați de la Justiție care să-mi spună care sunt regulile, iar președintele și oamenii lui sunt destul de ocupați să se pregătească pentru dedicația de mâine.”

Șaizeci și patru

RICHMOND

Au ajuns mai devreme la punctul de întâlnire, iar al-Yamani l-a pus pe Hasan să-l lase acolo. Le-a dat instrucțiuni să nu-l aștepte. Dacă nu-i suna înapoi până la ora 12:30, trebuiau să plece la Washington fără el și să facă tot ce le stătea în putință. Al-Yamani, sincer, nu știa la ce să se aștepte. Credința sa îi spunea un lucru, dar experiența sa practică îi spunea altceva. Americanii pătrunseseră în organizația sa, dar nu știa cât de departe. Până acum se părea că doar o singură celulă fusese compromisă. Dacă vechiul său prieten ar fi fost descoperit, al-Yamani era convins că ar fi rezistat sub tortură și l-ar fi avertizat, transmițând semnalul prestabilit. Asta, desigur, dacă ar fi știut că fusese descoperit. Americanii știa erau

niște șmecheri, iar aliatul său din primele zile în Afganistan era mult mai în vârstă acum. S-ar putea să nici nu știe că americanii erau pe urmele lui.

În ciuda deteriorării stării sale de sănătate, plimbarea prin parc a fost ciudat de revigorantă. Simplul fapt de a ieși din spațiul limitat al vehiculului și de a fi departe de pălăvrăgeala nervoasă a savantului pakistanez făcea minuni. Al-Yamani a găsit banca de lângă tun. Văzuse fotografii cu ea și o recunoscuse instantaneu. Semnificația istorică a piesei de artilerie nu însemna nimic pentru saudit. Lângă tun se afla o placă de bronz. S-a gândit să se ducă să o citească și a decis să nu o facă. În schimb, avea să folosească aceste ultime minute de singurătate pentru a se concentra. Pentru a se ruga lui Allah să aibă puterea de a trece peste următoarele douăzeci și patru de ore. Asta era tot ce își cerea. Asta și puțin noroc.

215

La scurt timp după aceea a auzit o mașină oprind și ușa trântindu-se. Al-Yamani s-a uitat peste umăr și a văzut un bărbat care a coborât din taxiul alb-verde și a început să meargă spre el. Nu era un pasager. Era șoferul și, din fericire, era singur. Al-Yamani ar fi trebuit să se ridice, dar dintr-o dată nu se simțea prea bine, așa că a stat acolo, conservându-și energia și așteptând ca vechiul său camarad să vină la el.

Taximetristul s-a oprit la vreo trei metri și s-a uitat neîncrezător la bărbatul care stătea pe bancă. „Mustafa?”

Al-Yamani și-a dat jos ochelarii de soare. Spera ca ochii lui să aducă o scânteie de recunoaștere. „Sunt eu, Mohammed.”

„Te-ai schimbat atât de mult.” Vocea bărbatului era amestecată cu îngrijorare.

„La fel și tu, prietene.” Vocea lui Al-Yamani era mai slabă decât și-ar fi dorit. „Barba ta nu mai are niciun pic de piper. Doar sare. „

„A trecut mult timp. Mai mult de un deceniu.”

Al-Yamani a dat din cap. Se văzuseră ultima dată în Afganistan, în 1987. Mohammed, unul dintre cei mai curajoși războinici pe care Al-Yamani îi văzuse vreodată, aproape că murise într-o luptă crâncenă cu sovieticii. Un om al CIA cu care lucrau de aproape doi ani a avut grijă ca Mohammed să fie evacuat în Germania, unde medici adevărați puteau să lucreze asupra lui. După aproape un an întreg de convalescență, omul CIA l-a ajutat apoi să emigreze în Statele Unite. Se stabilise în Richmond, Virginia, și de atunci conducea un taxi. Al-Yamani a corespondat cu el de-a lungul anilor și a simțit că tovarășul său de luptă și-a păstrat fervoarea.

„Ce este în neregulă cu tine?”, a întrebat bărbatul.

„Sunt pe moarte”.

„Cu toții suntem pe moarte.”

„Da. Unii mai repede decât alții, totuși.”

„Pot să fac ceva să vă ajut?”

„Nu.” Al-Yamani a scuturat din cap o singură dată și s-a oprit. Îl durea prea tare. „Sunt gata să mor.”

„Ce este în neregulă cu tine?”

„Nimic care să poată fi vindecat. Destul despre mine. Ce-ai mai făcut, prietene?”

216

Taximetristul și-a pipăit mărgelele de rugăciune. „Sunt vremuri dificile. Credința noastră este atacată.”

„Da, așa este. De aceea mă aflu aici.”

„Cutiile pe care mi le-ai trimis?”

„Da. Le-ai păstrat în siguranță?”

„Da. Așa cum am promis.”

„Le-ai deschis?” Al-Yamani și-a privit vechiul prieten în ochi.

„Nu.”

„Bine.” Al-Yamani l-a crezut. „Mă vei duce la ei?”

„Absolut. Dar te voi duce mai întâi la mine acasă, totuși, și vom mânca și vom vorbi.”

Lui Al-Yamani i-ar fi plăcut asta, dar nu avea să se întâmple. „Îmi pare rău, Mohammed, dar nu pot. Sunt într-o misiune de la Allah și timpul este scurt.”

DEPOZITUL era la doar douăzeci de minute distanță. Al-Yamani a călătorit pe scaunul pasagerului taxiului pentru a se asigura că lucrurile arătau normal. Mohammed nu-l presase mai mult cu privire la faptul că își luase timp să se relaxeze și să vorbească. Cei doi serviseră unul lângă altul timp de aproape cinci ani în războiul sângeros împotriva sovieticilor. Mohammed știa că al-Yamani era un om serios și de puține cuvinte, un om pe care îl respecta foarte mult și un credincios adevărat care își părăsise Arabia Saudită natală pentru a veni să lupte împotriva agresorilor din Afganistan. Mohammed fusese uimit de devotamentul tovarășilor săi musulmani și de chemarea lor la arme – în special al-Yamani.

El era cel mai curajos și mai dur dintre toți mujahedinii alături de care Mohammed luptase. Mohammed fusese acolo în ziua în care al-Yamani a călcat pe mina care i-a smuls partea inferioară a piciorului din corp. Nu mai fusese niciodată martor la așa ceva. Nu au existat țipete și nici lacrimi. Al-Yamani a gestionat rana gravă într-un mod în care oamenii curajoși sperau să o facă, dar rareori o făceau. Abia o lună mai târziu, al-Yamani era din nou în acțiune, șchiopătând pe terenul dificil pe un țăruș de lemn. Era de neoprit. Cel mai neînfricat om pe care îl cunoscuse vreodată.

Mohammed îi spusese cu atâția ani în urmă că se ruga să vină o zi în care va putea să îl răsplătească pe fratele său islamic de arme. Cu patru luni în urmă, al-Yamani îl contactase. O scrisoare apăruse sub ușa apartamentului său într-o dimineață, cerându-i ajutorul. Scrisoarea conținea instrucțiuni cu privire la ceea ce trebuia să facă dacă era dispus să îl ajute pe vechiul său prieten. Mohammed nu ezitase nicio clipă.

217

Favoarea, de fapt, s-a dovedit a fi dezamăgitoare. Nu se aștepta de la el decât două lucruri, niciunul dintre ele dificil. Primul presupunea închirierea depozitului și așteptarea pachetelor, iar cea de-a doua favoare îi

cerea să aranjeze închirierea unei bărci. El trebuia să păstreze pachetele în depozit până când al-Yamani însuși ajungea să le ridice. De asemenea, i s-a spus să nu deschidă pachetele și să nu discute despre ele cu nimeni. Misiunea era de cea mai mare prioritate, iar Mohammed onorase fără ezitare cererea vechiului său prieten.

Depozitul cuprindea o clădire mare, cu două etaje, de blocuri, înconjurată de rânduri de garaje portocalii și albe. În timp ce treceau prin poarta deschisă, al-Yamani s-a uitat în spatele lor după camion. Îi ordonase lui Hasan să îl urmeze la o distanță discretă. În timp ce treceau prin curte, a zărit camionul oprindu-se pe marginea drumului.

Două viraje mai târziu, s-au oprit în fața unuia dintre dulapurile de depozitare mai mici, cu o ușă metalică portocalie de un metru și jumătate. Al-Yamani și Mohammed au coborât. În timp ce Mohammed introducea cheia în încuietore, Al-Yamani s-a uitat cu prudență în jur. Acesta a fost din nou unul dintre acele momente în care se aștepta pe jumătate ca poliția americană să sară afară și să-l încâtușeze. Mohammed a glisat ușa și a deschis ușa, iar pe podea se aflau trei cutii. Al-Yamani le-a recunoscut imediat, pentru că el fusese cel care le împachetase. Nu fusese dispus să încredințeze nimănui altcuiva această parte a operațiunii. Una dintre cutii era destul de ușoară. Al-Yamani a apucat-o pe cea ușoară și i-a permis lui Mohammed să se lupte cu celelalte două.

În mai puțin de un minut erau din nou în taxi și plecau din depozit. Când au ieșit din curte, Al-Yamani era din nou pe bancheta din spate. I-a spus lui Mohammed să vireze la stânga. Abia reușiseră să traverseze banda de circulație când al-Yamani a observat ceva care l-a făcut să nu mai respire.

În față, pe stânga, putea vedea clar camionul și remorca trase pe marginea drumului, iar în spatele lor era parcată o mașină de poliție cu luminile aprinse. Al-Yamani s-a uitat pe geam în timp ce treceau pe lângă el, căutând un indiciu despre ce ar fi putut să se întâmple. Un ofițer de poliție se afla la fereastra camionului, cu mâna dreaptă sprijinită pe pistol. Dacă americanii erau pe urmele lor, cu siguranță ar fi implicat mai mult de o mașină de poliție.

A luat o decizie într-o clipă. Fără să pară alarmat, a spus: „Mohammed, întoarce mașina, te rog”.

„Chiar aici?” Se aflau pe un drum cu două benzi, următorul semafor fiind la aproximativ un sfert de milă distanță.

„Un pic mai jos. Avem o problemă.”

Mohammed a condus un pic mai departe și a întors cabina. „Ce s-a întâmplat?”

218

Nu era prea mult timp pentru a explica, așa că al-Yamani s-a hotărât să spună adevărul. „Unii dintre oamenii mei ne-au urmărit și au fost opriți de poliție. „În față, pe dreapta”.

„Ce ai de gând să faci?” Taxiul a început să încetinească.

Ofițerul de poliție se afla acum lângă remorcă. A atins lacătul de pe ușă, apoi a început să se întoarcă spre vehiculul său. Întindea mâna după ceva de pe umăr și, o fracțiune de secundă mai târziu, al-Yamani și-a dat seama ce era. Taxiul mergea cu mai puțin de douăzeci de kilometri pe oră.

Al-Yamani s-a uitat la reflexia vechiului său prieten în oglinda retrovizoare. „Mohammed, ai încredere în mine?”, a spus el urgent.

„Bineînțeles.”

„Atunci am nevoie să faci ceva pentru mine și trebuie să o faci imediat și fără ezitare”.

Șaizeci și cinci

Adjunctul șerifului din Hanover County, David Sherwood, abia aștepta să își ia liber în weekend. Tocmai își cumpăraseră un nou Jet Ski care putea atinge 80 de mile pe oră, iar aceasta ar fi fost prima lui șansă de a o deschide cu adevărat. Acesta era primul său weekend liber de Memorial Day de când se angajase în departament, în urmă cu patru ani, și plănuia să și-l petreacă pe lacul Gaston, la granița dintre Virginia și Carolina de Nord. Unul dintre colegii lui de liceu cumpăraseră un loc micuț cu cinci paturi, iar Sherwood plănuia să ia unul dintre ele. Mai mult de douăzeci de persoane fuseseră invitate și li se spusese să aducă corturi și saci de dormit. Sherwood nu făcea chestia cu cortul. Doar dacă vreo bunăciune nu voia să-i împartă sacul de dormit.

Nu, cu siguranță pusese ochii pe unul dintre paturi, iar asta însemna că atunci când i se termina tura, la ora 14:00, trebuia să plece repede din oraș, altfel ar fi fost orașul corturilor. Camionul lui era plin de benzină, iar noua și strălucitoarea lui bicicletă udă era cuplată și gata de plecare. Tot ce trebuia să facă era să ia o ladă de bere în drum spre casă și ar fi fost în mare formă.

Camioneta și remorca ei i-au atras atenția la câțiva kilometri înapoi pe drum. Sherwood avea o teorie. Majoritatea oamenilor care trăgeau remorci erau niște cretini, cu excepția lui, desigur. Pentru început, credeau că acea cutie pe două roți pe care o trăgeau le oferea o scuză pentru a dispune cu orice bun simț și cu regulile de circulație.

Acest idiot în special a tras în așa fel încât capătul din spate al remorcii sale era practic atârnat în trafic. Și, bineînțeles, nu se deranjase să pornească luminile de avarie.

219

pe. Sherwood nu avusese nicio idee despre cât de mulți oameni proști existau în lume până când nu intrase în poliție.

În timp ce Sherwood își oprea mașina de patrulare, a apăsât luminile și a anunțat prin radio că face un control de rutină în trafic. O mulțime de oameni urmau să moară pe șosea în acest weekend, și poate că ar fi putut să-l facă să intre în simțiri pe acest idiot înainte de a provoca un accident.

Sherwood a observat plăcuțele de înmatriculare din Georgia de pe remorcă și a clătinat din cap. A coborât și s-a apropiat de geamul deja deschis al șoferului vehiculului. Și-a ținut mâna dreaptă pe tocul armei și s-a oprit chiar în fața șoferului, așa cum făcuse de mii de ori până atunci.

„Este vreo problemă aici?”, a întrebat el.

„Nu. Nicio problemă”, a răspuns bărbatul, care nu părea mai nervos decât un automobilist obișnuit.

Sherwood a observat un ușor accent. Nu l-a putut localiza, dar cu siguranță nu era sudic. „Permisul și talonul, vă rog”. Bărbatul i le-a înmănat imediat, ceea ce era întotdeauna un semn bun. Sherwood a studiat permisul din Georgia, apoi s-a uitat peste ochelarii de soare pe care îi purta la șofer. Fotografia se potrivea cu fața.

„De unde ești, David?”

„Atlanta”, a răspuns Hasan.

„Văd că... adică, de unde ești originar?”.

„Oh...îmi pare rău. Din Grecia.” Hasan a fost brusc recunoscător că al-Yamani îi pusese să repete poveștile la nesfârșit.

Sherwood a dat din cap și apoi s-a uitat la ceilalți doi bărbați din vehicul. Ceva la bărbatul de pe bancheta din spate l-a frapat. Era mic, ca un adolescent, și părea agitat.

„Am făcut ceva greșit?” Hasan a vrut să-i distragă atenția polițistului de la savantul nervos.

Străini, se gândi Sherwood. „Nu este chiar cel mai bun loc pentru a trage pe dreapta.”

„Îmi pare rău. „

„Ar trebui să fii mai atent când tragi o remorcă ca asta. Partea din spate îți atârână în trafic.” Sherwood l-ar fi lăsat probabil să scape cu un avertisment verbal, dar l-ar fi făcut să transpire un pic. „Stai liniștit cât timp îți verific permisul și mă întorc în câteva minute.

220

de minute.” Sherwood s-a mai uitat o dată la pasagerul de pe bancheta din spate. Era ceva la tipul acela, dar nu putea să pună degetul pe el.

Sherwood a început să se întoarcă spre mașina sa de patrulare. A făcut o scurtă pauză și a memorat numărul de înmatriculare al camionului, apoi s-a oprit în dreptul remorcii și s-a uitat la lacătul greu. Lacătul și plăcuțele de înmatriculare din Georgia au provocat un declic. Apoi s-a gândit la pielea închisă la culoare și la accente. Grecia nu era Orientul Mijlociu, dar era aproape și, în plus, Sherwood nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să sune un grec. Fusese obosit când venise la serviciu la ora 5:00 dimineața, dar parcă își amintea de un scandal pe care federalii îl făcuseră în legătură cu niște tipi străini pe care îi căutau și care fuseseră în zona Atlanta. Nu-și putea aminti trăsături specifice din fotografiile la care aruncase o privire, dar își amintea că unul dintre ei părea cam tânăr pentru a fi un terorist.

Sherwood s-a îndepărtat de remorcă și s-a uitat înapoi la camion. Șoferul îl privea cu atenție în oglinda retrovizoare mare. Ajutorul de șerif în vârstă de douăzeci și cinci de ani și-a pus din nou mâna dreaptă pe armă și cu mâna stângă a apăsă butonul de transmisie de la radio.

Înclinându-și capul spre microfonul de umăr, a spus: „Dispecerat... aici este...”

Ajutorul de șerif nu și-a mai terminat fraza. Și nici nu a văzut ce l-a lovit. O mașină care trecea a virat de pe banda dreaptă de circulație și l-a lovit în piciorul stâng, trimițându-l să sară de pe remorcă și să cadă la pământ, unde s-a lovit violent la cap. Ochii i-au fluturat pentru scurt timp și apoi s-au închis.

Șaizeci și șase de ani

WASHINGTON, D.C.

Decizia de a se îndrepta spre aeroport fusese relativ ușoară. Reimer nu avusese vești de la ruși, iar mandatele de percheziție care fuseseră puse în aplicare nu produsese încă nicio dovadă explozivă. Se aflau într-un punct mort într-o anchetă asupra căreia Rapp nu avea niciun control real. În plus, oamenii lui Rapp îi spuneau că ei credeau că al-Yamani dispăruse deja. Cei din eșalonul superior al acestor organizații teroriste nu s-au martirizat. Îi lăsau pe noii recruți să facă asta. Mai mulți analiști de top ai CIA preziceau că al-Yamani părăsise deja țara și se întorcea în peștera sa.

Rapp a verificat ceasul. Era ora 3:08, ceea ce însemna că ar fi fost cam la limită pentru zborul său. Tocmai intra în parcare de lungă durată de la Dulles când i-a sunat telefonul digital. A verificat numărul înainte de a răspunde. Era McMahon de la Centrul de Contraterorism.

221

„Ce s-a întâmplat?”

„Ai ajuns la aeroport?”

„Da. Tocmai am intrat în parcare.”

„Ei bine... avem o evoluție interesantă despre care m-am gândit că ai vrea să afli.”

Rapp a coborât geamul și a luat biletul. „Te ascult.” Brațul s-a ridicat, iar Rapp a trecut pe sub el.

„A sunat poliția statului Virginia. Avem o posibilă identificare a lui Imtaz Zubair.”

Rapp a apăsat mai ușor pe accelerație. „Este în arest?”

„Nu, și aici povestea devine puțin confuză. Raportul spune că a fost identificat de un ajutor de șerif care a oprit un vehicul pentru un control de rutină în trafic. Se pare că adjunctul se întorcea la mașina sa pentru a verifica șoferul, când a fost lovit de o mașină care trecea pe lângă el și a fost lăsat inconștient.”

„Când și unde?”

„La nord de Richmond, în jurul orei 13:00.”

Richmond era la numai o oră și jumătate la sud de Washington. „Ați vorbit cu adjunctul?”

„Nu, și nu putem. Cel puțin nu pentru o vreme. Tocmai l-au băgat de urgență în sala de operație pentru a ușura umflătura de pe creier.”

Rapp știa, din înregistrările de securitate de la Ritz din Atlanta, că Zubair fusese acolo miercuri seara și plecase la miezul nopții. De ce se îndrepta spre Washington? „Avem o descriere a mașinii?”

„Da. Este un Ford F-150 cu cabină extinsă, model de la sfârșitul anilor '90, verde vânător și cafeniu. Călătorea împreună cu alți doi indivizi, iar raportul este că șoferul avea un accent.”

„Era ceva în portbagajul camionului?”

„Din câte am auzit, nu, dar primim informații de la a treia și a patra mână, chiar acum.”

Rapp a oprit mașina. „S-ar putea să fie deja în Washington.”

222

„Patrula de stat nu crede asta. Au trimis un polițist la fața locului la doar patru minute după ce adjunctul a fost lovit și au scos o descriere a vehiculului aproape imediat. În douăzeci de minute au avut un avion și un elicopter în aer, unul patrulând la nouăzeci și cinci și celălalt cercetând zona din jur. Agentul meu care a vorbit cu ei a spus că sunt complet echipați pentru weekendul de sărbătoare. Practic, ei garantează că acest camion se află încă în zona Richmond.”

„E vreo șansă ca unul dintre ceilalți tipi din camion să fie Al-Yamani?”

„Nu am nici o idee. Acest adjunct nu va ieși din operație decât peste cel puțin o oră. „

„O să reușească?”

„Nu am nicio idee, dar ascultă. Știu că soția ta se va supăra pe mine, dar trebuie să te întorci aici. Sunt niște lucruri...” McMahon a ezitat. „Niște lucruri cu care Paul și cu mine avem nevoie să ne ajuți.”

Rapp își dădea seama că, indiferent despre ce era vorba, McMahon nu voia să vorbească despre asta pe o linie nesecurizată. „Nu va fi nici pe jumătate atât de supărată pe tine pe cât va fi pe mine. Voi fi acolo în douăzeci de minute.”

Rapp a apăsă butonul de închidere, a înjurat de trei ori și nu s-a mai mișcat timp de aproape zece secunde. S-a holbat la telefon și a încercat să se gândească cum avea să-i explice asta soției sale curioase fără să-i dea niciun detaliu. A aruncat telefonul pe scaunul pasagerului și a decis că va mai amâna puțin. Dacă avea noroc, până când se va întoarce la birou, fugarii vor fi deja în custodie. Dacă era cazul, probabil că ar fi putut să-l convingă pe Kennedy să aranjeze transportul cu unul dintre avioanele executive ale lui Langley. Rapp știa că toate acestea erau iluzii, dar era mai bine decât să-și sune soția chiar acum și să audă dezamăgirea din vocea ei.

Șaizeci și șapte

RICHMOND

Scannerul a fost cel care i-a salvat. Cutiuța neagră atașată la partea inferioară a tabloului de bord al cabinei a început să scârțâie la nici două minute după ce au părăsit locul faptei. Al-Yamani nici măcar nu-l observase. Era prea ocupat să vorbească cu Hasan la telefonul mobil, dar Mohammed auzise fiecare cuvânt al dramei în timp ce se desfășura, și aproape că îi provocase un atac de cord. La fel ca mulți taximetriști, Mohammed avea asupra sa un scanner al poliției. La început a făcut-o pentru a evita blocajele în trafic atunci când se producea un accident, dar după un timp scannerul a devenit o sursă de divertisment. Când lucra noaptea, discuțiile cu poliția erau adesea mai interesante decât radioul.

223

Raportarea inițială a fost că un automobilist raportase că un ofițer era doborât. Mohammed știa că nimic nu-i enerva mai tare pe polițiști decât să audă că unul dintre frații lor era rănit. La nici trei kilometri de

incident, o mașină de poliție a trecut în viteză pe lângă ei, îndreptându-se în ajutorul ofițerului căzut. Mai puțin de un minut mai târziu, o a doua și o a treia mașină de poliție au trecut pe lângă ei. Tocmai când Mohammed a simțit că vor scăpa, vocea ofițerului pe care îl lovise a apărut la radio, dând o descriere a camionului pe care îl oprise și divagând despre un om pe care îl căuta FBI-ul.

Mohammed a trebuit să se gândească repede. Planul era să o ia pe Interstate 295 până la autostrada 301 și apoi până la Dahlgren, pe râul Potomac. Acolo închiriasse barca, plătind-o în avans. Mohammed știa din experiență, însă, că 301 era o șosea puternic patrulată. Cealaltă opțiune era să o ia pe autostrada 95, dar asta era și mai rău. Mohammed fusese odată prins de un avion circulând cu viteză pe acel drum. Nu aveau cum să ajungă până la Dahlgren fără să fie prinși.

Mohammed i-a spus lui al-Yamani că trebuiau să abandoneze camionul. A fost apoi informat foarte succint că nu era o opțiune. Din moment ce nu puteau scăpa de camion și știind cu siguranță că ar fi fost prinși dacă ar fi mers spre nord sau ar fi rămas pe drumurile principale mult mai mult timp, Mohammed a luat o decizie rapidă și i-a spus lui al-Yamani să le spună celorlalți să îl urmeze. I-a condus în mare viteză pe câteva drumuri de țară puțin circulate și mărginite de copaci, îndepărtându-se atât de Richmond, cât și de Washington, D.C. Lui Mohammed îi plăcea să pescuiască și știa un loc izolat unde se puteau regrupa și rezolva lucrurile.

Mohammed și al-Yamani au rămas atârnați de fiecare cuvânt rostit prin intermediul scannerului. În momentul în care au ajuns la râul York, au fost raportate informații suplimentare despre caravana lor. O descriere a remorcii, precum și a camionului era acum difuzată și, pentru a înrăutăți situația, poliția căuta și un Metro Cab verde și alb.

Cu fiecare kilometru pe care îl parcurgeau, riscau să fie prinși. În cele din urmă, după ce au trecut prin orașul Plum Point, al-Yamani a decis că era timpul să nu mai fugă de frică și să riște. Vederea apei printre copaci a fost cea care i-a dat ideea.

„Ce este acel corp de apă din stânga noastră?”, l-a întrebat al-Yamani pe Mohammed.

„Acela este râul York”.

„Unde duce?”

„În Golful Chesapeake și apoi în Oceanul Atlantic.”

„Și aceste drumuri pe lângă care trecem... duc la casele de pe râu?”

„Da.”

„Ia-o pe următoarea.”

224

Mohammed, evident ezitant, s-a uitat peste umăr.

Al-Yamani a ridicat vocea și a repetat comanda. De data aceasta, prietenul său a urmat ordinele și au ieșit de pe drumul asfaltat pe o alee cu pietriș și au intrat în pădure. La câteva sute de metri, aleea s-a despărțit în două direcții. În stânga era un semn pentru două familii și în dreapta doar una singură: familia Hansen. Al-Yamani i-a spus lui Mohammed să o ia la dreapta. Au urmat aleea cu pietriș ușor ondulat pentru încă

câteva sute de metri. Din când în când, au zărit din când în când râul, în timp ce suprafața lui scânteia în soarele după-amiezii, și apoi au văzut casa.

Era un Cape Cod cu două etaje, cu pereți gri și ferestre albe. Lângă ea se afla un garaj detașat pentru trei mașini, cu o casă cu paturi supraetajate. Dincolo de amândouă, era un covor perfect de iarbă luxuriantă care cobora spre râu și un doc. Al-Yamani a zâmbit când a văzut barca.

„Ce vrei să fac?”, a întrebat Mohammed.

Al-Yamani nu-și dădea seama dacă era cineva acasă. Ar fi fost mai ușor dacă nu ar fi fost, dar oricum ar fi obținut ceea ce voia.

„Oprește în fața casei”.

Mohammed a adus taxiul în jurul aleii circulare și l-a parcat lângă ușa din față. Al-Yamani l-a rugat să coboare cu el. Hasan și Khaled li s-au alăturat pe treptele din față, iar al-Yamani i-a spus savantului să aștepte în camion.

„Du-te prin spate”, i-a spus el lui Khaled. „Vezi dacă este cineva jos, lângă apă”. Apoi, privindu-l pe Hasan, a spus: „Du-te cu el și verifică ușa din spate. Dacă e deschisă, așteaptă câteva secunde și apoi intră.”

Au dat din cap și au plecat. Al-Yamani a încercat ușa. Era descuiată, dar nu a deschis-o. În schimb, a sunat la sonerie și a așteptat să vadă dacă era cineva acasă. Aproximativ zece secunde mai târziu, o femeie care părea să aibă în jur de 60 de ani a venit la ușă într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou de tenis. Al-Yamani a avut grijă să stea la câțiva metri în spate pentru a nu o alarma. Mohammed stătea lângă taxiul său.

Femeia a deschis ușa, dar nu și paravanul. „Da?”

„Bună ziua, dumneavoastră trebuie să fiți doamna Hansen. Îl caut pe doctorul Hansen.”

Femeia i-a aruncat o privire confuză. „Eu sunt doamna Hansen, dar soțul meu nu este doctor.”

„Cred că am greșit casa. Știți vreun alt Hansen pe râu?”

225

Doamna Hansen s-a gândit câteva secunde, apoi a spus: „Nu... nu din câte știu eu, dar este un râu destul de mare.”

Al-Yamani și-a pus o privire dezamăgită pe față și a făcut un pas înapoi, ca și cum ar fi plecat. „Soțul tău ar ști dacă ar exista un doctor Hansen pe râu?”.

„S-ar putea, dar nu este aici acum.”

Al-Yamani și-a pus mâinile în șolduri și a clătinat din cap. „Ce păcat.” L-a văzut pe Hasan venind pe hol în spatele femeii și a spus: „Îmi pare rău că v-am deranjat.” O secundă mai târziu, Hasan se afla la distanță de atac. Al-Yamani a luat contact vizual cu omul său și a dat din cap.

Șaizeci și opt de ani

WASHINGTON, D.C.

A avut loc un accident pe autostradă. Traficul era îngreunat în ambele direcții de oameni care simțeau nevoia să se holbeze la accident și era aproape ora 16:00 când Rapp s-a întors la Centrul Comun de Contraterorism. Nu era atât de sigur că luase decizia corectă de a pierde avionul. Îl dorea pe al-Yamani din tot sufletul, dar, în acest moment, forțele de ordine erau cele care trebuiau să-l prindă. Totuși, era ceva în vocea lui McMahon, care fusese ușor rugător și foarte neobișnuit pentru veteranul de peste treizeci de ani.

Rapp îl găsisse pe McMahon în picioare în podul supraînălțat, închis de sticlă, situat în partea din spate a CT Watch. Monitoriza situația din Richmond și încerca să separe faptele de zgomotul alb. Fără să vorbească, McMahon i-a făcut semn lui Rapp să îl urmeze, iar cei doi bărbați au intrat într-o mică sală de conferințe din spatele podului și au închis ușa. Rapp s-a așezat pe un scaun din stofă gri și și-a sprijinit un cot pe masa de conferințe din lemn laminat lucios.

„Presupun, după expresia de pe fața ta, că nu au găsit camionul.”

„Nu, nu l-au găsit.”

Rapp s-a uitat la ceas. „Au trecut cât... aproape trei ore de la oprirea în trafic? Asta nu e bine.”

„Nu-mi spui nimic ce nu știu deja.”

„Adjunctul a ieșit din operație?”

„Tocmai a ieșit, dar nu s-a trezit încă.”

226

Rapp a bătut suprafața lucioasă cu degetul arătător. „Sunt siguri că oamenii noștri sunt încă în zona Richmond?”

„Sunt convinși.”

Rapp l-a privit sceptic. „Mi-e cam greu de crezut.”

„Știu. Și eu simt la fel, dar lasă-mă să-ți arăt.” McMahon a ieșit pentru scurt timp din cameră și s-a întors cu o hartă a Virginiei. A întins-o pe masă și a spus: „Aici este Richmond și aici este D.C. Oprirea în trafic a avut loc aici, în partea de nord-est a orașului. Patrula de stat spune că toate drumurile principale erau deja acoperite atunci când a fost dat apelul. Au verificat camerele de supraveghere a traficului de pe 95 și 29 și nu au găsit nimic. Asta înseamnă că nu au intrat pe autostradă, care este de departe cea mai rapidă cale de a parcurge cele o sută de mile dintre aici și acolo.”

Omul de la FBI a bătut cele patru puncte cardinale din jurul Richmond și a spus, „Totul a fost acoperit. Acesta este unul dintre cele mai aglomerate weekenduri cu trafic din an. Oamenii se îndreptau spre plajă, oamenii se îndreptau spre munte, oamenii se îndreptau spre D.C. pentru inaugurarea memorialului. Drumurile sunt pline”.

„Știu. Tocmai am fost acolo.”

„Ei bine, mai este ceva ce nu am auzit imediat, dar a fost transmis prin rețeaua poliției. Această camionetă Ford trăgea o remorcă. Șeful patrulării de stat mi-a spus că nu se poate ca oamenii lui sau localnicii să nu fi observat așa ceva.”

„Remorcă?” a repetat Rapp pe un ton îngrijorat.

„Știu... Știu la ce vă gândiți. Ce este în trailer? Paul și cu mine am vorbit deja despre asta.”

„A primit vreun răspuns de la ruși?”

„Sunt la locul de testare și au început căutările.”

Rapp s-a ridicat în picioare și a lăsat să iasă o lungă expirație exasperată. A studiat harta. S-a gândit la remorcă. „Dacă nenorociții ăștia au o altă bombă?”

„Nu avem nicio informație care să indice asta. Știi și tu asta. Voi nu ați găsit nimic în Pakistan care să indice o a doua bombă.”

Rapp știa că avea dreptate, dar trebuia să presupună că tipii ăștia nu se plimbau degeaba cu o camionetă cu remorcă acoperită. „Cum poate poliția statală să fie atât de sigură că nu sunt deja în Washington?”

227

„Aveau un avion care patrula pe nouăzeci și cinci și pe autostrada unu când s-a dat apelul. Aveau un elicopter deasupra Richmond în cincisprezece minute și aveau peste o sută de polițiști, adjuncți și polițiști de patrulare numai între D.C. și Richmond. Ei cred că tipii ăștia sunt ascunși undeva și se întâmplă să fiu de acord cu ei.”

„Sau au schimbat vehiculele.”

„Sau am putea avea un ajutor de șerif nervos care a fost călcat și habar nu are despre ce vorbește.”

Rapp a studiat harta, apoi a aruncat o privire spre McMahon. „Atunci de ce m-ai chemat înapoi aici și mi-ai stricat vacanța?”

„Pentru că nu cred în coincidențe și cred că înainte de sfârșitul nopții o să am nevoie de tine să faci niște lucruri pe care... ei bine, să spunem doar că... eu nu pot.”

„Te superi dacă-mi spui care sunt?”

„Nu încă, dar vei afla în curând.”

„Ați trimis asta la Casa Albă?”

McMahon a clătinat din cap. „L-am pus la curent pe Brian, dar asta e tot.” McMahon se referea la șeful său, directorul FBI Roach.

Rapp părea surprins.

„Ascultă... am pus toți polițiștii din zona celor cinci state să-i caute pe clovnii ăștia. Spunându-le”, a arătat McMahon spre tavan, „înseamnă că va trebui să renunț la tot ceea ce fac și să dau fuga la Casa Albă și să informez întregul cabinet, iar următorul lucru pe care îl știi va fi că Departamentul de Securitate Națională va încerca să conducă spectacolul, iar noi toți ne vom împiedica unii de alții.”

Rapp a dat din cap în semn de acord. „Deci, care este planul tău?”

„Caseta cu oprirea în trafic este în drum spre noi chiar acum. Vreau să o revăd și vreau să vorbesc cu acest adjunct când se va trezi. În afară de asta, vreau să nu le stau în cale localnicilor și să-i las să se ocupe de tipii ăștia.”

„Și vrei să-mi explici din nou de ce am pierdut zborul?”.

„Ți-am spus deja. Crede-mă, dacă nu-i găsim destul de repede pe tipii ăștia, talentele tale vor fi foarte necesare.”

Șaizeci și nouă

228

VIRGINIA

Numele de botez al doamnei Hansen era Julia. S-a dovedit că era mama a patru copii, toți locuind acum în alte părți ale țării. Numele de botez al domnului Hansen era Tom, iar când a ajuns acasă, vehiculele fuseseră ascunse și îl așteptau. Cabina a fost parcată în locul său din garaj, iar o mașină de tuns iarba și mai multe biciclete și triciclete au fost mutate pentru a face loc camionetei. Remorca a fost lăsată afară, în partea cealaltă a garajului detașat cu trei mașini.

A fost destul de ușor să-l supună pe Tom Hansen. La urma urmei, avea șaptezeci de ani și nu era obișnuit să fie nevoit să își apere casa. Aici era civilizație, nu vreun avanpost de frontieră îndepărtat din anii 1900. Coborâse dealul în marele său Cadillac, întorcându-se de la magazinul local de feronerie unde plecase în căutarea unui șurub pentru a repara o secțiune slăbită a docului. Tom Hansen era un om pretențios și, având în vedere că mâine veneau mai mulți nepoți, voia ca lucrurile să fie exact cum trebuie.

L-au prins când a deschis ușa garajului, în acel moment în care se uita perplex, întrebându-se de ce naiba cineva parcase un taxi pe locul lui. Au apărut repede, câte un bărbat de fiecare parte a marelui său Cadillac. Portierele au fost smulse și el a fost scos din vehicul înainte de a putea face ceva pentru a se apăra. L-au manevrat cu duritate, câte un bărbat pe fiecare braț, trăgându-l spre casă și avertizându-l să-și țină gura.

Până când au ajuns la ușa din față, Tom Hansen făcuse stop cardiac. Suferise primul său atac de cord la vârsta de 52 de ani. Prea multe țigări și prea multă mâncare grasă, îi spusese medicul său. S-a lăsat de fumat, dar nu a renunțat complet la dieta nesănătoasă. La opt ani după aceea, a suferit o angioplastie și, recent, cardiologul său i-a spus că este timpul să ia în considerare o operație de bypass cât timp era încă suficient de tânăr pentru a se recupera complet. Acest lucru nu avea să se întâmple niciodată.

L-au aruncat pe podeaua bucătăriei, la picioarele soției sale legate și încătușate de 46 de ani. Tom Hansen s-a uitat la ea, strângându-și pieptul, cu o expresie dezorientată pe față. În spatele ei, pe frigider, putea vedea fotografiile nepoților lor, nouă fețe adorabile, centrul universului lor. Nu al lui sau al ei, ci al lor. Erau un cuplu, o echipă care împărtășea totul, mai ales o dragoste devotată și neclintită pentru copiii și nepoții lor.

Julia Hansen s-a luptat frenetic împotriva legăturilor sale, dar nu s-a putut elibera. Ea știa că era vorba de inima lui. Încercase subtil să-l ajute de ani de zile, gătindu-i mai sănătos, inginerind împreună plimbări lungi, aruncându-i priviri dezaprobatore când își aprindea acele blestемate de trabucuri cu cei doi băieți ai lor. Acum îi vedea agonia de pe față și știa că nu va reuși. Când culoarea a început să i se scurgă de pe față, ca și cum viața însăși îi era suptă din el, a început să plângă.

229

Al-Yamani a privit acest lucru cu detașarea și claritatea morală a unui credincios adevărat. Văzuse o mulțime de oameni murind de-a lungul vieții sale și, în comparație cu ceea ce văzuse pe câmpul de luptă, asta era ceva blând.

Era ora cinci seara și, conform spuselor femeii, ea și soțul ei, acum decedat, nu așteptau niciun vizitator până când unul dintre copiii lor urma să sosească din Philadelphia împreună cu soțul și copiii ei, dimineața. Al-Yamani a vrut să afle detaliile. Câți și când?

Urmau să fie cinci și urmau să sosească în jurul orei zece dimineața. Al-Yamani fusese în bucătărie și ascultase robotul telefonic atunci când fiica sunase să verifice. Mesajul fiicei a confirmat povestea femeii. Încheiase spunând că nu era nevoie să sune din nou și că se vor vedea dimineață. Atât de bună fusese recenta lor întorsătură de noroc, încât pentru al-Yamani era la fel de clar ca întotdeauna că Allah însuși le ghida misiunea.

L-au lăsat pe bătrân pe podea în fața soției sale și au intrat în sufragerie. Al-Yamani s-a uitat la omul de știință și l-a întrebat: „Cât timp îți va lua să pregătești bomba?”

Zubair scosese deja pachetele din spatele portbagajului și examinase atât setul de foc, cât și încărcăturile explozive pe care le confecționase în timpul scurtei sale șederi clandestine în Iran. „Totul arată bine. Nu ar trebui să dureze mai mult de două ore pentru ca totul să fie asamblat și gata de transport din nou.”

„Poți să faci asta singur?”

„Nu.” Zubair a clătinat nervos din cap.

„Bineînțeles că nu.” Al-Yamani știa să recunoască un laș când vedea unul. Pakistanezul nu voia să se expună la otrăvă. S-a uitat la Hasan și la Khaled. „Este gata barca?”

„Da”, a răspuns Hasan. „Este complet gazată și în stare bună de funcționare”.

„Bine. Ia o pătură de pe unul dintre paturile de la etaj și folosește-o pentru a-l înveli pe bătrân, apoi du-te în garaj și ajută-l pe Imtaz la asamblarea armei. Vom pleca imediat ce se întunecă și vom arunca trupul bătrânului în râu.”

Cei trei bărbați au plecat, lăsându-i pe al-Yamani și Mohammed singuri. Mohammed s-a uitat la vechiul său prieten și l-a întrebat: „Mustafa, ce pui la cale?”.

În ciuda durerii surde care îi curgea prin fiecare venă din corp, al-Yamani a zâmbit. „Suntem pe cale să dăm o lovitură glorioasă pentru islam, Mohammed. O lovitură glorioasă.”

230

Nici în cele mai nebunești vise ale lui Mohammed nu ar fi ghicit că prietenul său poseda puterea distructivă a unei bombe nucleare. „Pe cine ai de gând să omori?”

„Pe președinte”, a spus al-Yamani cu mândrie. „Pe președinte, chiar el.”

Șaptezeci

Toate cele patru posturi de televiziune din Richmond au prezentat știrile de seară cu acest subiect, precum și două dintre rețelele afiliate din D.C. Era în desfășurare o vânătoare de oameni, și puține lucruri stârnesc atâta entuziasm în rândul telespectatorilor ca o vânătoare de oameni de modă veche. Reporterii și cameramanii se aflau la spital, unde ofițerul căzut la datorie se recupera în urma unei operații pe creier; se aflau la locul crimei; și se aflau la Departamentul șerifului din Hanover County.

În timpul emisiunii de la ora șase, șeriful Randal McGowan a făcut public filmul video al accidentului cu fugă de la locul faptei, care fusese filmat de camera montată pe bordul polițistului. Atât de surprinzătoare și de violentă a fost coliziunea, încât era practic garantat că va fi preluată de toate posturile de televiziune din Charlotte până în Baltimore, la știrile de la ora unsprezece. Șeriful McGowan le-a spus reporterilor că se aflau în căutarea unui taxi Metro Taxi verde și alb, cel mai probabil condus de Mohammed Ansari, un locuitor din Richmond. A fost difuzată o fotografie a lui Ansari, precum și o scurtă descriere a unui al doilea vehicul care a părăsit locul crimei. Șeriful McGowan a precizat foarte clar că cel de-al doilea vehicul, o camionetă Ford F-150 de culoare verde și cafeniu care tracta o remorcă, era căutat doar pentru a fi interogat în legătură cu părăsirea locului crimei.

Skip McMahon fusese inflexibil în privința ultimei părți. În ultimele câteva ore fusese în strânsă legătură cu șeriful McGowan și cu agentul special responsabil de biroul FBI din Richmond. Blocajele rutiere instituite de forțele de ordine locale încă nu au scos la iveală nicio pistă și existau presiuni majore pentru a apela la ajutorul presei. Marea descoperire a fost caseta cu înregistrarea controlului în trafic.

Numărul de înmatriculare nu a fost reținut, dar compania de taxi a fost identificată. După câteva verificări rapide, dispecerul companiei a confirmat că aveau un taxi care dispăruse de mai bine de trei ore. Când McMahon și echipa sa au aflat că numele șoferului era Mohammed Ansari, factorul de încurcătură s-a dublat. O verificare rapidă a bazei de date antiteroriste a CIA s-a dovedit și mai amenințătoare. Conform înregistrărilor lor, Ansari emigrase în America din Afganistan la sfârșitul anilor '80 cu ajutorul Agenției. Fusese interviuat de CIA după 11 septembrie 2001 și întrebat despre relația sa cu nimeni altul decât Mustafa al-Yamani. La vremea respectivă, acesta a declarat oficial că iubea America și că era jenat de al-Qaeda.

Cumva, Rapp s-a îndoit de veridicitatea acestei declarații. Faptele începuseră să se adune. Un ajutor de șerif oprește un camion, crede că îl recunoaște pe Zubair, despre care se știa că fusese recrutat de al-Yamani, și, dintr-o dată, ajutorul de șerif este călcat de un taxi condus de un tip

231

care a luptat alături de al-Yamani cu douăzeci de ani în urmă în Afganistan. Nu avea cum să fie o coincidență.

Începuseră să se teamă de ce era mai rău când omologul lui Reimer din Rusia a sunat cu vești bune. El și echipa sa tocmai efectuaseră o cercetare amănunțită a zonei în care fuseseră testate munițiile atomice de demolare. Doar una dintre cele patru găuri în care avuseseră loc teste eșuate fusese compromisă. Rușii își cereau scuze, dar, în același timp, erau încrezători că americanii au interceptat singura piesă lipsă de material nuclear. În plus, o echipă de arme de distrugere în masă a FBI de la biroul din Richmond a făcut o inspecție superficială a casei lui Ansari și a dulapului său de la compania de taxi și nu a găsit niciun indiciu de radiații.

Atunci ce era în remorcă? Atât Reimer, cât și McMahon au susținut că era cel mai probabil o bombă improvizată, fabricată din îngrășămintă și combustibil. În domeniul antiterorismului, ei o numeau „bomba săracului”, versiunea modernă și mult mai mare a unui cocktail Molotov. O bombă murdară era o posibilitate, dar mai greu de realizat și, prin urmare, mai puțin probabilă. Consensul era că Al-Qaeda încerca să comită un atentat în ciuda eșecului din Charleston. McMahon și Rapp au decis o strategie și amândoi s-au consultat cu șefii lor înainte de a o pune în aplicare.

Să-i sperie pe Zubair și al-Yamani, lăsându-i să știe că erau pe urmele lor, era o idee proastă. I-ar fi putut determina să detoneze prematur arma, sau să schimbe țintele, sau pur și simplu să abandoneze și să dispară. Rapp se opunea categoric riscului de a-i alerta, așa că s-a decis că cea mai bună modalitate de a avansa în investigație fără a le da de gol era ca Ansari și taxiul său să fie în centrul căutării.

La scurt timp după ce povestea a fost difuzată la știrile de la ora șase, departamentul șerifului din Hanover a primit două apeluri telefonice. Primul a fost de la un bărbat care își plimba câinele în apropiere de Tunstall în momentul respectiv. Acesta a raportat că își amintea în mod special că un taxi verde și alb a trecut pe lângă el în direcția est și că mergea foarte repede. Acesta era motivul pentru care și-l amintea. Când a fost întrebat despre camioneta Ford cu remorcă, nu a putut fi sigur, dar i s-a părut că își amintește un al doilea vehicul. Bărbatul părea bătrân, vocea îi tremura puțin, așa că adjunctul care a preluat acel apel nu a avut prea multă încredere în pista respectivă până când a primit un alt apel câteva minute mai târziu. Era de la o femeie de lângă Plum Point și era foarte precisă.

Această femeie mersese până la capătul aleii de acces pentru a ridica corespondența. Știa ora exactă, pentru că ieșea să ia corespondența la aceeași oră în fiecare zi. Stătea la capătul aleii când atât cabina, cât și camionul au venit în fugă după curbă. Ajutorul de șerif a întrebat-o dacă este sigură, iar ea a răspuns că este, deoarece își amintea că se gândea la două lucruri. Primul a fost: „Ce naiba făcea un Metro Cab lângă Plum Point și al doilea a fost: „Ce făcea fiul ei de 17 ani urmărindu-l?”. S-a dovedit că fiul ei conducea și el o camionetă Ford F-150 verde și cafeniu. Ca o dovadă în plus a facultăților sale mintale ascuțite, i-a spus adjunctului că ea și fiul ei au urmărit împreună știrile de la ora șase. După ce a fost difuzată știrea despre accidentul cu fugă de la locul accidentului, fiul ei a comentat că probabil de aceea fusese tras pe dreapta de două ori în această după-amiază.

232

McMahon însuși a sunat-o pe femeie, o doamnă Molly Stark, și a vorbit cu ea. După ce a ascultat-o pe doamna Stark spunându-și povestea, McMahon a cerut să vorbească cu fiul ei. Două minute la telefon cu ea și una cu băiatul au fost suficiente pentru a-l convinge. La fel ca majoritatea celor care fac carieră în domeniul aplicării legii, nu avea nevoie de un poligraf pentru a afla dacă cineva minte, ci doar de câteva întrebări bine formulate și de o ureche avizată.

Când McMahon a anunțat această nouă evoluție, la CT Watch s-a auzit un oftat colectiv de ușurare. Teroriștii fugiseră spre est și sud, departe de D.C. În urma unor discuții suplimentare cu poliția statului Virginia, aceștia au aflat că autostrada 64 între Richmond și Norfolk fusese acoperită în totalitate în

timpul și după atentat și fugă. Având în vedere că golful Chesapeake Bay și afluenții săi constituiau un blocaj rutier natural spre est, era acum ceva mai ușor să restrângem căutarea. Începea să pară din ce în ce mai mult că se retrăseseră undeva și că erau într-adevăr ascunși.

Echipa de salvare a ostaticilor a FBI-ului era în stare de alertă la Quantico, fără îndoială supărată că weekendul lor de Memorial Day a fost amânat, dar pentru asta erau plătiți. Cu elicopterul lor de transport, se aflau la numai 30 de minute de zona respectivă. Rapp a profitat de ocazie pentru a sublinia că Echipa SEAL Șase era chiar mai aproape, în Little Creek, Virginia. Acest comentariu ar fi fost contestat energic de către ceilalți agenți speciali FBI prezenți dacă ar fi fost rostit de altcineva în afară de Rapp. Solul american era teritoriul FBI-ului, nu al armatei. Era atât de simplu.

În timp ce stăteau holbându-se la harta Virginiei, McMahon a decis să ridice tensiunea. I-a spus unuia dintre adjuncții săi să redacteze un comunicat de presă. Voia să fie incluse noile informații despre ultimele apariții și voia să se precizeze că suspectul sau suspectii trebuiau să fie considerați înarmați și periculoși. În timp ce femeia pleca, McMahon i-a spus să trimită comunicatul la toate posturile de știri dintre D.C. și Virginia Beach.

Șaptezeci și unu

WASHINGTON, D.C.

Rapp s-a furișat pentru a se consulta cu Kennedy. Plecase din oraș în jurul orei patru, împreună cu fiul și mama ei, pentru a-și petrece weekendul într-o casă pe care o închiriaseră pe plaja din Ocean City, Maryland. Se aflau la doar câteva uși mai jos de vârul ei, care avea o întreagă turmă de copii cu care Tommy se putea juca. Kennedy nu o arăta niciodată, dar Rapp știa că era stresată. Plănuiseră această călătorie de un an de zile. Verișoara lui Kennedy îi invitasese să stea la ea acasă, dar nu era practicabil. Avea un detașament de securitate, bărbați cu umeri largi, cu apetit mare și arme mari, care trebuiau să fie cazați și hrăniți.

Kennedy încercase să o convingă pe Rapp să plece în Wisconsin spunându-i că ar putea să-și amâne călătoria și să urmărească evoluțiile recente din Richmond. Gândurile lui Rapp s-au îndreptat imediat spre fiul ei, Tommy. Puștiul suferise mai mult decât îi era convenită partea lui de

233

dezamăgiri în viață. Mama lui lucra minim șaiszeci de ore pe săptămână, iar tatăl său locuia pe coasta opusă. Vorbea despre această călătorie de luni de zile. În maniera sa tipică, dură, Rapp i-a subliniat toate acestea lui Kennedy, iar ea, la rândul ei, a devenit neobișnuit de defensivă. În cele din urmă, însă, a înțeles ce voia să spună Rapp și a plecat cu fiul, mama și echipa de securitate.

Rapp vorbise cu ea cu aproximativ o oră și jumătate în urmă, imediat după ce micul ei cortegiu de mașini traversase Bay Bridge. Acum, una dintre gărzile ei de corp a răspuns la telefonul ei securizat, iar un minut mai târziu Kennedy era la telefon.

„Ce mai face Tommy?” a întrebat Rapp.

„Grozav. Nici că se putea să fie mai încântat. Aleargă pe plajă cu ceilalți copii în căutarea de lemne pentru a face un foc de tabără.”

Rapp își dădea seama după vocea ei că se relaxa. „Bine. Ai grijă să-i spui că-l salut din partea mea.”

„Așa voi face. Ce s-a întâmplat?”, a întrebat ea.

Rapp a pus-o la curent cu vânătoarea de oameni și i-a povestit despre conversația lui Reimer cu omologul său rus. Ambele știri au părut să o liniștească puțin. Erau primele vești bune pe care le primea de când aflase că CIA îl ajutase pe Mohammed Ansari să emigreze în Statele Unite. Odată ce acel mic amănunt fusese făcut public, i se dăduse peste cap, chiar dacă la vremea respectivă fusese doar un ofițer de caz de nivel inferior.

De-a lungul după-amiezii, un singur lucru îi dăduse lui Kennedy o mare îngrijorare. În seara asta avea loc dineul de stat în onoarea celor Trei Mari din cel de-al Doilea Război Mondial: America, Marea Britanie și Rusia. Ar fi fost momentul perfect pentru a lansa un atac. Singurul lucru care o împiedica să-l sune pe președinte era că acesta se afla deja la Camp David cu premierul britanic, jucând golf. În acea locație, ei nu erau o țintă. A fost de acord cu Rapp că era mai bine să nu stea în calea FBI-ului și a localnicilor. Totuși, ca măsură de precauție, a rămas în strânsă legătură cu Jack Warch, agentul special însărcinat cu serviciul secret al președintelui.

Ea știa că acum președintele se întorcea în acest moment la Casa Albă la bordul Marine One împreună cu premierul britanic. Se pare că întârziu la propriul dineu de stat. Nimic din toate acestea nu era o surpriză pentru Warch, întrucât președintele transformase întârzierea într-un obicei în ultima vreme. Președintele rus întârzia și el, fiind întârziat din cauza unor vânturi neobișnuit de puternice pe drum. Abia ajunsese la Ambasada Rusiei și nu era așteptat să ajungă la Casa Albă decât aproape de ora 21:00, cu o oră și jumătate întârziere. În plus, Kennedy vorbise direct cu Reimer și îi garantase că, pe baza materialului găsit în Charleston, senzorii din capitală și din împrejurimi i-ar fi alertat în legătură cu orice armă nucleară introdusă clandestin în oraș.

234

Rapp tocmai terminase de a-i da detalii despre vânătoarea de oameni când a întrebat: „Ce-ți spune instinctul, Mitch?”.

„Cred că sunt ascunși undeva. Vorbim despre cinci bărbați cu aspect de Orientul Mijlociu într-o parte a țării unde sunt o mulțime de militari pensionați... dacă ar fi furat un vehicul, am fi auzit despre asta”.

„Asta dacă i-ar fi văzut cineva.”

„Ăsta e celălalt lucru. Ați fost acolo. Nu e departe de fermă.” Rapp se referea la Camp Perry, unde CIA își instruia toți noii recruți. „Sunt o mulțime de păduri. O mulțime de drumuri de pământ și poteci unde cineva ar putea dispărea.”

„Și încă mai crezi că localnicii se pot descurca?”, a întrebat ea.

„Ei sunt cea mai bună opțiune a noastră în acest moment, dar dacă găsim vehiculele abandonate în pădure, aș vrea să aducem SEAL-urile și să le urmărim.”

„Ei bine”, a spus ea gândindu-se la repercusiuni, „știi cum se va întâmpla asta”.

„Am avut deja o discuție pe tema asta, dar noi doi știm că nu este nici pe departe așa. HRT este foarte bună într-un mediu controlat, dar nu este atât de obișnuită să conducă patrule în pădure.”

„Sunt de acord. Vom trece peste acest pod când și dacă va fi nevoie. Între timp, țineți-mă la curent cu orice noi evoluții.”

„Așa voi face.”

Kennedy a deconectat linia telefonică și a rămas acolo, în bucătărie, uitându-se prin ușile mari duble din sticlă glisantă la punte și la apa de dincolo. Undeva jos, pe plajă, putea auzi râsetele și țipetele fiului ei și ale copiilor vărului ei. Și-a dorit ca măcar o dată să poată scăpa de toate astea. Să închidă totul și să trăiască ca o persoană normală. Șeful serviciului ei de pază stătea în holul de lângă bucătărie și o privea.

„Carl”, a spus ea, „vrei să suni la Langley și să le spui că am nevoie de un elicopter în așteptare”.

„Sigur.”

Kennedy a format următorul număr din memorie și s-a uitat la ceas. Era aproape 7:30. Agentul special Warch a răspuns după primul apel. „Jack, sunt Irene. Te-ai întors deja la Casa Albă?”.

235

„Aproape. Știu că este un adevărat șoc, dar suntem în întârziere.”

„Deci ești pe Marine One chiar acum?”

„Da.”

Kennedy s-a gândit o secundă și a spus: „Jack, vreau să-mi faci o favoare. Este mai mult o măsură de precauție, de fapt.” Kennedy a continuat să explice ce dorea și, cu puțină cafă, agentul însărcinat cu detaliile prezidențiale a fost de acord.

Șaptezeci și doi

Peggy Stealey a sosit la dîneu într-o limuzină neagră cu președintele DNC, Holmes. În timp ce era ajutată de pe bancheta din spate, fanta lungă a rochiei de seară s-a despicat pentru a dezvălui un picior gol, tonifiat, care a atras atenția chiar și a gărzii de onoare militare așezate de o parte și de alta a ușii. L-a luat de braț pe Holmes și a urcat cu eleganță treptele de sub porticul de nord al Casei Albe. Becuri cu bliț au izbucnit pentru a o surprinde pe superba blondă care părea mai degrabă acasă pe covorul roșu la o ceremonie de decernare a premiilor decât la o cină de stat la Casa Albă.

Cei doi au intrat în Casa Albă și li s-a oferit imediat un pahar de șampanie. Stealey a luat unul, dar Holmes a refuzat. Își declarase deja intenția de a evita gunoaiile de baltă pe care le serveau la astfel de evenimente și de a se limita la vodca Belvedere, ceea ce, desigur, însemna că va fi amețit până la zece. Pentru Holmes, orice sticlă de vin, spumant sau nu, era de evitat, cu excepția cazului în care eticheta de preț avea cel puțin trei cifre înainte de zecimale. Pentru o seară ca aceasta, patru ar fi fost de preferat, dar Holmes nu fusese consultat. Dacă ar fi fost consultat, probabil că ar fi însemnat că se aștepta să plătească el sau, mai rău, să pună la dispoziție o duzină de cutii din colecția sa privată. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Singurul păcat mai rău decât să bei o sticlă de vin ieftin era să irosești una bună pe oameni care nu o puteau aprecia.

Holmes arăta ca un fundaș care bloca un mijlocăș în timp ce își croia drum prin Cross Hall spre Sala de Est și spre bar. Între ei, el și Peggy au creat o adevărată agitație, jumătate dintre bărbați implorându-l pe Holmes pentru o favoare, iar cealaltă jumătate uitându-se cu jind la partenera lui. Holmes a refuzat orice încercare de a-l angaja în conversație.

„Cunoști regula”, a spus el de cel puțin trei ori. „Nu până nu am o băutură în mână”. În calitate de președinte al DNC, el avea controlul asupra corzilor pungilor de bani ale partidului, iar banii nu erau niciodată suficienți pentru toată lumea.

Când au ajuns în sfârșit la bar, Holmes s-a dus pe o parte și i-a făcut semn barmanului să vină. Două rânduri de oameni erau aranjate frumos și își așteptau răbdători rândul. Holmes nu stătea la cozi, mai ales când îi era sete. Câțiva dintre oameni murmurau între ei din cauza întreruperii decorului.

236

Barmanul s-a apropiat, iar Holmes i-a dat o bancnotă împăturită de o sută de dolari în mâna bărbatului și i-a șoptit la ureche: „Belvedere cu gheață, dublu, și o Vodka tonic mare, dublă.”

Bărbatul s-a uitat la bancnota crocantă și a spus: „Domnule, este un open bar”.

„Știu că este. Țsta e bacșișul tău.”

„Dar eu nu pot...”

„Ba da, poți”, a spus Holmes nerăbdător. „Acum grăbește-te. Mi-e sete.”

Barmanul a plecat să pregătească băuturile.

Stealey s-a întors cu spatele gol la oamenii de la coadă. „Primiți niște priviri îngrozitor de murdare, domnule președinte. ”

Holmes a aruncat o privire peste umărul ei și și-a lipit un zâmbet urât pe față. „Nu se uită la mine. Toți se uită la tine. Se gândesc că ești o vedetă de cinema.”

Stealey a zâmbit cu căldură. „Ce compliment frumos, Pat.”

„Da, fie asta, fie cred că ești o damă de companie cu bani mulți.”

Zâmbetul a dispărut și a fost înlocuit cu o încruntare.

„Ar trebui să te simți flatată. Ai văzut vreodată cât de sexy sunt unele dintre fetele de companie din acest oraș?”. Strâmbarea a rămas încruntată, așa că Holmes a continuat să sape. „Tot ce încerc să spun este că ești o femeie extrem de frumoasă. Arăți fantastic în seara asta.”

Stealey a suspinat și a dat din cap. „Patrick, există moduri mai frumoase de a spune asta decât să mă compari cu o prostituată.”

Din fericire, au sosit băuturile, pentru că Holmes nu-i putea înțelege rostul. Nu spusese prostituată, ci damă de companie, iar în mintea lui, și în acest oraș, exista o mare diferență.

A luat băuturile de la barman și i-a spus că se va întoarce în zece minute pentru a reîncărca. I-a întins băutura lui Stealey și, cu un accent britanic, a spus: „După cum am menționat, arățiraaaavisătoare în această seară”. Și-a ridicat paharul în semn de toast. El arăta chipeș în smochingul său, iar ea arăta uluitor în rochia de seară albastru de ou de mătase strălucitor. Dacă totul mergea bine, în sfârșit o va duce în pat în seara asta. Amândoi au luat câte un pahar și și-au zâmbit unul altuia. El știa că ea știa, iar ea știa că el știa, și așa au continuat să se învârtă.

237

Stealey și-a așezat paharul de șampanie pe tava unui chelner care trecea pe acolo și s-a întors pentru a admira splendoarea din East Room. Nunți, priveghiuri și nenumărate funcții, unele istorice și altele fără importanță, toate avuseseră loc în aceasta, cea mai grandioasă încăpere a Casei Poporului. Ambianța era îmbătătoare. Aceasta era puterea. Acesta era cel mai apropiat lucru pe care America zilelor noastre îl avea de o curte regală.

Un senator, al cărui nume Stealey nu și-l putea aminti, s-a apropiat și i-a întins mâna. Stealey i-a întors gestul și a fost surprinsă când bărbatul i-a luat mâna în mâna lui și a sărutat-o.

„Pat”, i-a spus senatorul lui Holmes, în timp ce își ținea ochii fixați pe cei ai lui Stealey, „te rog să mă prezinți acestei femei încântătoare”.

„Este logodnica mea, Harry, așa că ia-ți mâinile de pe ea”. Holmes a apucat-o pe Stealey de braț și a condus-o departe. „Nu sunt genul care să vorbească despre morală, dar omul acela este gunoiul pământului.”

„Unde mă duceți?” a întrebat Stealey, în timp ce era purtată pe o parte a ringului de dans și printre mai multe mese.

„Îl văd pe viitorul nostru vicepreședinte aici, cu soția lui”.

Stealey a devenit rigidă, dar era prea târziu. Stokes și soția lui, șoricelul, le făceau amândoi cu mâna. Holmes a luat o înghițitură mare de vodcă și apoi și-a ridicat paharul. O fracțiune de secundă mai târziu se aflau chiar în fața procurorului general și a soției sale, Stealey rigid ca o placă și Holmes la fel de sociabil ca întotdeauna.

„Libby, mă bucur să te văd.” Holmes era cu mult mai înalt decât femeia. S-a aplecat și i-a dat un sărut cald pe obraz.

„Și eu mă bucur să te văd, Pat.” Ea i-a frecat brațul cu căldură. „Arăți foarte chipeș în seara asta și...” A făcut o pauză în timp ce și-a îndreptat ochii mari și căprui spre Stealey.

Stealey stătea acolo cu cel mai bun zâmbet fals lipit pe fața ei de porțelan. Iată că vine, s-a gândit ea. o să mă omoare cu bunățate, așa cum face întotdeauna.

„Uită-te la această femeie frumoasă.” Elizabeth Stokes a făcut o jumătate de pas înapoi și a privit-o pe Stealey din cap până în picioare. „Peggy, îți jur că ești singura femeie pe care o cunosc care arată mai bine în fiecare an.”

„Elizabeth, ești prea amabilă.” Femeile au făcut schimb de sărutări în aer pentru a nu-și deranja machiajul.

„Pentru ultima oară, Peggy, spune-mi Libby.”

238

Stealey a dat din cap și și-a păstrat zâmbetul fals. O scotea din minți faptul că această femeie era aici, aproape de cincizeci de ani, și încă mai voia să i se spună cu porecla din copilărie.

„Libby”, a supraanunțat numele ca și cum ar fi vorbit cu un copil. „Și tu arăți foarte bine.”

„Drăguță”, a mârâit Holmes. „Arăți superb”.

„De ce, mulțumesc.” Libby a făcut o piruetă de debutantă în miniatură și i-a bătut lui Holmes cu ochii ei mari și căprui și cu genele luxuriante.

Asta era cea mai bună armă a ei, știa Stealey. O mai văzuse făcând asta. Ochii mari de dormitor și genele acelea groase și naturale îi înnebuneau pe băieți. Stealey a vrut să-i spună în cel mai rău mod că se culcase cu soțul ei și să termine în sfârșit cu această nesimțire, dar știa în adâncul sufletului ei unde ar fi dus asta. Libby era mama găină și ar fi făcut orice pentru a-și proteja cuibul. Martin era prea lipsit de curaj pentru a o înfrunta. Nu avea cum să plece și oricum știa că nu-l mai dorea cu adevărat.

„Deci”, a spus Holmes cu o voce mult mai liniștită. Toată lumea s-a aplecat câțiva centimetri. „Soțul tău ți-a spus vestea cea mare?”

Stokes a părut aproape instantaneu stânjenit. „Cred că este puțin cam prematur, nu-i așa?”.

„Oh, nu prea cred”, a spus Holmes cu un zâmbet larg.

„Ce veste mare?” a întrebat entuziasmată doamna Stokes.

Stokes a mai luat o înghițitură și a clătinat din cap.

„Oh, haide”, l-a muștră Holmes. „Nu mă lași să-i spun?”.

Stokes a zâmbit în cele din urmă. „Bine, dă-i drumul, dar, dragă, vreau să știi că singurul motiv pentru care nu ți-am spus a fost că încă nu este sută la sută.”

„Nu se termină până nu cântă doamna cea grasă, desigur. Dar, din nou, tu ești aici în seara asta, iar vicepreședintele nu este.”

„Ce se întâmplă?”

Stealey a privit-o pe Libby Stokes apropiindu-se de soțul ei ca o pisică în călduri.

„Te rog, lasă-mă să-i spun?”, a întrebat Holmes.

Stokes a dat din cap.

239

„Bine.” Holmes i-a oferit brațul. „Vrei să mă însoțești la bar, Libby? Trebuie să-mi îmbroscătez băutura și, pe drum, îți voi împărtăși vestea cea bună.”

Libby a tresărit ca un copil emoționat și au plecat. Stealey îi privea cu un amestec de dezgust și amuzament. Spera ca Holmes să-i spună că arăta la fel de bine ca o damă de companie. A simțit respirația șefului ei pe gâtul ei gol și s-a întors încet. Avea privirea aia în ochi. Acea privire pe care o avea doar când soția lui nu era prin preajmă.

„Arăți fabulos”, a șoptit el, „și miroși minunat”.

Dacă ar fi fost singuri, Stealey ar fi luat în considerare o altă lovitură în zona inghinală, dar, evident, acesta nu era locul în care să își exprime pe deplin latura de ură a relației lor de dragoste-ură.

„Păcat că ți-ai adus soția în seara asta”.

Stokes stătea în picioare, precaut, știind că se juca cu el, dar fără să se poată abține. „De ce spui asta?”

Stealey s-a aplecat înainte, buzele ei aproape atingându-i urechea. „Pentru că aveam de gând să te aduc la mine acasă în seara asta și să te leg.” Apoi, înclinându-se de lângă el, a spus cu nonșalanță: „Oh, uite, iată-o pe Valerie. Ei bine, poate altă dată”. Și uite așa a dispărut, lăsându-și șeful și fostul amant singur să își rezolve amestecul de emoții și dorință care îi curgea prin creier și prin alte părți.

Șaptezeci și trei

WASHINGTON, D.C.

Era puțin după ora 9:00 când Reimer a intrat în CT Watch cu un aer mai mult decât îngrijorat. Rapp tocmai vorbise la telefon cu soția sa pentru a doua oară astăzi. Își ceruse scuze din nou, iar ea a spus că înțelege, chiar dacă nu părea să înțeleagă. Lui nu-i plăcea să o dezamăgească și i-a promis că va prinde primul zbor de dimineață. Ea a spus că îl va aștepta la capătul docului în bikini. El a râs, ea nu. Se săturase să-și împartă soțul, iar el nu putea să o contrazică.

Poliția de stat din Virginia, împreună cu diversele autorități locale și județene, stabiliseră o serie de puncte de control în jurul zonei în care fuseseră văzute ultima dată vehiculele. Acum, că se lăsase noaptea, opreau toate vehiculele care se îndreptau spre și dinspre zonă. În cazul în care nu se afla nimic, erau pregătiți să înceapă să meargă din ușă în ușă de dimineață.

240

Reimer deschise ușa podului și, în loc să intre, le făcu semn lui Rapp și McMahon să-l urmeze. A intrat direct în biroul lui McMahon și nu s-a deranjat să ia loc. După ce McMahon și Rapp i s-au alăturat, a închis ușa cu fermitate și a spus: „Tocmai am primit un telefon de la unul dintre oamenii mei și nu o să vă placă asta.” Reimer părea extrem de nemulțumit.

„Se pare că CDC-ul din Atlanta a sunat în această după-amiază un cretin de la Departamentul de Energie și a raportat un deces într-unul dintre spitalele locale din cauza otrăvirii cu radiații.” Venele de pe gâtul lui Reimer erau umflate. „Acest nesimțit de împingător de hârtii era mai preocupat să plece din oraș în weekendul de sărbătoare decât de securitatea națională, așa că, în loc să ridice telefonul și să mă sune direct, mi-a trimis un e-mail... Unul dintre cele șaptezeci și opt pe care le-am primit astăzi, iar micul idiot nici măcar nu s-a obosit să-l marcheze ca fiind urgent.”

În afară de cuvântul „radiație” și de referința la Centrele pentru Controlul Bolilor, Rapp nu avea nici cea mai mică idee despre ce însemna toate acestea. „Paul, nu te înțeleg.”

„Tipul ăsta a murit de ARS... Sindromul acut de radiații. Tocmai am vorbit la telefon cu spitalul. Doctorul care l-a tratat crede că a fost expus la cel puțin douăzeci de mii de raze.”

„Și ce înseamnă asta?”, a întrebat McMahon.

„Înseamnă că a fost în contact cu ceva foarte fierbinte. Ceva cu care nu te întâlnești din întâmplare în viața de zi cu zi.”

„Tipul este arab?” a întrebat Rapp.

„Nu. Este un american de origine mexicană din Laredo, Texas. Se pare că a luat o încărcătură din Mexic la începutul săptămânii și a condus-o până în Atlanta. A lăsat încărcătura, apoi s-a dus să alimenteze și a leșinat la pompă.”

„Să nu-mi spui că a dus-o la depozitul deținut de cei doi tipi pe care îi avem în Fairfax.”

„Nu din câte știm noi, dar mă îndoiesc. Dacă ceva atât de fierbinte se afla în acel depozit, echipele WMD ar fi simțit mirosul. Totuși, știm unde este cabina, iar CDC are o echipă pe drum pentru a o verifica.”

„Și remorca pe care a adus-o peste graniță?”

„Încercăm să dăm de cineva la telefon de la compania de transport, dar birourile lor sunt închise în weekend.”

„Dar știm unde este camionul, nu?”, a întrebat McMahon.

241

„Da.”

„Ei bine, ar fi trebuit să aibă documente în taxi.” McMahon a ridicat telefonul pentru a suna la biroul din Atlanta. „O să trimit niște agenți acolo să se uite în jur. Ai adresa?”

Reimer i-a înmănat o bucată de hârtie cu informațiile.

Rapp l-a întrebat: „Deci încerci să ne spui că tu crezi că există o a doua bombă?”.

„Nu știu asta cu siguranță, dar cu siguranță nu-mi place această coincidență.”

„Credeam că omologul tău rus era sigur că lipsește doar una dintre bombe?”.

„Era sigur că lipsește doar una dintre munițiile atomice de demolare care au explodat.”

„Ce încerci să spui?”

„Sunt zeci de rachete îngropate sub pământ în acel poligon de testare. Totul, de la muniții de demolare până la armele mari de megatone concepute pentru rachetele balistice intercontinentale.”

„Ucigașii orașului?” a întrebat Rapp șocat.

Reimer a dat din cap, dar a spus: „Nu văd cum ar fi putut dezgropa unul dintre ele. Am îngropat chestiile alea la kilometri sub pământ când le-am testat. Sunt sigur că și rușii au făcut la fel. Ar fi nevoie de o operațiune destul de mare pentru a merge după unul dintre ele”.

„Prietenul tău rus știe despre asta?”

„Da, am vorbit deja cu el. A fost de acord cu ceea ce tocmai ți-am spus, așa că își mută căutările într-o parte a poligonului unde au testat unele dintre focurile mai mici pentru modelele de rachete de croazieră și torpile.”

McMahon a închis telefonul clătinând din cap. „Biroul din Atlanta știa deja despre asta și are doi agenți pe drum. Blestemata asta de birocrație. Nu putem comunica nici măcar în cadrul propriilor noastre organizații. Ce ne vom face când DHS se va implica în asta?”.

„Odată ce se va întâmpla asta, suntem terminați”, a spus Reimer. „Vor dori să înceapă să închidă orașele și să evacueze oamenii, iar în acest proces tot ce vor face va fi să ne stea în cale. Am trimis deja una dintre echipele mele de intervenție în căutare în drum spre Richmond. Cred că avem o șansă reală de a găsi chestia asta. Dacă șoferul camionului a murit din cauza expunerii la acest dispozitiv în timp ce se afla în remorca din spatele lui, trebuie să fie al naibii de fierbinte. Înseamnă că oamenii mei ar trebui să fie în stare să-l găsească.”

242

„Dacă au reușit cumva să ocolească această vânătoare de oameni și sunt în oraș?” a întrebat Rapp. „Știi că diseară are loc un dineu de stat.”

Reimer a clătinat din cap cu încredere. „Nu ar reuși să treacă de senzorii portalului. Întregul oraș este înconjurat de ei, iar noi suntem conectați la camerele de supraveghere a traficului. La cea mai mică adiere și suntem pe urmele lor, așa.” Reimer a pocnit din degete.

„Sper din tot sufletul să ai dreptate”, a spus Rapp.

McMahon a fost un pic mai ezitant. „Nu știu, Paul. Trebuie să luăm în considerare toată chestiunea continuității guvernului.”

Reimer s-a încruntat. „Ai văzut ce s-a întâmplat la începutul săptămânii. Un mic indiciu că liderii au fost evacuați din oraș și presa s-a pus pe subiect ca hienele pe o carcasă pe jumătate putrezită. Dacă îl scoatem chiar acum de la dineul de stat, va fi peste tot la știri și apoi ce-i va opri pe acești teroriști să arunce pur și simplu în aer Richmond sau Norfolk? Cincizeci de mii de oameni sunt cincizeci de mii de oameni, indiferent dacă sunt aici sau acolo.”

„Știi, dar vorbim despre președinte și membrii cheie ai cabinetului și liderii Camerei și Senatului.”

„Vicepreședintele este în California”, a început Reimer să bifeze nume, deget după deget. „Secretarul Trezoreriei este în Colorado, președintele pro-temporar al Senatului este în Kentucky, cea mai mare parte a Curții Supreme este plecată din oraș, iar aproape toți membrii Senatului și ai Camerei sunt plecați. Este un weekend de vacanță. Avem o continuitate de-facto în loc.”

„Dar vorbim despre președinte și secretarul de stat, secretarul apărării, liderii Camerei și Senatului și liderii blestemați ai Marii Britanii și Rusiei.”

„Știu asta, dar vă spun că, dacă îi evacuăm, presa va relata despre asta, iar teroriștii vor afla, iar odată ce vor face asta, de ce să mai riște să vină la Washington când toți au zburat de la colivie? Adăugați la asta panica probabilă a publicului, iar oamenii mei nu au aproape nicio șansă de a găsi acest dispozitiv. Teroriștii îl vor arunca în aer pur și simplu.”

Rapp s-a gândit la ceva ce îi spusese Ahmed Khalili în timpul interogatoriului – că plănuiau să-l ucidă pe președinte. „Paul are dreptate. Îl vor pe președinte, iar dacă știu că nu-l pot prinde, vor uide cât mai mulți oameni.”

„Și dacă reușesc să ducă chestia asta în Washington și ajung să-i ucidă pe liderii Americii, Marii Britanii și Rusiei?”

Rapp a ridicat din umeri. „Cel puțin nu va mai exista nicio ambivalență în legătură cu războiul împotriva terorismului.”

243

McMahon s-a uitat la prietenul său de la CIA și s-a încruntat.

Rapp a întins mâna și l-a împins în umăr. „Relaxează-te... această cină de stat nu va dura toată noaptea. De îndată ce se va termina, mă voi asigura că președintele va fi dus foarte discret înapoi la Camp David... și dacă nu găsim chestia asta până mâine la prânz, nu se va mai întoarce pentru dedicație.”

McMahon s-a gândit o clipă și, oarecum cu reticență, a spus: „În regulă, voi fi de acord, dar mai e ceva ce cred că ar trebui să facem.” McMahon s-a uitat la Rapp. „Ceva cu care cred că nu vei avea nicio problemă să fii de acord.”

Șaptezeci și patru

VIRGINIA

A vrut să-l ucidă pe omul de știință, dar pe moment nu avea puterea să o facă. Al-Yamani era pe canapeaua din sufragerie și se odihnea. Boala se afla în stadiul final. Slăbiciunea, oboseala și greața erau aproape constante. Oricât de multă apă încerca să bea, aceasta nu-i putea alina gura uscată și umflată. Îl dureau gâtul, iar nasul, gingiile și rectul începuseră să îi sângereze. Mai multe răni deschise erau acum vizibile pe antebrațele sale, iar stratul superior de piele începuse să se desprindă. O parte din el, cea mai slabă parte, voia pur și simplu să adoarmă și să nu se mai trezească niciodată. Dar asta nu putea fi permis să se întâmple.

De prea multe nopți ca să își amintească, o viziune frumoasă îi apăruse în somn. Întotdeauna naviga în jurul aceleiași curbe a râului, de la stânga la dreapta. Cerul era de un albastru limpede și glorios, fără niciun nor la vedere. Bărci mari și mici, unele cu pânze, altele cu motoare, erau peste tot. Grupuri mari de oameni erau adunate pe malul râului. Atmosfera era de sărbătoare, iar dincolo de malurile mărginite de copaci putea vedea cupolele și turlele de albastru ale unui mare oraș. Capitala inamicului său. Acesta era

destinul său. Acesta era motivul pentru care se lupta să rămână în viață pentru încă o zi. Voia să ajungă după acea cotitură a râului, voia să privească fețele neștiutoare ale necredincioșilor, voia să navigheze chiar în inima lor și să declanșeze un jihad care să le arate adevăraților credincioși calea.

Hasan și Khaled trebuiau să fie forța lui. De aceea îi permisesese slabului om de știință să le dea ordine. După ce terminaseră de asamblat arma și o depozitaseră pe barcă, Zubair îi pusese să se dezbrace în curtea casei în timp ce el îi spăla cu apă. Folosind o greblă, Zubair le adunase apoi hainele și le aruncase în spatele garajului. Apoi, micul pakistanez i-a condus în casă și i-a obligat să facă dușuri lungi și să se frece cu săpun. Fără ca Zubair să știe, eforturile sale de a prelungi viața semenilor săi musulmani aveau să fie în zadar.

244

Acum, cei doi războinici ai săi se plimbau prin casă în hainele bărbatului de șaptezeci de ani care murise din cauza unui atac de cord. Cămașa și pantalonii pe care îi alesese Hasan îi veneau rezonabil de bine, dar Khaled, care era atât mai înalt, cât și mai musculos, fusese obligat să îmbrace un trening ridicol, prea scurt la brațe și la picioare. Cei doi se aflau acum în bucătărie, adunând niște mâncare și apă pentru călătorie.

Al-Yamani văzuse buletinele de știri. Mohammed devenise extrem de îngrijorat când fotografia și descrierea lui apăruseră la televizor. Decizia de a-l ajuta pe vechiul său prieten se dovedea a fi dezastruoasă. La un moment dat, a mers chiar atât de departe încât i-a spus lui al-Yamani că i-a distrus viața. Al-Yamani a început să-și dea seama că prietenului său îi lipsea convingerea pe care o avusese cândva. Dezamăgirea finală, însă, încă mai avea să vină.

Hasan a venit și i-a spus lui al-Yamani că totul era pregătit. Proviiziile și benzina suplimentară erau la bord și barca era gata de plecare. Deoarece nu mai era nimeni prin preajmă, al-Yamani l-a rugat pe Hasan să-l ajute să se ridice. Când a fost în picioare, Mohammed a intrat în cameră și a cerut să vorbească singur cu el. Al-Yamani i-a îndeplinit dorința.

Mohammed a vorbit fără să-l privească în ochi pe vechiul său prieten. „Știu că ai spus că ai vrea să vin cu tine, dar cred că aș prefera să rămân aici.”

„Ești sigur?”

„Da. Cineva trebuie să rămână oricum și să o supravegheze pe femeie.”

Al-Yamani a dat din cap ca și cum nu s-ar fi gândit la asta. „Ce le vei spune polițiștilor?”

„Voi pretinde că nu știu nimic. Un vechi prieten m-a sunat și mi-a cerut să ne întâlnim. În ceea ce privește toate celelalte lucruri... nu știam nimic.”

Lui al-Yamani îi era clar că Mohammed se gândise la asta, dar nu se gândise suficient de bine. Existau anumite lucruri pe care nu ar fi putut să le explice. Anumite lucruri care ar fi pus poliția din nou pe urmele lor, iar al-Yamani nu-și putea permite asta. Aveau de parcurs aproape 320 de kilometri și, potrivit lui Hasan, asta le-ar fi luat aproximativ paisprezece ore.

„Îmi pare rău că nu ne veți însoți în ultima etapă a acestei misiuni.” Al-Yamani și-a pus mâna pe umărul prietenului său și cei doi bărbați au intrat încet în bucătărie. Femeia fusese mutată la etaj și era legată în dormitorul ei.

„Cred că am mers destul de departe. Vei fi în rugăciunile mele”.

„Vrei să rămâi peste noapte aici?”, a întrebat al-Yamani în timp ce făcea un gest foarte subtil către Hasan cu mâna liberă.

„Da, cred că da.”

245

Al-Yamani s-a oprit și l-a privit în față. Și-a pus ambele mâini pe umerii bărbatului și a spus: „Fie ca Allah să te vegheze.” Cu coada ochiului îl putea vedea pe Hasan mișcându-se.

„Și tu, măi...” Mohammed nu a mai apucat să termine fraza. Hasan tocmai înfipsea unul dintre cuțitele lungi de bucătărie în spatele bărbatului mai în vârstă.

Mohammed a alunecat pe podea și a murit exact în același loc în care o făcuse și proprietarul casei mai devreme în cursul zilei. Al-Yamani a privit chipul vechiului său prieten și a clătinat din cap. Chiar și cei care fuseseră cândva curajoși și măreți puteau slăbi. Mohammed era o dovadă în plus a capacității Americii de a corupe.

„Du-te sus”, i-a spus Al-Yamani lui Hasan, „și ucide-o pe femeie. Apoi pune cadavrele pe barcă împreună cu bătrânul. Îi vom arunca pe toți în râu după ce plecăm.”

Șaptezeci și cinci de ani

WASHINGTON, D.C.

Peggy Stealey s-a trezit așezată la masa de single din colțul cel mai îndepărtat de locul unde se aflau președintele și stimații săi invitați de onoare. I s-au alăturat cvasi-însoțitorul ei, președintele DNC, Holmes, șeful de cabinet Jones, secretarul de presă Tim Webber și alte patru persoane pe care nu le cunoștea și pe care nu-i păsa să le cunoască. Acestea erau locurile ieftine, unde se puneau ajutoarele angajate și devotații politici. Ar fi trebuit să se bucure pentru simplul fapt de a fi fost invitată la un dineu de stat, dar s-a trezit puțin amețită și cu o dispoziție cam proastă.

Știa de ce se simțea așa. Era din nou festivalul lui Pat Holmes. Îi făcuse pe toți cei de la masă să râdă. Își amintea numele fiecăruia, îi implica pe toți în conversație și îi distra pe toți cu nesfârșitele sale povești ingenioase. A mers chiar atât de departe încât a aranjat să fie adusă la masă o tavă cu shootere. Înainte de cină, comandase vodcă și rachiu de mere verzi și îi rugase pe toți zece să bea pentru Partidul Democrat în timp ce el își ridică propriul pahar de vodcă rece. Nimeni nu a îndrăznit să nu se supună. Nu în fața lui Valerie Jones. Nu dacă voiau să continue să lucreze pentru această administrație.

Stealey știa și de ce i se înrăutățise dispoziția. Era din cauza șoricelului de 1,70 metri și nimic cu ochi câprui care stătea la masa principală, alături de premierul britanic, dintre toți oamenii. Șeful ei și soția lui se scăldau în lumina strălucitoare a înalților lor tovarăși de masă. Stealey își ținea capul sus și l-a surprins pe Stokes încercând să o zărească. Întotdeauna avea să aibă acea influență asupra lui. O dorea mult mai mult decât o dorise sau o va dori vreodată pe soția lui. Dacă el devenea vicepreședinte, ea s-ar fi culcat cu el, dar numai o singură dată. Ar fi trebuit să o facă într-o călătorie în străinătate, unde ea l-ar fi putut convinge cu adevărat. O noapte întreagă care l-ar lăsa epuizat.

Apoi i-ar fi tăiat-o și ar fi așteptat să vadă dacă va primi vreodată postul de conducere. Asta era cheia pentru a-l controla pe Martin. Îi dădea o mică degustare și apoi, dacă devenea președinte peste patru ani și jumătate, îi mai dădea o noapte de neuitat. Ce grabă ar fi fost, să-l lege pe cel mai important om din lume și să-l domine.

Pentru seara asta, însă, va trebui să se mulțumească cu Holmes. Îl va face să o uite pe micuța Libby Stokes. Totuși, nu voia să se ducă la el acasă. Asta i-ar fi dat prea mult control. Nici la ea acasă nu se punea problema. Ea voia să plece, nu să aștepte ca el să se dea jos din pat dimineața și să dispară. Apoi ar fi trebuit să se confrunte cu biletul obligatoriu sau, chiar mai rău, cu florile trimise mai târziu în acea zi. Nu, avea să-l pună să ia o cameră frumoasă de hotel, iar dacă mai aducea vorba de Libby Stokes, avea să-l facă să plătească. De fapt, știa exact mișcarea. I-ar fi trebuit un chiropractician un an ca să-l repare după ce ea ar fi terminat cu el.

Sunetul telefonului ei mobil a adus-o înapoi la momentul respectiv. Stealey și-a deschis poșeta de mărgele și a scos telefonul. A fost mai mult decât puțin surprinsă să vadă cine era. Pentru o clipă s-a gândit să nu răspundă, dar apoi a decis că era o ocazie prea delicioasă pentru a o rata. Ar fi fost atât de plăcut să-i spună infamului avocat al apărării Tony Jackson că se afla la Casa Albă pentru un dineu de stat cu președintele Rusiei și cu primul ministru al Marii Britanii.

A apăsă butonul verde de trimitere și a pus telefonul la ureche. „Aici Peggy Stealey.”

Zâmbetul încrezător de pe chipul ei a dispărut aproape imediat, în timp ce asculta un Tony Jackson absolut apoteotic explicându-i în detaliu, și cu înjurături oribile, ce avea de gând să-i facă ei personal și Departamentului de Justiție în general.

Șaptezeci și șase

Ahmed al-Adel stătea singur în celula sa, cu luminile stinse, de aproximativ o oră. Nimeni nu vorbise cu el de mai bine de zece ore, după estimările sale. Nici o lectură, nici un radio, nici un televizor și nici o comunicare de când vorbise ultima dată cu avocatul său după prânz. Nu avea ceas, nu avea cum să știe cât e ceasul, dar i se părea că stingeau luminile la ora 22:00 în fiecare seară.

Era în izolare, așa că nu avea niciun contact cu alți deținuți și doar un contact rar cu gardienii săi. Aceștia îi lăsa și îi ridicau mâncarea de trei ori pe zi. A presupus că îl urmăreau de la camera montată pe peretele din fața celulei sale. Toate acestea erau în regulă pentru el. Nu avea nicio dorință de a vorbi cu nimeni. Chiar și avocatul său îl irita. Jackson începuse să pună la îndoială povestea lui.

Mai rău, însă, era faptul că deja se dovedise că Jackson se înșelase. Avocatul îi spusese că nu aveau cum să-l poată reține în închisoare în timpul weekendului prelungit

decât dacă nu-l acuzau în mod oficial. Totuși, în loc să îl acuze, federalii au decis să îl rețină ca martor material. Jackson i-a spus că comunitatea arabă americană din Atlanta, Miami, Baltimore și New York a fost lovită de o avalanșă de mandate de arestare. Aceasta nu era o veste bună, dar al-Adel nu i-a dat de înțeles lui Jackson că îl deranja. Era crucial ca el să se prefacă ignorant pentru o altă zi. Nu conta dacă trăia sau nu, atâta timp cât moartea lui venea repede și fără durere. Al-Adel era pregătit să fie martirizat. Îi promisese că rolul său esențial în această operațiune va fi înregistrat corespunzător. Toată Arabia avea să afle în curând despre măreția sa.

Zgomotul zdrăgănit al unei uși grele care se deschidea și se închidea l-a smuls din gândurile sale de măreție. Auzea pași care veneau pe hol. Nu era sigur dacă erau mai mult de două persoane, dar cu siguranță erau mai mult de una. Doi bărbați au apărut brusc de cealaltă parte a grătilor sale. Al-Adel nu a putut vedea mai mult decât siluetele lor luminate din spate, dar și-a dat seama după uniformă că unul dintre ei era un gardian.

Paznicul a deschis ușa celei și a ieșit fără să scoată un singur cuvânt. Bărbatul care rămăsese nu a deschis imediat ușa. În schimb, a scos un telefon din buzunar și a format un număr.

„Sunteți înăuntru?”, a întrebat bărbatul misterios. A ascultat o secundă, apoi a spus: „Țăiați fluxurile video și ștergeți tot ce ne arată intrând sau ieșind din clădire”.

Bărbatul a pus telefonul deoparte și a început să i se adreseze lui al-Adel într-o arabă impecabilă. Al-Adel s-a așezat în patul său strângându-și pătura, teroarea curgându-i prin toate venele. „Sunt american”, a spus el cu puținul curaj pe care îl putea aduna. „Vreau să-mi văd avocatul”.

Bărbatul de cealaltă parte a grătilor nu i-a răspuns cu cuvinte, ci cu râsete, râsete care nu arătau teamă de nimic din ceea ce putea spune sau face Al-Adel, râsete nuanțate de o furie profundă care vorbea despre lucruri neplăcute care urmau să se întâmple.

Șaptezeci și șapte

Momentul de cotitură a venit după al doilea apel din Atlanta. Echipa de materiale periculoase a CDC a găsit camionul și era foarte cald. Așa cum era de așteptat, existau documente referitoare la călătoria din Mexic până în Atlanta. Locația camionului nu era departe de stația de camioane și, la sosire, echipa Hazmat a localizat rapid remorca. Aceasta era, de asemenea, contaminată, dar și mai grăitoare a fost grămada de haine aruncate, șorțuri de plumb și ecusoane de radiații pe care au găsit-o în spatele unei remorci de construcții din apropiere.

Reimer le-a transmis toate acestea lui McMahon și Rapp. Echipa a identificat sursa de radiații ca fiind Pu-239, sau plutiniu, principalul izotop utilizat în combustibilul pentru reactoare și în materialul nuclear de calitate militară. Într-o notă mai pozitivă, Reimer spunea că, așa cum se prevăzuse, acest dispozitiv era extrem de instabil și emitea o tonă de radiații, ceea ce l-ar fi făcut ușor de detectat de către senzorii din jurul Washingtonului.

248

După apelul lui Reimer, McMahon l-a surprins pe Rapp. Rapp știa că agentul veteran era capabil să se uite în altă parte, dar ceea ce tocmai propusese mergea mult mai departe de a se uita în altă parte. Asta însemna încălcarea legii, lucru față de care Rapp nu se opunea câtuși de puțin, dar nu ar fi existat cale de întoarcere dacă se hotărau să meargă mai departe. Ar fi un final de carieră pentru McMahon și poate chiar pentru Rapp însuși. Știind toate astea, Rapp a decis totuși să meargă înainte. Erau prea multe în joc ca să nu-și asume riscul.

Un singur lucru l-a făcut să se gândească. Putea să facă față acuzațiilor și să devieze atenția presei, dar nu și dacă îl aveau pe casetă video. Un apel telefonic către Marcus Dumond, hackerul de calculatoare rezident al CIA, i-a risipit îngrijorarea. La scurt timp după aceea, Rapp și McMahon zburau pe Route 123 spre Fairfax.

Era trecut de ora 10:00 și zona din jurul tribunalului federal și a închisorii județene era destul de liniștită. McMahon a condus sedanul său FBI până în spatele clădirii și a claxonat. Una dintre ușile mari ale garajului s-a deschis și au intrat în sally port, unde prizonierii erau transferați în vehicule. Portul era gol, cu excepția unui singur bărbat, care nu părea încântat să se afle acolo.

McMahon și Rapp au coborât din mașină și s-au apropiat de bărbat. McMahon a întins mâna: „Joe, apreciez asta”.

Bărbatul a clătinat din cap. „Sper că știi ce faci.”

„Dacă mă înșel, ceea ce nu este cazul, îmi asum toată responsabilitatea.” McMahon a arătat spre Rapp. „Joe, fă cunoștință cu Mitch Rapp. Mitch, acesta este Joe Stewart, de la biroul șerifului federal.”

Cei doi bărbați și-au dat mâna. „Mulțumesc că ți-ai riscat gâtul în felul acesta”, a spus Rapp.

„Da, ei bine, îl cunosc pe Skip de mult timp și știu că nu m-ar fi întrebat dacă nu ar fi fost ceva serios.”

„Este, crede-mă.”

„Atunci ar fi bine să plecăm.” Mareșalul i-a condus până la o ușă grea de oțel. După o secundă, aceasta a sunat și au fost lăsați să intre. Un adjunct al comitatului Fairfax îi aștepta. Stewart s-a uitat la bărbatul mai tânăr și a spus: „Avem nevoie de Ahmed al-Adel. Îl țineți la izolare”.

„Pentru ce?”, a întrebat adjunctul.

Stewart era scund, dar impunător. S-a uitat fix la tânărul ajutor de șerif și a spus: „Nu-ți face griji cu „pentru ce”. Este un deținut federal. Când spun să te duci după el, te duci după el.”

249

Adjunctul a dat imediat înapoi. Rapp a făcut un pas înainte. „Voi merge cu el.”

Adjunctul a ridicat din umeri. „Cum doriți.”

S-a mai sunat la o ușă grea, iar Rapp și adjunctul au intrat. În timp ce mergeau pe hol, adjunctul s-a uitat peste umăr și a spus: „Hei, nu ești tu tipul ăla, Mitch Rapp?”

Rapp a clătinat din cap. „Nu. Totuși, nu ești prima persoană care spune asta. Sunt de la Departamentul de Justiție”. Rapp nu credea de fapt că acest lucru va funcționa ca alibi, dar era mai bine decât să fie nevoit să răspundă la toate întrebările bărbatului despre cum era să lucrezi pentru CIA și să ucizi băieți răi.

Au coborât un rând de scări și au trecut printr-o altă ușă încuiată, intrând într-un bloc de celule liniștit și întunecat. Chiar la capătul pasajului, adjunctul a deblocat o celulă și, înainte de a deschide ușa, Rapp a spus: „Mă descurc eu de aici”.

Adjunctul a ezitat. „Trebuie să-i pun cătușele. Așa sunt regulile.”

Rapp a zâmbit încrezător. „Nu vă faceți griji în legătură cu cătușele. Mă descurc eu cu el.”

Adjunctul nu s-a mișcat. „Aș putea avea mari probleme.”

Rapp îl împinse la o parte. „Nu-ți face griji în privința asta. Întoarce-te la etaj. Mă descurc eu de aici.”

Adjunctul a studiat chipul bărbatului care stătea în fața lui. Observase deja umflătura armei agățate sub brațul drept al tipului și cicatricea subțire de pe o parte a feței sale. Era athletic și avea în jur de treizeci de ani. Tipul ăsta era Mitch Rapp, nu vreun avocat de la Departamentul de Justiție.

Adjunctul a cedat și a plecat. Știa ce avea de făcut. Brian Jones avea douăzeci și doi de ani și lucra la închisoare de nici un an, dar în acel scurt timp învățase să-i urască pe federalii înfierbântați care veneau și plecau aproape la fel de mult ca pe animalele guralive pe care le adăposteau în spatele grătilor groase de oțel. Jones s-a întors la etaj și a intrat în camera de securitate, unde îi monitoriza pe deținuți prin intermediul noului lor sistem de camere digitale. La scurt timp după aceea, bărbatul care pretindea că nu era Rapp a urcat cu prizonierul. Îl ținea pe bărbat de cracul salopetei portocalii. Prizonierul părea speriat, iar dacă acela era de fapt Mitch Rapp, avea perfectă dreptate să fie speriat.

Jones a urmărit pe monitoare cum al-Adel a fost pus pe bancheta din spate a sedanului, iar Rapp s-a urcat cu el. Nesimțitul cel mare, adjunctul șerifului federal Joe Stewart, a vorbit cu celălalt bărbat pentru o secundă, apoi și-au strâns mâna, iar tipul înalt de la FBI s-a urcat în mașină și a început să dea înapoi. Șeriful adjunct al comitatului Fairfax, Brian Jones, a apăsă pe buton pentru a ridica ușa garajului și, imediat ce sedanul a fost liber, a închis-o. O secundă mai târziu, întregul său sistem de supraveghere video s-a prăbușit și monitoarele sale au devenit negre.

250

Adjunctul Jones nu s-a mișcat și nu a îndrăznit să atingă nimic. Și-a ținut doar respirația în speranța că sistemul se va reporni singur. Au trecut cinci secunde, apoi zece, apoi douăzeci și, în cele din urmă, camerele au început să se activeze din nou. Jones și-a șters sudoarea de pe frunte și a suspinat ușurat. Sistemul fusese instalat cam în perioada în care Jones începuse și nu mai funcționase niciodată așa de prost. Momentul în care a avut loc defecțiunea l-a făcut puțin suspicios, așa că s-a conectat la sistem și a început să verifice arhivele. Totul era stocat în format digital.

Aproximativ cinci minute de imagini de supraveghere dispăruseră. Șterse de pe server. Avocat pe naiba, s-a gândit el. Cine naiba au crezut că vin în închisoarea lui și fac rahatul ăsta? Jones și-a luat portofelul și a găsit cardul. Oricum plănuise să-l sune pe om. Gura Sudului era faimos. Își împărțise cărțile de vizită prin centrul de detenție, spunându-le adjunctilor că va căuta să angajeze o mulțime de agenți de pază în afara serviciului pentru proces. Cincizeci de dolari pe oră pentru a sta degeaba și a citi romane de buzunar în zilele lui libere suna destul de bine.

Jones a pus pariu că Gura Sudului habar n-avea că clientul său tocmai plecase la plimbare cu CIA. S-a gândit cât de frumos ar fi să câștige cincizeci de dolari pe oră. Dacă îl lăsa pe Gură de Aur să știe ce se întâmpla, ar fi avut cu siguranță o pistă în interiorul locului de muncă din timpul liber. Jones număra deja banii pe care i-ar fi făcut în timp ce forma numărul.

Șaptezeci și opt

VIRGINIA

Au ieșit din închisoare, au luat-o pe U.S. 50 vest și au tăiat-o pe autostrada 28 nord. McMahon a condus cu aproape 130 km/h pe tot drumul. Când au ajuns pe autostrada Hirst Brault Expressway, lângă Dulles, au trecut pe lângă un polițist de stat pe marginea drumului, care a început să se retragă. McMahon a aprins luminile de urgență care erau ascunse în grila din față și în geamul din spate și nu a mai încetinit. Singurul lucru pe care i-l spusese Rapp era că se duceau într-un loc care nu exista, despre care McMahon nu putea vorbi niciodată cu nimeni.

Dr. Akram îi spusese întotdeauna lui Rapp că amenințarea cu tortura era adesea mai convingătoare decât tortura propriu-zisă, iar pe baza a ceea ce văzuse până acum cu al-Adel, teoria aceasta avea toate șansele să se adevărească. Rapp se consultase pe scurt cu Akram despre cum să procedeze și acesta îi dăduse lui Rapp un protocol de urmat. Nu-l lăsa pe al-Adel să simtă că ești disperat, a fost primul său sfat. Fă-l să creadă că ești o persoană răbdătoare, corectă și stăpână pe situație, care știe mult mai multe despre el și operațiunea sa decât și-ar putea imagina. Lăsați amenințarea torturii să planeze amenințător în mintea lui. Faceți-l să simtă că este nesemnificativ.

Singura parte a acestui plan care a fost dificilă pentru Rapp a fost să nu pună mâna pe el. McMahon avusese dreptate în aprecierea sa că al-Adel avea un aer exasperant de îngâmfat...

251

despre el. În cele douăzeci și ceva de minute în care Rapp fusese în compania imigrantului de origine saudită, acesta își ceruse avocatul aproximativ o dată la fiecare minut. De fiecare dată când cererea ridicolă era făcută pe tonul arogant al sauditului, Rapp fusese nevoit să reziste impulsului de a-i sparge nasul omului. Știa că, dacă trebuiau să recurgă la tortură, existau modalități mai subtile de a-i face rău, la fel de neplăcute și, mai important, complet negabile.

Nu puteau fi lăsate urme fizice. Dacă lucrurile nu mergeau bine, iar această a doua bombă nu era nimic mai mult decât o iluzie paranoică, ar fi trebuit să-l predea pe al-Adel înapoi Departamentului de Justiție, iar dacă existau semne evidente de tortură, s-ar fi deschis o anchetă. Abuzul fizic era foarte greu de dovedit dacă nu existau urme. Ar fi vorba de cuvântul lui Rapp împotriva unui fundamentalist radical islamic care era implicat într-un complot de detonare a unui focos nuclear în Washington D.C. Publicul ar crede, fără îndoială, că Rapp era capabil de o asemenea brutalitate, dar toată lumea, cu excepția presei și a unei mâini de stânga și activiști, ar fi mai mult decât dispusă să fie de partea lui împotriva teroristului. Chiar dacă ar fi lăsat urme pe al-Adel, majoritatea americanilor i-ar fi dat probabil o șansă lui Rapp, având în vedere cu ce se confruntau, dar pentru moment Rapp era dispus să asculte sfatul lui Akram.

Așa că Rapp s-a așezat pe bancheta din spate cu imigrantul saudit și i-a vorbit în limba sa maternă. I-a spus lucruri despre care știa că îl vor șoca. Rapp i-a vorbit despre familia sa și chiar a mers până acolo încât i-a spus că a vorbit cu tatăl său.

Al-Adel nu și-a putut ascunde surpriza față de acest lucru. „Mă mințiți.”

Rapp a clătinat din cap. „Am vorbit cu el cu doar o oră în urmă. Mai devreme în cursul zilei am dat un telefon prințului moștenitor și am cerut ca familia ta să fie adusă pentru interogatoriu. Chiar și pe femei.”

Privirea lui al-Adel era una de șoc și de neîncredere.

Rapp a spus: „Prințul moștenitor și cu mine am făcut multe afaceri de-a lungul anilor”.

„Ce fel de afaceri?”, a întrebat sceptic al-Adel.

„Afacerile de eliminare a amenințărilor, Ahmed. Prințul moștenitor profită din afacerile sale cu America. Eradicarea oamenilor ca tine îl ajută să se asigure că aceste afaceri continuă. El vă vede pe voi, wahhabiții, așa cum sunteți... o adunătură de nebuni religioși înapoiți, cărora le este jenă să recunoască faptul că greșesc. Zeloți care vor să trăiască în trecut.”

„Eu nu vă cred. Nu-l cunoști pe prințul moștenitor.”

„Gândește-te la asta, Ahmed. Prințul moștenitor și familia regală saudită au investit miliarde de dolari în economia americană. Dacă tu și mica ta gașcă de nebuni reușiți să declanșați o armă nucleară în Washington, D.C.”, Rapp a făcut o pauză când a văzut

252

o licărire de recunoaștere în ochii bărbatului. „Da, Ahmed, știu că mai există o bombă și o parte din mine speră ca prietenii tăi să reușească.”

Al-Adel a fost luat prins cu garda jos și a arătat-o. „Nu știu despre ce vorbești”.

Rapp l-a studiat intens. A întins mâna și l-a înconjurat pe imigrantul saudit. Al-Adel a închis ochii strâns în timp ce Rapp îi șoptea la ureche. „Da, chiar sper că vor reuși. Știi de ce?”

Al-Adel a clătinat din cap.

„Pentru că, dacă reușesc, Statele Unite ale Americii vor pune capăt acestui război dintr-o singură lovitură. Vom bombarda cu bombe nucleare iubitul vostru regat până în epoca de piatră. Mecca, Medina, toate locurile sfinte dispărute pur și simplu, și totul va fi pe umerii tăi, Ahmed. Vei rămâne în istorie ca omul care a distrus o religie. Omul care a îngropat flagelul wahhabit odată pentru totdeauna.”

Tot ce a putut face al-Adel a fost să dea din cap în semn de dezacord.

„Ahmed”, a râs Rapp, „bomba aia slabă de douăzeci de kilotone pe care ai încercat să o ridici în Charleston nu e nimic. Avem un singur submarin care stă în Marea Arabiei chiar acum și care are la bord suficiente rachete nucleare pentru a distruge toată Arabia Saudită, iar asta este doar o mică parte din arsenalul nostru nuclear.”

Al-Adel a încercat să arate puțină încredere zâmbind, dar nu a fost deloc convingător.

„Președintele vostru este prea slab. El nu va autoriza niciodată un astfel de atac. Și chiar dacă ar vrea, Națiunile Unite și Europa nu l-ar lăsa niciodată să o facă. Și cum rămâne cu petrolul?”, a spus el pe un ton batjocoritor. „Nu veți bombarda niciodată țara noastră. V-ați tăia propriul gât”.

„Oh, Ahmed, chiar ești prost. O.N.U. și Europa nu vor avea absolut niciun cuvânt de spus în decizia președintelui. Franța și Germania vor pleda public pentru reținere, dar numai pentru că sunt nevoite. Acesta va fi un eveniment care va schimba istoria. Aceștia vor fi de acord în particular că trebuie creat un precedent, că cei care fac comerț cu terorism vor fi tratați în cel mai extrem mod posibil. Iar în ceea ce privește petrolul, nu vom fi niciodată atât de proști încât să vă bombardăm câmpurile de petrol. Mai mult de optzeci la sută din populația voastră se află de-a lungul Mării Roșii și în Riyadh. Câmpurile petroliere vor rămâne neatinse, iar prințul moștenitor știe acest lucru. De aceea pune să fie torturată familia ta chiar acum. Știe că dacă voi, proștilor, veți reuși, regatul îi va fi luat.”

„Tatăl meu este un om respectat. Prințul moștenitor nu l-ar tortura niciodată.”

„Pentru început, prințul moștenitor va face orice este nevoie pentru a-și salva propriul fund, iar asta include și torturarea micului tău tată pișicher. Din fericire, însă, tatăl tău cooperează. Spune că ești o rușine pentru familia ta.”

253

„Ești un mincinos.” Al-Adel a refuzat să se uite la Rapp.

„Vom vedea.” Tot ce spusese Rapp fusese o cacealma, dar nu o minciună sfruntată. Îl cunoștea pe prințul moștenitor și știa că, dacă președintele îl va suna și va pune toate cărțile pe masă, prințul moștenitor va aduna cu plăcere familia lui al-Adel și va începe să-i tortureze. De asemenea, știa că, dacă acești indivizi ar fi declanșat o armă nucleară pe teritoriul american, președintele ar fi fost supus unei presiuni imense pentru a bombarda pe cineva și ceva, iar Arabia Saudită ar fi fost în capul listei.

Calea de acces la instalație era blocată de o poartă de oțel de trei metri, cu o cameră de luat vederi montată în lateral, pentru orice vreme. După numai o secundă, poarta s-a deschis și au coborât pe aleea lungă și sinuoasă, mărginită de copaci. Casa principală era o casă federală cu două etaje din cărămidă roșie, în stil federal, cu aripi asortate la fiecare capăt. Când au ajuns la ușa din față, doctorul Akram îi aștepta pe treptele din față, arătând elegant în costumul său închis și cravata roșie.

Rapp, McMahon și al-Adel au coborât din mașină. Rapp nu s-a obosit să facă nicio prezentare. Dr. Akram l-a salutat politicos pe al-Adel în arabă, dar nu i-a spus nimic lui McMahon. Apoi s-a întors și a intrat în casă, așteptând ca ceilalți să îl urmeze. Aceștia au continuat prin casă și au ieșit pe ușa din spate spre o terasă ușor înălțată care dădea spre o piscină dreptunghiulară lungă. Akram s-a îndreptat spre o masă unde așteptau o tavă cu mâncare și un ulcior.

A arătat spre un scaun și a spus: „Domnule al-Adel, vă rog frumos să luați loc.” Akram s-a uitat la Rapp și McMahon: „Aș dori să rămân un moment singur cu domnul al-Adel”.

Rapp și McMahon s-au îndreptat spre capătul îndepărtat al terasei, unde McMahon a întrebat, „Despre ce naiba este vorba și cine este tipul în costum elegant?”.

„Nu întreba. Doar observă. Îl va face să vorbească și dacă nu află nimic de valoare îl va preda înapoi la noi și vom putea să ne jucăm de-a polițistul rău pentru o vreme.”

„Bine. Abia aștept.”

Rapp nu era sigur dacă McMahon vorbea serios sau nu. „Skip, nu trebuie să participi la asta. De fapt, aș prefera să nu o faci.”

McMahon s-a uitat pe lângă Rapp la prizonierul lor și la bărbatul în costum. „Nu. Nu am de gând să-ți cer să faci ceva ce nu sunt dispus să fac eu însumi.”

„Nu-mi cereți să fac nimic.”

„Știi ce vreau să spun.”

Rapp a dat din cap. „S-ar putea să iasă urât.”

254

„Nu sunt un cercetaș, Mitch.”

Telefonul lui Rapp a sunat și l-a luat de la șold. Înainte de a-l deschide, s-a uitat la micul ecran. A ezitat o secundă, apoi s-a hotărât cu reticență să răspundă. „Da.”

A ținut telefonul la ureche și a ascultat. După aproximativ cinci secunde, a spus: „Sunt în mijlocul a ceva chiar acum. Va trebui să te sun mai târziu”. Fără să aștepte răspunsul interlocutorului, a închis telefonul și i-a spus lui McMahon: „Va trebui să lucrăm repede”.

„Cine era?”

„Irene.” Rapp a tresărit. „Cumva s-a răspândit zvonul că eu l-am scos pe Al-Adel din închisoarea Fairfax.”

„Îl avem doar de o jumătate de oră!”

Rapp a ridicat din umeri. „Irene spune că Departamentul de Justiție este furios. A început să spună ceva despre Valerie Jones și am închis.”

Telefonul lui Rapp a sunat din nou. Era Kennedy care încerca să sune înapoi. S-a holbat la telefon pentru o clipă, apoi a redus soneria la tăcere și l-a pus deoparte. „Va trebui să ne grăbim. Nu avem mult timp la dispoziție.”

Seventy-Nine

Rapp a traversat terasa și a pus o mână pe umărul lui Akram. „Trebuie să vorbim.”

L-au lăsat pe McMahon să-l supravegheze pe al-Adel și s-au îndepărtat suficient de mult pentru a nu putea fi auziți. Rapp a spus: „Nu mai am timp. Ți-a spus ceva?”

„Abia am apucat să încep. Singurul lucru pe care l-a spus este că este american și că își vrea avocatul.”

„Da... e ca un papagal în felul ăsta. Uite cum stă treaba. S-a dus deja vorba că îl am la mine, așa că trebuie să-l facem să vorbească repede și, așa cum ai spus mai devreme, ar fi mai bine să plece de aici fără nici o urmă pe el. Ce propui?”

Akram s-a gândit la asta pentru o scurtă clipă. „Limonada pe care o bea are un stimulent în ea. Îl va ajuta să îi sporească sentimentul de frică atunci când îl vei arunca în piscină.”

255

Rapp s-a uitat la piscina luminată și apoi înapoi la Akram, cu o expresie întrebătoare pe față.

Akram a explicat: „Înotul nu este foarte popular în Arabia Saudită”.

Lui Rapp nu-i trecuse niciodată prin cap acest gând.

„Dacă, din întâmplare, știe să înoate, va trebui să intri cu el și să-l forțezi să se scufunde.” Akram s-a uitat la ceas și a spus: „Mă întorc în zece minute să văd cum te descurci.”

Akram s-a întors și s-a întors la masă. „Domnule al-Adel, mă tem că nu mai avem timp. Am să vă pun o singură întrebare. Dacă refuzați să răspundeți sau dacă mă mințiți, voi fi nevoit să vă predau acestor doi domni. Și pot să-ți promit că nu va fi o experiență plăcută.” Akram se gândea de ceva vreme la acest moment. Era important să nu ajungă prea departe imediat, așa că a început cu ceva simplu. Ceva ce ei știau deja. „Bomba pe care ai luat-o din Charleston... unde trebuia să o aduci? În ce oraș?”

Al-Adel a clătinat din cap sfidător. „Sunt cetățean american. Îmi cunosc drepturile. Nu sunt obligat să vorbesc cu niciunul dintre voi. Vreau să-mi văd avocatul”.

Akram i-a dat cea mai înțelegătoare expresie a sa. „Îmi pare foarte rău pentru ceea ce urmează să se întâmple, dar trebuie să se facă.” Apoi s-a întors spre Rapp și i-a șoptit la ureche: „Cheia cu acesta va fi să-l facem să vorbească. Începeți cu ceva mai mic. Fă-l să vorbească despre orice altceva în afară de avocatul său și apoi poți să te duci după aur.” Akram s-a îndepărtat și s-a întors în casă.

Rapp s-a apropiat de prizonier și i-a spus: „Ridică-te”.

Al-Adel nu s-a mișcat. Rapp s-a întins să îl apuce de încheietura mâinii, dar Al-Adel s-a prins de cotierele scaunului, refuzând să se miște.

„Nu am de gând să te mai rog o dată. Ridică-te.”

Al-Adel a rămas încăpățânat.

Rapp a dat o lovitură fulgerătoare în plexul solar al bărbatului. Al-Adel s-a îndoit instantaneu, eliberându-și strânsoarea de scaun. Ar fi fost mult mai satisfăcător să îi spargă nasul omului, dar asta trebuia să fie de ajuns pentru moment. Rapp l-a apucat de un pumn de păr și l-a smuls de pe scaun. Al-Adel a rămas aplecat, strângându-și stomacul, în timp ce Rapp îl trăgea de-a lungul terasei spre treptele care duceau la piscină.

„Îți place să înoți, Ahmed?” Rapp l-a condus în marș pe patru trepte până la terasa inferioară și la piscină. Al-Adel a început să se lupte cu înverșunare la vederea apei.

256

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Rapp. „Nu ți-e frică de apă, nu-i așa?”.

La început, Al-Adel s-a aplecat pe spate, blocându-și genunchii în încercarea de a-și opri înaintarea spre apă. Rapp a tras mai tare de părul bărbatului și l-a ridicat în picioare. Cu doar câțiva pași de făcut, Al-Adel și-a lăsat picioarele să cedeze și s-a prăbușit la pământ. McMahon a apărut la timp și l-a apucat de picioare. Rapp l-a apucat de o mână, apoi de cealaltă și, după două lovituri, l-au lansat pe terorist în mijlocul adâncului, cu salopeta portocalie de închisoare cu tot.

Rapp l-a privit cum se zbate în timp ce se îndrepta spre cealaltă parte a bazinului pentru a apuca prăjina de skimming. Al-Adel cu siguranță nu știa să înoate. Se zbătea, își agita brațele în toate direcțiile, gâfâind după aer și primind în schimb mai ales apă. Rapp și-a dat jos haina de costum și a apucat prăjina lungă de aluminiu. A balansat coșul deasupra piscinei și l-a pus chiar în fața feței lui al-Adel. Pentru o secundă a crezut că idiotul nu-și va da seama că era acolo și că va trebui de fapt să sară în piscină și să-l salveze. Din fericire, unul dintre brațele sale zbatându-se a lovit coșul și s-a agățat de el.

Rapp s-a sprijinit pe prăjină cu mâna dreaptă și și-a folosit mâna stângă ca pe un punct de sprijin pentru a ridica capul și umerii lui al-Adel din apă. Teroristul s-a agățat de coș ca un șobolan care se agață de o bucată de plutire de pe o navă naufragiată.

„Ahmed”, a spus Rapp cu voce tare. „Dacă spui măcar o singură dată că îți vrei avocatul, o să-ți smulg asta și o să te las să te scufunzi la fund. Bine?”

El nu a răspuns imediat, așa că Rapp a scuturat prăjina.

„Da!” „Da! Am înțeles!”

„Acum, Ahmed, ascultă-mă cu mare atenție. Unde duceai bomba pe care ai luat-o în Charleston?”

Al-Adel strângea coșul de la capătul stâlpului, cu ochii închiși bine, cu tot corpul tremurându-i de frică.

Rapp a repetat întrebarea cu și mai multă forță și apoi a început să numere. Când a ajuns la cinci și Al-Adel nu răspunsese, a eliberat toată tensiunea de pe prăjină și a împins coșul și teroristul care se agățea de el în jos, sub suprafața apei. Rapp l-a ținut sub apă doar două secunde, dar știa că era o eternitate pentru un om care nu știa să înoate. S-a aplecat puternic pe prăjină, iar al-Adel a ieșit la suprafață, scuipând și scuipând. Rapp a strigat din nou întrebarea, dar de data aceasta nici măcar nu s-a obosit să aștepte un răspuns. L-a văzut pe al-Adel deschizând gura larg, gâfâind după aer, și l-a împins înapoi sub apă.

Rapp l-a scos din nou la suprafață o fracțiune de secundă mai târziu, iar de data aceasta a fost răsplătit cu un răspuns. Al-Adel a strigat cele două cuvinte, a scuipat o gură de apă și a aspirat o gură de aer pentru plămânii săi înfometaji. Lui Rapp nu-i venea să creadă ce tocmai auzise. S-a uitat peste piscină la McMahon și apoi și-a repetat încă o dată întrebarea.

257

Al-Adel a dat din nou același răspuns, iar când Rapp l-a amenințat că îl trimite înapoi sub apă, a început să vorbească serios, scuipând detaliu după detaliu în timp ce se agățea pentru viață de stâlpul de aluminiu.

Optzeci

Rapp și McMahon aveau un plan. Au avut la dispoziție treizeci de minute pentru a-l discuta și pentru a încerca să facă găuri în el. Vorbiseră pe scurt cu șefii lor: Rapp cu directorul CIA Kennedy, iar McMahon cu directorul FBI Roach. Nu aveau să discute nimic la telefon. Nu, nu aveau să le spună unde se afla prizonierul dispărut. Se îndreptau spre Casa Albă, unde urmau să se întâlnească cu ei în Sala de Situații la miezul nopții. Niciunul dintre șefi nu era mulțumit de acest lucru, dar nici lui Rapp, nici lui McMahon nu le păsa. Urmău să se confrunte cu toți acuzații lor într-o singură încăpere și, sincer să fiu sincer, nu șefii lor erau cei care îi îngrijorau. Aveau să facă ceea ce trebuia. Erau ceilalți, inclusiv președintele, de care se temeau.

Președintele avea nevoie să vadă pe viu că existau oameni în administrația sa, oameni care îi ciripiseră la ureche, pe care nu ar trebui să-i asculte în probleme de combatere a terorismului și de securitate națională. Odată ce Rapp i-ar fi spus președintelui ceea ce au aflat, chiar acești oameni l-ar fi inundat cu sfaturi proaste, sfaturi proaste care ar fi putut duce la detonarea prematură a celei de-a doua arme.

Numai din acest motiv, Rapp și McMahon hotărâseră să țină totul secret față de șefii lor până când toată lumea ar fi fost în aceeași cameră. Pentru a face acest lucru cum trebuie, trebuiau să le ofere detractorilor lor șansa de a-și pierde cumpătul și de a-și pierde cumpătul, de a le promite că le vor lua locurile de muncă și pensiile și de a-i amenința cu urmărirea penală, și trebuiau să facă totul chiar în fața președintelui. Pentru că, atunci când celălalt pantof ar fi căzut, ar fi rămas cu o impresie de proști.

Agentul serviciilor secrete Jack Warch îi aștepta pe Rapp și McMahon sub marchiza de pe West Executive Drive. Rapp îl sunase pe Warch și îi ceruse să se întâlnească cu ei. Purta smochingul de la dineul de stat și părea îngrijorat. Când Rapp și McMahon au pășit pe bordură, a spus: „Ce naiba se întâmplă?”.

„Sunt prea multe de explicat, Jack. Va trebui să ai încredere în mine de data asta.”

„Știi că nu ar trebui să mă implic în chestii de genul ăsta, dar aveți niște oameni foarte supărați acolo. Jones te vrea pe tavă, la fel și cealaltă tipă de la Departamentul de Justiție. Nici măcar șefii tăi nu par să te susțină prea mult, iar președintele... ei bine, să spunem că nu l-am mai văzut atât de supărat de mult timp.”

„Bine”, a spus Rapp și a vorbit serios. „Președintele este în Sala de Situații?”

258

„Este pe drum.”

Rapp și-a verificat ceasul. „Vreau să-mi mai faci o favoare, Jack. Irene mi-a spus că Marine One este aici.”

„Așa este.”

„Cât mai durează până când va fi gata să decoleze?”

„Cinci minute.”

„Și până la ce oră stă de obicei președintele la acest tip de eveniment?”

„În mod normal, cam pe la miezul nopții este limita lui, dar acesta este un eveniment destul de important. Unde naiba vrei să ajungi cu toate astea, Mitch?”

„În aproximativ cinci-zece minute, președintele va ieși din această întâlnire și vă va spune că vrea să meargă la Camp David în seara asta, pentru că vrea să se trezească devreme și să joace o partidă de golf cu premierul britanic și cu președintele rus.”

„Președintele rus nu joacă golf.”

„Atunci va merge în cărucior. Mie nu-mi pasă. Tot ce vă spun este că îi vreau pe toți trei și pe soțiile lor pe Marine One în 15 minute. Vreau să plece în siguranță din oraș și nu vreau ca presa să aibă nici cea mai mică bănuială cu privire la adevăratul motiv pentru care pleacă. Înțelegeți ce vreau să spun?”

Șeful detașamentului președintelui a dat încet din cap. „Cred că da.”

„Bine, și, Jack, nu ai auzit asta de la mine. A fost ideea președintelui. S-a gândit că ar fi o idee bună să petreacă ceva timp singur cu colegii săi lideri într-un mediu mai discret. Răspândește asta agenților tăi. În felul ăsta, dacă vor fi atacați de presă, nu vor fi mai înțelepți.”

Rapp își dădea seama că Warch se gândea la altceva. Făcând o încercare, a spus, „Liniștește-te, locuiești în Rockville, nu-i așa?”

„Da.”

„Familia ta e bine. Asigură-te doar că nu încearcă să vină mâine în centru.”

Telefonul lui Rapp a sunat. A verificat numărul și a răspuns. „Ce s-a întâmplat?” A ascultat cam douăzeci de secunde, apoi a spus: „Mulțumesc” și a închis.

259

Rapp s-a uitat la McMahon. „Tocmai au terminat poligraful. Totul s-a verificat.”

„Vreo șansă să fi trecut de el?” a întrebat McMahon.

„Nici vorbă. Nici măcar eu nu cred că i-aș putea păcăli pe tipii ăștia.”

Warch a ridicat mâna și și-a atins căștile de culoarea cărnii. Atât McMahon, cât și Rapp știau că cineva din detașamentul său îi vorbea la ureche. Warch s-a întors și a spus: „Să mergem. Președintele este în Sala de Situații”.

L-au urmat prin ușă, au trecut pe lângă ofițerul în uniformă al Serviciului Secret care își ținea postul și au coborât pe hol spre popotăreasa Casei Albe. Două ture mai târziu au trecut pe lângă doi agenți în frac și au intrat în Sala de Situații. Toate discuțiile au încetat pentru o scurtă clipă, apoi un torent de acuzații, insulte și amenințări a curs.

Optzeci și unu

WASHINGTON, D.C.

Așa cum plănuiseră, atât McMahon, cât și Rapp au stat în tăcere și au încasat abuzurile. În cameră se aflau șefii lor, consilierul pentru securitate națională Haik, procurorul general Stokes, președintele, șeful de cabinet Jones și Peggy Stealey. Toată lumea era așezată, cu excepția lui Rapp, a lui McMahon și a celor două persoane care vorbeau cel mai mult sau, mai exact, țipau.

Consilierul pe probleme de securitate națională Haik nu scoase un cuvânt, iar șefii lor erau și ei tăcuți, dar după expresia fețelor lor tocmai trecuseră printr-o bătaie de joc pe cinste. Procurorul general Stokes stătea lângă președinte și, deși nu vorbea, părea extrem de dezamăgit de faptul că doi oameni care ar fi trebuit în mod clar să știe mai bine să fie atât de nechibzuți. Președintele, la rândul său, era în mod clar furios. Maxilarul său încordat și faptul că nu a făcut absolut niciun efort pentru a ține în frâu cele două femei care țipau de cealaltă parte a mesei spuneau totul.

Rapp chiar se bucura de asta. Faptul că știa ce avea să urmeze îi permitea să facă asta. Pentru a face lucrurile și mai interesante, începuse să aibă impresia că atât Jones, cât și Stealey nu erau chiar treji. Sala

de situații nu era atât de mare, iar de peste masă putea să simtă mirosul de alcool din respirația lor. În plus, fiecare dintre ei bâlbâise câteva cuvinte și ochii lor aveau acea privire semeață pe care o au oamenii când sunt obosiți sau când au băut prea multe cocktailuri.

Rapp a așteptat o pauză și apoi a întrebat pe un ton încrezător, fără emoții: „Ați terminat?”.

260

Felul în care a pus întrebarea le-a trimis pe cele două femei pe noi culmi de indignare. Jones i-a împins un deget inelat de la celălalt capăt al mesei și a strigat. „Asta e!” Și-a îndreptat atenția spre președinte. „Vă avertizez de doi ani că este un tun liber! Ți-am spus că va face ceva care te va face de răs pe tine și această administrație, iar acum a făcut-o!” S-a întors cu privirea spre Rapp. „Aveți vreo noțiune de lege? Ai vreo idee despre poziția în care l-ai pus pe președinte?”

Stealey trebuie să se fi simțit lăsată pe dinafară, pentru că a ales acest moment pentru a se holba la McMahon și a scuturat din cap cu dezgust. „M-aș aștepta la mai mult de la un om care a lucrat treizeci de ani la Birou, un om care a jurat să respecte legea.”

„Este o concluzie de la sine înțeleasă”, a strigat Jones. S-a uitat drept la directorul Kennedy și la directorul Roach. „Sunt amândoi concediați! Chiar aici! Chiar acum! S-a terminat! Vreau ca amândoi să fie concediați chiar acum!”

Kennedy a urmărit toate acestea cu atenție. Nu avusese încă ocazia să le spună președintelui sau celorlalți despre evenimentele din Richmond și Atlanta. Rapp o rugase să aștepte până când el ajungea la Casa Albă. Directorul Roach primise aceeași rugămințe de la McMahon.

Kennedy știa că Rapp putea fi nesăbuit, dar asta făcea parte din teritoriu. Știa că avea o problemă cu respectarea regulilor, dar mai știa și că nu era un prost. Ținea ceva ascuns, căci dacă într-adevăr o dăduse în bară atât de rău pe cât pretindeau cele două femei, nu avea cum să stea aici și să accepte. De fapt, nu avea cum să se afle aici deloc. Avea o doză sănătoasă de mândrie care îl împiedica să sufere criticile cuiva pe care nu-l respecta. Și mai grăitoare a fost participarea lui McMahon. Kennedy îl cunoștea suficient de bine pentru a înțelege că nu avea cum să ia parte la ceva atât de drastic decât dacă exista un motiv întemeiat.

„Ei bine”, le-a spus Jones lui Kennedy și Roach, „aștept”.

„Bine”, a anunțat Rapp în timp ce se uita la ceasul său, „Ora amatorilor s-a terminat. Voi doi puteți fie să vă așezați și să vă închideți gura, fie să plecați. Depinde de voi.”

Președintele a dat cu palma pe masă și a strigat: „La naiba, Mitch, m-am săturat de isprăvile tale nesăbuite. Nu-mi pasă ce ai făcut în trecut, dar nu te mai pot proteja. Ai devenit o responsabilitate majoră, iar comportamentul tău iresponsabil nu mai poate fi tolerat.”

„Ai idee ce ne va face presa din cauza asta?”, a întrebat Jones.

„Aveți vreo idee că Al-Qaeda a introdus în țară o a doua armă nucleară?”. Rapp s-a aplecat în față, punând ambele mâini pe masă. „Așa este, domnule președinte, așa că, înainte de a scăpa de mine, vă rog să-mi permiteți să vă salvez fundul pentru ultima oară. În timp ce ați fost ocupat să-i ascultați pe acești doi idioți”, a arătat Rapp spre Jones și Stealey,

261

„vă pălăvrăgeau la ureche despre relele Patriot Act, despre alegerile care se apropie și despre cât de bun contracandidat ar fi procurorul general Stokes, noi ne-am rupt fundurile încercând să aflăm ce pun la cale acești teroriști, și nu o să vă placă ce am aflat.

„Mai devreme în această seară, am primit un telefon de la CDC din Atlanta. Un spital local a sunat pentru a-i informa că au un șofer de camion din afara statului care tocmai a murit din cauza sindromului acut de radiații, o boală foarte rară. CDC, DOE și FBI au localizat camionul și remorca acestui bărbat și au descoperit că acestea erau contaminate cu Pu239, care este izotopul utilizat în producția de material nuclear de calitate militară. Am aflat că șoferul camionului a luat o încărcătură din Mexic și a trecut granița miercuri dimineața, îndreptându-se spre Atlanta.”

Rapp și-a îndreptat atenția asupra lui Stealey. „Atlanta, dacă vă amintiți, a fost, de asemenea, destinația lui Imtaz Zubair, cercetătorul nuclear pakistanez dispărut. De asemenea, se întâmplă să fie și casa lui Ahmed al-Adel, care a fost arestat în Charleston săptămâna aceasta. Același om pe care ați decis să îl urmăriți penal în loc să îl deportați și să îl predați CIA-ului.”

Stealey s-a ridicat în picioare astfel încât să poată sta cu ochii în ochii lui Rapp și a început să țină o prelegere. „Habar nu aveți despre ce vorbiți. Nu putem pur și simplu să-i deportăm pe cetățenii americani și să-i predăm CIA pentru tortură.”

Rapp i-a tăiat-o cu o voce impunătoare care era aproape un țipăt în toată regula. „Partea de dezbateri a serii s-a încheiat. Ești un idiot! Habar nu ai despre ce vorbești și nu ai idee despre ce este nevoie pentru a duce acest război. Acum ia loc și nu mă mai întrerupe din nou sau te voi arunca afară din această sală de gât.” Rapp a arătat cu degetul spre șefa de cabinet a președintelui și a spus: „Și asta este valabil și pentru tine, Valerie”.

Stealey s-a așezat încet la loc, iar Rapp a continuat. „După cum spuneam... având în vedere gravitatea situației, am luat asupra mea sarcina de a-l interoga pe Ahmed al-Adel, care a refuzat să vorbească cu oricine, cu excepția avocatului său, și care a proclamat că este un american patriot. Înainte ca cineva să încerce să se urce din nou pe calul lor constituțional, aș dori să vă reamintesc tuturor că acesta este același om care a încercat să ridice o armă nucleară de 20 de kilotone, care ar fi ucis peste 100.000 de oameni și ar fi distrus această clădire și cea mai mare parte a orașului.

„După doar cinci minute de interogatoriu convingător, domnul al-Adel a recunoscut că făcea parte, de fapt, dintr-o celulă teroristă care plănuia să detoneze o armă nucleară pe teritoriul american. Există însă o singură problemă. Bomba pe care domnul al-Adel a luat-o din Charleston nu era destinată Washington, D.C. Era destinată orașului New York. A doua bombă este destinată Washington, D.C. Cea care a trecut granița din Mexic miercuri dimineața.”

262

Sala a păstrat o tăcere de moarte timp de cel puțin cinci secunde, apoi președintele, cu îngrijorarea și jena reprezentate în egală măsură în vocea sa, a întrebat: „Avem vreo idee cu privire la locația celei de-a doua bombe?”

„Da”, a spus Rapp, „dar nu am de gând să vă spun. Nu înainte de a vă afla la bordul Marine One, împreună cu premierul britanic, președintele rus și soțiile voastre, și în drum spre Camp David.”

Președintele a început să protesteze, dar Rapp a clătinat ferm din cap. „Nu până când nu veți fi la Camp David. Știu ora și țința specifică a atacului. Singura șansă pe care o avem de a-i opri este să facem ca totul să pară ca și cum ar fi o activitate obișnuită. De aceea, secretarul dvs. de presă va anunța că dvs. și colegii

dvs. lideri ați decis să vă îndreptați spre Camp David în această seară, pentru a putea juca o partidă de golf dis-de-dimineață, înainte de a vă întoarce în oraș pentru ceremonia de inaugurare de mâine după-amiază.”

Președintele i-a aruncat lui Rapp o privire dezaprobatoare. Nu era obișnuit să primească ordine, dar știa că se pusese singur în această situație prin faptul că nu ascultase de sfatul lui Kennedy. S-a întors către directorul său de la Agenția Centrală de Informații. „Ce părere aveți?”

„Cred că ar trebui să te duci la Camp David”.

„Ce zici de Operațiunea Ark?”

Kennedy nu credea că o evacuare a persoanelor cheie era o idee bună, dar a decis că va păstra asta pentru ea însăși deocamdată. „Cred că cel mai important lucru în acest moment este să te scoatem pe tine și pe colegii tăi lideri din oraș. După ce veți fi la Camp David, vom putea discuta despre restul.”

Optzeci și doi

POTOMACRIVER

Sâmbătă dimineața a răsărit cu un cer cenușiu intens și o ploaie constantă care stropea suprafața calmă a golfului. Efectul hipnotic al ploii care cădea pe apă a servit drept fundal perfect pentru rugăciunea lor de dimineață. Coborâseră râul York și ieșiseră în Chesapeake la adăpostul întunericului, iar acum se îndreptau spre nord. Cabina de croazieră de treizeci și șapte de picioare, deținută de domnul Hansen, era mai mult decât potrivită pentru această sarcină, mai ales pe o mare calmă. Sistemul său de navigație GPS i-a ajutat să manevreze prin aceste ape străine.

La fel ca al-Yamani, Hasan și Khaled învățaseră și ei noțiuni elementare de marinărit pe Marea Caspică. Ei fuseseră însărcinați cu primirea și pregătirea proaspeților marinari care erau îmbarcați din întreaga regiune. Îi adăposteau pentru o zi sau două, așteptând ca al-Yamani să se întoarcă cu barja cu fund plat, iar apoi nu aveau nimic de făcut

263

până la sosirea următorului lot. În timpul acelor perioade de inactivitate, li s-a ordonat să învețe obiceiurile apei. Banii nu erau o problemă, așa că, ori de câte ori se ivea ocazia, închiriau o barcă și se antrenau pe apele calme ale golfului Gorgan, la marginea de sud-est a Mării Caspice.

Totuși, în ciuda a tot ceea ce învățaseră, nu aveau cum să memoreze conturul stâncos, golfurile și golfelele din Chesapeake. GPS-ul și harta care se aflau la bordul navei le-au salvat viața, deoarece nu plănuiseră niciodată să navigheze pe acest corp de apă. Planul inițial prevedea ca ei să acosteze la Dahlgren, pe râul Potomac, la patruzeci de mile la sud de Washington. Traseul pe râu era puțin mai lung, dar nu semnificativ în comparație cu cele 200 de mile pe care trebuiau să le parcurgă acum în ploaie și cu vizibilitate redusă.

Al-Yamani era în genunchi, dar nu se ruga. Era în cap, vomita din nou și nu era o priveliște prea plăcută. Nu mai putea să țină pe gât nici măcar o bucată de mâncare. Setea îi era insațiabilă, dar cu fiecare pahar de apă voma și mai mult, iar lichidul trecuse de la o nuanță rozalie la purpuriu închis. Și-a așezat mâna pe marginea micuței toalete și și-a blocat coatele în timp ce se pregătea pentru o nouă vărsătură care îi sfâșia stomacul.

Valul de greață a trecut, iar al-Yamani a rămas suspendat deasupra toaletei, cu o picătură groasă de sânge și scuipat atârându-i din gură. Întregul său corp era acoperit de transpirație și tremura. Aceasta avea să fie ultima lui zi pe pământ, indiferent dacă reușeau sau nu, dar el nu credea că vor eșua. Nu după ziua de ieri. Allah îi călăuzea, arătându-le un pasaj sigur spre destinul lor.

Cu toții aveau să moară. Fusese nevoit să îl mintă pe omul de știință în legătură cu asta, dar nu se simțea rușinat să o facă. Unii oameni nu erau suficient de puternici pentru a face față adevărului. Omul de știință își petrecuse cea mai mare parte a călătoriei stând în patul de sub prova navei, cât mai departe posibil de bombă. Zubair insistase ca bomba să fie fixată de platforma de înot din fibră de sticlă de la pupa navei. Chiar dacă se străduiseră din răputeri să o protejeze, arma emitea totuși radiații semnificative. Din acest motiv, trebuia să fie plasată sub vânt și cât mai departe de ei.

Omul de știință a întrebat care era planul odată ce ajungeau la Washington. Al-Yamani i-a spus că vor seta cronometrul bombei, vor andoca barca și apoi vor pleca. Cum vor scăpa? a vrut să știe pakistanezul. Al-Yamani i-a spus că cineva îi va aștepta. A fost o altă minciună, dar una pe care pakistanezul nu avea să o afle niciodată, pentru că ar fi fost mort înainte de a ajunge în oraș.

Khaled a coborât scările în mica cabană și s-a așezat deasupra lui al-Yamani. „Ne apropiem de râu”.

Al-Yamani abia mai avea puterea să se ridice în picioare. Și-a ridicat brațul pentru ca Khaled să-l ajute să se ridice în picioare. „Încă mai plouă?”

264
„Da.”

Chiar și cu ajutorul lui Khaled a fost o luptă pentru a sta în picioare. Al-Yamani a început să urce scările cu greu, cu Khaled împingându-l și ținându-l în același timp din spate. Când au ajuns la cârmă, s-a așezat pe bancheta de lângă Hasan, care conducea.

Al-Yamani a aruncat o privire prin parbrizul stropit de ploaie și a așteptat ca lama ștergătorului să se întoarcă și să-i ofere o privire asupra a ceea ce se afla în față. „Vreun semn de probleme?”

„Nu, dar nu am ajuns încă acolo.”

„Unde este râul?”

„Conform GPS-ului, este acolo sus, pe stânga, la încă un kilometru.”

Al-Yamani nu putea vedea nimic, dar avea încredere în tovarășul său războinic.

„Dacă vezi vreun semn de probleme, vom continua dincolo de gură și apoi vom decide dacă mergem la Baltimore sau încercăm din nou.”

„Știu. Poate că ar trebui să-l punem pe omul de știință să înarmeze arma.”

Al-Yamani se gândise la asta, dar era reticent. Nu știa dacă vremea rea va sfârși prin a forța sau nu amânarea inaugurării memorialului, iar până nu știa sigur, voia să aștepte. „Ați aflat ceva despre vreme?”.

Hasan și-a ținut ochii pe apă, dar a arătat spre comenzile radioului. „Nu știi dacă se va însenina sau nu. Îi dau o șansă de cincizeci la sută până după-amiază.”

Mai puțin de un minut mai târziu, au ajuns la marcajul canalului pentru a intra în Potomac. În timpul nopții, mersul fusese mai lent decât se anticipase, iar Hasan fusese nevoit să compenseze alergând cu o viteză mai mare în timp ce se aflau în golf. A tras înapoi de manetă, reducând barca de la viteza de croazieră de 30 km/h la aproximativ 5 km/h. Nu era nicio barcă la vedere.

Ambii bărbați au zâmbit. „Cât mai durează până când vom pune ochii pe oraș?”, a întrebat al-Yamani.

„Vom fi acolo până la prânz. Cu o oră întreagă înainte de începerea ceremoniei”.

Al-Yamani a rânjit de nerăbdare. „Bine.”

Optzeci și trei

WASHINGTON, D.C.

265

A fost o noapte lungă, iar dimineața a adus cu ea mai multe întrebări decât răspunsuri. Președintele se îmbarcase pe Marine One împreună cu liderii Marii Britanii și Rusiei și soțiile acestora și plecase spre Camp David. Irene Kennedy, consilierul pentru securitate națională Haik, secretarul de stat Berg și șeful de cabinet Jones luaseră cu toții un elicopter separat de la heliportul Pentagonului și se întâlniseră cu președintele la situl subteran securizat R, lângă Camp David, unde monitorizau acum situația în siguranță. Totuși, înainte de a părăsi cu toții Sala de Situații, Rapp i-a luat cu forța telefonul mobil lui Jones.

În zorii zilei, Rapp îl trimisese pe secretarul Apărării Culbertson la locul R pentru a ajuta la întărirea influenței lui Kennedy și Haik asupra președintelui și pentru a o anula pe cea a lui Berg și a unui Jones diminuat. Chiar dacă Jones fusese grav jenat la întâlnirea de la miezul nopții, nu era genul de persoană care să dispară în liniște. Rapp avea sentimentul că, înainte ca totul să se termine, ea va fi din nou la urechea președintelui, otrăvindu-i judecata cu sfaturile ei obișnuite, contaminate politic. Rapp l-a informat pe secretarul Apărării Culbertson despre această îngrijorare, iar Culbertson i-a dat cuvântul lui Rapp că se va purta dur cu Jones dacă va încerca să facă ceva. De asemenea, i-a promis că armata va monitoriza toate apelurile pe care ea le va face sau le va primi de la Site R.

Restul participanților la întâlnirea de la miezul nopții din Sala de Situații, directorul FBI Roach, procurorul general Stokes, Peggy Stealey, McMahon și Rapp, au plecat cu toții la Centrul Comun de Contraterorism. Rapp le-a spus foarte clar tuturor că nu trebuiau să existe apeluri personale. Absolut nimeni din afara grupului de bază nu trebuia să știe adevăratul motiv pentru care președintele și invitații săi se întorseseră la Camp David. Dacă presa ar fi aflat ce se întâmpla, ar fi trebuit pur și simplu să suporte o repetare a ceea ce se întâmplase la începutul săptămânii. Numai că de data aceasta s-ar putea să precipite detonarea prematură a dispozitivului. Cu acest gând în minte, a rechiziționat și telefonul mobil al lui Stealey.

Când președintele a fost în siguranță la Camp David, Rapp și-a onorat cuvântul și i-a explicat la telefon detaliile a ceea ce descoperise. Teroristul pe care îl capturaseră în Charleston mărturisise că bomba urma să fie detonată marțea viitoare, la prânz, în New York, nu în Washington, D.C. Urma să fie al doilea act al unui atac terorist care urma să facă ravagii în psihicul, economia și chiar în sufletul americanilor. Primul

act urma să aibă loc astăzi, la ora 13:00, în timpul inaugurării memorialului celui de-al Doilea Război Mondial. Acesta a fost conceput nu doar pentru a distruge orașul, ci și pentru a decapita guvernul federal prin uciderea președintelui și a altor înalți oficiali și politicieni care urmau să participe la eveniment. Liderii aliați care urmau să participe au fost un bonus. Atacul de marți a fost conceput pentru a se asigura că economia americană va intra în depresiune. În mod șocant, planificatorii atacului terorist nu au luat în considerare o posibilă ripostă nucleară din partea Americii. Aceasta a fost gândirea martirilor.

Rapp, McMahon și Reimer au susținut cu toții cu tărie că orice evacuare a oricăruia dintre cele două orașe ar fi împiedicat căutarea armei și, mai mult ca sigur, ar fi precipitat atacul. Pe măsură ce se apropia dimineața, rușii au descoperit acum un al doilea sit de testare care fusese excavat, în ciuda raportului lor inițial conform căruia doar un singur sit fusese compromis. Înregistrările arătau că această porțiune a poligonului fusese folosită pentru a testa focoase pentru marina rusă. Acest loc în

266

special fusese locul unui test eșuat pentru un focos de 15 kilotone care urma să fie folosit într-o torpilă. În apropierea săpăturii au găsit un mormânt puțin adânc care conținea cel puțin cincizeci de cadavre și probabil mai multe.

Pe baza semnelor de radiații de la situl din Kazahstan și a celor găsite pe remorca și camionul din Atlanta, Reimer credea că aveau de-a face cu o configurație foarte instabilă de material nuclear, un focos care arunca doze mari de radiații. Ar fi fost mult mai ușor pentru echipele sale NEST să o găsească decât se temuse inițial. Aceasta fusese evaluarea la ora trei dimineața, dar acum, pe măsură ce ceasul se apropia de jumătatea dimineții, cel puțin siguranța lui Rapp începea să se diminueze.

O patrulă aeriană de luptă se afla deasupra orașului, baterii de rachete sol-aer erau activate atât la Pentagon, cât și la Capitoliu, zona de interdicție aeriană din jurul orașului fusese extinsă la patruzeci de mile, iar fiecare aeroport pe o rază de 200 de mile era supravegheat îndeaproape de un sistem de avertizare anticipată AWACS. Căutarea din ușă în ușă de către agențiile locale de aplicare a legii din Richmond nu a avut până acum niciun rezultat, iar NEST spre deosebire de ceea ce sperau, echipele NEST nu au reușit încă să dea de urma dispozitivului. Reimer a explicat că era vorba de ploaia care afecta senzorii aflați la bordul elicopterului care patrula în zona de sud și est de Richmond.

Într-o notă mai pozitivă, însă, ploaia a împiedicat oamenii să vină în oraș pentru inaugurarea noului memorial al celui de-al Doilea Război Mondial și pentru festivitățile care urmau să culmineze cu un concert rock și un foc de artificii după lăsarea întinericului. Poliția parcurilor a estimat că peste 500.000 de persoane vor participa la eveniment de la început până la sfârșit. Până în prezent, singurele persoane care au apărut pe Mall au fost vânzătorii, agenții de securitate și o mână de fani înrăiți care doreau să își revendice un loc în primul rând pentru diversele spectacole care urmau să înceapă la mijlocul după-amiezii și să continue până seara.

Fiecare ofițer de poliție de pe Coasta de Est avea portretul-robot al lui al-Yamani, fotografia din pașaportul savantului nuclear pakistanez, fotografia șoferului de taxi și permisul de conducere fals care fusese lăsat în urmă la oprirea în trafic din Richmond. După ce au căutat în baza de date a CIA privind teroriștii cu ajutorul unui software de recunoaștere facială, erau acum siguri că bărbatul de pe permisul fals era Hasan Abdul-Aziz, un cetățean saudit care provenea din faimoasa provincie al-Baha.

Zona dintre Richmond și Norfolk a fost inundată de polițiști, toți în căutarea fugarilor. Nicăieri, însă, nu au fost menționate cuvintelenuclear sau armă de distrugere în masă. Aceasta a fost strict o vânătoare de oameni pentru un grup de presupuși teroriști care erau considerați extrem de periculoși. Faptul că erau teroriști nu a fost menționat în comunicatele de presă. Presei i s-a spus doar că bărbații erau căutați pentru

a fi interogați în legătură cu tentativa de omor a unui ofițer de poliție. Înregistrarea cu deputatul călcat de un taxi a fost difuzată foarte mult și a fost principala știre din fiecare buletin de știri local de sâmbătă dimineața.

267

În ciuda întregii acoperiri de știri și a păturii aruncate de forțele de ordine locale, acestea nu găsiseră nimic. Nici măcar un singur indiciu de ieri seară. McMahon se ținea de relatările martorilor oculari ai celor două persoane care văzuseră cabina și camionul, dar Rapp avea îndoieli. Fie ei se înșelau, fie poliția se înșela. McMahon transmisese faptul că șeriful local credea că tipii ăștia erau probabil ascunși undeva în pădure.

Din nou, Rapp avea îndoieli și devenea din ce în ce mai nervos cu fiecare tic-tac al ceasului care trecea. Președintele stabilise un termen limită la prânz. Dacă nu găseau arma până atunci, urma să pună în aplicare Operațiunea Arca pentru a asigura continuitatea deplină a guvernului și a operațiunilor. Odată ce s-ar fi întâmplat asta, pisica ar fi fost scoasă din sac. Era pur și simplu imposibil să le ceri atâtor oameni să păstreze un secret.

Rapp stătea în sala de conferințe de pe partea laterală a CT Watch, cu picioarele ridicate pe masă. Dușul pe care îl făcuse cu doar o oră în urmă jos, în vestiar, și schimbarea hainelor, îl ajutaseră să se revigoreze puțin. Renunțase la costum și purta o pereche de pantaloni cargo kaki, un tricou albastru închis și o vestă tactică în care se aflau două telefoane mobile, baterii de rezervă, o cască și alte obiecte importante. Era obișnuit să meargă fără să doarmă, dar începea să devină puțin nervos. Băuse în medie o ceașcă de cafea pe oră, iar putregaiul intestinal începea să se instaleze.

A ignorat nervozitatea și și-a spus că, oricum, chestia asta se va termina în trei până la șase ore. Și-a scărpinat barba neagră și groasă de pe față și s-a uitat la un teanc proaspăt de documente în cealaltă mână. Dr. Akram tocmai îi trimisese prin fax transcrierile ședinței pe care o avusese cu al-Adel. Aparent, omul coopera. Akram îl conectase la poligraf în timp ce îl interogase și până acum îl prinsese mințind doar o singură dată. Bunul doctor a oprit interogatoriul și i-a spus lui al-Adel că, dacă nu dorește ca domnul Rapp să preia interogatoriul, ar trebui să se abțină de la alte minciuni. Din acel moment, domnul al-Adel a ales să spună adevărul.

Rapp se afla în mijlocul unei secțiuni în care detalia modul în care urma să se desfășoare atacul din New York, când McMahon și Stealey au apărut în ușă. Erau o pereche ciudată, McMahon în cămașa sa albă cu mânecă scurtă cu nasturi și cravată plectisitoare care se oprea cu un centimetru deasupra cataramii de la centură, iar Stealey în rochia ei de seară de un albastru strălucitor, de culoarea oului de mătase. Încercase să se ducă mai devreme acasă pentru a se schimba, dar Rapp o refuzase. CT Watch era sub control. Îi luase deja telefonul mobil și nu avea de gând să o scape din ochi. În cele din urmă cedase cu o oră în urmă pentru a trimite pe altcineva să adune câteva lucruri pentru ea.

„Avem o problemă”, a spus McMahon.

Rapp a pus transcrierea pe masă și a întrebat: „Ce s-a întâmplat?”.

„Tony Jackson”, a spus Stealey, în timp ce-și încrucișa brațele pe piept, făcându-i sâni să i se umfle.
„Avocatul domnului al-Adel ridică un adevărat scandal”.

268

Rapp nu s-a putut abține să nu observe că avocatei îi plăcea să-și arate decolteul. „În momentul de față sunt mai preocupat de găsirea unei bombe nucleare. Domnul Jackson nu reprezintă o problemă”.

„Ba da, este”, a spus Stealey pe un ton combativ. „L-am asigurat deja de trei ori de aseară că clientul său este în siguranță și nevătămat. Este nevătămat, nu-i așa?”.

Rapp a ridicat din umeri. „Îi lipsesc câteva degete, dar în afară de asta este bine.”

Ochii lui Stealey s-au deschis larg. „Doar nu vorbești serios?”

„Nu, nu sunt serios. El este în regulă. Nu are niciun semn pe el.”

A bătut cu piciorul în pământ și l-a privit cu privirea pe Rapp. „Biroul procurorului general este bombardat de telefoane care întreabă unde este al-Adel și de ce nu-i permitem lui Tony Jackson să-și vadă clientul.”

„Peggy, lasă-mă să fiu foarte clar în privința asta. Nu dau doi bani pe el.” În vocea lui Rapp era o urmă de iritare. „Spune-i avocatului ăstuia să se ducă dracului. Am lucruri mai importante de care trebuie să mă ocup. „

Stealey l-a privit pe Rapp. „Poți să-i spui tu însuși, domnule Big Shot. I-am spus că tu ești cel care conduce. Dă-i drumul”, a arătat spre telefon, „e în așteptare pe linia trei.”

Rapp a ezitat doar o secundă, apoi a apucat telefonul și a apăsat pe lumina roșie intermitentă. „Domnule Jackson, sunt Mitch Rapp.”

Fața severă a lui Stealey s-a transformat într-un zâmbet de anticipare. Își dădea deja seama că Jackson se descărca asupra lui Rapp. S-a uitat cu nerăbdare, dorind să vadă cum se descurca faimosul Mitch Rapp cu unul dintre cei mai buni avocați de procese din țară.

„Domnule Jackson, dacă vă închideți gura pentru o secundă, am să vă explic. Înregistrați această convorbire?” Rapp a ascultat răspunsul avocatului. „Bine. Iată cum stă treaba. Clientul dumneavoastră este vinovat. Marți dimineață, anumite informații vor fi făcute publice, iar când se va întâmpla acest lucru vă pot promite că vă veți dori să nu-l fi întâlnit niciodată pe Ahmed al-Adel.” Rapp a ascultat câteva secunde și apoi a râs. „Nu, domnule Jackson, nu a fost o amenințare. Dacă aș fi crezut că sunteți o problemă reală, nu mi-aș fi pierdut timpul amenințându-vă... ați fi dispărut pur și simplu.”

Rapp a închis telefonul și s-a uitat la Stealey. „Gata, ești mulțumit?”

În timp ce Stealey s-a uitat înapoi la Rapp, a decis chiar atunci că vrea să se culce cu el. Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de încrezător și sigur pe el și, în același timp, atât de complet nesăbuit. Avea o concentrare ca un laser în ceea ce-l privea. Pur și simplu nu-i păsa ce credeau ceilalți. Faptul că era căsătorit nu o deranja deloc.

269

câtuși de puțin. În anumite privințe, făcea ca propunerea să fie și mai incitantă, mai periculoasă. Înainte de a avea șansa de a găsi o replică bună, unul dintre agenții lui McMahon a venit în fugă.

Tânăra agentă a anunțat: „Departamentul șerifului din comitatul New Kent tocmai a sunat. Cred că au localizat cabina și camionul.”

Optzeci și patru

VIRGINIA

Elicopterul NEST a venit deasupra garajului, a plutit timp de aproximativ zece secunde, apoi a plecat. Un ajutor de șerif stătea pe alee, cu slickerul pe el, urmărind totul. Aproximativ un minut mai târziu a sosit un al doilea adjunct, apoi un al treilea, iar apoi au continuat să vină. În decurs de zece minute, aleea lungă era plină de mașini de poliție, sedanuri guvernamentale și SUV-uri.

Debbie Hanousek și echipa sa de intervenție în căutare erau deja pe drum când au primit un telefon de la tehnicianul de la bordul elicopterului care le-a anunțat că locul a ieșit pozitiv. Au sosit cu două Suburbane și au trecut pe lângă vehiculele care aproape că blocau aleea. Când au ajuns în apropierea casei, au trecut direct prin peluză până la garaj.

Hanousek își deschisese ușa înainte ca camionul să se oprească complet. Și-a luat șapca Baltimore Orioles de pe bord și a luat-o la fugă pe terenul îmbibat. Și-a făcut loc printre mulțimea de ofițeri de poliție și a văzut remorca. S-a întors către grup și a spus: „Vreau ca toată lumea să dea înapoi cel puțin 30 de metri”.

Niciunul dintre bărbați nu avea habar cine era ea și, în loc să se miște, se holbau la ea.

„Băieți, sunt agent federal și avem motive să credem că acea remorcă conține materiale toxice. Dacă vreunul dintre voi încă se mai gândește să aibă copii, ar fi bine să se dea înapoi chiar acum.”

Asta a fost de ajuns. Toți bărbații s-au dat înapoi, cu excepția unuia. Ea a presupus că acesta era probabil proprietarul, din moment ce era în pantaloni scurți. „Domnule, sunteți proprietarul?”

„Părinții mei sunt.”

„Ei bine, voi avea nevoie de tine să te retragi.” Unul dintre tehnicienii ei a venit în fugă purtând un rucsac care conținea un detector sensibil de neutroni gamma. Hanousek a arătat spre rulotă și a spus: „Treci direct la ea”.

270

Bărbatul tot nu se mișcase. „Vreau să știi ce se întâmplă chiar acum”.

„Nu pot să-ți spun pentru că nici eu nu sunt sigur, dar pentru sănătatea ta trebuie să te dai înapoi chiar acum.”

„Am apărut aici în această dimineață cu familia mea. Mama și tata nu sunt aici, dar mașina lor este, iar eu am o cabină și un camion care stau în garajul lor și acea remorcă de acolo.” S-a apropiat mai mult. „Am trei copii mici înăuntru care vor să știe unde sunt bunicii lor, iar toți poliștii ăștia îi sperie de moarte.”

Hanousek și-a dat seama că tipul ăsta nu avea de gând să plece pur și simplu. L-a apucat de cot și l-a condus până la primul bărbat pe care l-a văzut purtând un hanorac al FBI. Hanousek a arătat spre agent și s-a uitat la tipul în pantaloni scurți. „Spune-i acestui agent tot ce tocmai mi-ai spus mie și răspunde-i la întrebări”. Apoi s-a uitat înapoi la agent. „Vreau să transmiți tot ce vă spune el direct directorului adjunct McMahon de la CT

Watch.”

Hanousek a mășăluit înapoi la rulotă și și-a conectat căștile și microfonul pentru telefonul mobil securizat. A apăsat tasta de apelare rapidă pentru șeful ei și o secundă mai târziu acesta era la telefon și îi cerea, în limbajul său tipic SEAL, un „sit rep”, care pentru cei care nu erau militari era prescurtarea de la „raport de situație”.

„Se pare că este vorba de remorcă. Facem o verificare rapidă cu detectorul de neutroni gamma chiar acum.”

Tehnicianul și-a terminat scanarea și a spus: „Gamma cinci, neutron trei. „

Hanousek i-a repetat lectura lui Reimer.

„Este puțin mai puțin decât mă așteptam.”

„Ei bine, s-ar putea să o fi ecranat”, a răspuns Hanousek.

Dintr-o dată, o voce pe care Hanousek nu a recunoscut-o a intrat pe fir. „Paul, ce se întâmplă?”

„Debbie, îi avem pe Mitch Rapp de la CIA și pe Skip McMahon la telefon.”

„Aceasta este rulota pe care o căutam și este fierbinte... doar că nu atât de fierbinte pe cât ne așteptam să fie.”

„Ce vrea să însemne asta?” a întrebat Rapp.

„Ori au ecranat-o, ori dispozitivul nu mai este în rulotă și vedem contaminarea.”

271

„Debbie”, a spus Reimer. „Fă o numărătoare HPG și sări peste radiografia. Pune FBI-ul să facă o gaură în partea laterală a remorcii. Fă-o frumos și la înălțime. Cunoști rutina.”

Hanousek a transmis ordinul unuia dintre tehnicienii ei, care a luat o valiză neagră și a alergat la remorcă. Un alt bărbat a scos un burghiu fără fir, iar Hanousek a indicat un loc în treimea superioară a remorcii. A fost nevoie de puțin efort pentru ca burghiul să străpungă pielea metalică subțire. O mică cameră de fibră optică cu o lumină infraroșie la capăt a fost introdusă prin gaura proaspăt făcută ca un șarpe.

Hanousek a cuprins micul ecran video în mâini, protejându-l de ploaie cu borul pălăriei. Se străduia să dea sens imaginii alb-negru granulate. După o secundă, a închis ochii și a spus: „Remorca este goală”.

Optzeci și cinci de ani

WASHINGTON, D.C.

Rapp și McMahon zăboviseră amândoi asupra difuzorului telefonului, câte unul de fiecare parte a mesei de conferințe. Niciunul dintre bărbați nu i-a cerut lui Hanousek să se repete. Auziseră dezamăgirea din

vocea ei, la fel ca și cuvintele ei. Amândoi stăteau acolo într-o tăcere asurzitoare, prea prinși în încercarea de a calcula implicațiile a ceea ce tocmai aflaseră pentru a răspunde. Bomba putea fi oriunde.

McMahon s-a îndreptat în cele din urmă. Și-a pus mâinile în șolduri și a lăsat să iasă un oftat de frustrare. „Vrei să-l suni pe președinte sau vrei să o fac eu?”

Rapp nu a răspuns imediat. A plutit deasupra difuzorului telefonului, cu palmele pe masă, brațele încleștate, fruntea încruntată. Nu se putea ca acești oameni să fi dispărut pur și simplu. Rapp și-a ridicat privirea spre McMahon. „Nu au ieșit pur și simplu de acolo. Aveau un mijloc de transport.”

Vocea lui Hanousek a ieșit din difuzor. „Nu prea cred. Fiul proprietarului tocmai mi-a spus că mașina părinților lui este încă aici.”

„Unde sunt părinții?”, a întrebat Rapp.

„Nimeni nu știe.”

„Cum arată mașina lor?”

„Este unul dintre acele Cadillac-uri mari cu patru uși. Nou-nouț.”

„Asta nu are nici un sens. De ce nu au luat mașina și au plecat de acolo?”

272

„Poate că au întâlnit pe cineva acolo?” a presupus McMahon.

Rapp a clătinat din cap. „Puțin probabil. Erau pe fugă.”

„Dar vecinii?”, a întrebat Reimer. „A verificat cineva cu vecinii?”

„Este o idee bună”, a răspuns McMahon. „Mă voi asigura că Departamentul șerifului se ocupă imediat de asta”.

Rapp s-a ridicat în cele din urmă. S-a întors și s-a uitat la o hartă de pe perete. Le lipsea ceva. Mai fusese pe fugă înainte într-o țară străină și nimic din toate astea nu avea sens. Cadillacul era o ocazie de aur pentru a schimba vehiculele și a scăpa.

„Suntem siguri că aveau doar un singur vehicul?”

A existat un moment de ezitare, apoi Hanousek a spus: „Nu m-am gândit niciodată să întreb. Așteptați o clipă”.

Aproximativ cinci secunde mai târziu, Rapp l-a putut auzi pe Hanousek repetând întrebarea, apoi a auzit un bărbat spunând: „Nu. Aveau doar o singură mașină”.

Rapp se uita în continuare la hartă, încercând să-și facă o idee despre amplasarea terenului. Avea doar o idee generală despre locația casei. „Debbie, descrie-mi cum este decorul de acolo. Cât de mare este terenul, cât de apropiați sunt vecinii... ceva care ar putea fi util?”

„Este un loc frumos... mare. Probabil în jur de zece acri sau mai mult. Nu se văd vecinii. Drumul de acces este foarte privat. Treci prin pădure și cobori pe o alee în pantă până la casă, iar dincolo de ea este râul.”

Rapp a încremenit pentru o secundă, apoi a revenit la a plana deasupra telefonului. Ceva din ceea ce tocmai spusese i-a dat o notă de familiaritate. „Ați spus râu?”

„Da.”

„Ce râu?”

„Nu știu.”

„Întreabă-l pe fiul tău?” Rapp s-a întors la hartă.

„Râul York.”

Rapp a găsit-o pe hartă și a trasat-o cu degetul. S-a întors repede și a luat transcrierea interogatoriului lui al-Adel pe care o citise când McMahon și

273

Stealey intraseră în cameră cu doar zece minute în urmă. A răsfoit paginile căutând pasajul pe care nu și-l putea aminti cu exactitate. Rapp i-a ignorat atât pe Hanousek, cât și pe McMahon, care încercau să-l întrebe ce făcea.

A găsit pasajul și l-a răsfoit. „Debbie”, a spus Rapp cu seriozitate, „întreabă-l pe fiu dacă tatăl lui are o barcă”.

Răspunsul ei a venit două secunde mai târziu. „Da, are.”

Rapp și-a ciupit podul nasului. „S-a deranjat cineva să verifice dacă este acolo?”

Rapp îl auzea pe Hanousek punând întrebarea, dar abia dacă reușea să distingă răspunsul bărbatului. Spunea ceva despre faptul că tatăl său nu-și lăsa niciodată mașina parcată afară și de aceea a observat imediat cabina și camionul în garaj și a auzit la știri, așa că a sunat imediat la poliție, și nu a avut timp să verifice barca.

„Barca!”, a strigat Rapp. „Du-te și vezi dacă e acolo.”

Rapp și-a luat telefonul mobil securizat și a tastat numărul doctorului Akram. A răspuns altcineva și i-a spus lui Rapp că Akram era ocupat. „Nu-mi pasă ce face, dă-mi-l la telefon imediat”.

Mai puțin de cinci secunde mai târziu, Akram era la telefon. „Mitch.”

„Ești cu al-Adel?”

„Da.”

„Întreabă-l de ce au plănuit să atace New York-ul cu barca.” Rapp se întoarse și se uită din nou la hartă, clătinând din cap și blestemându-se în tăcere pentru că nu și-a dat seama mai devreme. Nu avea niciun sens. De ce un om care nu știa să înoate ar fi decis să se urce pe o barcă, când putea pur și simplu să conducă bomba în oraș? Răspunsul era evident. Pentru că se temea să nu fie detectat.

Akram a revenit la telefon. „A spus ceva despre senzori la toate podurile și tunelurile care duc spre insulă.”

„La fel ca în D.C.” Rapp s-a uitat din nou la hartă.

„Ce senzori?” a întrebat Akram.

„Nu contează, îți spun mai târziu.” Rapp a încheiat convorbirea, iar o secundă mai târziu Hanousek a revenit pe difuzor. Știa deja ce urma să spună.

274

„Barca a dispărut.”

Optzeci și șase

POTOMACRIVER

Se aflau la doar douăzeci de mii de destinație. Vântul se întetise puțin, așa că era greu de spus dacă ploaia se diminuase sau nu, dar părea că se însenina spre est. Al-Yamani își făcuse griji cu privire la vreme toată dimineața. Cea mai mare teamă a sa era că întregul eveniment va fi anulat. Pierderea armii care urma să distrugă New York-ul fusese deja o piedică suficientă, nu avea nevoie de încă una. Călătorise atâta drum și dorea cu disperare ca președintele și ceilalți lideri americani să sufere răzbunarea înflăcărată a Islamului. Ploaia ar fi redus numărul de oameni care se preconiza că vor veni la eveniment, dar al-Yamani ar fi cruțat cu plăcere viața a mii de oameni dacă asta ar fi însemnat că îl putea ucide pe președinte.

Ziua de astăzi ar marca începutul unui adevărat jihad global. Al-Yamani le va arăta compatrioților săi musulmani că, până la urmă, America nu era atât de puternică. Le va arăta că, cu un mare sacrificiu, chiar și America poate fi înșelată. Al-Yamani știa că America va riposta. Se îndoia că vor avea curajul să riposteze cu arme nucleare, dar dacă o vor face, tot va merita sacrificiul. Ar fi scoși din spatele granițelor lor relativ sigure și ar fi forțați să lupte.

Musulmanii din întreaga lume i-ar resimți pentru oamenii fără Dumnezeu care erau. Distrugerea capitalului american și a liderilor săi ar avea efecte economice dezastruoase mai ales aici, în America, dar în economia globală de astăzi toată lumea ar fi afectată. Planul general, cu o lovitură la Washington și apoi un atac subsecvent la New York, ar fi distrus fără îndoială economia americană și ar fi trimis restul lumii într-o depresiune globală. Dar, chiar și așa, un atac nuclear la Washington nu era o performanță mică. La minim, avea totuși potențialul de a crea mari dificultăți economice.

Musulmanii erau obișnuiți cu greutățile. Ei ar fi prosperat într-o recesiune globală, în timp ce americanii grași și leneși nu. Ei ar fi fost văzuți pentru ceea ce erau în fața unor astfel de greutăți, iar resentimentele față de ei ar fi continuat să crească. Al-Yamani s-a consolatat foarte mult știind că era pe cale să declanșeze o revoluție. Era singurul lucru care îl ajuta să ignore durerea care se răspândise în fiecare centimetru al corpului său.

Se apropiau acum de ceea ce părea a fi o curbă mare a râului. Hasan, care conducea barca, a arătat spre stânga. „Cred că acolo se numește Mount Vernon”.

„Ce este?” a întrebat al-Yamani, care stătea lângă el.

„Este locul unde a locuit George Washington. Omul după care au dat numele orașului. Iar în față este Sheridan Point. După ce îl vom depăși, cred că vom putea vedea orașul”.

275

Al-Yamani a zâmbit. „Unde este Khaled?”

Hasan a strigat după prietenul său și o clipă mai târziu era alături de al-Yamani. „Adu-l pe omul de știință și pune-l să înarmeze arma.”

Khaled și-a coborât vocea până la o șoptă și a întrebat: „Când termină, pot să-l omor?”.

Al-Yamani ar fi vrut să o facă el însuși, dar se îndoia că avea puterea de a expedia chiar și pe cineva atât de slab ca Zubair. „Da, poți.”

„Mulțumesc.” Khaled s-a întors și s-a dus jos. O clipă mai târziu, s-a întors cu omul de știință.

Zubair avea unul dintre șorțurile de plumb pe el și ținea în mână laptopul său. Al-Yamani era pe punctul de a-i spune să își dea șorțul jos, dar a decis că nu merită. Nu văzuseră decât o mână de bărci toată dimineața, iar acum erau singurele bărci la vedere.

„Aveți nevoie de ajutor?”, a întrebat Al-Yamani.

„Nu. Vreau doar să știu când vreți să explodeze bomba”. Zubair și-a verificat ceasul. „Este ora unsprezece și opt minute.”

„Două ore de acum încolo. „

Zubair a înclinat capul într-o manieră întrebătoare. „Cât mai avem până ajungem la doc?”

„Ar trebui să ajungem într-o oră.”

„Asta nu ne va lăsa prea mult timp să scăpăm.”

„Ar trebui să fie mai mult decât suficient.”

Zubair era pe punctul de a argumenta și apoi s-a gândit mai bine. Ceilalți doi soldați ai jihadului îl priveau urât de două zile și avea impresia clară că le-ar fi plăcut să-i facă rău. „Foarte bine.”

Zubair s-a îndreptat spre pupa, ieșind de sub copertina de pânză și intrând în ploaia care cădea. Își petrecuse luni întregi proiectând setul de foc astfel încât el să fie singura persoană care putea atât să înarmeze, cât și să dezarmeze arma. Cu ajutorul computerului său, ar fi durat doar câteva secunde pentru a începe numărătoarea inversă. Zubair a deschis lada frigorifică și și-a admirat pentru scurt timp opera. Nu mai era vizibilă bucata oxidată de otravă. Era ascunsă de un înveliș exterior de explozibili plastici și de un labirint complex de detonatoare și șase circuite de tragere separate. Dacă, din întâmplare, cineva ar fi găsit bomba, nu avea cum să poată

276

de a o dezamorsa la timp. Fiecare circuit de declanșare era independent unul de celălalt și fiecare dintre ele folosea propriul set unic de cabluri cu multiple piste false încorporate.

Omul de știință pakistanez a conectat un cablu la portul de date pe care îl plasase lângă partea superioară a armei și a conectat celălalt capăt la laptopul său. Ținând calculatorul cu o mână, a ciupit tastele cu cealaltă. A introdus două seturi separate de parole pentru a ajunge la ecranul corespunzător și apoi a introdus secvența de numărătoare inversă. Voia să fie cât mai departe posibil atunci când această armă murdară ar fi explodat. Cifrele 02:00:00:00 au apărut pe toate cele șase ecrane ale detonatorului. Zubair a zâmbit știind că numai el putea acum să oprească producerea acestei explozii. A introdus o ultimă parolă și apoi a privit cum toate cele șase ecrane au început numărătoare inversă la unison.

Zubair și-a închis calculatorul, a desfăcut cablul și apoi a închis răcitorul. S-a întors pentru a ieși din ploaie și a dat nas în nas cu pieptul impunătorului Khaled.

„Ai terminat?”

„Da”, a răspuns Zubair puțin nervos. Nu-i plăcea felul în care îl tratau cei doi bărbați.

Comportamentul spasmodic al omului de știință, laptopul, șorțul de plumb și suprafața alunecoasă de ploaie a punții, toate au contribuit la ceea ce s-a întâmplat în continuare. Khaled s-a întins și l-a apucat pe pakistanez de brațul liber. Celălalt braț a plonjat în sus și a ieșit cu lama de zece centimetri care se afla la el. În loc să străpungă pieptul pakistanezului, așa cum plănuise, lama a lovit șorțul de plumb și s-a oprit în gol.

Pakistanezul a țipat și a încercat să se răsucescă. În acest proces, laptopul s-a ridicat și l-a lovit pe Khaled în bărbie, amețindu-l pentru o jumătate de secundă. Și-a revenit însă repede și a întins mâna pentru a apuca spatele cămășii pakistanezului. De data aceasta nu avea să fie împiedicat de șorț. Și-a învârtit lama cu răutate și a înfipt-o în partea laterală a gâtului bărbatului. Când și-a retras lama, toată partea din spate a bărcii, precum și Khaled, au fost stropite cu sânge roșu aprins.

Gheizerul de sânge l-a lovit pe Khaled în ochi, iar acesta și-a pierdut echilibrul pentru o secundă pe puntea îmbibată de ploaie. În același timp, pakistanezul a tresărit sălbatic și s-a eliberat din strânsoarea bărbatului mai mare. Cu sângele care îi țâșnea printre degetele încleștate, Zubair s-a clătinat, s-a împiedicat, apoi a căzut peste bordul bărcii și a căzut în râu.

Barca se deplasa cu 30 km/h. Hasan s-a întors spre al-Yamani și l-a întrebat: „Ce vrei să fac?”.

Al-Yamani s-a uitat prin ploaie la corpul din apă. Zubair se scufunda deja, deși brațele sale plesneau la suprafață, și se lupta să rămână în viață. Nimeni nu putea să piardă atât de mult sânge și să supraviețuiască. S-a uitat în jos la un Khaled stânenit. Era acoperit de sânge, la fel ca o bună parte din punte și din partea laterală a bărcii, deși ploaia îl spăla deja.

277

Al-Yamani s-a uitat drept înainte și a spus: „Continuă să mergi. Chiar dacă îi vor găsi trupul, nu ne vor putea opri”.

Optzeci și șapte

WASHINGTON, D.C.

Rapp a dat buzna pe ușă și a alergat prin parcare îmbrăcată de ploaie până la elicopterul care îl aștepta. Vântul se întetise puțin, iar cerul se însenina spre est. Ploaia nu avea să mai dureze mult timp și, de îndată ce se va opri, oamenii vor începe să se adune la râu și la National Mall. Rapp a deschis ușa de tribord a elicopterului Bell 430 și a sărit în el. Ușa elicopterului executiv s-a închis cu un clic, etanșând zgomotul motoarelor cu două turbine Allison și al celor cinci rotoare care se învâteau.

Patru bărbați stăteau în spate, îmbrăcați în civil, exact așa cum ceruse el. Unul dintre ei purta o pușcă lungă cu destinație specială, iar ceilalți trei purtau pistoale mitralieră MP5. Toate cele patru arme aveau amortizoare de zgomot fixate pe țevi. Rapp avea să vorbească cu ei într-un minut, după ce terminase de instruit piloții.

Rapp i-a înmânat pilotului fotografia pe care o scosese de pe site-ul producătorului și a spus, „Aceasta este barca pe care o căutăm. Are treizeci și șapte de picioare lungime și are scris cu litere aurii pe pupa „Prințesa scandinavă, râul York, VA”.”

Pilotul i-a înmânat fotografia copilotului și l-a întrebat: „De unde vrei să începi?”.

„Să ajungem la Key Bridge și de acolo să coborâm în josul râului”.

Pilotul a dat din cap și elicopterul rapid executiv s-a ridicat de la sol. Trenul de aterizare s-a retras lin în burta aparatului și a început să se strecoare spre est.

Când au descoperit că barca lipsea, Rapp ceruse să vorbească direct cu fiul. A obținut o descriere completă a ambarcațiunii și au căutat-o pe site-ul web al producătorului. Tatăl băiatului o botezase Prințesa scandinavă, după numele soției sale. Fiul l-a întrebat pe Rapp dacă credea că părinții lui sunt în regulă. Rapp nu a avut nici inima, nici timpul necesar pentru a-i spune tipului că părinții lui erau cu siguranță morți, așa că a mințit. Al-Yamani se afla într-o misiune de a ucide mii de oameni, iar Rapp se îndoaia că ar fi arătat compasiune pentru doi oameni în vârstă, oricât de buni ar fi fost aceștia.

Când Rapp a închis cu fiul, a dat trei telefoane. Primul a fost către generalul Flood de la Pentagon. Rapp i-a spus lui Flood exact de ce avea nevoie și unde dorea să fie amplasate activele respective. Flood a ascultat cu răbdare. După ce lucrase de multe ori cu Rapp, generalul cu patru stele avea încredere deplină în capacitatea analitică și tactică a tânărului. I-a spus lui Rapp că activele vor fi amplasate cât mai repede posibil. Rapp a

278

al doilea apel telefonic a fost către CIA. El dorea ca elicopterul și o echipă de securitate formată din patru oameni îmbrăcați în civil să fie trimise la Centrul Comun de Contraterorism cât mai repede posibil. Al treilea și ultimul apel a fost către Kennedy. Nu dorea să vorbească cu președintele. Nu avea de gând să încerce să explice ce voia să facă și apoi să ceară permisiunea. Nu era timp pentru așa ceva. Kennedy a spus că îi va transmite totul președintelui și îl va contacta din nou.

Rapp s-a uitat la cei patru bărbați care stăteau în spatele elicopterului. Toți erau rezonabil de în formă și aveau acel aspect de foști militari. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, Rapp ar fi apelat la o echipă de liber profesioniști cu care era obișnuit să lucreze, dar timpul era un lucru pe care îl aveau la dispoziție. „Cine e la conducere?”

Trei dintre bărbați stăteau chiar vizavi de el, cu fața spre față, iar unul stătea lângă el, cu spatele la piloți. Cel care stătea lângă el a pus un deget în aer și a spus: „Eu sunt”.

Rapp și-a întins mâna. „Mitch Rapp.”

„Știu cine sunteți, domnule. John Brooks.” Bărbatul care părea a fi de vârsta lui Rapp i-a strâns mâna. „Este o onoare să lucrez cu dumneavoastră astăzi.”

„S-ar putea să nu credeți asta după ce vă voi spune ce avem de gând. Sunteți SOG sau SWAT?”

„SWAT.”

CIA dispunea de o forță de securitate de top, cu propria echipă SWAT, precum și de o formațiune paramilitară puțin cunoscută, numită Special Operations Group. Ambele erau încadrate predominant de bărbați și femei cu experiență militară. „Care este trecutul tău?”

„Două misiuni în Beretele Verzi. Stan și Gus, aici de față, au servit cu Rangerii, iar Sam a fost lunetist pentru Corps.”

Rapp s-a uitat la ultimul om. „Ai ucis vreodată pe cineva cu chestia aia? Și am nevoie de un răspuns sincer.” Tipul părea să aibă în jur de 20 de ani.

„Nu cu pușca asta în special, domnule, dar am făcut o misiune atât în Afganistan, cât și în Irak. Am înregistrat omoruri până la șase sute de metri”.

„Ai împușcat vreodată pe cineva de la peste o sută de metri dintr-un elicopter?”. O tragere aeriană lungă de la un elicopter în mișcare și în vibrație era una dintre cele mai dificile sarcini din domeniu.

„Nu, domnule.”

„Ați exersat vreodată?”

279

„Nu, domnule.”

Aceasta ar putea fi o problemă. Înainte ca Rapp să mai poată pune alte întrebări, i-a sunat telefonul. Era Kennedy.

L-a deschis și a spus: „Da.”

„Unde ești?”

„Sunt în aer și mă îndrept spre râu.”

„Președintele vrea să pună în aplicare Operațiunea Ark.”

Acest lucru nu a fost o mare surpriză, dar a fost totuși iritant. Procurorul general Stokes se furișase deja la Mount Weather. „Credeam că avem timp până la prânz”. S-a uitat la ceas. Era ora 11:32.

„Una peste alta, Mitch, cred că este o mișcare corectă. Ar fi imposibil ca presa să afle despre asta și să o facă publică înainte de ora unu.”

„Presupun că ai dreptate.”

„Problema cea mai mare este că se gândește să alerteze toate ambasadele din Washington, pentru ca acestea să-și poată evacua personalul.”

„Categoric nu”, a strigat Rapp.

„Știu... știu. Este o idee proastă. A început cu cereri din partea premierului britanic și a președintelui rus și a crescut de acolo.”

„Dacă evacuați ambasadele străine, presa va afla cu siguranță și atunci toate pariurile vor fi anulate. Spuneți-i președintelui să-și respecte cuvântul dat și dați-mi timp până la prânz.”

„Cred că pot face asta, dar mai este ceva de care trebuie să fii conștient. Secretarul McClellan și procurorul general Stokes fac presiuni pentru ca Paza de Coastă să închidă râul și să blocheze tot traficul care intră în oraș.”

„Irene, trebuie să-l convingi pe președinte să aștepte. Dacă ne dăm mâna, al-Yamani va arunca în aer chestia aia nenorocită. Spune-i că voi fi dincolo de râu în câteva minute și te voi suna înapoi.”

„În regulă, dar nu pot promite nimic. Va trebui să te miști repede.”

Rapp a încheiat convorbirea și a format rapid numărul lui McMahon. Când agentul a răspuns, l-a întrebat: „Ce se întâmplă?”

280

„Sunăm în porturile de agrement și dăm de știre. Vestea bună este că traficul de ambarcațiuni a fost foarte redus și că sunt cu personal complet pentru weekendul de sărbătoare. Vestea proastă este că vremea este pe cale să se înșenineze și lucrurile încep să se intensifice.”

„Cum rămâne cu Poliția Parcului?”

„Elicopterul lor ar trebui să ajungă din clipă în clipă și să fie deasupra râului cam în același timp în care ajungi și tu acolo.”

„Pune-i să înceapă pe Anacostia, la sud de Capitoliu, și să coboare până la Potomac. Ei se pot concentra pe partea de est a râului, iar noi vom rămâne cu partea de vest, și nu uita să le spui că vreau să zboare deasupra uscatului, nu deasupra râului, iar dacă văd barca, doar să anunțe poziția și să continue să zboare. Nu vreau să fac nimic care să-i sperie pe băieții ăștia.”

„Le-am spus deja. Ce vrei să faci cu poliția din D.C.? Să-i punem să atace porturile de agrement?”

„Nu încă. Avem puțin timp la dispoziție. Ce altceva mai aveți?”

„Poliția portuară are câteva bărci în apă și au fost alertați. Reimer și-a pus oamenii să cerceteze orașul și spune că în curând ar trebui să vină un elicopter cu tot echipamentul de detecție. Ploaia asta a fost o adevărată binecuvântare. Paza de Coastă spune că traficul de bărci este foarte redus pe râu.”

Rapp s-a uitat pe fereastra elicopterului. „Asta nu va dura, din păcate.” Rapp avea o casă în Golful Chesapeake și știa ce se întâmpla în weekend-urile de sărbători când cerul se însenina. „De îndată ce se oprește ploaia, vor pleca toți deodată. Râul va fi plin.”

„Da, știu. Securitatea Națională vrea să închidă râul și să închidă toate drumurile care intră în oraș.”

„Am auzit. Jur că vor da totul peste cap.” Rapp și-a trecut o mână prin părul negru și des și a clătinat din cap. „Ce altceva mai ai?”

„Am echipa de salvare a ostaticilor care se întoarce din Richmond. Ar trebui să ajungă aici în aproximativ treizeci de minute, dar între timp am pus în alertă echipa SWAT a biroului din Washington.”

„Skip, nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta, dar, dacă nu cumva barca asta a eșuat undeva, echipa SEAL 6 se va ocupa de operațiunea de capturare. Ei se antrenează pentru acest tip de lucruri mai mult decât oricine altcineva. Doborârea vaselor este specialitatea lor.”

281

„Veți avea probleme atunci, pentru că procurorul general Stokes a spus foarte clar tuturor, înainte de a pleca, că vrea ca Biroul să se ocupe de această situație. Nu armata și cu siguranță nu CIA, iar potrivit șefului meu, președintele este de acord.”

„Ei bine, procurorul general nu știe să se deosebească între cap și fund.”

„Mitch, ar fi bine să fii foarte atent aici”, a avertizat McMahon. „Asta nu este jurisdicția ta, așa că nu fugi ca un cowboy.”

„Dacă îi vrei pe tipii ăștia, ar fi bine să-i găsești înaintea mea, pentru că nu am de gând să aștept ca HRT să-și pună fundurile pe poziții și sunt sigur că nu am de gând să aștept ca niște oameni care stau într-un buncăr la șaiszeci de mile de zona zero să îmi dea undă verde.”

„Acei oameni la care vă referiți au fost aleși de poporul american pentru a lua aceste decizii.”

„Skip, ultimul lucru de care am nevoie acum este să fiu microgestionat de niște nenorociți de oameni care nu știu nimic despre cum se conduce o operațiune de distrugere, așa că fă-mi o favoare și ia-i de pe capul meu. Dacă HRT ajunge primul acolo, pot avea onorurile, dar dacă SEAL-urile sunt primele pe poziție, este spectacolul lor și îți garantez că președintele va fi de acord cu mine.”

„Atunci ar fi bine să îl pui să le spună șefilor mei, pentru că ei cred că totul este de la FBI.”

„Așa voi face. Sună-mă dacă afli ceva. Aproape am ajuns la râu.”

Optzeci și opt

POTOMACRIVER

Mustafa al-Yamani avea lacrimi în ochi. Era exact așa cum visase că va fi noapte de noapte timp de aproape un an. Au ocolit o ușoară alergare în râu, norii s-au despărțit și razele de soare s-au arătat

strălucitoare pe cupola masivă a Capitoliului Statelor Unite. Monumentul Washington, în formă de sabie, a tras în sus, marcând centrul National Mall, iar calota Memorialului Jefferson se afla în prim-plan, parțial ascunsă de un rând de copaci. Nu putea vedea Casa Albă, dar știa unde se afla, chiar dincolo de Monumentul Washington. Studiase hărțile de nenumărate ori până când fiecare detaliu îi fusese întipărit în memorie, iar acum avea să le distrugă. Tot ce se afla la vedere urma să fie distrus în mai puțin de o oră.

Părinții Americii își proiectaseră capitala ca să formeze un crucifix. Monumentul Washington marca centrul, iar Capitoliul și Memorialul Lincoln formau linia centrală mai lungă, în timp ce Memorialul Jefferson și Casa Albă formau

282

linia orizontală mai scurtă. Americanii erau cruciații zilelor noastre care încercau să elimine islamul. Ei chiar i-au susținut pe evrei în recucerirea Țării Sfinte. Era timpul să înceapă o nouă cruciadă. O cruciadă pentru poporul islamic.

Al-Yamani a zâmbit la priveliștea din fața lui. Era exact așa cum visase că va fi; soarele strălucea printre norii care se despărteau, copacii verzi și apa albastră. Faptul că soarele ieșise exact în momentul în care el a pus ochii pe oraș era o dovadă în plus că Allah îi călăuzea.

Al-Yamani a pus o mână fragilă pe umărul lui Hasan. „Te-ai descurcat bine. Nu mai au ce să facă pentru a ne opri acum. Continuă spre locul de lângă Bazinul Mareelor și aruncă ancora. Eu mă duc jos să mă rog. Tu și Khaled vă puteți alătura mie când veți fi gata.”

Al-Yamani l-a strigat pe Khaled. Bărbatul a urcat scările până în zona podului și a rămas lângă al-Yamani.

„Nu cred că mai am puterea să merg. Vrei să mă duci tu, te rog, jos?”

Khaled a dat din cap, înăbușindu-și lacrimile. S-a aplecat și l-a legănat pe cel mai curajos om pe care îl cunoscuse vreodată. Arătând ca un bărbat care-și strângea tatăl decrepit și muribund, l-a coborât pe scări și l-a dus în cabină, unde l-a așezat ușor pe podea. Al-Yamani a îngenunchat pe podea, și-a împreunat palmele și a început să recite asura.

Optzeci și nouă

WASHINGTON, D.C.

Elicopterul alb-albastru a zburat pe cer la doar 300 de metri deasupra vârfurilor copacilor din valea luxuriantă a râului Potomac. Când au ajuns la podul înalt Francis Scott Key Bridge, au încetinit de la 140 la 80 de mile pe oră și au coborât încă o sută de metri. Barca nu ar fi putut naviga pe râu mai mult în amonte decât atât. Piloții au tăiat pe lângă partea de est a insulei Roosevelt și au luat-o pe canalul Georgetown. Au trecut pe lângă o serie de docuri de pe malul estic, unde erau ancorate mari ambarcațiuni turistice. Până acum, Prințesa Scandinavă nu era nicăieri la vedere.

Rapp a continuat să se uite pe fereastra portului și l-a sunat pe generalul Flood la telefon. „Generale, ne apropiem de podul Roosevelt. Îmi puteți da o idee despre cum arată imaginea în aval?”.

„AWACS urmărește douăzeci și șase de contacte pe o rază de zece mile de capitală. De la optsprezece, acum cinci minute.”

„Câte dintre aceste contacte se îndreaptă spre nord?”

283

„Nu știu. Lasă-mă să verific.”

Rapp îl putea auzi pe președintele șefilor de stat major vorbind cu cineva. Acesta s-a întors cu un răspuns în scurt timp.

„Douăzeci și unu din cele douăzeci și șase se îndreaptă în amonte.”

„Generale, vreau ca controlorul AWACS să ne direcționeze fiecare contact. Aflați pe ce canal îl vor pe pilotul meu.” Flood a revenit cu un răspuns rapid. Rapp i-a transmis informația pilotului și apoi a cerut informații despre situația echipei SEAL Six.

„Sunt la aproximativ douăzeci de minute distanță, dar avem o mică problemă.”

Rapp a observat o notă de ezitare în vocea lui Flood. „Ce anume?”

„Președintele tocmai m-a informat că Echipa Șase va fi folosită doar dacă echipa de salvare a ostaticilor de la FBI nu este pe poziție.”

„Și tu ce ai răspuns la asta?”

„Am spus, da, domnule, și l-am informat pe comandantul Echipei Șase despre situație.”

Rapp a înjurat și s-a uitat pe fereastra din port la Lincoln Memorial. „Când este HRT ar trebui să fie pe poziție?”

„Am auzit că în treizeci de minute.”

Se potrivea cu aceeași informație pe care o primise de la McMahon. „În regulă. S-ar putea să te sun înapoi și să cer să fiu pus în legătură directă cu comandantul lui Six. Vreo problemă cu asta?”

„Depinde despre ce vreți să vorbiți cu el.”

„Știi exact despre ce vreau să vorbesc cu el.”

„Atunci vom avea o problemă. Nu te pot introduce pur și simplu în lanțul de comandă. Nu după ceea ce tocmai a spus președintele.”

„Generale”, l-a întrerupt Rapp, „cineva trebuie să ia deciziile. Spuneți-mi dumneavoastră... credeți că acea persoană ar trebui să fie la fața locului sau să stea într-un buncăr antiexplozie lângă Camp David?”

„Mitch, știu ce spui, dar așa trebuie să fie. Dacă găsești acea barcă înainte ca HRT să ajungă acolo, îți voi face legătura cu comandantul lui Șase și îi voi spune președintelui că ar trebui să te lăsăm pe tine să iei decizia, dar imediat ce HRT ajunge la fața locului, noi doi va trebui să ne dăm la o parte.”

284

Rapp nu avea nicio intenție de a se da la o parte, dar nu avea rost să-i spună asta lui Flood. „În regulă, domnule general, ținem legătura”. Rapp a încheiat convorbirea și a continuat să scruteze râul.

Au trecut pe lângă o barcă care se îndrepta spre nord și inima lui a început să se grăbească puțin. Vasul se potrivea cu descrierea generală a celui pe care îl căutau. În timp ce continuau să treacă pe lângă ea, Rapp a folosit o pereche de binocluri pentru a încerca să citească numele vasului. Scrisul era în albastru și nu a putut distinge decât primul cuvânt. Vasul se numea „TheMaryland something”. Nu era cea pe care o căutau.

Elicopterul a urcat ușor în timp ce treceau peste o serie de patru poduri și apoi a coborât din nou. Aeroportul Național Reagan se afla la o jumătate de milă în față, la tribord, iar acum trebuiau să se confrunte cu traficul aerian comercial. Se apropiau de Hains Point, unde râul Anacostia se despărțea spre est.

Elicopterul Poliției Parcului a intrat în peisaj zburând de-a lungul malului opus, cu aproximativ o milă înaintea elicopterului CIA. Rapp a reperat mai multe bărci, una prea mică și alta prea mare. Douăzeci de secunde mai târziu au trecut pe lângă Marina Washington Sailing. Parcarea era plină, iar el a numărat cel puțin patru bărci care păraseau portul de agrement. Această căutare avea să devină mai dificilă cu fiecare minut care trecea. Au mai trecut pe lângă alte câteva bărci cu vele și apoi Rapp a tresărit când a văzut luminile de urgență așezate deasupra bărcii Poliției Portuare de mai jos. Rapp spera că primiseră ordinele corecte. Oricine îi vedea pe tipii ăștia nu trebuia să facă nicio încercare de a-i opri. Trebuia să anunțe și să-și vadă de treabă ca și cum nu ar fi observat nimic neobișnuit.

În față se afla podul Woodrow Wilson Memorial Bridge. Acesta traversa râul care ducea traficul de pe Beltway între Virginia și Maryland. Au zburat peste podul tandem și peste alte câteva bărci. Niciuna dintre ele nu era cea pe care o căutau.

La aproximativ un kilometru și jumătate în josul râului, pilotul s-a întors și a spus: „Elicopterul poliției parcului tocmai a spus că este posibil să fi identificat o persoană pe barcă. Nu au reușit să citească numele, dar au spus că lungimea și marca par să se potrivească”.

Rapp s-a uitat prin parbrizul din față la celălalt elicopter și apoi a privit în jos spre râu. Erau două bărci la vedere. „Despre care dintre ele vorbește?”

„Cea mai apropiată de noi. Chiar în centru”.

„Încetinește un pic și mergi mai mult spre interior ca să nu-l speriem.”

Rapp a continuat să se uite peste umărul pilotului până când au ajuns la un sfert de milă, apoi s-a întors la fereastra dinspre babord. Cu binoclul în mână, a îngenuncheat pe pământ și a privit barca. La început nu i s-a părut că era barca lor, apoi și-a dat seama că era partea de sus a parasolarului din pânză care o făcea să arate diferit.

285

Cele două ambarcațiuni au trecut una pe lângă cealaltă, una se îndrepta spre nord, iar cealaltă spre sud. Rapp s-a uitat prin binoclu încercând să prindă numele, dar ceva îi stătea în cale. Nu a reușit să prindă decât prima literă. Scrisul era auriu, dar tot ceea ce putea vedea era litera „S.” Nici nu putea să-l distingă pe bărbatul care conducea barca. Era ascuns de pânza de deasupra. Aproape ca un gând după aceea și-a dat seama ce obiect era acela care ascundea numele bărcii. Rapp s-a concentrat asupra răcitorului mare și alb fixat pe platforma de înot, apoi a coborât binoclul.

S-a gândit la ceva ce spusese Paul Reimer și apoi i-a spus calm pilotului,
„Spune-i controlorului AWACS să marcheze barca aceea, apoi începe să te întorci în spate suficient de departe de râu pentru ca ei să nu ne poată vedea.”

Nouăzeci

Rapp a încercat să-și amintească evaluarea pagubelor provocate de bombă pe care i-o dăduse Reimer în timp ce aștepta ca înaltul funcționar din domeniul energiei să răspundă la telefon. Chestia asta trebuia să fie de ordinul a cincisprezece kilotone, cu un focos cam de mărimea unei mingi de volei. Ar fi lăsat un crater de o jumătate de milă în diametru și ar fi vaporizat tot ce se afla deasupra solului pe o distanță de o milă și jumătate. Efectele exploziei ar fi provocat pagube la o distanță de până la 16 km, iar coloana radioactivă ar fi ajuns atât de departe cât ar fi putut-o duce vântul dominant.

Când Reimer a răspuns în cele din urmă, Rapp a întrebat: „Paul, am găsit barca și am văzut ceva legat de puntea de înot de la pupa. Acest dispozitiv ar încăpea într-unul din acele frigidere mari de pescuit?”

Reimer se afla la sediul din Germantown al DOE împreună cu cei mai buni oameni ai săi. „Ar depinde de ce foloseau ca încărcătură explozivă, dar da... presupun că da.”

„În regulă...”

„Unde este barca?”

„Este cam la o milă la sud de podul Woodrow Wilson, spre nord.”

„Stai puțin, lasă-mă să mă uit pe hartă. La o milă la sud de podul Woodrow Wilson”, a repetat Reimer. „Asta înseamnă opt mile de Casa Albă și de Capitoliu, și șapte de Pentagon. Mitch, trebuie să oprim acest vas cât mai repede posibil. Nu-ți voi irosi timpul dându-ți detalii, dar există un consens între oamenii noștri de știință și ruși că acest lucru nu va atinge randamentul maxim de cincisprezece kilotone. Dacă putem ține dispozitivul în afara unei raze de 15 km, cred că putem salva tot ce se află la nord și la est de National Mall. De asemenea, Pentagonul are șanse mari să supraviețuiască exploziei datorită modului în care este proiectat.”

„Cum rămâne cu radiațiile?”

286

„Vântul vine dinspre est și se întetește. Zonele rurale din Virginia și, posibil, Virginia de Vest vor fi afectate puternic de precipitații, dar dacă vântul rămâne constant, centrul orașului Washington ar trebui să fie cruțat.”

„Deci, cu cât mai repede oprim acest lucru, cu atât mai bine.”

„Absolut.”

„Unde este echipa de căutare?”

„Una se întoarce din Richmond, iar cealaltă e în centru, lângă National Mall.”

„Trimiteți-i un elicopter celui din centru cât mai repede și vă voi suna înapoi cu instrucțiuni suplimentare.”

Rapp și-a închis telefonul și a scos capul în cabina de pilotaj. „AWACS-ul ți-a dat deja o viteză?”

„Douăzeci de mile pe oră.”

„Întreabă-i cât timp îi va lua vasului să ajungă la podul Woodrow Wilson”.

Pilotul a pus întrebarea și, după aproximativ cinci secunde, a primit un răspuns. „Vor fi pe punte în aproximativ trei minute și douăzeci de secunde.”

„Unde este elicopterul Poliției Parcului?”

„Încă se îndreaptă în josul râului.”

„Spune-i să se întoarcă și să se întoarcă aici. Vreau să zboare jos și repede pe partea de est a râului.”

Echipa SEAL 6 era încă la un sfert de oră depărtare, iar HRT ar fi durat și mai mult. La o viteză de 30 km/h, ar fi parcurs o milă la fiecare trei minute. În momentul în care SEAL Echipa SEAL Six va ajunge aici, barca se va afla la mai puțin de trei mile de Casa Albă. Se uită pe fereastra cabinei de pilotaj la Beltway și la podul Woodrow Wilson și spuse: „În regulă, iată care este planul.”

RAPP le-a explicat în detaliu piloților exact ce voia să facă, apoi a făcut același lucru cu cei patru bărbați din echipa SWAT a CIA. Elicopterul a aterizat la Jones Point Park, pe malul vestic al Potomacului, la nord de podul Woodrow Wilson, unde erau bine ascunși de traficul fluvial. Doi bărbați au coborât și au fugit pe malul râului, în timp ce Rapp și Brooks au lovit zăvoarele cu eliberare rapidă de la ușile de tribord și de babord ale elicopterului, astfel încât să le poată scoate și să le îndepărteze din calea lor. Rapp

287

a alergat apoi pe malul râului cu telefonul la ureche. Nu avea timp să-i sune pe toți cei pe care trebuia să-i sune, așa că a decis să sune doar pe unul singur.

Când Flood a intrat pe fir, Rapp a spus: „Generale, sunt aici, sub podul Woodrow Wilson, și cred că am găsit barca noastră”.

„Podul Woodrow Wilson? Unde naiba este asta?”

„Este acolo unde șoseaua de centură traversează râul Potomac, la aproximativ șase mile la sud de voi.”

„Și unde este barca?”

„Cam la o milă spre sud, în susul râului.”

„Iisuse Hristoase!”

„Știu. Tocmai am trecut totul în revistă cu Paul Reimer. Spune că e crucial să oprim bomba înainte să ajungă mai departe spre nord. Am cu mine o echipă tactică de patru oameni de la Langley și o să dobor

barca asta când va ajunge sub pod. Asta dacă nu vreți să așteptați să ajungă HRT... în acest caz, ar trebui să puteți să vă uitați pe fereastră la Pentagon și să urmăriți personal operațiunea de asanare.”

„Dacă crezi că ai mijloacele necesare pentru a face față misiunii, Mitch, atunci fă-o și fă-o repede.”

„Credeam că asta vei spune. În cazul în care ceva nu merge bine, AWACS-ul tău... are o perlă pe acest vas. Așa că, dacă eșuăm, pune-i să vectorizeze echipa de atac a lui Six spre țintă și spune-le să nu lovească răcitorul care stă pe puntea de înot din spate, pentru că eu cred că acolo se află bomba.” Rapp a ajuns la marginea râului și s-a uitat dincolo de suporturile de beton ale podului. Traficul trecea cu viteză pe deasupra pe autostrada cu șase benzi. „Trebuie să plec acum, domnule general. Vă voi suna înapoi în câteva minute, când voi deține controlul navei.”

Rapp a închis telefonul și l-a băgat în buzunarul de la piept. Vedea barca care se îndrepta spre ei, iar în spatele ei elicopterul Poliției Parcului se apropia rapid. Și-a verificat ceasul și apoi le-a spus oamenilor lui Brooks: „Eu aș prinde locul acela de acolo, în tufișurile acelea.”

„Mă gândeam la același lucru”, a răspuns fostul lunetist al pușcașilor marini.

„În regulă, pregătiți-vă și nu trageți decât dacă vedeți o armă sau dacă vă dăm noi ordinul.” Rapp a aruncat o ultimă privire la barca care se apropia și apoi a fugit înapoi la elicopter.

S-a urcat în el pe partea de tribord și a băgat capul în carlingă. „Aveți vreo întrebare?”

Ambii piloți au clătinat din cap.

288

„Bine. Care este ETA-ul lor?”

„Mai puțin de un minut.”

„Și elicopterul Poliției Parcului?”

„Nu știu.”

„Vezi dacă poți afla. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este o coliziune în aer.”

În timp ce pilotul a verificat cu controlorul AWACS, Rapp s-a așezat pe scaunul de la babord, orientat spre pupa. Și-a desfăcut centura de siguranță până la limita maximă, apoi și-a fixat-o. Cu unul dintre MP5-urile cu amortizor în mână, s-a așezat pe marginea scaunului, a pus arma la umăr și s-a sprijinit de centura de siguranță. Era stângaci, așa că poziția îi permitea să treacă de cadrul ușii fără prea multe dificultăți. S-a uitat la Brooks, care stătea chiar vizavi de el. Șeful de echipă a făcut același lucru, iar ambii bărbați și-au arătat unul altuia semnul cu degetul mare în sus.

Rapp s-a uitat la fostul Ranger care îi dăduse MP5-ul cu amortizor. „Stan, ține minte... nu scoate pistolul până nu ajungi pe punte. Te vom acoperi noi. Mergi direct la cârmă și nu trage înapoi pe manivele de accelerație până când elicopterul nu este liber. Pilotul o să egaleze viteza cu 30 km/h, mergând lateral, așa că, dacă tragi prea repede de manetă, s-ar putea să-ți fie tăiat capul.”

Fostul Ranger a dat din cap.

„Începem”, a strigat pilotul.

Elicopterul s-a ridicat încet de pe iarba îmbibată de ploaie și a intrat în planare la șase metri de sol. Acum erau perfect paraleli cu podul. Încet, aproape imperceptibil, au început să avanseze, rămânând ascunși în spatele deschiderii voluminoase de beton care transporta traficul dintr-un stat în altul. S-au deplasat peste râu picior cu picior și apoi s-au oprit la puțin peste o treime din drum. Chiar dacă era de așteptat, sosirea elicopterului Poliției Parcului a fost surprinzătoare. Acesta a survolat podul și apoi a coborât până la doar 15 metri de apă, cu motorul și rotoarele în vuet.

Elicopterul CIA a început să înainteze din nou, în efortul de a ajunge exact în locul în care urma să apară barca. Rapp s-a aplecat cât a putut de mult ca să încerce să vadă barca în timp ce trecea pe sub pod. Câteva secunde mai târziu, prova a ieșit din umbră, iar apoi parbrizul. În timp ce barca a intrat în clar, elicopterul a început să coboare și apoi să alunece în lateral. Piloții au făcut o treabă perfectă, aducându-i chiar în spatele ambarcațiunii și apoi potrivindu-i viteza și cursul.

289

Rapp a privit prin vizorul cu cerc al mitralierei sale și a fixat capul unui bărbat care se uita prin parbrizul bărcii la elicopterul Poliției Parcului care gonea în amonte. Bărbatul se întoarse încet, realizând că ceva se afla acum în spatele lor. Rapp îl urmărea cu atenție, căutând cel mai mic motiv să apese pe trăgaci. Elicopterul se apropia de barcă. Nu se aflau la mai mult de treizeci de metri distanță. Trecuseră doar câteva secunde, dar pentru Rapp, scena se desfășura cu încetinitorul.

Bărbatul, care era înalt și brunet, cu părul scurt și negru, se întoarse și se uită direct la Rapp. În acea fracțiune de secundă, bărbatul a făcut ceva cu totul neașteptat având în vedere situația. A zâmbit.

Rapp își ținea arma bine trasă de umărul stâng și, la prima urmă de zâmbet, a apăsât trăgaciul de două ori în mai puțin de o jumătate de secundă. Instantaneu, botul mitralierei s-a deplasat spre dreapta și l-a găsit pe șoferul bărcii. Elicopterul era și mai aproape acum. Chiar în momentul în care bărbatul se întorcea, Rapp a mai apăsât două focuri rapide, ambele lovindu-și ținta chiar deasupra urechii stângi.

Nouăzeci și unu

POTOMACRIVER

Barca a început un viraj leneș la dreapta care se va înrăutăți dacă nu vor prelua rapid controlul cârmei. Din fericire, cei doi piloți ai CIA erau buni. S-au adaptat la noua direcție și au adus ușa dinspre babord a elicopterului chiar peste puntea de la pupa. Rapp și-a ținut arma îndreptată spre cabină, iar când au plutit la o distanță manevrabilă de doi metri de punte a strigat: „Hai! Hai!”.

Bărbatul a sărit din poziția ghemuită și a aterizat așa cum fusese învățat la școala de sărituri, cu greutatea distribuită uniform pe ambele picioare și cu genunchii ușor îndoiți. S-a rostogolit spre stânga și a ieșit în sus întinzând mâna după pistol. De îndată ce a urcat treptele spre cârmă, Rapp și-a smuls centura de siguranță și a sărit după el. A lovit puțin mai tare decât plănuise, dar a ignorat durerea care îi străbătea genunchiul stâng și s-a îndreptat spre treptele care duceau spre cabină.

Silențiosul său negru și gros a sondat mai întâi umbrele. Putea vedea pe cineva pe podea, dar silueta era cu spatele la el. Rapp știa că va fi un cap în josul scărilor și în dreapta lui. În afară de asta, nu existau alte

locuri unde să se ascundă, cu excepția compartimentului de depozitare ascuns sub prova. Neavând timp și nici rezerve, a sărit la baza treptelor, a dat drumul la o rafală de opt gloanțe în ușa închisă a capului, apoi a tras de ea pentru a o deschide. Era goală.

Rapp s-a învârtit și l-a lovit cu piciorul pe bărbatul care era prosternat pe mochetă. Piciorul său l-a prins pe bărbat drept în stomac și l-a răsturnat pe o parte și apoi pe spate. Rapp

290

și-a îndreptat arma spre capul bărbatului și i-a studiat fața. Primul lucru pe care l-a observat a fost sângele care curgea din colțurile gurii bărbatului. Apoi a observat ochii bulbucați, injectați de sânge și pielea arsă, pătată și descumată. Tipul arăta de parcă cineva îl băgase într-un cuptor cu microunde.

Chiar și așa, era ceva vag familiar la el. Sprâncenele lui Rapp s-au încruntat și apoi a spus: „Mustafa al-Yamani”.

Al-Yamani a zâmbit cu zâmbetul vacant al unui credincios adevărat și a tușit mai mult sânge. „Ați ajuns prea târziu”, a spus el în timp ce sângele îi curgea din colțurile gurii. „Nu mai poți face nimic pentru a ne opri.”

„Unde este Zubair?” Rapp a plasat vârful amortizorului de zgomot pe fruntea lui al-Yamani.

„Este mort”, a zâmbit al-Yamani, arătându-și gingiile sângerânde, „și este singurul care poate dezarma arma.” A început să râdă. Aproape imediat, însă, întregul său corp a fost zguduit de un spasm convulsiv care a trimis mai mult decât sângele să îi iasă pe gură.

Rapp a împins capul lui al-Yamani în pământ cu vârful amortizorului și a spus, „Distracție plăcută în iad, Mustafa.” A apăsat pe trăgaci doar o singură dată și a părăsit cadavrul contorsionat pentru a se întoarce sus.

Rapp a dat buzna înapoi pe punte și a făcut semn elicopterului să se retragă. Apoi a preluat cârma, a întors barca și a împins ambele manivele până la oprire. Motoarele au gemut puternic și prova a ieșit din apă câțiva metri. Rapp s-a uitat înapoi la răcitor și s-a temut de ce era mai rău. Ce mod infernal de a muri.

Rapp și-a luat telefonul digital securizat și l-a sunat pe Reimer. Când vocea de la celălalt capăt al firului a răspuns, a spus: „Paul, am preluat controlul navei și ne îndepărtăm de oraș. Ai vreo idee strălucită?”

„Arma este înarmată?”

„Cred că da.”

„De unde știi... ai văzut-o?”

„Nu. L-am întrebat pe al-Yamani unde este Zubair și mi-a spus că este mort. Mi-a mai spus că Zubair este singurul care poate dezamorsa bomba. Așa că presupun că este armată.” Rapp s-a întors și s-a uitat din nou la răcitor. „Vrei să o deschid și să mă uit la ea?”

„Nu!” a strigat Reimer. „Orice ai face, nu o atinge! Am o echipă pe drum. Decolează chiar acum de la Mall. Unde ești?”

291

„Ne întoarcem pe sub podul Wilson.”

„La 11 km de Casa Albă”, a spus Reimer. „Cât de repede mergeți?”

Rapp s-a uitat la tabloul de bord. „Treizeci și cinci de mile pe oră și cred că am ajuns la limită.”

„Puțin peste o milă la fiecare două minute. Asta e bine. Cu cât te îndepărtezi mai mult, cu atât mai bine.”

„Paul, nu sunt un nenorocit de kamikaze. Sper că ai un plan mai bun decât să duc chestia asta cât mai departe în josul râului până când explodează.”

„Am...am, dar doar să te îndepărtezi 16 km ar putea face o diferență uriașă. Oamenii mei vin și Echipa Albastră este pe drum dinspre Little Creek. Continuați să vă îndreptați spre sud cu viteză maximă timp de cel puțin șase minute. Oamenii mei vor veni la ora șase și vor găsi un loc unde să acostați. Apoi o vom lua din mâinile tale.”

Rapp se uită din nou la răcitor. Cei doi bărbați pe care îi împușcase zăceau unul peste altul acolo unde îi aruncase Sam. Pentru moment, Rapp nu vedea altă opțiune mai bună decât să mențină cursul și viteza. „În regulă, o să fiu cu ochii pe ei.”

Rapp a închis și s-a uitat la Sam: „Anunță prin radio elicopterul și spune-le să ne urmeze.”

Rapp a ținut o mână pe volan, iar cu cealaltă a început să desfacă partea superioară a pânzei. Când a ajuns la jumătatea parbrizului, Sam a preluat comanda și a terminat treaba. Acoperișul s-a eliberat și a plutit până a aterizat în râu. Rapp a verificat viteza și nivelul de combustibil și s-a pregătit pentru cele șase minute de cursă.

MARINA SE afla aproape exact la trei mile de podul de pe partea dinspre Virginia. Rapp a privit elicopterul DOE Bell 412 care a făcut un cerc și s-a apropiat pentru aterizare. Rapp a aterizat în forță, rulând motoarele la turație maximă până în ultimul moment posibil. Aproape că a înecat două ambarcațiuni mai mici care se îndreptau spre ieșire prin canal. Șoferii gesticulau cu sălbăcie și îl înjurau pe nebunul nenorocit care conducea atât de nesăbuit cabină de croazieră de treizeci și șapte de picioare. Rapp se îndrepta direct spre biroul din port. Cei care nu pleaseră să vadă elicopterul aterizând în parcare se uitau cu teamă în ochi la vasul care se apropia.

Rapp a tras înapoi de manetă, a lăsat-o în punctul mort doar o jumătate de secundă, apoi a trântit-o în marșarier. Motoarele au gemut în timp ce se străduiau să încetinească înaintarea ambarcațiunii, iar oamenii s-au grăbit în toate direcțiile. Ambarcațiunea s-a oprit la doar șase metri de cheiul principal, dar urma să în creștere a continuat să vină, ridicându-se peste scândurile de lemn și izbind bărcile legate de piloni și pasarele.

Rapp a redus imediat turația motorului de babord, în timp ce a strecurat motorul de tribord înapoi în marșarier. Ambarcațiunea a început să se învârtă până când pupa a fost îndreptată spre țărm.

292

și apoi Rapp a inversat motorul de tribord, făcând barca să alunece cu spatele spre rampa pentru bărci.

Un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat în bermude în carouri, docksiders și un tricou polo a ieșit din birou și a început să țipe. „Cine naiba te crezi?”

Rapp a pus motoarele în punctul mort și l-a ignorat pe bărbat. „Sam, apucă parâmele și leagă-ne.”

Trei bărbați au venit în fugă prin parcare, fiecare dintre ei încărcat cu câte o valiză sau o geantă sub fiecare braț. S-au oprit în partea de sus a rampei și și-au așezat echipamentul. Bărbatul în bermudele ridicele nu terminase însă și a luat-o la goană pe chei dând din pumnul spre Rapp.

„Ascultă aici, măgarule. În toți anii mei de marinar nu am văzut niciodată o mișcare mai tâmpită.” Bărbatul s-a apropiat până la marginea bărcii. „Cine naiba te crezi?”

„Sunt un agent federal”, a răspuns Rapp, în timp ce arăta spre cadavrele care zăceau pe puntea de plajă din spate. „Eu i-am omorât pe cei doi de acolo, mai este un al treilea jos în cabină și, dacă nu vrei să fii numărul patru, te sfătuiesc să îți miști fundul de pe acest doc și să dispari din fața mea chiar acum!”

Uimit, bărbatul a rămas în picioare, uitându-se la cele două cadavre.

„Acum!” a strigat Rapp. Bărbatul s-a întors și s-a îndepărtat de doc cât de repede îl puteau duce picioarele lui slabe. O mulțime de oameni începuse să se adune lângă partea de sus a rampei pentru bărci. Rapp s-a uitat la ei și i-a spus lui Sam: „Anunță prin radio elicopterul și spune-le să aterizeze în parcare. Spune-le să te ajute să-i scoți pe acești oameni de aici și să securizezi un perimetru.”

Unul dintre băieții lui Reimer purta un rucsac. A coborât pe rampa pentru bărci și a intrat direct în apă. Când a ajuns la platforma de înot, apa îi ajungea aproape până la între picioare.

„Au trebuit să pună ușile la loc. Vor fi aici în mai puțin de două minute.”

Rapp a dat din cap. „Du-te acolo sus și spune-le oamenilor ăstora să plece naibii de aici.”

Tehnicianul a stat în lateral în fața răcitorului timp de câteva secunde, apoi le-a strigat celorlalți doi oameni: „Gamma unsprezece, neutron șase.”

Rapp a privit cu mare interes. „Ce naiba înseamnă asta?”

„Înseamnă că este fierbinte.” Tehnicianul de la SRT s-a întors rapid pe rampă, cu pantalonii uzi.

293

Rapp s-a uitat la mulțimea care încă se aduna. Sam încerca să îi împingă înapoi. Mai mulți oameni arătau cu degetul și puneau întrebări, în timp ce alții se uitau la elicopterul CIA care acum se învârtea pe deasupra lor căutând un loc de aterizare.

Rapp și-a scos pistolul și a tras două focuri de armă în apă. Rafalele puternice au atras atenția tuturor. Toți s-au oprit din ceea ce făceau și s-au întors să se uite la el. „Vreau ca parcare asta să fie eliberată chiar acum, la naiba! Este o urgență!”

Toată lumea a înțeles în sfârșit aluzia și a început să se grăbească spre vehiculele lor. Rapp și-a luat telefonul și a format numărul lui Reimer. „Paul, sunt Mitch. Am o idee. Ce-ar fi să încărcăm dispozitivul într-un elicopter și să plecăm naibii de aici?”

„Nu așa procedăm noi, Mitch.”

„De ce?”

„Trebuie să facem mai întâi un diagnostic. Ideal ar fi să nu vrem să o mutăm deloc, mai ales pe calea aerului.”

„De ce?”

„O rafală aeriană crește raza de acțiune și distrugerea exploziei. Stai liniștit și lasă-i pe oamenii mei să lucreze. Echipa Albastră ar trebui să ajungă acolo în cinci minute și vom dezamorsa dispozitivul cât ai zice pește.”

Rapp a aruncat o privire spre bombă. „Scuză-mă că nu-ți împărtășesc încrederea, dar când al-Yamani a spus că numai Zubair poate dezamorsa acest copil, cred că a vorbit serios.”

„Mitch, acești geniști din echipa SEAL 6 sunt cei mai buni. Ei vor fi capabili să-și dea seama ce foc a fost pus.”

„Și dacă nu pot?”, a întrebat Rapp, în mod clar sceptic.

„Nu s-a mai întâmplat niciodată, Mitch.”

„Asta este în practică sau în realitate?”

„Ambele.”

„Pe naiba. Vrei să-mi spui că tipii ăștia au mai dezamorsat bombe nucleare?”

„Nu... nu bombe nucleare active, dar au de-a face cu dispozitive de exercițiu funcționale tot timpul. Principiul este același.”

„Sper din tot sufletul să ai dreptate.”

294

Nouăzeci și doi

Echipa Albastră a sosit la bordul a două elicoptere Seahawk gri ale marinei americane. Păsările mari s-au așezat în parcare și o jumătate de duzină de oameni s-au îngrămădit din fiecare elicopter. Cel puțin șase dintre ei erau îmbrăcați din cap până în picioare în echipament de luptă negru și erau puternic înarmați. Acești oameni s-au împrăștiat imediat pentru a asigura un perimetru. Doi dintre bărbați purtau costume de anticontaminare albastru deschis, cu cizme, căști și mănuși sigilate. Ceilalți patru bărbați erau îmbrăcați în uniforme de deșert.

Rapp se afla încă la cârma navei Scandinavian Princess. Îi privea pe SEALs cum își descărcau echipamentul și se consultau cu membrii echipei de răspuns la căutare DOE. Și-a verificat ceasul. Era ora 12:08. Rapp trecuse de emoțiile că acest lucru urma să explodeze în orice clipă. Era sigur că al-Yamani voia să o ducă cât mai aproape de inima capitalei și, de asemenea, să îl ucidă pe președinte și pe restul liderilor care urmau să fie prezenți la inaugurarea noului memorial al celui de-al Doilea Război Mondial. Acel eveniment urma să înceapă la ora 13:00, așa că, dacă Rapp ar fi fost nevoit să parieze, ar fi spus că mai aveau probabil încă cincizeci și două de minute până când bomba urma să explodeze.

În mintea lui, însă, erau minute cruciale care puteau fi folosite pentru a îndepărta bomba mai mult de oraș. Rapp s-a uitat la cele patru elicoptere din parcare și a decis să-l sune înapoi pe Reimer. „Paul, ascultă-mă. Cred că arma este setată să explodeze la ora unu. Tot cred că ar trebui să o punem pe un elicopter și să o ducem cât mai departe de oraș.”

„Mitch, ți-am spus deja, trebuie să facem mai întâi diagnosticul.”

„Nu pot face asta în aer?”

„Dacă teroriștii au plasat un altimetru în setul de foc și în momentul în care chestia asta se ridică la 30 de metri de la sol, explodează?”

Rapp nu se gândise la asta. „În regulă, dar care este planul dacă SEAL-urile nu o pot dezamorsa?”

„Lucrăm la asta chiar acum.”

Rapp i-a privit pe cei doi bărbați în costume sigilate coborând pe rampa bărcii, cărând un echipament. „Cum adică, lucrați la asta?”

„Prima noastră opțiune ar fi să o ducem în larg.”

„Asta presupunând că veți avea suficient timp. Sunt cel puțin o sută de mile până la coasta de est.”

295

„Și plajele sunt pline acum, iar vântul bate spre vest, și asta doar pentru început, Mitch. Jucăm aceste lucruri tot timpul. Impactul asupra mediului, impactul economic, am analizat-o din toate unghiurile.”

„Dacă nu merge să o ducem în mare, atunci care este cealaltă opțiune?”

„Singura altă opțiune este să o ducem într-un loc îndepărtat, unde explozia și precipitațiile vor face cel mai puțin rău.”

„Asta e tot?”, a spus șocat Rapp. „Asta e ultima și cea mai bună opțiune?”

Reimer nu a răspuns imediat. „Mai există o altă opțiune, dar nu a fost niciodată studiată pe deplin. Nu cred că președintele ar autoriza-o vreodată. Știu că Pentagonul ar refuza categoric.”

„De ce?”

„Pentru că implică distrugerea unei instalații guvernamentale de miliarde de dolari.”

Unul dintre soldații SEAL în ținută de deșert a venit alergând pe doc spre Rapp.

„Ce facilitate?”, a întrebat Rapp.

„Mitch, e președintele pe cealaltă linie. Va trebui să te sun înapoi”.

„Nu...” Linia s-a întrerupt și Rapp a înjurat.

„Domnule Rapp?”

Era SEAL-ul care stătea acum lângă barcă. Rapp a lăsat să iasă un oftat lung și a spus: „Da?”.

„Locotenentul Troy Mathews.” Ofițerul i-a întins mâna. „Generalul Flood mi-a spus să vă țin la curent.”

A strâns mâna ofițerului. „Care este situația cu chestia asta?” Rapp a arătat spre răcitor. Cei doi bărbați în costume spațiale mișcau un dispozitiv în jurul exteriorului răcitorului, oprindu-se la fiecare câțiva metri și apoi trecând mai departe.

„Acesta este un aparat portabil cu raze X. Fac niște fotografii pentru noi, ca să știm ce este înăuntru.”

„Locotenente”, a strigat unul dintre bărbații în costume spațiale. „Am numărat șase sisteme de tragere separate.”

„Șase?”, a întrebat ofițerul cu o voce șocată.

296

„Da, și cred că au folosit plastic pentru o încărcătură turnată. Este acoperită cu cel puțin două duzini de detonatoare.”

„Șase sisteme de tragere? Cred că vă bateți joc de mine.” Mathews s-a uitat spre parcare și a strigat: „Mike, am nevoie imediat de burghiu și de camera cu fibră optică.”

Lui Rapp nu i se părea nimic liniștitor. „Ce se întâmplă?”

„Nu sunt sigur.” Locotenentul a început să-și suflece mânecile în timp ce se urca în barcă.

În timp ce locotenentul pășea peste cadavre, Rapp a întrebat: „Cât timp îți va lua să dezamorsezi acest băiat rău?”.

„Totul depinde de modul în care sunt conectați, dar pot să vă spun că nu va fi floare la ureche.”

Rapp a privit cum unul dintre oamenii locotenentului a coborât în fugă pe rampă și a intrat în apă, unde i-a înmănat un burghiu fără fir și o pungă neagră. O gaură a fost făcută cu grijă prin partea de sus a răcitorului, iar apoi capul de cameră subțire ca un creion a fost introdus cu delicatețe. Locotenentul a îngenuncheat deasupra răcitorului și a privit micul ecran de televiziune în timp ce oamenii săi au avut nevoie de câteva minute pentru a încerca să întrezărească cât mai mult posibil.

În cele din urmă, au scos camera și unul dintre ei a spus: „Fără fire de declanșare, domnule. Cred că se poate deschide în siguranță”.

Locotenentul a pus ambele mâini pe partea de sus a lada frigorifică și a ridicat încet capacul. Rapp stătea în spatele lui și privea în jos, uitându-se în masa de fire amestecate și număra cele șase seturi separate de numere roșii. Mai aveau cincizeci și trei de minute până la explozia bombei.

Rapp a înjurat și apoi a spus: „Locotenente, am nevoie de o evaluare fără rahaturi. Puteți tu și echipa ta să dezarmați chestia asta în mai puțin de cincizeci și trei de minute?”.

Locotenentul a studiat cablajul, privindu-l din stânga și apoi din dreapta. „Nu sunt sigur.”

„Ei bine, „Nu sunt sigur” nu va fi suficient. Vedeți vreun altimetru acolo, sau altceva care să ne împiedice să punem dispozitivul pe un elicopter și să-l ducem mai departe de oraș?”.

„Nu.” Mathews s-a uitat la cei doi oameni în costume spațiale. „Băieți?”

Amândoi au clătinat din cap.

Încă un minut a trecut pe toate cele șase ecrane și Mathews a fost cel care a înjurat de data aceasta.

297

că nu vor ajunge la timp la ocean. Mâinile lui Rapp erau brusc acoperite de sudoare. „Locotenent Mathews, iată ce vom face. Vreau ca oamenii dumneavoastră să pună această ladă frigorifică în spatele elicopterului alb-albastru care stă în parcare.”

„Va trebui să sun la Pentagon pentru un acord în acest sens.”

Cu o voce foarte calmă, dar fermă, Rapp a spus: „Locotenente, nu avem timp să ne certăm. În timp ce oamenii tăi pun dispozitivul pe elicopter, tu o să evaluezi șansele de a-l dezamorsa, iar eu,” Rapp a ridicat telefonul, „o să îi sun pe președinte și pe generalul Flood. Dacă nu-mi puteți spune cu certitudine absolută că puteți împiedica explozia bombei, cel mai important pas următor este să o duceți cât mai departe de oraș.”

Locotenentul a privit în jos la învâlmășeala de fire multicolore și apoi a dat din cap.

„Bine... pare o precauție rezonabilă.”

„Atunci să o mutăm repede și cu grijă.”

„Mike... Joe”, a strigat Mathews. „Aduceți păturile de plumb. O să o mutăm.”

Rapp a coborât din barcă și a început să meargă pe doc. A format un număr și și-a pus telefonul la ureche. Avea de gând să-l sune pe președinte, dar nu încă. Mai era o altă persoană cu care trebuia să vorbească mai întâi.

Nouăzeci și trei

Frânghia care ținea răcitorul pe loc a fost tăiată și, sub supravegherea locotenentului Mathews, o pătură de plumb a fost așezată peste răcitor, iar acesta a fost transportat pe rampa pentru bărci și plasat în spatele elicopterului Bell 430. Doi membri mai în vârstă ai Echipei Albastre, precum și unul dintre membrii Echipei de Răspuns la Căutări au urcat în partea din spate a elicopterului și au studiat dispozitivul. Apoi, unul câte unul, cei trei au ieșit din elicopter, clătinând din cap.

Rapp a urmărit toate acestea în timp ce stătea în fața elicopterului, cu telefonul lipit de ureche. A ghicit corect că cei doi membri mai în vârstă ai Echipei Albastre erau amândoi maeștri șefi. Șefii principali erau coloana vertebrală a echipelor SEAL, iar atunci când venea vorba de explozibili, erau unii dintre cei mai pricepuți oameni din lume.

Rapp s-a uitat la cei doi piloți care se aflau încă în cabina de pilotaj a elicopterului CIA. Și-a ridicat degetul arătător drept și a început să-l rotească în aer. Piloții au dat din cap și au început să apese pe

întrerupătoare și să verifice afișajele. Rapp era deja hotărât. Fiecare secundă urma să conteze, iar el nu avea de gând să stea degeaba și să irosească nici măcar una dintre ele.

298

A început să se îndrepte spre elicopter și a spus în telefon: „Deci unul dintre oamenii tăi de știință s-a gândit la asta?”.

„Da”, a răspuns Reimer.

„Și crezi că va funcționa?”.

„Știi că va funcționa. Am făcut toate calculele.”

Motoarele elicopterului au pornit și, o secundă mai târziu, rotoarele au început să se rotească. „Paul, ai toate datele de care ai nevoie pentru a-l convinge pe președinte. Te sun înapoi într-un minut, când voi fi în aer”.

Rapp nu a fost nevoie să meargă să-l caute pe locotenentul Mathews, pentru că acesta era deja pe drum. „Am nevoie de un răspuns. Poți s-o faci sau nu?”

„Șefii mei spun că avem o șansă de cincizeci-cincizeci la sută în cel mai bun caz.”

„Nu este suficient”, a spus Rapp, care s-a îndepărtat imediat de locotenent și s-a îndreptat spre elicopter.

„Ce a spus președintele?”

„A spus că, dacă nu puteți garanta succesul, vrea ca acest dispozitiv să fie cât mai departe de capitală.” Rapp nu vorbise cu președintele, dar era sigur că, cel puțin în această privință, aveau să împărtășească aceeași părere.

Mathews l-a urmat pe Rapp: „Unde îl duceți?”.

„Nu sunt sigur încă”, a mințit Rapp. S-a urcat în partea din spate a elicopterului, a închis ușa și i-a întrebat pe piloți: „Care este viteza maximă a acestui copil?”.

„Este dimensionată pentru o sută șazeci de mile pe oră, dar la această viteză nu putem sta în aer decât aproximativ o sută de mile, în funcție de condițiile de vânt.”

„Nu mergem atât de departe. Bine, hai să plecăm naibii de aici. Mergi spre vest cât de repede poți și cât de jos îndrăznești. Odată ce am trecut de oraș cu cel puțin 16 km, vom începe să ne îndreptăm spre nord. Îți voi da o direcție exactă în câteva minute.”

Rapp s-a așezat și, în timp ce elicopterul se ridica de la sol, și-a făcut calculele în minte. Trebuiau să parcurgă aproximativ șazeci de mile. La viteza maximă, elicopterul ar fi parcurs 3,66 km în fiecare minut. Asta însemna că ar fi durat mai puțin de treizeci de minute, fără a pune la socoteală decolarea și aterizarea, pentru a ajunge acolo. A rotunjit la treizeci și cinci, ca să fie sigur, apoi a mutat pătura grea de plumb și a ridicat capacul de la răcitor. Cel mai apropiat LED i-a spus că bomba va exploda în patruzeci și șase de minute. Asta nu-i dădea prea mult timp să

299

se ocupe de restul, dar era fezabil. Rapp a setat cronometrul pe ceas și a acoperit din nou răcitorul cu pătura.

I-a sunat telefonul și a răspuns instantaneu. „Da.”

„Ești gata?” Era Reimer.

„Da, suntem deja în aer.”

„O să ne fac legătura.”

S-au auzit câteva clicuri pe linie și apoi Rapp a auzit vocea președintelui.

„Mitch?”

Rapp și-a sprijinit capul de tetiera din piele. „Da, domnule președinte.”

„Bună treabă astăzi.”

Rapp a fost prins ușor cu garda jos. Nu știu de ce, dar se aștepta să fie certat. „Mulțumesc, domnule.”

„Paul mi-a spus că tehnicienii noștri nu sunt siguri că pot opri declanșarea acestei chestii. Asta e ceea ce auziți?”

„Da, domnule. Mi s-a spus că dezamorsarea lui este o propunere de 50-50 în cel mai bun caz.”

„Cât timp avem?”

Rapp s-a uitat la ceas. „Patruzeci și cinci de minute, domnule.”

Reimer a intervenit rapid: „Nu este suficient timp pentru a o lua în larg, domnule președinte.”

„Atunci ce propuneți să facem?”

„Avem două opțiuni, domnule. O putem arunca în Chesapeake, caz în care victimele imediate se vor limita la numărul de navigatori din zonă, deși, datorită faptului că golful nu este foarte adânc, precipitațiile vor fi semnificative. Ne-am trezi cu un nor considerabil de vapori radioactivi care s-ar răspândi pe sute de kilometri și, din moment ce vântul vine dinspre est, s-ar îndrepta spre zonele mai populate.”

„Ar putea ajunge la Washington?”

„Posibil.”

„Câte victime?”

300

„Inițial... probabil undeva în jur de o sută, dar căderile de precipitații ar putea duce acest număr cu ușurință peste o mie, deoarece rata cancerului ar crește vertiginos. De asemenea, ar fi nevoie de zeci de ani pentru ca Chesapeake să se refacă, precum și zonele înconjurătoare contaminate care iau cea mai mare parte a precipitațiilor.”

A fost tăcere. „Care este a doua opțiune?”

„A doua opțiune, domnule, este un pic controversată, dar este și cea care ar duce la cele mai puține victime și ar face cel mai puțin rău mediului.”

„Să o auzim, atunci.”

„Duceți bomba cu elicopterul la Mount Weather și puneți-o înăuntru. Apoi închideți ușile de explozie pentru a limita precipitațiile.”

Mount Weather era o instalație securizată și întărită, construită în anii 1950, situată la cincizeci și cinci de mile de Casa Albă. Era principala locație din cadrul Federal Relocation Arc, un sistem de puțin peste o sută de adăposturi în cinci state, conceput pentru a găzdui angajații guvernamentali cheie în cazul unui atac nuclear sau al unei alte situații de urgență.

„Mount Weather!”, a strigat cineva. „Sunt la Mount Weather! Nu puteți aduce nenorocirea aia aici!”

Rapp a recunoscut vocea ca aparținând procurorului general. Rapp și-a imaginat expresia de panică de pe fața bărbatului și a zâmbit. Fiecare nor avea o căptușeală de argint.

„Domnule președinte”, a spus directorul Securității Naționale, „Mount Weather este coloana vertebrală a sistemului nostru de comandă și control în caz de urgență. Costul de înlocuire ar fi uluitor... ar fi de cel puțin câteva miliarde de dolari”.

„Suntem o țară bogată”, a răspuns Valerie Jones. „Vom construi unul nou. Domnule președinte, nu puteți arunca chestia asta în Golful Chesapeake.”

Rapp a fost ușor luat prins prin surprindere. S-a gândit că era probabil prima dată când era de acord cu Jones în ceva.

„FEMA are birouri situate pe acel munte, domnule”, a replicat secretarul McClellan. Se referea la Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Urgență. „Iar Munții Blue Ridge sunt o comoară națională la fel de importantă ca și Golful Chesapeake. Traseul Appalachian Trail trece la mai puțin de trei kilometri de locul respectiv.”

„Cred că facilitățile FEMA vor supraviețui exploziei, domnule președinte”, a spus Reimer.

„Muntele Weather este sculptat în cea mai densă rocă de pe Coasta de Est și are două seturi de uși de explozie asemănătoare unor bolți, fiecare având o grosime de cinci metri.”

301

Înainte ca Reimer să poată continua, teleconferința a izbucnit într-o dezlănțuire, cu invective și opinii care zburau de colo-colo. Dintr-o dată, Rapp s-a simțit foarte obosit. Scaunul din piele era confortabil, iar ușoarele vibrații ale elicopterului îl băgau în transă. A lăsat să iasă un bocete și era cât pe ce să-și pună picioarele pe răcnet, dar s-a prins în ultima secundă.

Rapp a scuturat din cap și s-a uitat la ceas. După încă un moment de ascultare a discuțiilor, a spus:

„Domnule președinte”. Balamucul liber a continuat, așa că s-a repetat puțin mai tare. Din nou, nimeni nu a cedat, așa că Rapp a strigat: „Toată lumea să tacă! Chiar acum!”

Certurile s-au oprit, iar Rapp a spus: „Domnule președinte, trebuie să luați o decizie. Eu sunt deja în aer cu bomba și mă îndrept spre vest, departe de oraș. Acum, dacă vreți să o arunc în Chesapeake, atunci ar fi bine să-mi spuneți repede, pentru că va trebui să mă întorc și să mă târăsc înapoi deasupra orașului și să sper că voi ajunge la timp.”

„Sunteți deja în drum spre Mount Weather?”, a întrebat șocat procurorul general Stokes.

„Da, și nu te mai plânge, eu sunt cel care a avut grijă de chestia asta în ultima oră.”

Vocea președintelui era calmă. „Nu vreau să aud pe nimeni altcineva vorbind decât dacă le cer părerea. Domnule Reimer, cât de departe ar trebui să îi ducem pe cei de la Mount Weather pentru a-i proteja de explozie și de precipitații?”

„Nu departe deloc, domnule. Analiza noastră a daunelor produse de explozie în cel mai rău caz indică faptul că, atâta timp cât ușile principale de explozie sunt închise, instalația va conține toată explozia. Există o mică șansă să se producă unele evacuări, dar vor fi minime.”

„Cât de departe?” Președintele părea nerăbdător.

„Un kilometru și jumătate ar fi suficient.”

„Mitch, cât timp ne-a mai rămas?”

Rapp s-a uitat la ceas. „Mai avem treizeci și opt de minute, domnule președinte.”

„Cât timp vă va lua să ajungeți la Mount Weather?”.

„Aproximativ douăzeci și cinci de minute.”

„Generale Flood... ce părere aveți despre asta?”

„Avem și alte facilități, domnule, cum ar fi situl R, unde vă aflați acum.”

302

„Dar”, l-a întrerupt secretarul McClellan, „Mount Weather este cea mai importantă instalație din sistem.”

„Kendall”, a răbufnit președintele, „Vorbesc cu generalul Flood chiar acum. Când voi dori părerea ta, o voi cere. Acum, domnule general, așa cum spuneai.”

„Pentru început, NORAD este cea mai importantă facilitate din sistem, iar din punctul de vedere al Pentagonului, Site R este mai important decât Mount Weather. Cu toate acestea, și mai potrivit este faptul că există o opinie comună în rândul șefilor că aceste buncăre sunt bune pentru comandă și control, dar dacă într-adevăr vom intra în război cu rușii sau, într-o zi, cu chinezii, Mount Weather va fi doborât din prima salvă, fie cu lovituri multiple, fie cu una dintre bombele lor mari, de megatone, aflate în subteran adânc.”

„Deci, vrei să spui că este învechit.”

„Domnule, cred că a devenit învechit la aproximativ un an după ce a fost finalizat.”

„Cât timp ar dura evacuarea muntelui?”

„Habar n-am, dar știu că durează zece minute să închizi ușile de explozie.”

Zece secunde de tăcere au trecut, apoi președintele a spus: „Vreau ca Muntele Weather și zona înconjurătoare să fie evacuate imediat!”. Și, generale Flood, vreau ca membrii cabinetului meu să fie în primul elicopter care pleacă.”

„Da, domnule.”

„Și asigurați-vă că Mitch primește tot ce are nevoie.”

„Mulțumesc, domnule președinte”, a spus Rapp. „Domnule general, vă voi suna înapoi într-un minut cu o oră exactă de sosire.”

Rapp și-a închis telefonul și a băgat capul în cabina de pilotaj. „Știți unde este Mount Weather?”. Amândoi au dat din cap. „Bine. Du-ne acolo cât de repede poți.”

Nouăzeci și patru

VIRGINIA

Muntele Weather este situat în colțul stâncos de nord-vest al Virginiei, în apropiere de granița cu Virginia de Vest, la opt kilometri sud de orașul Bluemont, Virginia, pe Blue Ridge Mountain Road. Situl ocupă doar o sută de acri, dar poate fi văzut de la kilometri distanță datorită turnurilor mari de comunicații care se înalță din vârful muntelui, unul

303

dintre acestea este deținut și operat de AT&T. De la înființarea sa în anii '50, instalația a fost învăluită într-un profund mister. Nici măcar Congresul nu are voie să se uite la bugetul anual, iar de-a lungul anilor, instalația și-a schimbat chiar și numele, în efortul de a-și păstra secretă locația și scopul. Aceste nume au variat de la primul său nume de cod, care a fost High Point, la Crystal Palace, numele cartierului președintelui din cadrul instalației, până la o listă lungă de nume banale care au diferite semnificații pentru diferite agenții guvernamentale. În cele din urmă, însă, este cel mai des denumit Mount Weather.

Locul este un dinozaur viu, care respiră din timpul Războiului Rece. La fel ca și Site R, a fost construit pentru a supraviețui unui război nuclear, pe vremea când bombele erau mai mari ca design, mai mici ca randament și mult mai puțin precise. Din fericire pentru oamenii care trebuiau să ocupe instalația în cazul unui război nuclear, Mount Weather nu a avut niciodată șansa de a-și ocupa locul alături de liniile Siegfried și Maginot în coșul de gunoi al istoriei, în care se află fortificații fixe bine intenționate, dar lipsite de viziune. Acum, însă, avea să servească unui scop și, în cele din urmă, avea să devină mormântul care îi fusese destinat dintotdeauna.

Pe măsură ce se apropiau de munte dinspre est, Rapp putea vedea mașinile care se deplasau pe drumul întortocheat din vârful muntelui ca niște furnici care ieșeau dintr-un furnicar. Patru elicoptere militare de transport decolau și ele de pe mica pistă de aterizare din vârful muntelui, iar un alt elicopter părăsea heliportul de lângă portalul de est. Facilitatea Mount Weather avea două drumuri principale care duceau în buncărul subteran, unul pe fiecare parte a muntelui. Traficul se desfășura bine pe ambele drumuri.

Existau câțiva întârziați care încă se urcau în mașini, dar grosul oamenilor era bine îndepărtat și trecuseră deja de kilometrul de drum.

Așa cum promisese generalul Flood, o camionetă îi aștepta lângă heliport. Era îndreptată spre intrarea în tunelul de beton armat care ducea în munte. Rapp își verifică ceasul. Mai aveau douăsprezece minute. A smuls pătura de plumb de pe lada frigorifică și a verificat cronometrele. Acestea indicau 00:12:26. Puțin mai puțin de douăsprezece minute și jumătate.

Reimer îl informase că calculele se bazaseră pe ducerea dispozitivului în centrul instalației și pe introducerea lui într-un lift care să-l coboare încă o sută de metri în subsol. Îi promisese lui Rapp că va fi suficient timp pentru a realiza acest lucru. Rapp spera că avea dreptate.

Elicopterul CIA a aterizat în centrul platformei. Rapp a împins imediat ușa și a apucat mânerul răcitorului. A tras-o până la margine, iar cei patru bărbați îmbrăcați în uniforme albastre de luptă de la Serviciile Federale de Protecție i-au sărit în ajutor. Ca niște însoțitori de la o casă mortuară care transportă un sicriu, au luat frigiderul și l-au încărcat în platforma camionetei care mergea la ralanti. Trei dintre bărbați au sărit apoi în spate cu lada frigorifică, iar ofițerul care conducea grupul s-a strecurat la volan. Rapp s-a urcat pe scaunul pasagerului și au plecat.

304

După-amiaza însorită a dispărut în urma lor când au intrat în tunelul lung. Bărbatul care conducea camionul a aruncat o privire și a spus: „Tu trebuie să fii omul despre care secretarul McClellan și A. G. Stokes se tot plâng în ultimele douăzeci de minute.”

„Cam așa ceva ar suna.”

Tunelul s-a îngustat puțin și au trecut pe lângă un fel de stație de decontaminare. Șoferul a claxonat și a ținut piciorul pe accelerație. „Trebuie să începem să închidem ușile acum.”

Rapp s-a uitat la ceas și a dat din cap. Erau la limită.

„McClellan spune că ești o adevărată pacoste.” Bărbatul a spus asta cu mare amuzament.

Rapp a zâmbit și a dat din cap. „Da... ei bine, de fapt, McClellan nu știe nici măcar să deosebească capul de fund, așa că nu sunt sigur că este cel mai bun judecător.”

„N-o să obții niciun argument de la mine.” Șoferul își croi drum pe lângă un cărucior de golf abandonat și apăsă accelerația. „Deci, ce este în răcitor?”

Rapp își ținea ochii concentrați pe tunel. Încă nu putea vedea un capăt al acestuia. „Nu ți-au spus?”

„Nu.”

„Uite cum stă treaba, locotenente, când ajungem la lift îți voi spune despre ce este vorba.”

„Ei bine, orice ar fi, nu poate fi ceva bun. Iată că vine liftul chiar aici.”

Camionul a început să încetinească și apoi a derapat până la o oprire rapidă pe podeaua de beton. Toată lumea s-a îngrămădit afară. Șeful serviciului de securitate a deschis liftul de marfă și Rapp i-a ajutat pe ceilalți trei bărbați să care lada frigorifică. Au așezat-o în mijlocul liftului mare, au închis poarta și au

apăsă butonul pentru etajul inferior. Rapp a privit-o cum dispărea și apoi a sărit înapoi în camion chiar când acesta terminase de întors.

În timp ce ieșea, s-a uitat la ceas. Mai aveau puțin peste opt minute până la destinație.

„Deci, ce este în lada frigorifică?”, a întrebat șoferul.

Rapp a râs. Presupunea că tânărul avea să afle mai devreme sau mai târziu.
„O bombă.”

„Ce fel de bombă?”

„O bombă nucleară.”

305

„Îți bați joc de mine?”

„Nu. Ar fi bine să te grăbești, pentru că va exploda în aproximativ opt minute, iar dacă ușile de explozie nu rezistă, suntem terminați.”

Tânărul a apăsă pe accelerație și au accelerat în tunel. Mai puțin de un minut mai târziu au derapat și s-au oprit în fața primei uși de explozie, care era deja pe jumătate închisă. Au abandonat vehiculul și toată lumea a luat-o la fugă. Au alergat unul câte unul pe lângă a doua ușă de explozie și au urcat pe șosea, ieșind în soarele strălucitor al după-amiezii. Șeful detașamentului FPS le-a spus oamenilor săi ce se afla în lada frigorifică. Vestea a fost primită cu priviri șocate. Tot ce a putut face Rapp a fost să râdă în fața unei asemenea nebunii.

Au ajuns la heliport cu puțin mai puțin de trei minute înainte și toată lumea s-a îngrămădit în el. Elicopterul a decolat și a pornit spre est. Rapp l-a sunat pe Reimer și i-a spus că dispozitivul fusese ascuns în siguranță. Reimer l-a sfătuit pe Rapp că, dacă se aflau la mai mult de o milă distanță în momentul în care dispozitivul ar fi explodat, nu ar fi trebuit să se îngrijoreze de pulsul electromagnetic al armei, care ar fi putut doborî elicopterul. Rapp le-a spus piloților să continue să zboare și să rămână la joasă înălțime.

Rapp s-a uitat la ceas, a numărat secunde, s-a gândit la soția sa și a dorit ca elicopterul să zboare mai repede. Cu zece secunde înainte de detonare, a strigat tuturor celor din elicopter: „Acoperiți-vă ochii – nu-i deschideți până nu vă spun eu”.

Rapp a numărat secunde în capul său. A ajuns la zece și încă nu auzise nimic, așa că a continuat să meargă. După douăzeci de secunde, și-a luat telefonul și l-a format pe Reimer. „Ce s-a întâmplat? A explodat?”

„Sigur că da. Am simțit cutremurul până aici, dincolo de granița de stat.”

„Muntele a reținut explozia?”

„Nu știu. Sunteți într-o poziție mai bună decât mine.”

Rapp l-a rugat pe pilot să se întoarcă pentru a putea arunca o privire. Rapp a privit peste frumosul poligon acoperit de copaci în căutarea oricărui semn că buncărul nu reușise să rețină explozia. Nu se vedea nici măcar un penaj la vedere – nici măcar un puf de fum.

Rapp a zâmbit și a spus: „Spune-i președintelui că am reușit. A funcționat.”

„Cred că tu ar trebui să fii cel care dă telefonul”, a insistat Reimer. „Tu ești cel care a făcut toate eforturile grele”.

„A fost ideea ta, Paul. Tu să-l suni. Eu mă duc să trag un pui de somn rapid”. Rapp și-a închis telefonul înainte ca Reimer să mai argumenteze. Simțea brusc nevoia să vorbească cu cineva.

306

A căutat numărul cabanei pe telefon și a apăsă butonul de trimitere. După șase apeluri, a răspuns vocea familiară a soției sale.

„Să nu-mi spui că nu vii.” Vocea ei era plină de dezamăgire.

„Haide, dragă, ai puțină încredere”.

„O să reușești?”, a întrebat ea entuziasmată.

„Da, voi fi acolo până la cină”. Rapp s-a gândit că, după ce tocmai se întâmplase, ar putea aranja avionul executiv G-V al Agenției pentru o mică călătorie personală.

„Deci, totul este în regulă?”

Rapp s-a uitat la turnurile de comunicații care încă se mai aflau în vârful Muntelui Weather. „Da, dragă. Totul este pur și simplu minunat.”

Epilog

LUNI DIMINEAȚA; ZIUA MEMORIEI

Păsările cântau, soarele se întrezărea prin părțile laterale ale perdelei de la fereastră, iar undeva, în depărtare, zgomotul unui motor de outboard puncta aerul liniștit al dimineții. Era vară. Rapp s-a agitat și a întins mâna așteptând să găsească pielea netedă și moale a soției sale. Tot ce a găsit a fost o pernă ghemuită. A strâns-o și s-a rostogolit, neștiind încă dacă voia să continue să doarmă sau să se ridice. Cabana de oaspeți de la cabana socrilor săi din nordul pădurii era un loc minunat pentru a dormi. Se afla la doar șase metri de malul apei, iar atunci când era o briză ușoară, apa se lovea ritmic de țărm, trimițându-te într-un somn prenatal. Era versiunea naturii a bătailor inimii mamei.

În această dimineață, însă, nu era nicio briză, ceea ce reprezenta o cu totul altă problemă. Pe lângă vuietul motorului de outboard, care se stinge, se auzea sunetul unei alte bărci pe apă – o barcă cu care era foarte familiarizat. Socrii lui Rapp erau mari schiori nautici, iar când se aflau la cabana Rielly, existau doar două momente pentru a schia: fie dimineața devreme, fie seara târziu. Dimineața devreme era întotdeauna preferat. Seara era un bonus.

Sâmbătă, Rapp plecase din D.C. aproape imediat. Vorbise scurt cu Kennedy și nu fusese prea bine. Întreaga realitate a ceea ce evitaseră cu greu începuse să-l roadă aproape imediat. În maniera sa tipică și

directă, îi spusese lui Kennedy ce părere avea despre anumite persoane de rang înalt din guvernul american. Ea l-a rugat să își păstreze opiniile pentru sine, iar el a închis telefonul fără să răspundă.

307

A părăsit D.C. într-un avion privat și a zburat spre Rhinelander, Wisconsin, unde soția sa îl aștepta pentru a-l lua. Stătuseră lângă focul de tabără în acea seară cu socrii săi și povestiseră. În niciun moment nu au fost aduse în discuție evenimentele din ultima săptămână. Rapp dormise din greu în acea noapte și apoi chiar în timpul ritualului de schi de dimineață. Anna și cei trei frați ai ei îl bătuseră la cap în legătură cu asta tot restul zilei. Acesta era un alt aspect al familiei Rielly – dacă nu schiai, erai un pământal. Decât să suferi încă o zi de abuzuri verbale, a aruncat la loc pătura și s-a dat jos din pat.

În bucătăria mică a găsit un ibric de cafea și un bilet. Pe el scria: „Dragă, am plecat la schi. Ar fi bine să-ți miști fundul până la docuri, altfel nu vei mai auzi niciodată sfârșitul poveștii. Rapp a zâmbit. Și-a turnat o ceașcă de cafea și a privit la lac. Printre pinii înalți i-a zărit cum se schiau pe malul nordic al lacului. S-a întors în dormitor și și-a aruncat pe el costumul de baie și un hanorac vechi și decolorat.

În timp ce se întorcea în bucătărie, i-a sunat telefonul prin satelit. L-a ridicat și s-a uitat pe ecran. Era Kennedy. Era a patra oară când încerca să dea de el de când plecase din D.C. Nu exista televizor la cabană, iar el nu făcuse niciun efort să deschidă radioul și să afle ce se întâmpla în lume. Stătea acolo holbându-se la ecran și, după câteva secunde, a decis cu reticență că ar fi bine să afle dacă se întâmpla ceva. A scos încărcătorul din priză și a dus telefonul la ureche.

„Alo.”

„Bună dimineața”, a spus Kennedy pe un ton ușor precaut.

„E totul în regulă?” Vocea lui Rapp era gravă din cauza somnului.

„Da, totul este în regulă. Stăteam pe terasă și mă uitam la Tommy cum construiește un castel de nisip. Ai vreun motiv pentru care nu ai răspuns la telefon?”

Rapp și-a luat cafeaua și a ieșit afară, ușa cu plasă închizându-se în urma lui. „Nu aveam chef să vorbesc.” Rapp și-a croit drum prin iarba încărcată de rouă spre doc.

„Și de ce anume?”

După ce părăsise Washingtonul sâmbătă, resentimentele lui Rapp față de cei care nu aveau fervoarea lui se înrăutățiseră semnificativ. „De ce crezi, Irene?” Rapp păși pe doc. „Crezi că, doar poate, m-am săturat de toate prostiile?”. În ciuda cuvintelor alese, în vocea lui Rapp nu se simțea cinism, ci doar resemnare.

„Ai putea fi puțin mai precis?”

„Pentru început, am fost la câteva minute de a pierde o jumătate de milion de oameni și capitala națiunii.” Vechiul doc scârțâia sub greutatea lui.

308

„Dar nu am făcut-o, Mitch. Mulțumită ție și lui Paul Reimer și lui Skip și multor alți oameni, i-am oprit.”

Rapp s-a așezat pe un scaun Adirondack la capătul docului. „N-ar fi trebuit să ajungă atât de departe, Irene. Am avut noroc.”

„Dar i-am oprit, iar președintele este extrem de recunoscător pentru ceea ce ați făcut.”

Rapp s-a uitat la apă. Nu era nici o undă pe lac. A vrut să-i spună lui Kennedy că președintele putea să-l pupe în fund, dar s-a hotărât să spună în schimb: „În momentul de față nu-mi pasă prea mult de ceea ce crede președintele.”

„Este regretabil, pentru că probabil că ești singura persoană care îl poate convinge să nu te recunoască atunci când se va adresa națiunii în seara asta.”

Rapp a rămas uimit. „Despre ce vorbiți?”

„Nu ați citit ziarele sau nu ați văzut reportajele de la televizor?”

„Nu. Sunt în mijlocul nordului Wisconsin. Cel mai apropiat oraș este la cincisprezece mile distanță.”

„Ei bine, explozia de la Mount Weather a fost recepționată de instalațiile seismice de pe tot globul. Guvernul francez se plânge că am renegat tratatul de interdicere a testelor, germanii spun că a avut loc un accident nuclear la vest de Washington, iar în presa americană circulă zvonuri că a avut loc un atac terorist asupra unei instalații guvernamentale secrete din apropierea Washingtonului.”

Rapp își lăsa jos ceașca de cafea. „Irene, spune-i președintelui că nu am nevoie și nici nu doresc recunoașterea publică.”

„I-am spus deja asta, dar nu vrea să mă asculte. El spune că, fie că îți place sau nu, o meriți.”

„Absolut deloc.”

„Atunci mai bine i-ai spune chiar tu.”

Rapp a privit pe toată lungimea lacului. „Nu am nicio dorință de a vorbi cu președintele. De fapt, spuneți-i că deja mă gândesc să demisionez, iar dacă îmi pomeniște măcar numele, este o afacere încheiată. Și spune-i că nu numai că voi demisiona, dar îi voi spune până la ultimul reporter din Washington că, în timp ce noi ceilalți încercăm să-i oprim pe acești teroriști, el era mai preocupat de politica anului electoral și de a-i asculta pe Valerie Jones și Martin Stokes și pe femeia aia Stealey de la Departamentul de Justiție.”

309

A fost o pauză lungă la telefon, iar apoi Kennedy a întrebat: „Nu vorbiți serios despre demisie?”

„Bineînțeles că sunt.”

„Mitch, hai să nu exagerăm aici. Sunt sigur că îl pot convinge pe președinte să nu...”

„Nu e vorba de asta, Irene. M-am săturat de toată mizeria asta. De toată politica și de rahatul de la P.C. M-am săturat să lucrez cu oameni care habar n-au cum să ducă această bătălie. M-am săturat să încerc să-i conving pe cei numiți politic cât de serioasă este amenințarea și m-am săturat de oamenii care vor să

trateze acest lucru ca și cum ar fi o problemă de aplicare a legii, când suntem în mijlocul unui război nenorocit.”

„Mitch, îți împărtășesc frustrările, dar ești mult prea valoros pentru această luptă. Avem nevoie de tine.”

„Atunci ar fi bine să-l convingi pe președinte să facă niște schimbări. Nu vreau o medalie, nu vreau nicio recunoaștere publică... vreau ca unii oameni să fie concediați. Îți amintești când obișnuiam să concediem oameni sau, mai bine zis, îți amintești când oamenii obișnuiau să demisioneze? Ei bine, nu-mi pasă dacă pleacă singuri sau dacă li se arată ușa, dar unii oameni trebuie să plece.”

Kennedy nu a răspuns imediat. După o pauză lungă, a spus: „Ar ajuta dacă v-aș spune că Valerie Jones va demisiona în decurs de o lună?”.

„Aș spune că este un bun început. Dar Stokes și Stealey?”.

„Nu sunt sigură în privința lui Stokes, dar nu cred că el este problema. Dacă îi spunem să ia măsuri drastice, o va face.”

„Atunci cum rămâne cu Stealey? Ea este idioata care l-a convins pe președinte să-i închidă pe cei doi tipi din Atlanta într-o închisoare, când ar fi trebuit să fie băgați în vreo gaură.”

„Cred că între noi doi putem face asta. Te va ajuta?”

„Din nou... e un început bun.”

„Deci, ne vedem curând la serviciu?”

Rapp s-a uitat peste lacul senin. Barca de schi se îndrepta înapoi în direcția lui. Se aflau încă la câteva sute de metri distanță, dar își dădea seama că soția lui era cea care zbura prin urma ei. Practic, era întinsă pe fiecare tăietură, aruncând un zid de apă.

„Mitch”, a spus Kennedy, „chestia asta e departe de a se fi terminat. Știi că vor veni din nou spre noi”.

310

Rapp știa mai bine decât oricine că fundamentalistii radicali islamici nu aveau de gând să își facă bagajele și să renunțe. A lăsat să iasă un oftat obosit și a închis ochii. „Irene, sunt obosit și m-am săturat să mă bat cap în cap cu oameni care ar trebui să fie de partea noastră.”

„Crede-mă, te înțeleg. Am vorbit deja cu președintele despre asta, iar el știe că nu ne-a ascultat suficient. Enormitatea a ceea ce era să se întâmple l-a zguduit până în măduva oaselor.” Vocea lui Kennedy căpătase un ton surprinzător de optimist.

„Mitch, dacă a existat vreodată un moment în care să îl determinăm să declare deschis sezonul de vânătoare împotriva teroriștilor – acesta este.”

„Dar o va face? Când se va ajunge la asta, ne va elibera cu adevărat?”

„De data asta... da, cred că da.”

Rapp a privit peste apă și s-a întrebat sincer dacă ar putea să plece de lângă toate astea. Se îndoia de asta. Era prea pasionat de luptă. Totuși, nu trebuia să recunoască asta în fața lui Kennedy și a președintelui. Avea să facă presiuni pentru tot ce putea obține.

„Irene, vreau carte blanche. Spune-i președintelui că voi vâna până la ultimul ticălos care a avut de-a face cu acest atac și nu vreau ca nimeni de la Casa Albă sau de la Departamentul de Justiție să se uite peste umărul meu.”

„Cred că există o șansă foarte reală ca el să primească cu bucurie această strategie.”

„Bine... atunci voi fi acolo în cursul acestei săptămâni.” Rapp a încheiat convorbirea, cu mintea deja la mii de kilometri depărtare, gândindu-se la un plan de atac. Se forma o listă mentală cu cine și ce să lovească mai întâi. În curând, fanaticii religioși se vor regrupa și vor veni din nou la ei. Rezultatul acestui război, Mitch știa, era departe de a fi sigur. Nu se putea scăpa de această luptă. Nu se putea ocoli. Nu exista decât o singură cale de a o purta – frontal și cu o forță brutală și copleșitoare.